

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

*Mel's
Shapiro*

“Οχι μόνο δε σκέπτεται να τον αφήσει, αλλά τρέμει μπροστά στον κίνδυνο να εγκαταλειφθεί απ’ αυτόν...”

κάποτε από το όνειρο, μήπως την εγκαταλείψει αυτός, που είναι έρχοντας της ψυχής και του σώματος της. Είναι όμως αισιόδοξη. Έλπίζει, ότι δε θα της έρθει τέτοιο κακό. Αρκετά ταλαιπωρήθηκε, αρκετά διασύρθηκε, αρκετά λερώθηκε με τις αδιόκοτες αλλαγές της. Φτάνει η πελαγοδρομία της στα πελάγη του έρωτα. Καιρός να βρεθεί λιμάνι και γι’ αυτήν. Το λιμάνι που βρέθηκε. Μη της τείνει στερόχη, δέξ’ μου. Αγκυροβολήθηκε στο λιμάνι, γεύεται τη μακαριότητά της, αλλά και φύσι με ενδιαφέροντα καθώς είναι, προσπαθεί να εξηγήσει πως συμβαίνει. Έραζε σ’ αυτόν, που δεν είναι στη μαρφή και στο πνεύμα ο καλύτερος απ’ όλους γνωρίσε ως σήμερα.

Αλλά η εξήγησι είναι απλή. Στον ώκεανό της ζωής υπάρχει για τον κάθε άνθρωπο κι’ ένα λιμάνι. Το ένα που του ταιριάζει. Προσαρμοσμένο στις κλίσεις, στις όψεις, τα γούστα, στις επιθυμίες, στις ψυχικές διαθέσεις, στις σωματικές όψεις. Δεν έχει καμιά σημασία το μέγεθος κι’ η αμορφία του λιμανιού. Ο ένας βρίσκει στενόχωρο το λιμάνι της Νέας Υόρκης, ο άλλος αισθάνεται πληρότητα στο Τουρκολιμάνο.

Για το ταίρι του ψάχνει ο καθένας. Υπάρχει αυτό το ταίρι. Φαίνεται πως όταν γεννιέται ένα άρσενικο, γεννιέται κι’ ένα θήλυ, απόλυτα προσαρμοσμένο στα μέτρα του. Μόνο, που η φύσι δέ μιάς δίνει και τη διεύθυνσή του, για να μιάς διευκολύνει στη συνάντησή του. Το ταίρι υπάρχει για όλους. Τόσο λίγοι όμως το βρίσκουν... Πού να το επιτύχουν; Μπορεί να είναι κοντά μας και να μη το βλέπουμε, αλλά μπορεί να είναι στην άλλη άκρη του κόσμου, να

“Ένα λιμάνι για τον καθένα

ΘΕΟΣ να σάς φυλάει από τέτοιο θηλυκό. Φοβερή. Δεν το λέμε εμείς, που δεν την ξέρουμε. Και ποιαν τάχα ξέρουμε απ’ όσες γράφουν; Την είχαμε τους τη συναρμολογούμε με τα στοιχεία που οι ίδιες μας δίνουν. Ήρσιπειο παρουσιάζει τον εαυτό της ή σημερινή. Καράβι πολυτάξιδο, που πλέει αδιάκοπα στους ώκεανούς του έρωτα. Έναρκασι της τρικυμίας. Πυρπολήτρια, που πυρπολεί τους άλλους και πυρπολείται κι’ αυτή από τις φλόγες που άναψε.

Νέα άκμα — γύρω στα τριανταρία — όλα της όμως τα χρόνια, τα πέρασε ριγμένη στο έρωτικό πάθος. Πεισματώδες μάς. Δεν αφήνει στις αισθηματικές. Δεν είναι η καρδιά, που την οδηγεί στις θωελλώδεις περιπέτειες. Μιά καρδιά χωρίς χτύπους. Ζητήστε τις αισθήσεις, αν θέλετε να βρήτε και να τιμωρήσετε τον ένοχο. Σε λήθαργο βρίσκονταν τα αισθήματα. Συνέδεσσαν, στους οποίους δεν έπαιρνε μέρος η ψυχή. Έπαιρνε όμως το σώμα. Λάβας πυρακτωμένη, που δεν την άφηνε να ήσυχασει.

Αυτών άναψαν, σ’ αυτόν δινόνταν, αδιάφορως για τις συνέπειες, για τη φήμη, για το διασυρμό της. Και να είναι από τόσο καλή οικογένεια... Με τον καιμό της κόρης του πέθανε ο πατέρας της. Ντρεπόταν για την κόρη της η μητέρα. Κανείς τους όμως δε μπορούσε να της επιβληθεί. Μιά φορά, που πήγαν να της σφίξουν τα λουριά, την είδαν ν’ ανοίγει την πόρτα και να φύγει. Οπότε το κακό θα ήταν μεγαλύτερο, διότι, για να συνητηθεί, θα αναγκαζόταν να δώσει και άμπαρο τόσο στις ερωτικές δοσοληψίες της. Οπότε στο πεδίο. Το μόνο, που δεν είχε κάνει ως τότε. Ο έρωτας για τον έρωτα κι’ όχι για το χρήμα. Κοιμήται φορά μάλιστα, πληρώνει από το τσαντάκι της τα έξοδα κινήσεως ή στέγης, όταν ο νεαρός που διάλεγε, δε δίδε τα μέσα. “Αν όμως την απέπεισε το σπίτι της, θα αναγκαζόταν να δέχεται και αμοιβές για τις ευνοίες της. Από το κακό στο χειρότερο. Γι’ αυτό κι’ ο νεαρός κάλεσε την άσκη κόρη να επιστρέψει στη στέγη της. Δεν τη κράτησε πολύ. Τον έστειλε στον άλλο κόσμο ή απευχόρια.

Πόσο να είναι εκείνο που γεύθηκαν τα κάλλη της; “Τί να σάς πω; Ούτ’ εγώ ξέρω. Αφ’ηνα τον ένα κι’ έπικανα τον άλλο. Είχα γίνει μάρα στην Αθήνα. Έρχονταν σιγίμεις, που ροτούσαν τον εαυτό μου. Γιατί αυτή η καταραμένη μου; Γιατί να μη στεριάζω σε κάποιον; Γιατί να τους αλλάζω τόσο συχνά; Αφού όμως τους βαρύνουν, τί θέλετε να κάνω;”

Δεν τους βαρύναν απλώς. Τους συνηλάταν, αισθανόνταν άηδια, της γίνονταν αόρητοι, ένοιαζε άσχημα κοντά τους. Και τους απέλυε. Αδιόκοτη αλλαγή. Να μείνει μόνη δεν το μπορούσε, ν’ άρραζε σ’ έναν, δε είναι και για δύο, για ένα χρόνο, της ήταν αδύνατο. Μία κατάστασι, που την απέλπιζε. “Ως που θα πήγαινε;” “Ανέτειλε όμως και γι’ αυτήν μία καλή μέρα, μία καθαρή μέρα, ως όμως καλύπτεται. Δεν είναι πολύς καιρός. Οχιών μήνες περίπου. Ξέρετε τί θα πη όχτώ μήνες με τον ίδιο φίλο, αυτή που δεν τους κρατούσε περισσότερο από τέσσερες εβδομάδες; Ούτε δε, κατά το διάστημα αυτό,

τους ήταν απόλυτα άφοβισμένη. Τους τσάκωνε από καμιά φορά. “Αλλά να τώρα, που κώλησαν οι μήνες κι’ όχι μόνο δε σκέπτεται να τον αφήσει, αλλά τρέμει μπροστά στον κίνδυνο να εγκαταλειφθεί απ’ αυτόν. Τον άγαπα τόσο, είναι τόσο γεμάτη από την ύπαρξή του.

Ν’ άγαπήσει αυτή! Δεν πιστεύει στα μάτια της. Της έρχεται να γελάσει, όταν βλέπει να κλάει από χαρά. Μιά ανισορροπία νιώθει μέσα της. Αλλαγή της καταστάσεως. Έπαινασταν έ- σωτερική, που έχει αλλοιώσει τις συνθήκες της ζωής της.

Αλλά ποιος είναι ο κατακτητής αυτός, που της έχει επιβληθεί; Είναι μήπως ο γάμος, ο άρραος, ο συναρπαστικός, ο άσπρος, ο άνθρωπος που επιβάλλεται με τη φήμη, με τη δύναμη, με την προσωπική ακτινοβολία του; Μη βιάζεσθε να κάνετε ποταρτά, που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Περιμένετε πρώτα να μάς τον περιγράψω ή ίδια. “...Θα νομίζετε πως, ότι πρόκειται για τον άντρα-βαύτα, που δεν είχε κάνει ως τότε. Ο έρωτας για τον έρωτα κι’ όχι για το χρήμα. Κοιμήται φορά μάλιστα, πληρώνει από το τσαντάκι της τα έξοδα κινήσεως ή στέγης, όταν ο νεαρός που διάλεγε, δε δίδε τα μέσα. “Αν όμως την απέπεισε το σπίτι της, θα αναγκαζόταν να δέχεται και αμοιβές για τις ευνοίες της. Από το κακό στο χειρότερο. Γι’ αυτό κι’ ο νεαρός κάλεσε την άσκη κόρη να επιστρέψει στη στέγη της. Δεν τη κράτησε πολύ. Τον έστειλε στον άλλο κόσμο ή απευχόρια.

Πόσο να είναι εκείνο που γεύθηκαν τα κάλλη της; “Τί να σάς πω; Ούτ’ εγώ ξέρω. Αφ’ηνα τον ένα κι’ έπικανα τον άλλο. Είχα γίνει μάρα στην Αθήνα. Έρχονταν σιγίμεις, που ροτούσαν τον εαυτό μου. Γιατί αυτή η καταραμένη μου; Γιατί να μη στεριάζω σε κάποιον; Γιατί να τους αλλάζω τόσο συχνά; Αφού όμως τους βαρύνουν, τί θέλετε να κάνω;”

Δεν τους βαρύναν απλώς. Τους συνηλάταν, αισθανόνταν άηδια, της γίνονταν αόρητοι, ένοιαζε άσχημα κοντά τους. Και τους απέλυε. Αδιόκοτη αλλαγή. Να μείνει μόνη δεν το μπορούσε, ν’ άρραζε σ’ έναν, δε είναι και για δύο, για ένα χρόνο, της ήταν αδύνατο. Μία κατάστασι, που την απέλπιζε. “Ως που θα πήγαινε;” “Ανέτειλε όμως και γι’ αυτήν μία καλή μέρα, μία καθαρή μέρα, ως όμως καλύπτεται. Δεν είναι πολύς καιρός. Οχιών μήνες περίπου. Ξέρετε τί θα πη όχτώ μήνες με τον ίδιο φίλο, αυτή που δεν τους κρατούσε περισσότερο από τέσσερες εβδομάδες; Ούτε δε, κατά το διάστημα αυτό,

τους ήταν απόλυτα άφοβισμένη. Τους τσάκωνε από καμιά φορά. “Αλλά να τώρα, που κώλησαν οι μήνες κι’ όχι μόνο δε σκέπτεται να τον αφήσει, αλλά τρέμει μπροστά στον κίνδυνο να εγκαταλειφθεί απ’ αυτόν. Τον άγαπα τόσο, είναι τόσο γεμάτη από την ύπαρξή του.

Ν’ άγαπήσει αυτή! Δεν πιστεύει στα μάτια της. Της έρχεται να γελάσει, όταν βλέπει να κλάει από χαρά. Μιά ανισορροπία νιώθει μέσα της. Αλλαγή της καταστάσεως. Έπαινασταν έ- σωτερική, που έχει αλλοιώσει τις συνθήκες της ζωής της.

μιλά άλλη γλώσσα, νύχνη άλλο χρώμα, να πιστεύει διαφορετικό θεό από το δικό μας και να μη υποπετιόμαστε την παρουσία του στη γη. “Όλη αυτή η ερωτική παραζάλη, η ανισορροπία που σημειώνεται στους ανθρώπους, τα πάντα και τα κάτω, οι έθιμοισμοί κι’ οι άπογοητεύσεις, οι πειραματισμοί στα φροντιστήρια του έρωτα, προέρχονται από το γυνώος, ότι ηγναιόμμε υψαζόντας και αναζητώντας το πλάσμα, που είναι πλάσμα για μας. “Εζητείται το ταίρι μου”, έπρεπε να γράφουν στις στήλες του ταίρι μου, αν υπήρχε πιθανότητα ή δημοσιότητα αυτή να έφτανε αποτελέσματα. Ζήτημα συμπτώσεως να επιτύχετε. Δεν είναι όλοι τυχεροί.

Οι άλλοι ψάχνουν. Ψάχνουν κατά διαφορετικούς τρόπους. “Ακόμα με την ιδιοσυγκρασία και την άγωγή του ο καθένας. “Άλλοι ψάχνουν σαν τη σημερινή κοπέλα, αδιαφορώντας για τους κοινωνικούς νόμους, για την υπήληξη, για το καλό τους όνομα. Άλλοι ψάχνουν συγκρατημένα, με προσοχή, με μέτρο, με συστολή, με φρόνησι.

Άλλοι συμβιβάζονται με τη μοίρα τους και σκύβουν το κεφάλι σ’ αυτήν. “Ισως οι τελευταίοι αυτοί να είναι οι περισσότεροι πρακτικοί. “Αν ήταν βέβαιο, ότι, ψάχνοντας, ψάχνοντας, θα βρής κάποτε αυτό που ήλπες, θα παίρναμε θέσι έναντι των συμβιβασμών. Γιατί να συμβιβαστής, αφού με την επιμονή θα φτάσεις στο λιμάνι που είναι προορισμένο για σένα; Είναι όμως τόσο αδέσιας ο κατάπλους στο λιμάνι αυτό, όσο και το κέρδος ενός λαχείου. “Οχι επειδή δεν υπάρχει το λιμάνι. “Εκείνο που λείπει είναι η σίγουρη πύξια, που οδηγεί σ’ αυτό. “Ετσι, απ’ όλη την αναζητήσι, δε μένει παρά η φθορά της ψυχής, του σώματος, της υπολήψεως σου.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις, που πραγμασιόποιεται η συνάντησι των προσώπων, που είναι πλάσματα του έρωτα για το άλλο. Χαράς σ’ αυτούς. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη εδαιμονία. Τους βλέπετε και απορείτε. Μία μαύρη κι’ ένας Σουηδός. Πώς τα ταίριασαν; Πώς συνεννοούνται; Τί κοινό έχουν; Σε ποιά γλώσσα μιλάνε; Πώς προσαρμόζεται ο ένας στις συνθήκες του άλλου; Μη σπαζέτε το κεφάλι. Είναι η περίπτωση που το ένα μισό βρήκε το άλλο μισό. Δυο πλάσματα με τα ίδια κώταρα, δύο ίδιους μαγνήτες έλξης, οι οποίοι τους φέρνουν στην πληρη άρμονία της ψυχής και του σώματος.

“Αν έρωσε το μυστικό για τη συνάντησι αυτή, δε θα υπήρχε ζήτημα διαφοράς και έλξης ήδων. “Ασάλευτο ο καθένας στην καθεμιά του. Το μυστικό όμως αυτό δεν το άνακαλψε ακόμα ο άνθρωπος. Γι’ αυτό ο ταλαίπωρος, οι περιπέτειες, το άγχος, η φθορά του.

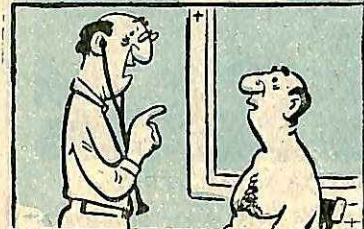
Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσίου 4—Τηλ. 36-781—Δρχ. 4

ΓΝΩΣΤΟΣ Αθηναίος, φανατικός φίλος του ποτηριού με οποιοδήποτε περιεχόμενον, πλην υδατος και λεμονοπορτοκαλάδας, ύπστη η επίχειρα της ροής του προς τα οπτηνευματώδη, τα οποία, ευφραίνουν μεν καρδιαν ανθρώπου, αλλά βλάπτουν σκότι και... άλλα πολλά. Έπληνε λοιπόν, στο νιατρό. “Ο οποίος του έλεπε με τη σκληρότητα που έ-

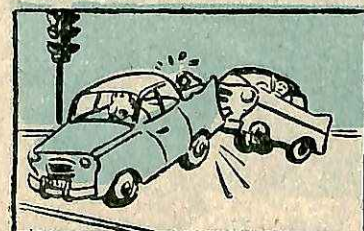

χουν καμιά φορά οι γιατροί: “Άκουσε εδώ, αναμνησέ μου. “Η θά το κόψης, ή θα πεθάνης! Τρομοκρατία από την αυστηρή αυτή δήλωση του νιατρού. Ο φίλος του οπτηνευματώδες το έκοψε. Πράγματι, επί ένα δόκλιπο μήνα δεν έδωσε στανόνα στο στόμα του. Τόσο, που οι φίλοι και ννιστοί του άπορησαν και έθαύμασαν. Ματαίως δε του έπρότειναν κανένα ποτηράκι.

— Ούτε νουλιά! άπαντούσε εκείνος. Προ ήμερών, όμως, έθεσθη σ’ ένα υπαί μ’ ένα ποτήρι κονιάκ μπροστά του και είς κατάστασι που έδεικνε ότι είχαν προσηνηθεί και άλλα. “Εκπληκτός ο φίλος του που τόν... συνελαθεν επί αυτοφώου, τόν έρωτσε: — Μπα; Τό ξανάρισε; Πως: — “Ο... επανακάψας έμειδισας, έτριψε τα χείρα του και άπαντσε.

— Πέθανε, ο νιατρός! — Άρα, έσ’ όσον ο νιατρός... τα έτοιμωσε, οι άπανορεύσεις του... δεν ίσχυον! Ποιος μπορεί ν’ άρνηθι τη λογική του επικήρματος: *

ΣΤΑ τόσα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα που... πλουτίζουν το καθημερινό δελτίο της πρωτεύουσας, προσετέθησαν, εδώ και κάμποσον καιρό, οι συγκρούσεις, για τις οποίες υπεύθυνοι είναι το προσηνοκόκκινο ζεύγος Γονγοροσταίωσι.

δράσεως, τ’ αυτοκίνητα τρέχουν με μεγάλη ταχύτητα στους κεντρικούς δρόμους. έσ’ όσον οι όπνοι δλέπων πράσινο Αθηνιώως, όμως, κοβεται το πράσινο και ανάβει το απανορευτικό κόκκινο. Το πρώτο αυτοκίνητο φρενάρει άπότομα και ανατριχιάσκει, και σταματά σαν να το βρήκε... κεραυνός. “Ο από πίσω όμως, δεν προσάφει να φρενάρει κι’ αυτός ένκαλιως και... πέφτει με τη μούτρα στα όπια του. Κατεβαίνουν κι’ οι δύο όπνοι για να ζητήσουν τα ρεστα, έσ’ οι έπιβάτες έχουν ύποπτι άρκετά ένοκληπτικό κλώνιο με

το άσπρασιόν σόπι. αν δεν έχουν χτυπήσι και το κεφάλι τους.

Καμνός, οι δύο όδονοι: — Γιατί δεν φρενάρεις κύριε; — Φρενάρια, άλλα, να προσέχης και τόν από πίσω σου! — Και γιατί δεν κρατάς άπόσται: *

Τό ζήτημα, θέβα, καταλήνει στην “Ασφάλεια, ή οποία και πληρώνει τα οπασμένα.

Πάντως, όπως και αν έχη το πράγμα, τα θύματα της αυτομάτου σηματοδότησεως, είναι άρκετά. Για ν’ αποδειχθι ότι ουδέν καλόν άμηνές... ουσυχημάτων.

ΠΡΙΝ από λίγες μέρες, συνάντησι δύο κυρίων στο δρόμο. — Καλημέρα νιατρέ, είσι ο Ένας. — Καλημέρα, άπάντσε ο νιατρός, όπως... έπρεπε ν’ άπαντήσι.

Είχαν καιρό, φαίνεται, να συναντηθύν κι’ έσπασαν ψιχή κουθεντούλα επί ποδός. Σε μία σιγμή, ο... μη ιατρός ρωτάει: — Πως πώναν οι δουλείες έφέτος, νιατρός: *

“Η όψις του νιατρού ένινε νομιώς χαμνοελαστή.

— Δόξα σ’ ο Θεός, πολύ καλά. “Η γρήπι αυτό το χειμώνα μάς ικανοποίησε όλους.

Οι άνθρωποι ζοζάζονταν, θεβαίως, τόν “Ύψιστον όταν πάνε καλά οι δουλείες τους. “Ύποθεται ότι... ευλόγησε τις έννοσεις τους. “Αλλά όχι και τί... νούπι-ππι! Παρακαλούνται οι νιατοί να προσέχουν τας έκδροσεις τυν!

ΘΕΛΕΤΕ μία χρήσιμη συμβουλή: — “Αν επικήρσητε, καμιά φορά, να κατέδετε στον φηληκό “Ιπποδρόμο, μην πάρετε μαζί σας και το κορίτσι σας. Και, αν το πάρετε, φροντίστε, ώστε να γίνι αυτό μία μέρα, που δεν θα τρέχη καποία... συνονόματη του! “Άλλοιως, ύπορείτε να την πάθετε σαν τόν ήρωα του παρακάτω επεισοδίου που συνέβη την προπερασμένη Κυριακή:

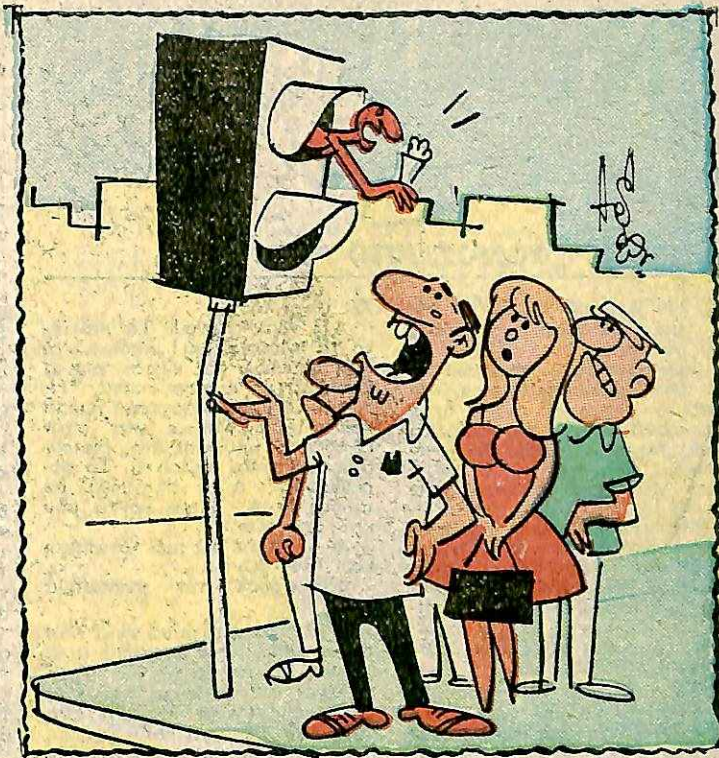
Για λόγους φιλοφροσύνης προς την μνηστή του, που είχε, για πρώτη φορά, αποφασίσει να τον ακολουθήσι στο Δέλτα. Ένας νέος μοντάριος ένα άρκετα σεβαστό ποσόν σε μία καθαρόαιμη φορδά, που συνέβαινε να έχη το ίδιο όνομα μ’ εκείνη. “Η άληθεα είναι πως ή φορδά αυτή είχε άρκετές πιθανότητες, να κερδίσι και ο φίλος μας σκόπευε να συνδύαση... το τερπνόν μετά του ψεφελίου! *

Πραγματικά, ή συνονόματη της μνηστής ήπικε μπροστά, άπομα, κρυνήκε από τους αντίπαλους της άρκετά και φαίνονταν, ως την τελευταία στροφή, πως θα κερδίσει. “Από εκεί, όμως κι’ έπειτα άρχισε να κών έδσος, για να χάσι τελικά και τη νίκη!

Αναστατώνόμενος από την άναπάντεχη καταστροφή, ο νέος έσχας για μία στιγμή ποιά είχε πλάι του και, άπευθύνοντας μ’ ά μεγαλοπρεπή μούντζα στη νικήμενη φορδά, συνώδευσε το όνομα της με μία σειρά ύβριστικωτάτων έπιθέτων! “Ένδ, όμως, το τετραπόδι έμεινε αδιόφορο στη μούντζα και στις βροχίες, δεν συνέβη το ίδιο και με την συνονόματη μνηστή, που, παίρνοντας... προσοχή, το πράγμα, έφυγε έξω φρενών! *

“Όπως μαθεύτηκε από ννιστοούς του ζεύγους, ή ρήξι δεν διεθετήθηκε άκόμα και ο άραθώνας διατρέχε κίνδυνο να διαλυθι. Για ν’ αποδειχθι πως, παρά το λεγόμενο, όποιος χάνει στο παιχνίδι, χάνει καμιά φορά, και στον έρωτα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

“Ο Στ’ αμάτης: Τί βιάς εστε, κύριοι; Ούτε ένα παγωτό χωνάκι δε μπορεί να φάη κανείς; (Τού “Αργέλου)

“Λυγιά τραγούδια”

ΣΚΕΨΕΙΣ...

Τό ξέρω πιά πως ν’ άγαπάς, μ’ άταν βλέματα σκορπάς και δέγεται άλλα γίλια, με πιάνει κάτι νευρικό κουτό, μ’ ά κι’ έννολητικό και με δαγκών’ ή ζήλεια! *

“Όταν σε βλέπω να μιλάς, ν’ άκούς άστεία, να γελάς, φωνάζω και θυμάμαι και νιώθω τότε, ικανός να γίνω άμείως “κεραυνός με μία ματιά και μόνο. *

Ζηλεύω πιά το κάθε τι μ’ όταν ρωτείται το “γιατί” δε βούσκω ν’ άπαντησω, ό κάθε άντρας μ’ έννολη κι’ είν’ ή κατάστασι σκληρή, φρικτός θα καταντήσω. *

Ζυγώνει κάποιος, κοσμικά, και τυπικά κι’ έννοια σε πάει να σε χορεύη κι’ έγώ ένδης παθαίνω “σόν” με πιάνει κάτι σαν “άμω” και λυώνω κι’ έχω ρενεί. *

“Άλλοτε κάποιος σου μιλεί και είναι σόβαρος πολύ... μ’ ά σε κιντάει στα γέλια κι’ έγώ φονήτες στιγμές περνώ γελώντας, φουσκά, ένδ... ένδ με τρώει ή ζήλεια!... *

Και κάποιος φίλος, μιά φορά, μου έλεπε μισοσοβάρά κι’ έτσι μισοστέια, κάτι με νόμια βαθύ ότι... ή ζήλεια βοηδεί πολύ την άπιστία!... ΕΥ.

λει να μιλήσει.
 ➤ Η Μανταλάνα! Τò καυμέ-
 νο τὸ πλῆστατάκι! Μπῆκε στὴ
 ζωὴ μου ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια
 βαρύνει, κι' ἀπρὸςδοκίμα. Ἦ-
 ταν μιὰ μέρα βροχερὴ, ἡμέρα
 καταγίδας. Μπῆκε μὲς' στὸν
 κῆπο μου μουσκεμένη, δοκρυ-
 σμένη, μὰ καὶ γελαστή. Τὸ φό-
 ρειμὰ της ἦταν σκισμένο σὲ
 πολλὰ μέρη. Ἦθε κοντὰ μου

καὶ μοῦ εἶπε:
 »— Ἦθελε νὰ μὲ τσιμπήσῃ
 καὶ τῆς ἔφυγα!
 » Ἐννοοῦσε τὴν παροισμόνα
 τῆς.
 » Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα εἶχε
 ἀποκοιμηθῇ στὴν ἀγκαλιά μου.
 Κανεῖς δὲ μπορεῖ νὰ φανταστῇ

τι είναι μια γυναίκα, που έχει
χρῆσι δλοαυγαχῆ ὅλη τὴ ζωῇ
της. Μία γυναίκα πού ἔδρασε
στό κατάφυτο τοῦ τάφου, χωρίς
ἀγάπη, χωρίς καμμία στυργή.
Κανείς, λέω, δὲ μπορεῖ νὰ φαν-
ταστῇ τι εἶναι μία τέτοια γυ-
ναίκα, τὸ νὰ μπορεῖ νὰ σφί-
ξῃ στὴν ἀγκυαλιά της ἕνα γλυ-
κὸ ἀγγελουδί.

Ὡὺ μικρούλα κομψόταν κι ἐ-
γὼ φιλοῦσα ἀπαλά τὸ ξανθὸ
μαλλάκια της, ὅταν ἔβανικά
ῥοβε ἡ Ἄνω αὐτὴ τὴν πύση.

» Η Άννα ήταν μία νέα χω-
ριστοπούλα. Σ' αυτήν είχαν
εμπιστευτεί τη μικρούλα Μαν-
ταλώνα ο γονείς της.

Μου είπε πώς στην αρχή
της έδωσαν μερικά χρήματα
για τη διατροφή της μικρής. Μά-
ζεω και τρία χροάνια ή υπέρε-
τα της Μανταλώνας δεν έδωσαν
πια λεφτά. Μπορεί και να'χε πε-
θάνει!... Ο άντρας όμως της
Άννας γκρίνιαζε τώρα για την
παρουσία της μικρούλας αυτής
στο σπίτι του. Δεν ανείχεταν να
πρώτο το ψυμί των παιδιών του.

Θρίαμβος

Κι' όποια ή κατάπληξις δι' άπαν τήν
(κοινόν)
Αύθημερόν κατέπλευσαν τήν πλήθη των
(νυνών)
και κλαίουσαι έκραύναζον: — Τήν θύ-
(ραν άνοιξε μας,
μή μδς άφθίνης έρπημες, ή Παρατατι-
(κέ μας!
Και κλαίουσαι συνάπασαι σασφς κι' ά-
(νσανδρόν
τ ή δάφουα των έλιπτον, ή Ζεύ, ποτα-
(μίδων
κι' έκ των δακρύων των πολλών ή έρ-
(ροσόν ασθόνων
Ιδού, ώς άνω έφασσεν ή... Άλμην Μα-
(ραθίνος!
Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΟΨ

MAPIA POMIE

Οι ἀλεπούδες τῆς ἐρήμου δὲ διαφέρουν
 μέντοι πολύ ἀπὸ τῶν ἐπισημασμένων ἀλεπού-
 νων τῆς Εὐρώπης, ὅλλοι εἶναι πολὺ πιά
 ὄχιρρες, γὰρ αὐτοὶ ἀπὸ δὲσκαλα ξεμερῶ-
 ναν. Ἀποτελοῦν ἀλυστὰς ἕνα εἶδος,
 ποὺ γίνεται ὅλο καὶ πρὸ σπάνιο. Πορὶ ἡ-
 μερῶν, ὁ Γάλλος ἀείσματικὸς Ζωρὴ Βιγ-
 κέ, ποὺ ὑπηρετῇ στὴν Ἂλγερία, ἔφρασε
 μὲ ἀδεῖα στὴ Νίκαια, φερόντας μαζὶ τὸν
 μιά νεαρὰ ἐκπρόσωπο τὸν πονηρὸν τε-
 τραπόδον τῆς ἐρήμου. Ὁ μικρὸς γυνὸς
 τοῦ, Ἀλαῖν, στὴν ἀρχὴ τὴ φοβήθηκε, γρή-
 γωρα ὅμως ἐκίνησαν φίλοι καὶ τῶρα ἡ ἀ-
 λεποὺ τὸν ἀκολουθεῖ παντοῦ σὺν πιστοῖς
 σκυλάκῃ καὶ παῖρνει μὲ ἐμπιστοσύνη ἀπ’
 τὰ χέρια τοῦ τὴν τροφὴν της.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Τα παιδιά

Το παιδί θέλει να το προσέχουν

Σ' ΟΛΟΥΣ τους ανθρώπους άρεσει να νοιάζονται πώς είναι άξιοι και σπουδαίοι, πώς αποτελούν το κέντρο της γενικής προσοχής και του θαυμασμού. Όταν δεν ενδιαφέρεται κανείς γι' αυτούς, αισθάνονται δυστυχισμένοι.

Η ίδια λοιπόν έμφυτη ανάγκη, αλλά πιο τονισμένη, υπάρχει και στα μικρά παιδιά. Όταν τα προσέχουν, είναι σίγουρα πώς τ' αγαπάνε, κι' αυτό τους δημιουργεί ένα ζωτικό συναίσθημα ασφάλειας.

Το παιδάκι που τραβάει απ' το μαγκιό τη μητέρα του, ενώ αυτή κουδεντάζει με κάποιον στο δρόμο, δεν το κάνει από άτυπο μνηστική. Προσπαθεί να της πη, μ' αυτό τον τρόπο: «Αν μηδενίς, είμαι κι' εγώ έδω!» Έπισης, εκείνο που λέει το «παιδιά μου» μπροστά στους επισκέπτες, είναι τρισευτυχισμένο γιατί συγκεντρώνει για λίγο τη γενική προσοχή.

Υπάρχουν διάφορες περιπτώσεις που παύει να ικανοποιείται αυτή η βασική ανάγκη του παιδιού, για κάποιον εξωτερικό λόγο: Η γέννηση ενός καινούργιου μωρού άπορροφεί σχεδόν όλο το διαθέσιμο χρόνο της μητέρας. Κάποια σθεαρή ανήλικη άτακτο σχολεί το μπαμπά και τη μαμά, τόσο, ώστε να μην προσέχουν όπως πρώτα το παιδί τους. Η το μεγαλύτερο αδελφάκι του ντύνεται πάντα με καινούργια ρούχα, ενώ αυτό φοράει τα άποφάρια του...

Όταν λοιπόν συμβεί κάτι απ' ό' αυτά, το παιδί νοιάζει άγωνία και άδεξιότητα. Τού φαίνεται άλλοαγμένος ο κόσμος που ή έρε. Η άγανάκη ή προσοχή των δικών του στράφηκαν σε κάποιον άλλο πρόσωπο, ή έλειψαν τελείως. Αυτό νομίζει τουλάχιστον, και προσπαθεί να έρθι μία θεραπεία.

Καταλαβαίνει ότι, αν μπορούσε να συγκεντρώσει άποκλειστικά όλη την προσοχή των γονέων του, έστω και για μερικά λεπτά κάθε μέρα, θα θεσάωνότανε τότε πώς το άγαπανε πάντα. Έτσι, άξίζει τα δυνατό του, για να πείθι πάνω του, έστω και για λίγο, ο πρόσδεος του ένδιαφερόντος τους.

Βρίσκει λοιπόν ότι ένας άπο τους καλλίτερους τρόπους, είναι να έρηγηθι να φάη. Η μέθοδος πετυχαίνει καλλίτερα, όταν η μητέρα ενδιαφέρεται ζωηρά να πρώη το παιδί της κάτι ώρισμένο. Η έρηγη του περιορίζεται τότε σ' αυτό το φαγητό.

Έτσι, σε κάθε γεύμα το παιδί γίνεται ο κεντρικός πρωταγωνιστής, πράγμα που το ένωσιάζει θεσάως. Κι' άποκτά γρήγορα μία κακή συνήθεια: να κάνη άνάγκη στο φαγητό του.

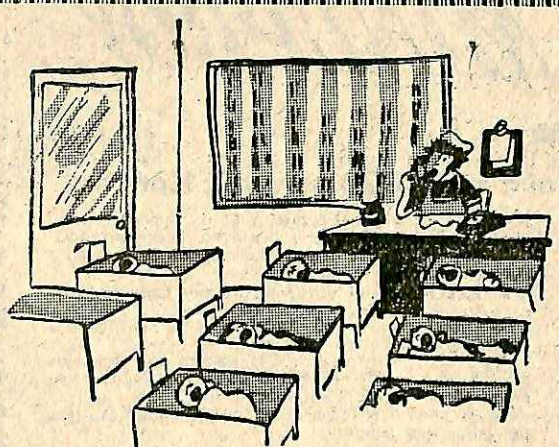
Μία άλλη καλή εύκαιρία έρθικε το έρά. δου, στο κρεβάτι. Ζητείται τότε να του άρλουν το φως άναμένο ή να του φέρον ένα ποτήρι νερό, ή λέει πώς πεινάει... Κι' όταν δέ μπορεί με άλλο τρόπο να πείθι τη μητέρα του να πάη κοντά του, θάξει τις φωνές κι' άρνείται να κοιμηθι, άν δεν καθήσ αυτή δίπλα στο κρεβάτι του. Άν πετύχι το σύστημά του, θα το έπαναλαμάνη πιά κάθε νύχτα.

Άλλος άκάνηστος τρόπος για να τραβήχι την προσοχή της μητέρας του, είναι να της πη πώς θέλει να κάνη το νερό του. Έκείνη δά τρέσθι άμέσως να του πάη το «δοχείο». Και ή μέθοδος αυτή θα του γίνη συνήθεια σιγά σιγά.

Μπορεί ακόμα ν' άνακαταβι τυχάως το παιδί ότι, όταν σκαλίχι τη μύτη του, τραβάει την προσοχή των δικών του (φους κάνει έτσι να θυμώνουν, άλλ' αυτό δεν έχει τόση σημασία, έφσον κατάφερε να το προσέχουν). Έπαναλαμάνει λοιπόν συχνά το σκάλισμα της μύτης του, ώπου του γλνεται συνήθεια.

Με τον ίδιο τρόπο και για τον ίδιο λόγο μπορεί ν' άποκτήθι τη συνήθεια να τρώη τα νύχια του, να τρώη τα δόντια του, να τραβήχι τα χείλη του, κλπ. Άκόμα κι' ένας έλαφρός έλικας μπορεί να του γίνη συνήθεια, άν αντίληφθι ότι οι γονείς του τον προσέχουν.

Ο θυμός ή ή τιμωρία δεν άφελούν καθόλου σε τέτοιες περιπτώσεις. Έκείνο που πρέπει να κάνετε, για να του κόψετε τις κακές συνήθειες που άναφέραμε, είναι να στρέψετε πολλές φορές την ήμερά πάνω του τον πρόσδεο της προσοχής σας. Να μην άπορροφάστε άποκλειστικά απ' το καινούργιο μωρό σας. Να ξεγυάτε για λίγο τις σκοτούρες σας, για να θυμίζετε κάποιον καινούργιο Ικανότατο. Να υποβέλλετε με πρώτο στόχο έλσις τις σας να μη το άγνοούν. Έτσι, δά κρίνι σιγά σιγά πώς άπέντη, και εά τις κόψι. Σε μετάρω, ο καλλίτερος τρόπος είναι να δέ νητε πώς άγνοείτε τις συνήθειες αυτές.

— Έσύ είσαι, Νίκο; Άκου, άγόρι μου! Άποφάσι να διαλύσουμε τον άραβόνα μας. Θα μείνω άνύπαντη!

Επίκαιροι στίχοι

...ΨΥΧΡΑ ΚΙ' ΑΝΑΠΟΔΑ

Λόγω των έπιθλοθέντων νέων ώρων και τελών και για λόγους άκρίβειας άρκετών πρώτων υλών, άπο δω κι' έμπρός θ' άρκίσουν νάναι υπερίτημένα και τα ηλεκτρικά ψυγεία, τα έγκώρια και ξένα!

Και άφου την πάνω θόλτα παίρνουν, πιά και τά... (ψυγεία, συμπεραίνεις άυτόματως και χωρίς πολυλογία, ότι θάχουμε συντόμως, νέο κύμα υψωμών κι' άς μιλάνε οι φωστήρες για «παγίσω» τιμών!

ΤΡΕΧΑ ΓΥΡΕΥΕ

Περί των καυσαερίων λόγους γίνεσαι και πάλι κι' ή συζήτσησι ή μία διαδέχεται την άλλη, μά συμπέρασμα κανένα κι' άποτέλεσμα δεν θγαινει κι' έτσι το κουδεντολόι κομπολόι θα πηναίγη!

Με το δίκιο του, έπομένως, το κοινόν των Άθηνών είναι άναστατόμένο κι' έχει γίνι έξω φρενών, γιατί αντί να λάθουν μέτρα οι άρμόδιοι έγκαιρως, περί των καυσαερίων λένε λόγια του... άέρος!

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙ

Άπο δυο χωριά καντεύει το Άγρινίο να γίνη γιατί στο Γυμνάσιό του σματάς παίρνει και δίνει κι' είναι, λέει, διηρημένες κι' οι μαθήτρες άκόμα κι' οι μισές με τόνα μέρος κι' οι μισές με τ' άλλο... (κόμμα!

Άλλες τον γυμνασιάρχη ζωηράς ύποστηρίζουν άλλες πάλι το δικό τους μαθητικό άναγνωρίζουν και για λόγους, έν άλλους, άντ έθσεων πεισμών, στο Γυμνάσιο μαθαίνουν πίν... «Διάρεσι» και μόνον!

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

Μολυσμενος θεωρείται ο μισός Σαρωνικός κι' έχουν κάθε τα νερά τους οι πολλοί γενικώς γιατί δεν μπορούν για μπανία με τα κόττερα να κι' έτσι μέσα στον Ιδρύτα οι φτωχοί θά... κολυμπάνε!

Δυστυχώς, όμως κι' οι ξένοι που μας έρχονται έδω γά να δούν των θαλασών μας τ' όλογάλανο το του Σαρωνικού του κόλπου θ' άναπνέουν τον άέρα και θα σιγοτραγουδάνε τό: «Άριθεντάρτοι... θρώ... (μα)!

«ΜΑΣ... ΕΦΕΞΕ»

«Πλάνο» γίνεται καινούργιο και νεώτερες μελέτες προς θελτίωσιν του δίου του πεζού μας και του κι' όπως λέγεται άρμόδιως, ή Έλλάς σε λίγα έτη κι' έργοστάσια θα έχη έκλεκτου... σιναροχάρτου!

Άλλ' ώστόσο τέτοιο πλάνο, πάρη σαρκά και όσα κι' ώπου του σιναροχάρτου ή δουλειά να μπή ο ταλαιπωρος ο κόσμος ο μισός θα έχη μείνει και για ν' άκριβολογούμε... τοιγαρόχαρο θα γίνη!

ΟΛΑ ΡΩΔΙΑ

Έπλημμυρίσε ή Άθήνα άπο άνθη είδων - είδων, που έκτίνονται στους πάγκους και στους δρόμους, ή στριβάζονται συνήθως, σε πανέγρα και κόφινά κι' ιδιαίτερα θαυμάζει τη μεγάλη τους τη φήνεια!

Άνθη, έν πάση περιπτώσει, την Άθήνα κατακλύ... (έζουν σε μεγάλη ποικιλία και τιμή πολύ σπνή και υπορούν, τοιουτοτρόπως, οι φτωχοί να έξασφα- τριαντάφυλλα σαλάτα και γαρούφαλλα... νιαχνί!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Αλληλογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Κατά την παρουσίασι στον Εισηγητή του Διαγωνισμού μας, ή οποία έληξε το Σάββατο 27 Μαΐου, διακρίθηκαν οι κάτωθι άναγνώστρες και άναγνώστες μας:

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΡΙΤΣΑ (Άγία Σοφία), ΑΓΝΩΣΤΟΣ (Θ. Μ. — Νέα Σμύρνη), ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΕΡΗ (Β. Α. — Ρυχικό), ΒΙΟΛΕΤΑ Β. Κ. (Πειραιώς), ΒΛΑΝΤΗ ΜΑΡΙΑ (Καίσαριανή), ΖΟΥΜΠΟΥΛΟΓΛΟΥ ΒΑΡΒΑΡΑ (Άθήναι), ΚΑΣΙΜΑΤΗ ΗΡΩ (Νέα Σμύρνη), ΚΙΑ ΤΣ. (Άμπελόκηποι), ΚΥΡΙΑΚΑΡΑΚΟΥ ΧΑΡΙΣ (Άθήναι), ΛΙΝΑ ΚΡΙΣΤΥ (Κική Π. — Νίκαια), ΜΑΝΑΛΗ ΠΟΠΗ (Λαύριον), ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΑΚΕΔΟΝΑ (Περισσός), ΜΙΜΟΖΑ (Ντέντυ Ρ. — Κορυδαλλός), ΜΙΧΑ ΕΛΛΑΣ (Άμπελόκηποι), ΜΟΥΡΟΥΖΗ ΙΩΑΝΝΑ (Άθήναι), ΜΠΑΣΤΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (Σεπόλια), ΜΠΟΛΑΝΗ ΓΕΩΡΓΙΑ (Νέα Φιλαδέλφεια), ΣΑΧΗ (Ζωγράφου), ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ ΜΑΡΙΑΝΝΑ (Άμπελόκηποι), ΠΙΤΙΑΝΟΥΔΗ ΓΕΩΡΓΙΑ (Παμπουρία), ΣΑΡΡΙ ΚΕΛΛΥ (Άθήναι), ΣΚΑΛΑΒΟΥΝΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ (Αιγάλεω), ΣΥΛΙΑ (Βασιλική Χ. — Χαρσυή), ΤΙΝΤΑΡΕΛΛΑ (Μαίρη Ε. — Καλλιθέα), ΦΥΛΛΙΣ (Φούλη Π. — Κορωπί).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΙΝΟΣ (Κολωνός), ΑΜΑΕΤ (Στέφος Α. — Ζωγράφου), ΑΝΤΖΟΥΛΑΤΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Κολωνός), ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Παλαιόμυρι), ΓΕΩΡΓΙΟΥΛΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ (Μοσχάτο), ΚΟΥΜΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Γούβα), ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ (Α. Κυβέλη), ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΓΥΚΙΟΣ (Δάφνη), ΔΗΜΟΣ ΦΩΚΑΣ (Άνδρ. Δεσ.), ΔΡΕΛΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (Μεταξ.), ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Τ. ΑΡΗΣ (Άγιοι Άνάργυροι), ΚΑΒΑΛΙΩΤΗΣ Τ. ΑΡΗΣ (Πολύγωνο), ΚΟΥΚΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Άγιοι Ιωάννης Ρέντης), ΚΟΥΤΡΟΥΒΕΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ, ΚΡΙΚΕΤ (Ευάγγελος Κ. — Άθήναι), ΜΑΝΑΗΛΑΡΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Άθήναι), ΜΑΡΓΕΛΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Γαλάτσι), ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ (Άθήναι), ΜΕΜΕΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (Άθήναι), ΜΟΡΩΝΗΣ ΞΕΝΟΦΩΝ (Καίσαριανή), ΜΠΑΛΟΥΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Γκνή), ΜΥΡΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ (Άνω Πετρώνας), ΝΤΑΡΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Μοσχάτο), ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΣ (Πειραιώς), ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΒΛΑΣΙΟΣ (Ν. Ιωνία), ΠΕΤΡΑΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ (Σεπόλια), ΠΗΛΑΓΟΥΡΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ (Παγκράτι), ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Μετασυργίου), ΡΟΥΣΣΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Πλάκα), ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Άθήναι), ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΟΣ (Νέα Σμύρνη), ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΑΣΟΣ (Ν. Ιωνία), ΤΑΥ ΔΕΛΤΑ (Δημ. ΤΣ. — Δάφνη), ΤΖΕΡΟΝΙΜΟ (Χαράλ. Γ. — Παμπουρία), ΤΖΕΡΟΜΠΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑΚΗΣ (Άθήναι), ΤΣΙΡΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ (Άμπελόκηποι), ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ, ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (Δάφνη).

Διακρίθηκαν επίσης οι κάτωθι κάτω των 15 χρόνων υποψήφιοι του Διαγωνισμού μας: ΒΑΦΕΙΑΔΑΚΗ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ (Περστέρι), ΒΙΟΛΑΝΤΗ ΕΛΙΖΑ (Ν. Σμύρνη), ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΕΙΡΗΝΗ (Ριζοπούλας), ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΗΛΕΟΛΗ (Κυβέλη), ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΚΑΙΤΗ (Πειραιώς), ΚΛΕΝΤΡΟΣ ΑΚΗΣ (Γαλάτσι), ΚΟΥΣΗ ΑΥΔΙΑ (Άθήναι), ΜΟΡΕΤΟΥ ΑΝΘΟΥΛΑ (Άμπελόκηποι), ΣΙΩΝΙΟΥ ΑΝΝΟΥΛΑ (Γλυφάδα).

Τα όνόματα δημοσιεύονται με άλφαβητική σειρά και όχι με τη σειρά έπιτυχίας των υποψηφίων.

Μεταξύ των έπιτυχόντων αυτών καθώς και εκείνων που θα διακριθούν στις διάφορες έπαρχίες θα γίνη σε λίγο ή έπιλογή των 40 ή 50 εκπροσώπων και των δυο φύλων, που θα πάρουν μέρος στην τελική φάσι του Διαγωνισμού και θα παρουσιαστούν στη μεγάλη έξεταστική Έπιτροπή.

ΕΥΘΥΜΙΟΝ ΜΑΚΡΗΝ, Νίκαια Πειραιώς: Καλές οι φωτογραφίες σας τοποθετήθηκαν στο Άλμπουμ των νέων υποψηφίων.

ΣΟΦΙΖΗ ΔΟΜΠΡΟΥ, Σίδνεϋ — Αυστραλίας: Λάσαμε τη φωτογραφία, το γράμμα σας καθώς και το άποκρομα της τοπικής έφημερίδας που δημοσιεύει τη φωτογραφία σας στην πρώτη της σελίδα. Η όμοιότης σας με τη Μπρίτζιτ Μπαρντ είναι πράγματι έκπληκτική. Η περαστιά άπόστασι, που μας χωρίζει, άποτελεί το μοναδικό έμπόδιο για τη συμμετοχή σας στο Διαγωνισμό. Υπό άλλες συνθήκες ή έπιτυχία σας θα ήταν έξασφαλισμένη. Η φωτογραφία σας θα δημοσιευθι σε πρόσθετες μας τεύχος.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΜΑΝΟΥΡΑΝ Πειραιά, ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΝ Κυβέλη — Άθηνών, ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΚΑΡΑΚΑΣΗΝ Άθήναι και ΠΑΝΟΝ ΛΟΥΛΟΥΛΑΚΗΝ, Νίκαια Πειραιώς: Οι φωτογραφίες σας καλές τοποθετήθηκαν μαζί με το γράμμα σας στο Άλμπουμ των νέων υποψηφίων.

Η ΖΟΥΛΑ ΚΟΥΡΤΙΣ (26 χρόνων), που κατάγεται άπο την Κύπρο, δεν παρουσιάστηκε στον Εισηγητή, ούτε και μας έστειλε την άκρισή της διεύθυνσι.

Ο ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΟΝΔΗΛΑΣ (28 χρόνων), άπο το Αιγάλεω Άθηνών, έχει πάρει μέρος στο γυρίσμα του φιλμ «Η άρπαγή της Περσεφόνης».

Ο ΠΟΝΕΜΕΝΟΣ ΧΟΡΕΥΤΗΣ (Διον. Ζ. — 22 χρόνων), άπο την Άθήνα, δέ συμμορφώθηκε έγκαιρως με την πρόσκλησή μας να παρουσιάσθι στον Εισηγητή.

Ο ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ (Στέφ. Γ. — 17 χρόνων), άπο τη Νέα Ορεστιάδα Έβρου, άγαστά λαϊκά τραγούδια, τα όποια τραγουδάει με πάθος...

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΥ — ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

Στη στήλη της Άλληλογραφίας του Διαγωνισμού μας (σελίδα 6) δημοσιεύουμε σήμερα τα όνόματα των υποψηφίων κατοίκων Άθηνών και Πειραιώς, που διακρίθηκαν κατά την παρουσίασι στον Εισηγητή.

Μεταξύ των υποψηφίων αυτών, των όποιων τα όνόματα δεν δημοσιεύονται κατά σειράν έπιτυχίας, άλλα με άλφαβητική σειρά, θα γίνη ή τελική έπιλογή εκείνων, που θα παρουσιαστούν στην Έξεταστική Έπιτροπή. Φυσικά στον άριθμό αυτό θα συμπεριληφθούν και υποψήφιοι άπο την έπαρχία.

Τώρα που έληξε ή παρουσίασι των υποψηφίων Άθηνών και Πειραιώς στους Εισηγητές του Διαγωνισμού μας, ξεετάζονται προσεκτικά τα Άλμπουμ των υποψηφίων άπο την έπαρχία. Σύνομα δέ θ' άνακοινωθούν τα όνόματα των πόλεων εκείνων, που θα έπισκεφθούν, άφου διαπιστώσουν ότι υπάρχει εκεί άξιόλογος άριθμός υποψηφίων.

Εισηγηταί είναι οι καθηγηταί της Άνωτάτης Σχολής Κινηματογράφου κ. Έλευθέριος Σιάσκας και κυρία Δέσποινα Τσοκά-Ρίτσου, ή δλη δέ διαδικασία γίνεται υπό την καλλιτεχνική έπιπεία του ίδιου του Γενικού Διευθυντού της κ. Νικολάου Ίωαννίδη - Βασιδάκη.

Η «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ίδρυσε δυο πρώτα παραρτήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στις Πάτρας, τα όποια θα έξυπηρετήσουν επί τόπου τους υποψηφίους του Διαγωνισμού μας κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη της Έξεταστικής Έπιτροπής, που θα κρίνουν άκόλουθως όσους έπιτύχουν, είναι κατ' άλφαβητική σειρά τα έξής:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΣΙΩΒΑΝΝΙ
(Άταλός άπεραστή)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΛΗ ΛΑΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(Άγγλος άπεραστή)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΣ ΜΑΝΟΣ

Αυτό δέ σημαίνει ότι άποκλείεται να παίξουν στον κινηματογράφο, όσοι δεν κριθούν άπο τον εισηγητή άξιοι να παρουσιαστούν μπροστά στην έπιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων θα παραμείνουν στα Άλμπουμ, τα όποια ο «Θεσάυρος» θα έχη πάντοτε στη διάθεσι των καλυτέρων σκηνοθετών του έλληνικού κινηματογράφου που θα άπορούν όποιαδήποτε σιγήν ή έλπιον να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά τα πρόσωπα, που τους χρειάζεται για ένα όποιοδήποτε όλο στο φιλμ που προστοιμάζουν.

Ήδη πριν άκόμη ο Διαγωνισμός υπή στην τελική φάσι του, δεκάδες άναγνωστριών και άναγνωστών μας πήραν μέρος στο γύρισμα διάφορων ταινιών, που παράγει ή «Φίνος-Φιλμ» Μερικές υποψήφειες μάλιστα κατάρωσαν, κατά τα γυρίσματα αυτά να διακοθούν και πρόκειται στο πρόσδεος μέλλον ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς ρόλους.

Το κλείσιμο αυτό του Διαγωνισμού μας δέ σημαίνει ότι δέ θα προθυμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τους άναγνώστες και τις άναγνώστρες μας, που θα έκδηλώσουν την έπιθυμία να παίξουν στον κινηματογράφο. Ο Διαγωνισμός ρυθμιστικά συνεχίζεται και προχωρεί πόσο και νέα φάσι, στην όποια θα πάρουν άυτόματως μέρος και όλοι εκείνοι οι υποψήφιοι, που δεν έτυχε να διακριθούν κατά την πρώτη φάσι του Διαγωνισμού και που θα έχουν έτσι την εύκαιρία να δοκιμάσουν για μία άκόμη φορά τις δυνατότητές τους.

Οι όροι συμμετοχής στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμείνουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τους ενδιαφερομένους.

1) Θα βγάλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σήμα καρτωστά, δηλαδή ένα κεφάλι ή υποστό και μία δόλωση.

2) Στην έπιστολή, που πρέπει να είναι ευνάγνωστη και νοσημένη πάντα άπο τον ίδιο τον άποστολέα, να αναφέρονται οι γνώσεις του (οολογικές σπουδές και τυχόν έξνες γλώσσες, ιουσιική, γοός κλασικός ή μοντέρνος, κολυμπι, ποδήλατο, σκι, σφαίρισμα, κλπ.) άπασαίτητως δέ και ή ήλικια.

3) Θα έσωκλείσουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα το στείλουν στα γραφεία του «Θεσάυρου», Δοξαπαταίου 4, (4ος όροφος) Άθήναι (Τμήμα Κινηματογραφικού Διαγωνισμού) γυοίς άλλη έπιδόση.

Και μία προειδοποίηση για τους άναγνώστες μας, που διαμένουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' άποφύγουν κάθε πεισιτή μετακίνησι και άλληλογραφία. Θα πληροορηθούν έγκαιρως άπο τη σελίδα αυτή την ήμερά, που οι άρμόδιοι θα έπισκεφθούν και τη δική τους πόλι.

(Στη σελίδα 6 ή άλληλογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΜΑΙΡΗ ΣΑΒΒΙΔΟΥ, άπο την Άθήνα, παρακαλείται να μας δώσθι τη νέα της διεύθυνσι και το γύο άριθμό τηλεφώνου της, δεδομένου ότι άλλαξε, καθώς φαίνεται, τόπο διαμονής.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΛΑΜΠΑΔΑΡΙ, ΟΣ (16 χρόνων), άπο την Παλαιά Κοκκινιά, Πειραιώς, είναι άσος στο χορό, στο κολύμπι και πιστεύει στην έπιτυχία του.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΗΣ (25 χρόνων), άπο την Άθήνα, παρακαλείται να μας στείλθι το γράμμα με τα στοιχεία, που πρέπει να συνοδεύουν κάθε συμμετοχή.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΕΡΑΚΙ (Βασίλ. Κ. — 18 χρόνων), άπο τη Χρυσή του Νομού Πέλλας, παρακολουθεί μ' ένδιαφέρον την εξέλιξη του έλληνικού κινηματογράφου και θέλει να συμβάλη σ' αυτή.

ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ

«ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΗΝ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΟΛΩΝ, νεαρός, τελειόφοιτος γυμνασίου, άνεργος. ΙΑΣΩΝ, συμμαθητής και... συνάδελφος. ΜΑΙΡΗ, πρωτοετής φοιτήτρια της οδοντοιατρικής. ΤΖΟΥΛΙΑ, υπάλληλος. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ, θοη-θητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Στο πατάρι ενός λαχαρο-πλαστήριου)

ΜΑΙΡΗ (συνεχίζει διάλογο):... Έτσι πού λέτε, παιδιά! Καλός είν' ο υπομεισμός, καλή κι' η άδελφική ρομάντσα στο φεγγάρι, αλλά όχι και να μην έχουμε τσιγάρο και να έχουμε ξεχάσει τη γεύση της μπύρας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τί να σάς κάνα; Δέ μπορώ βέβαια... να προσεφλήσω το Νοέμβριο. ΣΟΛΩΝ: Μοιράγεται ν' σύ-τοκτονήσω! Είλικρινώς! ΙΑΣΩΝ: Στάσου, καμμένε, να βρούμε πρώτα τίποτα λε-φτά! Δέν είναι καιρός τώρα για τέτοιες ιδιοτροπίες.

ΜΑΙΡΗ: Είπα να γράψω έ-να τοληρο έργο. Δέν υπάρχει στην Ελλάδα Φρανσουά Σαγ-κάν. Και... χωρίς γνώση, είμ' άρετα διωροφη και πολύ προκλητική.

ΣΟΛΩΝ: Τί σου λείπει, λοι-πόν;

ΜΑΙΡΗ: Τό ταλέντο.

ΙΑΣΩΝ: Γράφε μπτορδες! Αύτ' πιάνουνε.

ΣΟΛΩΝ: Γράψε «σενάριο» καμμέν!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Μαρε για στα-θήτε! Τώρα μερθε μια έμ-πνευση!... Αύτ' είναι δύσκολα πού λέτε. Ξέρετε ποιο είν' εύ-κολο;

ΟΛΟΙ: Ποιό;

ΤΖΟΥΛΙΑ (θριαμβευτικά): 'Η άφρημένη Τέχνη! Μεγάλη μόδα και μεγάλη τρελλορα! Θά γίνουμε μοντέρνοι γλυπτες και ζωγράφοι! Και θα τρελ-λαζούμε στο παραδοκί!

ΜΑΙΡΗ: Καί τάχει εύκολο;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Εύκολώτατο!

ΙΑΣΩΝ: Δέν είναι και τόσο απλό.

ΤΖΟΥΛΙΑ: Άπλούστατο!...

ΕΝΑΣ "ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ", ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

Οι Δυτικές Σαμόες με τις ρομαντικές ομορφίες τους

Ένα καινούργιο ανεξάρτητο κρά-τος θα προστεθή, έπειτα από λίγους μήνες, στα τόσα άλλα πού δημιου-ργήσαν μεταπολεμικά. Θά είναι δέ το πρώτο, στο Νότιο Ειρηνικό, πού θα περάση από τό άποικιακό καθε-στώς σ'ήν ανεξαρτησία.

Πρόκειται για τα τέσσερα νησιά Σαδοί, Ουπόλου, Μανόν και 'Απο-λίμα, πού άποτελούν τις Δυτικές Σαμόες. Έχουν συνολική έκταση πε-ρίπου 3.000 τετραγωνικών χιλιομέ-τρων και 106.380 κατοίκους — άπ' τους όποιους οι 5.800 είναι Εύρω-παίοι. Όλοι τους άκολουθούν τη χρισ-τιανική θρησκεία.

Η πρωτεύουσα 'Απία είναι συγ-χρονός και ή μοναχική πόλις. Έ-χει 19.000 κατοίκους και βρίσκεται στο νησί Ουπόλου.

Τα νησιά αυτά, με τό τροπικό κλί-μα τους και τόν άφθονο ήλιο τους, δέν έχουν χαλάσει από τους του-ριστές, όπως π. χ. ή Ταϊτή. Διατη-ρούν άγνό τό ρομαντικό χρώμα τους και τις ομορφίες τους, πού κά-νανε τό Ρομπέρτ Στήνιενσον — τό συγγραφέα της περιήγησης «Εήσους με τό Θησαυρό» — να περάση εκεί τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Οι Σαμοανοί ζούσε εύτυχισμένοι στα νησιά τους, κι' έχουν εξασφαλί-σει την αύτάρκειά τους. 'Αν θέλουν

είναι τό εφόδιο!...

ΜΑΙΡΗ: Τότε γιατί να μή βάλω «σαλεπιτζήδικο»;

ΤΖΟΥΛΙΑ (συνάδελφος): Γιατί αυτό είναι συγκεκριμένο! Μπο-ρεί να βάλω λέξεις πού νάχουν νόημα, αλλά σέ φράσι πού να μην έχη! Παραδείγματος χάριν «Ποσινή άμοιρόπαθεια»!

ΜΑΙΡΗ: «Χρυσό σά μουστα-λευρώ»!

ΤΖΟΥΛΙΑ: «Όχι!... «Μώδ σά μουσταλευριά»! 'Εντελώς παράδοξο! Κατάλαδες;

ΜΑΙΡΗ: «Χαρούμενο πέν-θος»!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! Αυτό έχει μεγάλη σχέση με πραγμα-τικότητα! Είναι μεγάλη απο-τυχία!

ΙΑΣΩΝ: «Ευνά έπιπλά»!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ούτε! Γιατί με-ρικά έπιπλά έντελώς άρρωμα κι' άχαρα, μπορούν να σου φα-νούνε σαν «Ευνά»! Νάχουμε δη-λαδή, «Ευνή γεύσι»!

ΙΑΣΩΝ: Πώς θά τα κατα-λάβω δηλαδή; Θά τα φάω;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Χρυσέ μου, δέν καταλαβαίνεις καθόλου από λογοτεχνικές εκφράσεις!

ΙΑΣΩΝ: Όχι, εύτυχώς!

ΣΟΛΩΝ: Μαύ φαίνεται πώς εγώ βρήκα τίτλο!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Για λέγε!

ΣΟΛΩΝ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

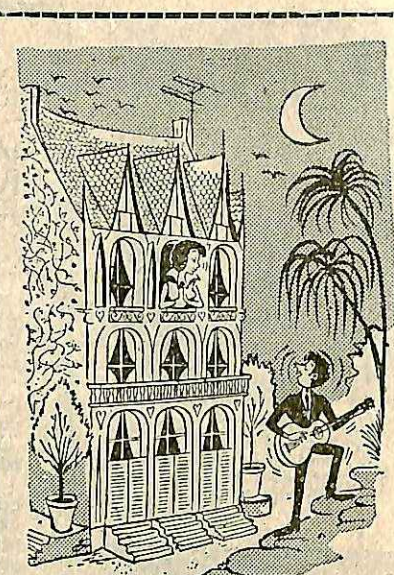
ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

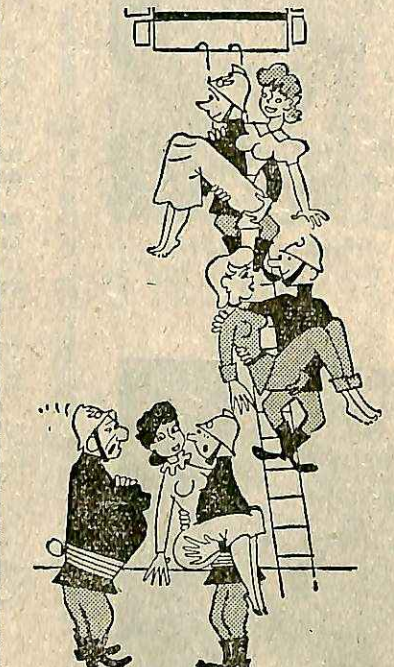
ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Α, μπά! 'Όχι, σατιρικά! 'Εδó θέλει... ξέρεis τί θέλει;... Κάτι φοβερά ήπιο και τρανταχτό! Συγκλονιστι-κό! Συνταραχτικό!... «Ροζού-φλουδο»! Αυτό είναι! Χωρίς έννοια, μπήκατε; «Ξαφόντρα»! «Μπαριαλτσόνα»!...

ΤΖΟΥΛΙΑ: 'Η πλατεία της 'Ομοιότητας!

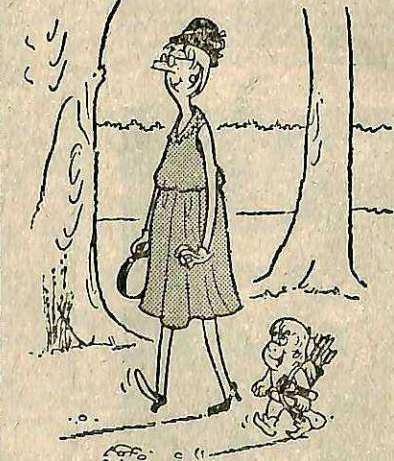

— Σέ πληροφορώ, γυνά μου, πώς θά προτιμούσα τόν ήγο του κλά-δον ενός αυτοκινητού!...

ΣΤΟ ΠΑΡΟΕΝΑΓΩΓΕΙΟ

— Πού είναι ή φωτιά;
— Στην καρδιά μας!...

Ο ΕΡΩΤΙΑΕΥΣ

— Έφ'ότος θά τα καταφέρουμε, δεσποινίς! 'Αναλία! Προς γάμον σου πήρα ιδιαίτερα μαθήματα σκοποβο-λής...

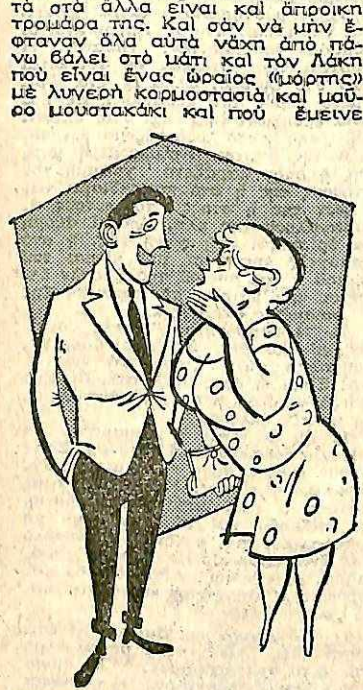
Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αυτό είπα κι' εγώ!

(Αυλαία)

ΕΦΙΛΟΝ

ΑΥΤΗ τη φορά ή κυρία Κούλα

έχει αναλάβει τη δυσκολώτε-ρη άποστολή πού της έτυχε πο-τέ: Να παντρεύη την κόρη της συμπεθέρας της Μαρινίτσας, την Κατινίτσα. Δηλαδή, τρόπος πού λέγουν Κατινίτσα. Διότι εκτός πού ή έν λόγω δεσποινίς έχει πού πολλού περάσει τόν τροκοτό ό-γδοο... παράλληλο της ηλικίας της, ή έν γενει εμφάνισις της, είναι για κλάματα. Φιλή, λι-γνύ, στεγνύ, άσουλούπτω, με μεγάλα αυτιά, μύτη ναιψη σαν τού μπαπαλάου και στόμα πού σου μπαίκει ξεροπήναδο. Και κον-τά στα άλλα είναι και άπρηκτο τρομάρα της. Και σαν να μην έ-σταναν όλα αυτά νάχη από πά-νω βάλει στο μάτι και τόν Λάκη πού είναι ένας ώραιος (ήλωρος) με λυγρή κορμοστασιά και μαύ-ρο μουστακάκι και πού έμεινε

άνυπαντρος ακόμα περιμένοντας να πιάση την καλή μ' ένα πλού-σιο γάμο. Αυτόν λοιπόν, τόν με-λαχρονό, τριανταπεντάρη έβαλε στο μάτι ή Κατινίτσα. Κι' όταν τό άκουσε ή κυρία Κούλα έμεινε έμ-δρόντητη.

— Δέν είμαστε καλά συμπεθέ-ρα. Γίνονται αυτά τα πράγματα; — Γιατί; ρώτησε άπονυπτευμέ-νη ή συμπεθέρα

— Μά να τά λέμε θέλεις τά-ρα. Δέν θέλω να άνακατευθώ για να μην πουνε ότι εγώ σάς άπο-κάλησα πού μπορού, να τραβήξουν τόν άντρα. Ψέματα; 'Επειτα ο Λάκης ζητάει, προί-κα...

— Αυτό να μου πής... άπάντη-σε άναστενάζοντας ή συμπεθέ-ρα. Και τόν άναγίσει τόν άθλιο Κούλα μου. Τόν είδε τις ώλες πού είχαν έρθει στο σπίτι σου για επίσκεψη, κι' έκανε τό υψώ-λο της. («'Αν δέν τόν πάρω αυτόν τόν άνδρωπό, μαμά, μου λείνι θά πάω να πέσω από τήν 'Ακρόπο-λι»... Τό χάνω τό κορίτσι μου συμπεθέρα!

Συνκινήθηκε ή κυρία Κούλα και προσπάθησε να μαλακώση τα πράγματα.

— Καλά ντέ! Δέν είπαμε κιό-λας ότι άποκλείεται να νίνη αύ-τό τό συνοικέσιο. Δύσκολο θέ-δαια, αλλά νιά να δουμέ...

— Αναθάρρησε λίγο ή συμπε-θέρα.

— 'Αν μου κάνης αυτό τό κα-λό, Κούλα μου, εικόνημα θά σ' έχω και θά σε προσκαλώ!

— Τέλος πάντων, άσε να δου-μέ τί υποσι να νίνη... άπάντη-σε ή κυρία Κούλα.

Κι' από εκείνη τη στιγμή θα-σάκιζε τό υψώλο της να βρη έ-ναν τρόπο να προχωρήση τό συ-νοικέσιο της Κατινίτσας με τόν προικοθήρα τόν Λάκη, αλλά χωρίς να μπορεί να καταλήξη πουθενά. Δίκως προίκα όίγουρα ο Λάκης δέν θά ήθελε ν' άκούση κουθέν-τα.

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

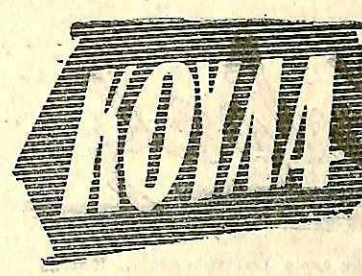
— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

— Να πάρη ή όργη να πάρη φθόρος στενοχωρημένη ή κυ-ρία Κούλα, πού φοβότανε υπάς κι' αυτή ή παλαή ή Κατινίτσα πραγματοποιήση την άπειλή της

Τό μυστικό της Κατινίτσας

και πάν και πέση από τήν 'Ακρό-πολι.

Και ξαφνικά της ήρθε μια έ-δεα. 'Αμέσως σώναζε τό συμπε-θέρα.

— Τό και τό, συμπεθέρα μου! της είπε και της ψιθύρισε τό μυσ-τικό σ' αυτή. Τι λές;

— Καλέ και τό συζήτας. Κού-λα μου; άπόκοιθηκε ένθουσια-σμένη ή συμπεθέρα. 'Ας μη ή ή κοουλόρα και νιά τ' άλλα μη σε νοιάζη. 'Αναλαβάνω εγώ!

— 'Ετσι με τις ευλογίες της συμ-πεθέρας ξεκίνησε ή κυρία Κού-λα νιά τήν πραγματοποίησι του σχεδίου της. Τό ίδιο θράδι συν-ήλπιε όδεν τυχαία τό Λάκη πού έβγαίνε νιά τό θράδι του πε-ρίπλο κι' έπειτα από τις συνθέ-σιμένες τυπικότητες έσπευσε να προσθέση με ύφος συνωμοτικό:

— 'Επειδή σάς εκτιώ, κύριε Λά-κη, θά σάς έμπιστευθώ κάτι, άλ-λα προς θεού να μη νίνη λόγος και εκτεθώ...

— Μά τί λέτε κυρία Κούλα μου; 'Εγώ είμαι τάφος. Για έξηγηστε μου.

Και τού έξηγнесе ότι τάχα μια γνωστή της κοπέλλα, μόλις... εί-κοιστοχό έτών, όνόματι Κατινί-τσα, κόρη μιας φίλης της, είχε κληρονομήσει από κάποια θεία της πού πέθανε στην 'Αμερική, τρεις χιλιάδες λίρες.

— Λοιπόν. Λοιπόν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο προικοθήρας, ο Λά-κης.

— Λοιπόν, έπειδή ή κοπέλλα φοβάται τους προικοθήρες, κρα-τάει μυστική τήν περιουσιακή της κατάσταση νιά να βρη εκεί-νον πού θα τήν άναγίση ελκίρι-νά κι' όχι νιά τά λεωτά της. Με καταλάβατε;

— Πώς! Άπάντσε ένθουσιασμέ-νος ο Λάκης. Και σάς εύχαριστώ νιά τήν εμπιστοσύνη κυρία Κού-λα. Σας παρακαλώ, μαάλιστα να πάμε άμέσως να μου τί συστή-σετε.

— 'Ο! 'Όχι! έκανε ή κυρία Κού-λα. Δέν θέλω να άνακατευθώ νιά να μην πουνε ότι εγώ σάς άπο-κάλησα πού μπορού, να τραβήξουν τόν άντρα. Ψέματα; 'Επειτα ο Λάκης ζητάει, προί-κα...

— Αυτό να μου πής... άπάντη-σε άναστενάζοντας ή συμπεθέ-ρα. Και τόν άναγίσει τόν άθλιο Κούλα μου. Τόν είδε τις ώλες πού είχαν έρθει στο σπίτι σου για επίσκεψη, κι' έκανε τό υψώ-λο της. («'Αν δέν τόν πάρω αυτόν τόν άνδρωπό, μαμά, μου λείνι θά πάω να πέσω από τήν 'Ακρόπο-λι»... Τό χάνω τό κορίτσι μου συμπεθέρα!

Συνκινήθηκε ή κυρία Κούλα και προσπάθησε να μαλακώση τα πράγματα.

— Καλά ντέ! Δέν είπαμε κιό-λας ότι άποκλείεται να νίνη αύ-τό τό συνοικέσιο. Δύσκολο θέ-δαια, αλλά νιά να δουμέ...

τις οἱ ἄνδρες

ΜΙΚΡΑ Μ

Νά ἀκούη ἡ περίπλοκη μιάς νέας
μὲ γερὰ μυαλό, σοφὰρ ἔκφρασι καὶ
ἀξίολογῃ μόρφωσι. Ἡ ὁμορφία τῆς
εἶναι ἀπλὴ καὶ χωρὶς λάμπη. Δὲ συν-
κινεῖ μὲ τὴν πρώτη ματιά. Ἄλλ' ὅ-
ταν ἀρχίῃ νὰ μιλάῃ γιὰ ἕνα ζήτη-
μα, ὅλοι μένουν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα
μπροστὰ τῆς. Θαυμάζουν τὸ μυαλό
τῆς, τὴν κρίσι τῆς, τὴν σαφήνεια μὲ

Σ' αυτή την ερώτηση είναι δύσκολο να 'πάρθουν κανείς. Κατά τη κλασική διάκριση του Γάλλου αισθητικού Ντερζου, τα όπλα που διαθέτει η γυναίκα, για να γοητεύσει τους άντρες, είναι τα ακόλουθα:

1) 'Η όπλη και φυσική ομορφιά, που βασίζεται κυρίως στην έκφραση και την αρμονία. 'Η επιτυχία της είναι σταθερή. 'Η εξέζητημένη και νεανική ομορφιά, αντίθετα, είναι σαν

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Είσαστε εκείνη
που περιμένουν οι άντρες ή εκείνη
που τη φοβούνται;

Πιά Τίς Χουαί Κε

Γιὰ τὴ λαδωμποριά
"Αν σᾶς περισσέψῃ λίγη λαδωμπο-
ριά καὶ θέλετε νὰ τὴ διατηρήσετε.

9) Νὰ μὴ φτυ-
νω ποτὲ καταγῆς.
10) Νὰ πλένω
τὰ δόντια μου κά-
θε μέρα, προπᾶν-
των τῶ θράδῳ.

πρώτη μιά έλα-
φρότατη κίνησι με-
τό κεφάλι της.

ποιο κι' ἂν εἶναι, πρέπει νάχη χάρι
καὶ νά μὴ παραμορφῶνῃ τὸ σύνολο
τοῦ προσώπου.

— Πιστί ὄχι; Ξέρεις ὅτι ἐμένα μὴ ἀρέσουν οἱ
παρέες. Πάμε, λοιπόν.

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Αυτή είναι φρόνιμη κουβέντα. Καληνύχτα.

— Ποῦ λές νά μᾶς πᾶς ἀπόψε, Γρηγόρη; ρώ-
τησε ἡ Νάνσυ.

11

93

— Η Βάνα την κύτταζε με την ευτυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

— Δεν είναι όμορφο; Δεν είναι όμορφο;

— Κουκλί, άποκρίθηκε η Σούλα με συγκίνηση.

— Σε πνούν μοιάζει;

— Σ' έσένα.

— Ευτυχώς Το λέω του Δημήτρη και θυμάμαι. Αχ, Σούλα μου... δεν ξέρεις πόσο το χαίρομαι το παιδάκι μου.

Χαμήλωσε τη φωνή.

— Έξομνηνίκιο, έ; Πώς σου φαίνεται; Παιδάρας, τέσσερα κιλά.

— Τι λέει ο άντρας σου;

— Έχει τρεις που χάσαμε τον ένα μήνα. Δε βαρύνει, κανείς δε θα καθήσει να το λογαριάσει. Κι αν το λογαριάσουν κανείς δε θα είναι τόσο άναγνος να μου το πη. Πίσω από την πλάτη μου ως λήν ο κόσμος ό,τι θέλει. Έδω βαί-ζουν και το βασιλιά, κι έκομη το Θεό...

— Έ, άνοράκι μου;

— Γύρισε η μικρομάνα στο μωρό της, του γέλασε:

— Έ, καυκάρη μου; Δε μάς νοιάζει, έ; Έμείς μία φορά γεννηθήκαμε καλά, στο πείσμα όλων.

— Να σου ζήση, Βάνα, πρόφερε η Σούλα με βαθεία συγκίνηση. Τη νύχτα την ευτυχία σου.

— Τι κώδεσαι; Έκανε με το μάγκικο ύφος της η άλλη. Από σένα έξορτάται...

— Αδελά της κοκκίνισε η Σούλα.

— Όσο και να είχε συνθίσει στην κατάρσασί της δε μπορούσε να υπερικήση το συναίσθημα της ντροπής.

— Δε θέλεα να γίνω τώρα μητέρα.

— Α, ναί! γέλασε η άλλη. Περίμενε να ευδοκήση ο Γιώργος να σε στεφανώθω. Και μη μεταχειρίζεσαι κι' έσύ το μόνο μέσον που θα τον ανάγκαζε να πάρη την απόφαση.

— Η Σούλα αναστέναξε. Μέρης τώρα τραγούταν με τη σκέψη τί θ' άπογινι. Από τη στιγμή που της είχε αναγγείλει ο Γιώργος ότι παντρεύτηκε κι' η τρίτη του αδελφή, κάτι την έτρωγε μέσα της σαν σαράκι.

— Γιατί...

Κύτταζε τη Βάνα ίκετευτικά.

— Βάνα μου, το μυαλό μου σταμάτησε πιά. Τι να κάνω; Άρχιζει και μ' εκνευρίζει αυτή η κατάρσασί.

— Γιατί δεν του το λές;

— Δε θέλω... δε μπορώ...

— Φοβάσαι;

— Ίσως.

— Τι φοβάσαι; Μήπως θα του ζητήσης τίποτε το κακό, το παράνομο;

— Φοβάμαι μή θυώσω. Φοβάμαι μή τον χάσω αν του μιλήσω για παντρεία.

— Αν είναι τέτοιος άνθρωπος, να τον χάσης, Σούλα. Να τον χάσης και να μη στεγνωχωρήθης.

— Θα πεθάνω αν τον χάσω.

— Τότε, φώναξε η Βάνα αποδοκιμαστικά, μη κλαίγεσαι. Είσαι αξία της τύχης σου.

— Μα ζητάω τη συμβουλή σου.

— Ζητάς τη συμβουλή μου και δεν την ακολουθείς. Μίλα του, άλλο τίποτε δε μπορώ να σου πώ...

Γιά λέγε μου τώρα τα νέα της Ρίκας και της Καίτης. Πώς τα περνάνε;

— Μία χαρά, άποκρίθηκε η Σούλα. Ο Ντίνος άρχισε να ζωγραφίζει το σπιτικό τους. Είναι μία φωλιά. Πού θα χωρέση κανένα παιδάκι αν έρθη, κι' εγώ δεν ξέρω. Πάντως, το μεράκι, μεράκι. Το ζωγραφίζει θαυμάσια.

— Άσε τον να το ζωγραφίζει, γέλασε με το ξεγνοιαστο ύφος της η Βάνα. Είναι μία φορά ευτυχισμένοι;

— Όσο ξεν παίρνει άλλο.

— Έχει ολίγοις, πρόφερε η Βάνα συλλογισμένη. Αυτό είναι το μυστικό της ευτυχίας τους.

— Κι' εγώ τί είμαι; ρώτησε η κοπέλλα μ' ένα άγιο χαμόγελο. Τί αξιώσεις έχω εγώ από τη ζωή;

— Την κύτταζε η Βάνα στα μάτια.

— Μ' έσένα είναι άλλο πράγμα.

— Έσύ είσαι υπέρ το δέον όλιγομαρής. Έχεις συμπλεγμένα κατα-τερότητας. Πιστεύεις πως δεν είσαι πλάσμενη για μία κανονική ευτυχία.

— Πώς το λές αυτό Βάνα;

— Δε μου το χωράει το μυαλό, πως αν ήθελες, αν έβαζες τα δυνατά σου, δε θαδρίσκες κι' έσύ έναν άντρα να σε παντρευτή, όπως ήυραμε έμεις, εγώ, η Ρίκα, η Καίτη.

— Μα τον αγαπώ, διαμαρτυρήθηκε η Σούλα. Κι' έπειτα... ξεχνάς, Βάνα, ξεχνάς! Τώρα πιά δε μπορώ να σκεφτώ άλλον άντρα.

— Άκου, Σούλα μου, έκανε η Βάνα κοφτά. Έγώ στη θέση σου, να τί θάκανα: Θα πήγαινα και θα του μιλούσα όρθα-κοφτά. Θα τουλέγα πως δε μπορεί να βαστάξη άλλο αυτή η κατάρσασί. Δε θα φοβόμουν τίποτε. Θ' αντι-μετώπιζα με ψυχραιμία την περίπτωσι να τον χάσω...

— Εγώ, μόνο στη σκέψη αυτή πεθαίνω.

— Άσε με να τελειώσω. Θα του μιλούσα λοιπόν, όχι ταπεινά και ίκετευτικά, αλλά με όλο το θάρρος, αφού θάξερα πως έχω το δική με το μέρος μου.

— Κι' αν μου πη ότι δε μου υποσχέθηκε ποτέ γάμο;

— Δε σου υποσχέθηκε ποτέ;... — Όχι! Ούτε καν μουχει τη ποτέ πως μ' αγαπάει.

— Την κύτταζε η Βάνα με μάτια στραγγυλά.

— Άστειέεσαι;

— Αυτή είναι η αλήθεια. Δεν μουχί αναφέρει ποτέ τη λέξι αγαπών.

— Εγώ μόνον του λέω πως τον αγαπώ.

— Κι' αυτός;

— Αυτός μου φέρεται τρυφερά, αλλά δεν μιλάει γι' αγαπών.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί είδους ζευγάρι είσαστε, γέλασε η Βάνα. Πάντως δεν έχει σημασία. Υπονοείται ότι σ' αγαπάει. Αυτό δα έλειπε! Και να πιστεύεις πως σ' αγαπάει για να του μιλή-σες με αυτοπεποίθηση.

— Καλά. 'Αν μου άπαντήση με αγαπών, καλά. 'Αν όμως μου πη...

— Άς σου πη ό,τι θέλει. Να είσαι έτοιμη γι' όλα. 'Αν καταλάδης πως θέλει να στα στρίψη, δυο δρόμοι άνοιγόνται μπροστά σου. 'Η θα προσπαθήσης με κάθε τρόπο να τον ανάγκασες να νομιμοποίηση τη σχέση του... ή θα του γυρίσης την πλάτη και θα κυττάζης ν' άρχισης μία καινούργια ζωή.

— Έσκιψε η Σούλα το κεφάλι.

— Ούτε το άνα είναι στο χα-ροκταρα μου, ούτε το άλλο.

— Τότε... μη μιλάς. Άσε τον καιρό να κυλά, άσε τους μήνες να γίνουν χρόνια, άσπου να τσακίσης και να σε βαρεθί.

— Βάνα...

— Έλα, κλάψε λιγάκι. Τί άνθρωπος είσαι; Δεν κυττάζεις λιγάκι στον καθρέφτη. Σούλα; Κυττάζω, δε σου λέω τίποτε άλλο. Μαράθηκες κιόλας. Δουλεύεις σά σκλάβω. Όλη την ημέρα στού Δήμου, το βράδυ στού Γιώργου. 'Επειτα άσχολεσαι με το νοικο-κυριό του, δεν είναι έτσι;

— Δεν τα είχε άμολογήσει όλα η Σούλα, η Βάνα όμως τα μάντευε.

— Η αλήθεια ήταν πως τον είχε κοιμάθει. Όταν πήγαιναν το βράδυ σπίτι του, του συγγύριζε και τις περισσότερες βραδιές του μαγείρευε κιόλας ώραία νόστιμα φαγάκια.

— Σκοτώνεσαι έσύ, παιδί μου, στη δουλειά. Θα γεράσης πριν της ώρας σου. Κι' ούτε φροντί-ζεις για το ντύσιμό σου, για το χτένισμά σου...

— Αυτή ήταν η αλήθεια. 'Όχι πώς ήταν κακοντυμένη η Σούλα.

— Άλλά φορούσε ίσα - ίσα κάτι, για να είναι εύπορης. Δεν διέ-θετε ποτέ ώρα περισσεία για την κοκεταρία της, για την περι-ποίησι, του άτόμου της. Όσο για χούματα, το θεωρούσε κακό να ξοδέψη για τα λούσα της. 'Ε-

κανε δση οικονομία ήταν δυνατόν να κάνει, μάζεσε δεκάρα - δεκάρα τα λεφτά. Έτσι είχε συνθηθεί.

— Άλλοτε για να τα βγάξη πέρα αυτή με την αδερφούλα της και τώρα για να της βρεθί μία δεκά-ρα, όταν θαρχόταν η ώρα και της δικής της της χαράς.

— Να ντύνεσαι, να χτενίζεσαι, συνέχισε η Βάνα την κατήχησι. Να ξεκουράζεσαι, να κοιμάσαι τις ώρες σου. Άσε τις θυσίες. Κανέναν άντρας δεν τις αξίζει.

— Άγάπη όμως χωρίς θυσία τί αξίζει; μουμούρισε η Σούλα, σαν να μιλούσε μονάχη της.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΠΟΥ ΠΑΙΕ ΧΑΜΕΝΗ

— Την άλλη μέρα όταν έφυγε μα-ζι με τον άγαπημένο της από το γραφείο του, η Σούλα είχε πάρει την απόφαση να του μιλήση.

— Ήταν ένα από κείνα τα σου-ρουπα της Άττικής, όπου νομί-ζεις πως κάποια νεράιδα με χέ-ρια άδρα και χρυσορόδινα άγγι-ξε κάθε κορφή δέντρον, κάθε στέ-γη σπιτιού, κάθε τρούλο έκκλη-σίας.

— Ένοιωθε όλη της την ύπαρξη ν' άνοιξη αέρα καθώς προχωρού-σε εκείνο το βράδυ δίπλα στον άγαπημένο της η Σούλα. 'Η ή-μέρα είχε πάει περίφημη. 'Η μία έπιτυχία της διαδεχόταν την άλ-λη. 'Ο Δήμος όλο και της άνε-θετε πιο δύσκολες υποθέσεις, όλο και της άφινε περισσότερη παω-τοβουλία. Δεν της έλεγε πολλά λόγια, για να μη της δώση άέρα.

— Σίγουρα για να μη του φύ-γης, της έλεγε ο Γιώργος.

Καταλάβαινε όμως η Σούλα, ότι είχε υπερβή τις προσδοκίες του. Τώρα της έδινε λιγώτερη γρα-φομηχανή και περισσότερες υπο-θέσεις. Κι' αυτό την έκανε ευτυ-χιμένη...

— Ναι, ευτυχισμένη, αν δεν την έτρωγε ο καύσος, γιατί δεν της πρότεινε ο άγαπημένος της να πάη στο γραφείο του.

— Απόψε όμως είχε πάρει την ά-πόφασι. Θα του μιλούσε. Θα τον ρωτούσε για το γραφείο, θα τον ρωτούσε έπειτα με θάρρος γιατί δεν της μιλεί για γάμο.

— Οί έπιτυχίες, ή ώραία βραδυά, ή άνοιξι, έκαναν την καρδιά της ανάλαφρη. Κι' ήταν σίγουρη πως όλα θα πήγαιναν καλά.

— Πού θέλεις να πάμε; τη ρώ-τησε ο Γιώργος περνώντας το χέ-ρι του στο μπράτσο της.

— Σπίτι σου, σπιτί! διώρω-σε έπειτα, έπιτήδες, για να του δώση να καταλάβη πως θεωρούσε το σπιτί του δικό της.

— Ό... έκανε αυτός άπογοη-τευμένος. Θα κλειστούμε σπιτί

μια τέτοια δνειρευμένη βραδυά.

— Πού θέλεις να πάμε;

— Οπουδήποτε. Έλεγα να πά-με στο Φάληρο. Τί θέλεγες για μαριδάκια στο Φάληρο;

— Πάμε.

— Της χαλούσε η πρότασί του τα σχέδια, αλλά είχε συνθηθεί να ύ-ποτάσσεται πάντα στις επιθυμίες του. Από τον καιρό που είχε γί-νει δική του, ή θέλησί του ήταν και δική της. Όσο και να έπιθυ-μούσε κάτι, όταν αυτός εξέφραζε μία αντίθετη επιθυμία, όχι μόνον υποχωρούσε η Σούλα αλλά και καταλάβαινε πως και μέσα της πραγματικά οι επιθυμίες του γί-νονταν και δικές της.

— Απόψε πάντως ένοιωσε κάμπο-ση άπογοήτευσί. Πώς μπορούσαν να βρουν την ευκαιρία να μιλή-σουν όπως ήθελε αυτή, στο ύπαι-θρο;

— Πάντως, όταν έφθασαν στο Φά-ληρο, ένοιωσε τόσο ευτυχία να περπατή δίπλα του στην άκροθα-λασσία, ενώ ή πλάσι όλη γιόρτα-ζε θαρρείς την άνοιξι, που δε με-τάνιωσε γιατί είχε υποχωρήσει.

— Τα φώτα της Καστέλλας ά-στράφταν σά διαπάντια από μα-κούρα, συναγωνίζονταν τις μυριά-δες τ' άστρα. Η θάλασσα μου-μουρική στα πέδια τους έρατάλο-γα στην άμμουδιά. 'Ο αέρας ή-ταν χλιαρός. Από τις βάσκες που γλιστρούσαν, σαν λευκές σκίες στην άσπρινη θάλασσα, έρχονταν έρωτιάτικοι σκοποί.

— Της έσφιξε το χέρι.

— Βλέπεις; Είχα δική;

— Έχεις πάντα δική, του ά-ποκρίθηκε γλυκά.

— Όχι και κά πάντα! γέλασε αυτός.

— Κάθισαν σ' ένα μικρό έστια-τόριο, έφαγαν τα εύδιατά μα-ριδάκια.

— Ελάχιστος κόσμος, έπειδή ή-ταν καθημερινή. Έτσι ή Σούλα παρατήρησε κάποια στιγμή μ' ευ-χαρίστησι πως είχαν μείνει όλο-μονοι στην τάρσασα του κέντρον. Το γκαρσόνι είχε εξαφανιστή.Θά-λεγε κανείς πως όλα προσαποθί-σαν να τη βοηθήσουν. 'Ηξεσε πως είχε θάσει ή ώρα να μιλήση.

— Γιώργο...

— Όμως σου άκουσε την ίδια της τη φωνή να τρέψη.

— Ο τόνος της φωνής της τού-κανε φαίνεται έντυπσι, έπειδή γύρισε και την κύτταζε παραξε-νιμένος:

— Ναι;

— (Ποτέ δεν της έλεγε «άγάπη μου»).

— Γιώργο... σκέφθηκε... Νά... έτσι πέρασε από το μυαλό μου...

— Μέσα στο μισοσκόταδο της τα-ράτσας, σά να είδε μία λάμψι ά-νιμιστική στα μάτια του.

— Τί σκέφθηκες, Σούλα;

— Δε θα ήταν ώραία... δε θα ήταν θαύμα, αν μπορούσαμε να μά-στατε στο ίδιο γραφείο;

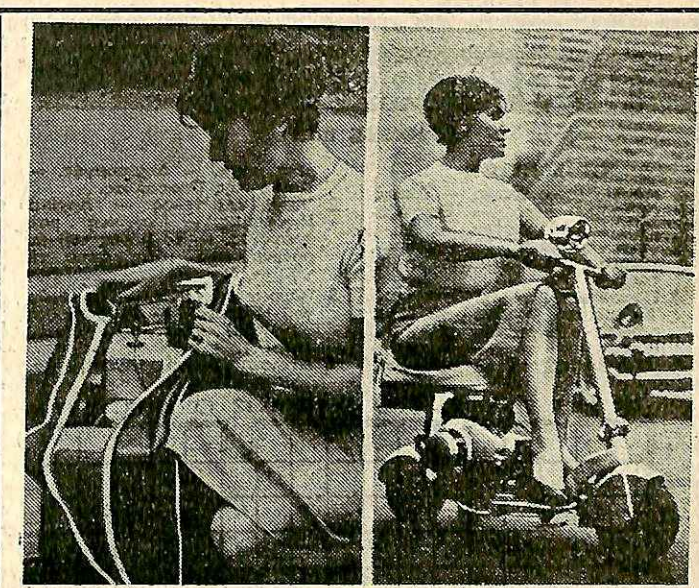
— Τα είχε ξεστομίσει με άγωνία αυτά τα λόγια. («Και δεν είναι το πιο δύσκολο που είχα να πώ» συλλογιστόταν).

— Ο Γιώργος δεν άποκρίθηκε ά-μέσως. Τάχα τον κατέλαβαν έξ ά-ποφύτου τα λόγια της; Τάχα μάντευε, πως μετά απ' αυτά βάσ-χονταν κι' άλλα; Πάντως άργησε να της άποκριθί. Στο τέλος ή φω-νή του άκούστηκε κάπως στενό-χωρη:

— Σούλα... ξέρεις, τόχω ένοι-κιστάσασα. Δηλαδή, το κληρο-νόμωσα από κάποιο φίλο του πα-τέρα μου... Δεν έξω λοιπόν...

— Φοβάμαι... Άσε να το σκεφθώ και θα σου πώ.

— Σωπάσαν κι' οι δυό τους. Μέ-σα στη σιγαλιά της νύχτας, λές και κάποιο πέπλο σκοτεινό είχε πέσει ανάμεσά τους, τους χωρίζε- τους άπομάκρυνε. Κι' όμως, κέ-θονταν δίπλα-δίπλα. Έτσι ν' ά-πλώνε το χέρι της, θ' άκουμπου-

ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΡ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΛΙΤΣΑ

Είναι γνωστό πως οι γυναίκες καταφέρνουν να χωρέσουν μέσα στις βαλίτσες τους, τα πιο άπινα πράγματα. 'Η Μπαρμπαρα Μπράουν ά- μως κατάρθωσε κάτι, που καμιά δεν είχε καταφέρει μέχρι σήμερα. Πρό- να θάλη μέσα στο βαλιτάκι της μία δολοκλήρη... μουσική... Πρά- να καίται για ένα κομψό μικρό δίκυκλο, που συναρμολογείται μέσα σε μισό λεπτό και που δεν ζυγίζει, έν έλω, παραπάνω από 20 κιλά. Το νέο αυτό σκούτερ, που κατασκευάσει έλαχιστή ζενήντη και μπορεί ν' άναπτύξη όριατά ταχύτητα 50 χιλιομέτρων, προφέρεται από την άμε- ρικανική βιομηχανία «Σπίνερ» σαν το μεταφορικό μέσον της άβριον και στη χαμηλή τιμή των 4.000 δολαρίων.

σε στο χέρι του. Έτσι νάγερνε το κεφάλι της, θ' άκουμπουσε στον ώμο του.

— Άκουσε! της έπτε την άλλη στιγμή ο Γιώργος, λές κι ήθελε άπνωσδήποτε να της άποσπώνη την προσοχή. Καντάς... Πού να είναι ή Βάρκα;

— Άνασπικήθηκε κι' άρχισε να έ- ρευνά με τη ματιά του τη θάλασα- σα, λές κι' εκείνη τη στιγμή όλο το ένδιαφέρον της ζωής συγκεν- τρωνόταν στη Βάρκα που πενού- σε και στη καντάδα.

— Τη βλέπεις; φώναξε την άλ- λη στιγμή ζωπαά. Έκεί... Τη δια- κρινείς;

— Όχι. άποκρίθηκε η Σούλα άδιάφορα.

— Της πήρε το χέρι, την τράβηξε.

— Σκύψε... Νά, εκεί... Βλέ- πεις; Μία άσπρη Βάρκα.

— Για μία στιγμή ένοιωσε η Σού- λα το θυμό ν' ανεβαίνει μέσα της.

— Δεν της χωρούσε το μυαλό πως ήταν δυνατόν να ένδιαφέρεται πραγματικά για την άγνωστη Βάρκα. Πώς ήταν δυνατόν, να μη μαντεύη τις σκέψεις της, να μη διαβάξη μέσα στην ψυχή της.

— Την πρώτη στιγμή πίστεψε πως είχε χάσει κιόλας τη μαχη. Όσ- τόσο άποφάσισε να δοκιμάση πάλι:

— Γιώργο... που λές, στο γρα- φείο, θάχουμε άλληλοθόθεια. Σπα- ταλώ τόσες δυνατόεις για το Δή- μου. Δεν έχω πραγματικό συμ- φέρον στο γραφείο του.

— Πώς δεν έχεις συμφέρον; της άποκρίθηκε ζωπαά.Μαθαίνεις. Και άποκτάς σήμη. Για την καριέρα σου είναι πολύ καλό να εργάζε-σαι στού Δήμου. 'Αν κάποτε βε- λήσης ν' άνοίξης δικό σου γρα- φείο, είναι ένας τίπιλος ό,τι εογά- στηκες στού Δήμου.

— Δε θα μ' ένδιέφερε, πρόφε- ρε άτίνα ή νεαρά δικηγόρος.

— Πώς δεν σ' ένδιέφερε; Έκα- νε αυτός ζωπαά. Έσύ αγαπάς το έπάγγελλό σου. Πρόπει να σ' έν- διαφέρη ό,τιδήποτε σε βοηθί στη σταδιοδρομία σου... Κατά βάθος δε βλέπω τί θα ώφελήσης αν έρ- θης στο γραφείο μου. Δεν έχω τό- ση κίνησι εγώ...

— Κάθε του λέξι ήταν και μία σπιλιτιά στην καρδιά της. Λές κι' είχαν χαθεί όλα τα γλυκόλογα, λές

ότι τα βράδια εογάζουα για σένα.

— Δάγκωσε τα χείλη του.

— Το ξέρω, βέβαια. Σ' εύχα- ριστώ. Άλλά έσύ, Σούλα, δεν έρ- γάζεσαι μόνον τις ώρες που έρ- γάζεσαι. Είμαι σίγουρος, πως κι όταν άκούη κοιμάσαι, εογάζουα.

— Πώς το βγάξεις αυτό το συμ- πέρασμο;

— Νά, σε παρακολουθώ, της έπτε εύθυμα. Άκούη και τώρα. 'Ηθαυε έδω, στην δνειρευμένη αύ- τη βραδυά, έ; Τί σκέπτεσαι έσύ; Γραβεία, υποθέσεις, συνεργασίες.

— Τό άδικο την έπνιξε. Τα χείλη της τρεμούλιασαν έτοιμα για κλάμμα.

— Τό ξέρεις πολύ καλά πως δεν σκεπτάομουν τον έαυτό μου, του έπτε όσο πιο κοφτά μπορούσε.

— Άκούμπησε το χέρι του στο δι- κά της.

— Καλά, καλά... μη σε πιάνη κιόλας το παρόνοιο. Τό ξέρω. Άλλά κάθε πράγμα στην ώρα του. Νά, άκου πάλι τραγούδια. Τραγούδια λοιπόν κι' έσύ... Πιές, να μεθύσης λιγάκι. Θάθελα μια φορά να σε ίδω μεθύσινη. Να ξεχάσης τον έαυτό σου. Να γίνης μία κοπέλλα... νά... μια κοπέλλα, που θέλει μόνο να χαρή τη ζωή της.

— Δεν του μίλησε. 'Η καρδιά της βούλιαξε, βούλιαξε. Είχε την έν- τυπσιση πως κάπου θα πνιγόταν ή πληγωμένη της καρδιά.

— Κι' έπειτα, μετά κάμποση ώ- ρα, σήκωσε τα μάτια της και προ- σπάθισε να του χαμογέλαση:

— Πάμε κι' έμεις βαρκάδα; του πρότεινε γελαστή.

— Έτσι ντε! φώναξε αυτός έν- θουσιασμένος.

— Πλήρωσε το λογαριασμό και κατέβηκαν στην άκροθαλασσία. Μπήκαν έπειτα σε μία μικρή ό- λωλευκη βαρκούλα. 'Ο Γιώργος την έκανε να γλιστρή άπάνω του, της χείδευε άπαλά τα μαλλιά.

— Δε θα τραγουδήσης; τη ρώ- τησε σιγανά.

— Όταν όμως δοκίμασε η Σού- λα να τραγουδήση μία βαρκαρό- λα, οταμάθηκε. Κατάλαβε πως ή φωνή της άκούγόταν σά θρήνος.

ΚΑΤΡΑΚΥΛΙΣΜΑ

— Τί πάθες; Δεν είσθε στα καλά σας σήμερα...

— Η φωνή του Δημοσθένη, άπάν- να από το κεράλι της, άκούγόταν έξαγριαμένη. Διάβαζε κάποια ά- γαυή που της είχε δώσει για συν- τάξη, κι' άνακαλύπτε το ένα λά-θος άπάνω στο άλλο.

— Μυστήριό! ζανάπε ο δικη- γόρος. Θάλεγε κανείς πως ξεχά- στες... ξεχάσες το πέν. Τί είναι αυτά; Στέκει αυτή η άγανή; Ό-χι, σάς ρωτώ, στέκει; Πόση ώρα σάς έπιασε να την κάνετε;

— Χθες όλο το άπόγευμα! ά- ποκρίθηκε η Σούλα ταπεινά.

— Κοίμα τις ώρες!... Όρίστε!

— Όρίστε...

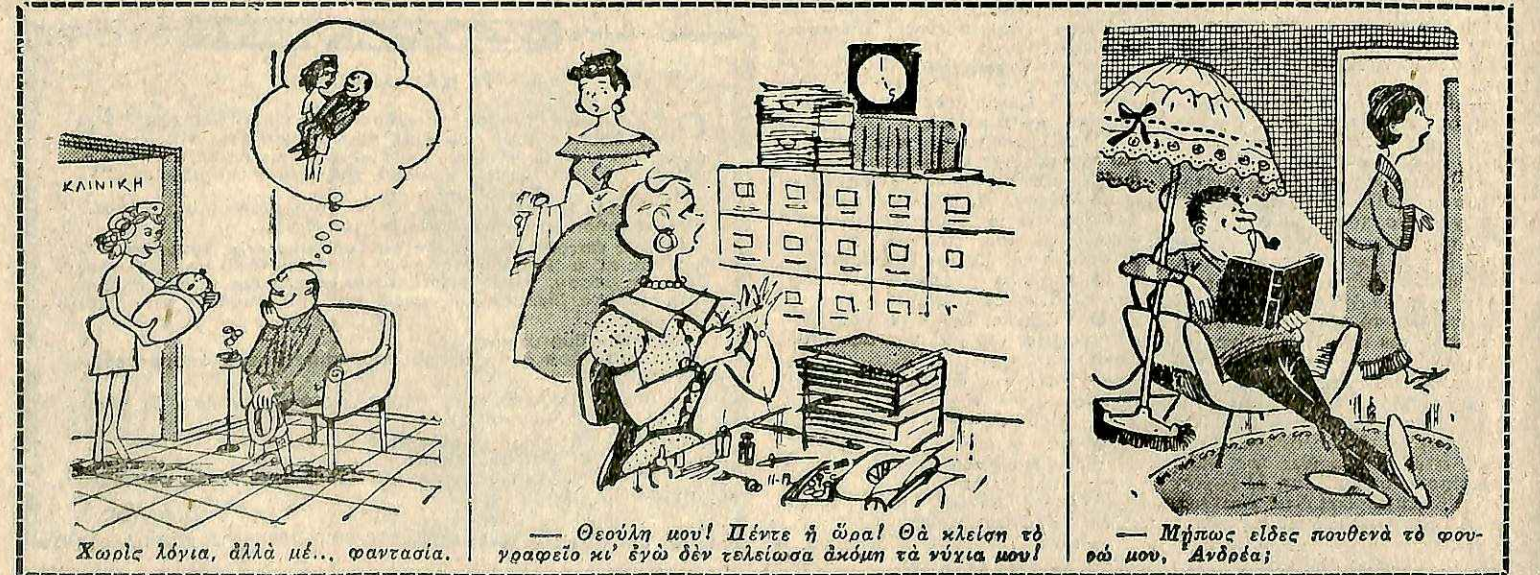
— Μουτύρωσε μ' ένα κόκκινο μολύβι πολλά μέρη, σαν άστυ- ηρος καθηγητής, που άνακαλύπτει λάθη.

— Τώρα, τί θα γίνη; Τί θα γί- νη, σάς παρακαλώ. 'Η άγανή αύ- τη έπρεπε να κατατεθί σήμερα. Βασίσηκα πως θα την είχατε έ- τοιμη. Μπρ σε καλό σας! Τί εί- χατε χθές; Μήπως ήσαστε άρω- στη;

— Είχα τρεμερό πονοκέφαλο, δικαιολογήθηκε η Σούλα.

— Α, έτσι! Έκανε δίσσυμα αύ- τός. Καθότι λοιπόν τώρα να τη διαρβώσετε. Να βάλετε τα δυνατά σας να την έχετε τελειώσει ίσως αύριο. Νά μη χάσουμε τουλαχι- στον περισσότερό από μία ημέρα.

— Ντροπισμένη, ταπεινωμένη ρί- χτηκε στη δουλειά η Σούλα. Τό καταλάβαινε όμως πως το μυαλό της δεν ήθελε να υποκούση. Όσο και νάδασε τα δυνατά της δε μπο-

Χωρίς λόγια, αλλά με... φαντασία.

— Θεούλη μου! Πέντε ή ώρα! Θα κλείση το γραφείο κι' εγώ δεν τελείωσα ακόμη τα νύχια μου!

— Μήπως είδες πονηρά το φου- ρώ μου, Ανδρέα;

ρούσε να συγκεντρώσει τη σκέψη της. Τη στιγμή που θαπρεπε να χη διαύγεια, να σκεφθεί, άκουγε στ' αυτή της να βουίζουν τα λόγια του Γιώργου. Τα αδιάφορα έκείνα λόγια, που γλυμπούσαν δίπλα από την αληθινή ουσία, τα λόγια που είχαν βαρυνάσει μέσα της κάθε πίστη και κάθε χαρά.

Όπουδήποτε πάντως, καταφέρε και τελείωσε την άγνοιά κι ο προϊστάμενός της εξοριστηθήκε. — Κρίμα, της είχε γελαστός. 'Αφού είδατε τόσο ικανή, πώς μου παρουσιάσατε ένα τέτοιο πράγμα; Τώρα διατυλογραφήστε την διορρα, κι αύριο πρωί πρωί να την καταθέσετε...

Ανάσανε με άνακουφισή η Σούλα, όταν βγήκε από το γραφείο, για να πάη στα δικαστήρια με το χαρτοφύλακά της υπό μύλη. 'Η ακινησία στο γραφείο την έπνιγε. Τώρα τουλάχιστον μπορούσε να κινηθεί, να νοιώσει το αίμα της να κυκλοφορεί στις φλέβες της.

Έξω ήταν ή ημέρα χαρά Θεού. Κι' άρχισε να βλέπει τη ζωή κάπως πιο αισιόδοξα πάλι.

Όλη τη νύχτα είχε παραδείσει με σκέψεις απελπισμένες:

— Δέ μ' αγαπάει... Δέ μ' αγαπάει... 'Αν μ' αγαπούσε θα μάντευε τη σκέψη μου, θα καταλάβαινε. Θάβρισκε μόνος του τι μπορώ να με κάνει ευτυχισμένη.

Χίλια σχέδια είχαν περάσει στο μυαλό της. Τα είχε άπορρηψε το ένα μετά το άλλο. Όλη τη νύχτα όμως στρογγυλίζει μέσα της ή άπορρηψε να διακοπεί κάθε σχέσι μαζί του:

— Δέ μπορώ να του επιβάλω να μ' αγαπήσει. Είναι άναξιοπρεπές να κάθωμαι κοντά του υπό αυτές τις συνθήκες.

Όλη τη νύχτα ένοιωθε τα μάγουλά της να κινούνται από ντροπή:

— Τι είμαι; Μια σάν όλες τις δυστυχισμένες κοπέλλες, που χολήσιμυσαν σάν όργανα ήδονής σ' έναν άντρα. Κι' έπειτα άναγκάστηκαν να παραδεχθούν πώς τους έβρινε μονάχα ή ντροπή.

Παράξενο όμως, τώρα στο δρόμο, κάτω από τον ήλιο, τάβλεπε όλα κάπως διάφορα:

— 'Αν δέ μ' αγαπούσε, θα μου τ'έλεγε. Γιατί με κρατεί κοντά του; Γιατί περνάει όλα του τα βράδια μαζί μου; Γιατί δυστορπεί όταν φεύγω τα μεσάνυχτα; Μ' αγαπάει με τον τρόπο του... Γιατί δέ μπορώ να είμαι ευτυχισμένη, έστω μ' αυτό τον τρόπο; Δέν έχω την άγνοιά του; Δέν έχω τα χάδια του; Δέν τον βλέπω κάθε μέρα, δέν νοιώθω την άνάσα του κοντά μου, δέν άκούω τη φωνή του; Κι' αν δέ θέλη να μου χαρίσει την άπόλυτη ευτυχία, είναι λόγος αυτός για να χάσω κι' όση ευτυχία θέλει να μου χαρίσει;

Οι πλάκες των πεζοδρομίων σπίζαν κάτω από τα πόδια της, λές κι' ήταν ασπαλτισμένες με κάποια μαγική γουστ σκόνη.

— Σε κάθε άνθρωπο έρχεται ή ευτυχία ή όποια μορφή θέλει. Έμένα μου ήρθε άσυμπληρωτή. Είναι όμως αυτός λόγος για να χάσω το πά;

Έφθασε στο δικαστήριο, κατέβασε κάτι άγώνες που είχε μαζί της κι' έπειτα βρέθηκε ξανά στο δρόμο.

Είχε φθάσει ή ώρα της μεσημεριανής διακοπής της. Συνήθως την περνούσε μόνη της. Ο Γιώργος της είχε δώσει να καταλάβει πως αυτή την ώρα μάλλον τόν ένώχλυσε ή παρουσία της.

— Ξέρεις... έχω τραγικά. Δέ μπορώ να δεσμευθώ να σέ περιομένω. Άρκετά βλέπωμστε το βάθος.

Σήμερα όμως ένοιωσε πώς τόν ζητούσε όλη της ή ύπαρξή. Τώρα που είχε σκεφθεί άλλοιαιτικά, τώρα που είχε κάνει μία συνθηκόλο-

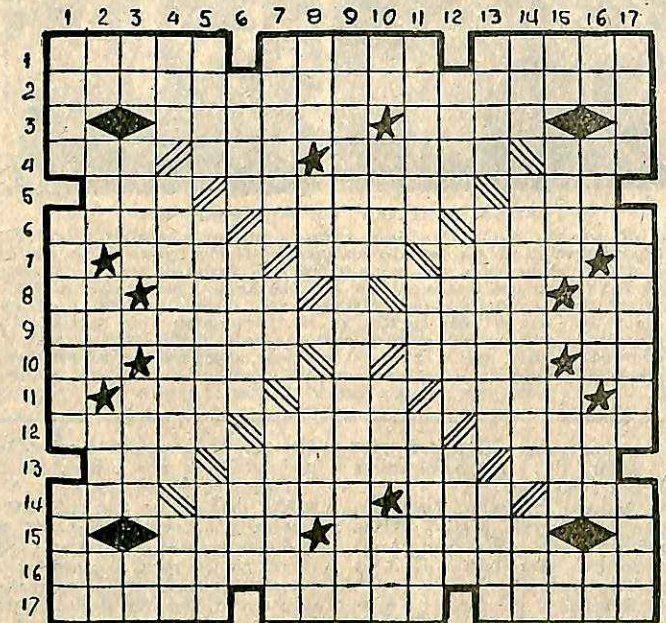
ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΟΔΕΙΟ ΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 853

— ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Μάρκα σιγαρέτων. — Τοπικό επίρρημα: μέσα. — Έορτάζει στις 30 Αυγούστου.
- 2 Ήταν μέχρι το 1924 ή πρωτεύουσα του Όθωμανικού κράτους.
- 3 Προκάλεσε το θάνατο του Σπαρτιάτη στρατηγού Πανσάνια. — Χώρα της Ν.Α. 'Αλβανίας.
- 4 Στη μυθική αυτή χώρα βρι-

- 1 ρική μάχη. — Δημιουργός. — Βουνό της Θεσσαλίας.
- 2 Άρχα και τέλος. — Άρχικά έβρισημας. — Μακροχρήμας πρόγονος. — Το μέρος του άρόρου, που άνασκώπει τη γή.
- 3 Όμοια σύμφωνα. — Το πόλο του 'Ιάσονος. — Το μακίππι των έυλοργών. — Άρβρο (πληθ.).
- 4 Διπλασιαζόμενο γίνεται χο-

- 1 σκόταν το χρυσόμαλλο δέντρο.
- 2 'Έχει τις ίδιες διαστάσεις με άλλο. Πολύτιμο δέντρο, που έκανε ή Άριάδνη στο Θησέα. — Θέα των άρχαίων.
- 5 Κραυγή πτηνού. — Μας δίνει ένα φρούτο, που θα έμφανι στη σε λίγο στην άγορά. — Πρόθεσις.
- 6 Πιάνει με δόλο. — Μας είναι καθημερινώς άπορρήτως. — Είναι τα χάδια.
- 7 'Αψητος. — 'Ινστιτούτο άμερικανικών σπουδών. — Άντηκα στο λοχού ύλο.
- 8 Γράμματα, που χαρακτηρίζουν πολλές επιχειρήσεις. Όλο κλάρο. — Ομηρικό 24ωρο. — Άνθη, που στολίζουν συχνά τα σταυρόλεξα.
- 9 Υπογράφονται εκεί έπίσημα συμφωνητικά.
- 10 'Αρόρο. — 'Εναντιωματικός σύνδεσμος. — Χρονικό διατήματα (πληθ.). — Κτητική άνωμυμία (πληθ.).
- 11 Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη. — Είναι άναμφισήτητα άρώα. — Μονωδία από όπερα.
- 12 Νησι των Κυκλάδων. — Έξασφαλίζουν ή γονιμοποίηση.
- 13 Γαλλικό κέντρο παραθρησμού, γνωστό μας από την όμώνυμη ποδοσφαιρική ομάδα του. — Προέρχεται από τις άκτές του Ευείνου. — 'Η μπρούα του Φοίβου και της 'Ελλης.
- 14 Πρόδατο (άρχ.). — Τους άρρεί το κρασί ή άλλα όνομα πνευματώδη (καθαρ.). — Δικό μου (γαλλ.). — Τελικός σύνδεσμος.
- 15 Τό όνομα διασώμιο κατακόπου. — Σμεία του σώματος, τών όποιων ό τραυματισμός έπιφέρει θάνατο.
- 16 Γίνεται την τρίτη Κυριακή της Ασρακοστής.
- 17 Διαφέρουν στο μέγεθος. — Σιδιροδρομικός σταθμός, λινο έξω από την Άθήνα. — Βοήθεια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Βουνό της Μακεδονίας, που έβωσε το όνομα του σε ίστο.

γηση, ήθελε να τόν ξαναδεί. Γι' αυτό χωρίς δεύτερη σκέψη, άποφύσισε να περάσει από το γραφείο του, να τόν πιάει να πάει να φάνε μαζί το μεσημέρι.

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΑΣΙΣΜΕΝΟΙ

Άνέθηκε δυό-δυό τις σκάλες έφθασε μπροστά στην πόρτα του, χτύπησε κι' άνοιξε άμέσως. 'Ηταν τόσο γεμάτη από τη σκέψη να τόν ιδεί, να τού μιλήσει, που είχε ξεχάσει όλότελα πώς ό Γιώργος δέ βρισκόταν μόνος στο γραφείο, πώς ήταν μέσα κι' ή Κική...

Δέν πρόφθασε ν' άνοιξη όμως την πόρτα, και κοκκάλωσε. Δέ μπορούσε να γελαστή. 'Ο Γιώργος κι' ή Κική είχαν πεταχτή άπότομα από τόν ντιβάνι που άσφαλώς θα ήταν άγκαλιασμένοι... Τα μαλλιά της κοπέλλας ήταν άνάστατα, και τα ρούχα της άκατάστατα, και τα μάγουλά της φλογισμένα. Τα μάτια του Γιώργου έδειχναν θυμό και στενοχώρια.

— Με συγχωρείτε... τραύλισε ή Σούλα.

Η Κική της έριξε μία φαιμακερή και ξεδιάντροπη ματιά, και χωρίς άλλη λέξι πήγε στο τραπέζι της, πήρε την τσάντα της και προχώρησε στην πόρτα.

— Δέ θα θώ το άπόγευμα! πρόφερε με ύφος κορφο και συγχρόνως ναζιάριχο.

Κοντοστάθηκε σάν να περίμενε κάτι. 'Ο Γιώργος όμως δέν είχε συνέλθει άκόμη. Κι' έτσι αυτή άνοιξε την πόρτα όρμητικά και την άλλη στιγμή έξασατίστηκε.

Η Σούλα κι' ό Γιώργος κυτάχτηκαν βουβό κάμποσο ώρα. Θά της μιλούσε; Τι θα της έλεγε; Τι μπορούσε να της πει;

— Πώς από δώ;

Κούφια, φαινομενικά ουσική, άκούστηκε ή φωνή του.

— Γιώργο... έτσι μου ήρθε να περάσω να σε πάρω...

— Άστοχη ιδέα, έκανε αυτός με συγκρατημένο θυμό. Σ' έχω παρακαλέσει να μη συναντιόμαστε το μεσημέρι.

— 'Αν ήξερα...

— Τι άν ήξερες; τη ρώτησε προκλητικά.

Γύρισε άλλού τα μάτια της ή κοπέλλα. Στο γραφείο, στο βαρύ άρωμα της Κικής ήταν σάν να προσπαθούσε να την εύριανέσει, σάν να ήθελε μόνο και μόνο να της δείξη την ύπεροχή της άλλης.

— Να άν ήξερα πώς θα σ' ένωχλούσα τόσο...

— Δέ μ' ένώχλησε τόσο, της άποκρίθηκε νευρισμένος. Άλλά δέ βλέπω το λόγο να θέλεις και το μεσημέρι...

— Φεύγω, του έππε νοιώθοντας τόν θυμό ν' άνεβαίνει μέσα της.

— Τώρα, δέν πειράζει, της έππε πιο μαλακά. Πού θέλεις να πάμε;

— Όχι, δέ θέλω να πάμε πουθενά. Φεύγω.

Άδιαφορώντας για τις διαμαρτυρίες του, έσυγε, κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα.

Στην πόρτα κοντοστάθηκε μία στιγμή. Τάχα θαήρε πώς της; Δέν άκουσε βήματα. Και προχώρησε με το κεφάλι σκυμμένο στην όδο Θερμοκράτους, άνάμεσα στον πολλόν κόσμο. Κάτι ήταν ξεκούραστος μέσα της...

Κάτι ήταν ξεκούραστος μέσα της. Ναι. Η καρδιά της, λές κι' είχε φύγει από τη θέση της και κρεμόταν, χαμένη, έρημη, σ' ένα άδειο κόσμο.

ΔΕΙΛΙΑ

— Είναι δειλία έκ μέρους σου και τίποτ' άλλο!

Θήλας ή Βανα το άγοράκι της, και συγχρόνως νουθεύσε τη φίλη της.

— Δειλία! Ξανά με στόμφο. Σε έχει ύποβουλάσει αυτός ό άνθρωπος. Γιατί δέν άποφασίζεις να τού μιλήσεις έξω από τα δόντια; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΗΝ είχαν φέρει τα γονικά της παιδούλα στην Άθήνα, όπου ήρθαν να έγκατασταθούν. 'Ο πατέρας της, ό Αύγουστος Βγενάκης, ήταν βασιλόπουλος έμπορος σιτηρών, που έμενε χρόνια στην 'Οντέσσα. Φίλος προσωπικός του Γεωργίου του Α', άποφάσισε νάρθη στην Έλλάδα, μόλις ό βασιλέας άνέλαβε τα καθήκοντά του. 'Η Τατιάη μεγάλωσε σάν άληθινή πριγκιπούλα μέσα στο μεγάλο άρχοντικό των Βικελήδων, εκεί που έρκεται σήμερα το Μετ. Ταείο. 'Η άμορφιά της ήταν άπαράμιλλη. Μία όμορφη, που μόνο στα παραμύθια μπορούσε να βρή κανείς. Παρ' όλα αυτά, ήταν γεμάτη άπόλυτητα και καλώςήνη. Μία άγγελική ψυχή. Άγαπάσε όλο τόν κόσμο και περισσότερο τούς φτωχούς και τούς δυστυχισμένους. 'Έτσι οι Άθηναίοι την έβλεπαν συχνά να πηγαίνει στις μακρινές συνουσίες και να μοιράζει χρήματα και ρουχισμό, σε όσους είχαν την άνάγκη τους.

Η άλήθεια είναι πώς τόσο ό πατέρας της, όσο και ή μητέρα της, τη βοηθούσαν στο εύγενικό της έργο. Την άφηναν να πηγαίνει έλευθερά όπου θέλει, με συνοδεία πάντα ένα γέρο ύπρητή: Τό Νικήτα Δουλύερω.

Ο Νικήτας, έπειδή είχε γεννηθή κι' είχε μεγαλώ-

σει στα χέρια του, τη φρόντιζε σά δική του κόρη και την κυττούσε στα μάτια. 'Η Τατιάη τόν μάλλον τρυφερά:

— Γιατί μ' αγαπάς τόσο πολύ; του έλεγε. Δέν ξέρεις πώς μία μέρα θα σ' αφήσω;

— Θα μ' αφήσεις; Κι' έτσι αυτή άνοιξε την πόρτα όρμητικά και την άλλη στιγμή έξασατίστηκε.

Η Σούλα κι' ό Γιώργος κυτάχτηκαν βουβό κάμποσο ώρα. Θά της μιλούσε; Τι θα της έλεγε; Τι μπορούσε να της πει;

— Πώς από δώ;

Κούφια, φαινομενικά ουσική, άκούστηκε ή φωνή του.

— Γιώργο... έτσι μου ήρθε να περάσω να σε πάρω...

— Άστοχη ιδέα, έκανε αυτός με συγκρατημένο θυμό. Σ' έχω παρακαλέσει να μη συναντιόμαστε το μεσημέρι.

— 'Αν ήξερα...

— Τι άν ήξερες; τη ρώτησε προκλητικά.

Γύρισε άλλού τα μάτια της ή κοπέλλα. Στο γραφείο, στο βαρύ άρωμα της Κικής ήταν σάν να προσπαθούσε να την εύριανέσει, σάν να ήθελε μόνο και μόνο να της δείξη την ύπεροχή της άλλης.

— Να άν ήξερα πώς θα σ' ένωχλούσα τόσο...

— Δέ μ' ένωχλησε τόσο, της άποκρίθηκε νευρισμένος. Άλλά δέ βλέπω το λόγο να θέλεις και το μεσημέρι...

— Φεύγω, του έππε νοιώθοντας τόν θυμό ν' άνεβαίνει μέσα της.

— Τώρα, δέν πειράζει, της έππε πιο μαλακά. Πού θέλεις να πάμε;

— Όχι, δέ θέλω να πάμε πουθενά. Φεύγω.

Άδιαφορώντας για τις διαμαρτυρίες του, έσυγε, κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα.

Στην πόρτα κοντοστάθηκε μία στιγμή. Τάχα θαήρε πώς της; Δέν άκουσε βήματα. Και προχώρησε με το κεφάλι σκυμμένο στην όδο Θερμοκράτους, άνάμεσα στον πολλόν κόσμο. Κάτι ήταν ξεκούραστος μέσα της...

Κάτι ήταν ξεκούραστος μέσα της. Ναι. Η καρδιά της, λές κι' είχε φύγει από τη θέση της και κρεμόταν, χαμένη, έρημη, σ' ένα άδειο κόσμο.

Δειλία

— Είναι δειλία έκ μέρους σου και τίποτ' άλλο!

Θήλας ή Βανα το άγοράκι της, και συγχρόνως νουθεύσε τη φίλη της.

— Δειλία! Ξανά με στόμφο. Σε έχει ύποβουλάσει αυτός ό άνθρωπος. Γιατί δέν άποφασίζεις να τού μιλήσεις έξω από τα δόντια; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

και τώρα κι' όπως θα σάς άγαπώ όσες ζωές ά- κόμη κι' άν ξαναζήσω.

Η άρχοντοπούλα τρώαζε σχεδόν. Μά ό τρώ- μος της ήταν γλυκός και παρακαλούσε από μέσα της να μην πάη ποτέ να της μιλή ή φωνή έ- κείνη. Άπό την άλλη μεριά, ό Στέφανος Λυμπε- ρης την παρατηρούσε σιωπηλός. 'Ολόκληρη ή ζωή του θαρρείς και κρεμόταν στην άκρη τών χειλιών της. Τών χειλιών αυτών, που φαίνονταν σά να εί- χαν σχεδιστή από μινιατούριστα. Τα μάτια της μεγάλωναν κάτω από την καμπύλη, που διέγραφαν τα τοξάτα της φρύδια. Κι' άνάμεσά τους, ή έν- τασή της σκέψως και τού θλέμματος της σχη- μάτιζε μία σχεδόν άόρατη ρυτίδα σάν ένα ρίγος. Τα μάτια της, την ώρα εκείνη, ήταν τόσο γκρίζα και τόσο σκοτεινά κι' είχαν μία τέτοια άπόχρωσι στο βάθος τους, που έπαρναν στιγμές-στιγμές τη λάμψη τού άστραλλού.

Η Τατιάη έκανε λίγα θήματα συλλογισμένη.

— Τότε θα πεθάνουμε μαζί, της έππε. Θά πεθά- νουμε, αφού όμως προηγουμένως θα έξαντλήσουμε και την τελευταία μας έλπιδα.

Η άρχοντοπούλα κούνησε λυπημένη το κεφάλι της.

— Δέν υπάρχει πιά έλπιδα για μας, άποκρίθηκε. Για κανένα λόγο ό πατέρας δέ θα έναντιωθή στη θέ- λησι τού βασιλέα. 'Η άγάπη μας είναι ήδη κατά- δικασμένη.

Ο Στέφανος την έπιασε από τη μέση και την παρέσυρε μαζί του.

— Πάμε λοιπόν, ψιθύρισε σά να διαζόταν. Πάμε να πεθάνουμε σήμερα κιόλας. Γιατί να παραιτέ-

σέ θουδά άναφυλλήτα. Τρώαζε ό Στέφανος που την είδε να κλαίη και την παρακάλεσε να τού πη- τί συμβαίνει. 'Η μικρή νέα τού εξήγησε τότε άνά- μέσα στα δάκρυά της, ότι ό πατέρας της ήθελε να την παντρεύη μ' έναν άλλον έριστοκράτη άείω- ματικό, τόν 'Αριστομένη 'Αγαγιώτη. 'Ηταν ύπό- δείξι τού βασιλέα κι' άποτελούσε έπιθυμία του.

— Κι' έσύ; τη ρώτησε έντρομος ό Λυμπερής. Τι άπάντησι έδωσες; έσύ άγαπημένη μου;

Η Τατιάη άνασκήσως τούς ώμος της.

— Δέν είπα ούτε να, ούτε όχι. Δέν είπα τίποτα. Μά άν έπιμένουν να με παντρεύουν με άλλον, είμαι άποφασισμένη να πεθάνω.

Ο άξιωματικός πήρε τα χέρια της και τ' από- θεσε στο στήθος του.

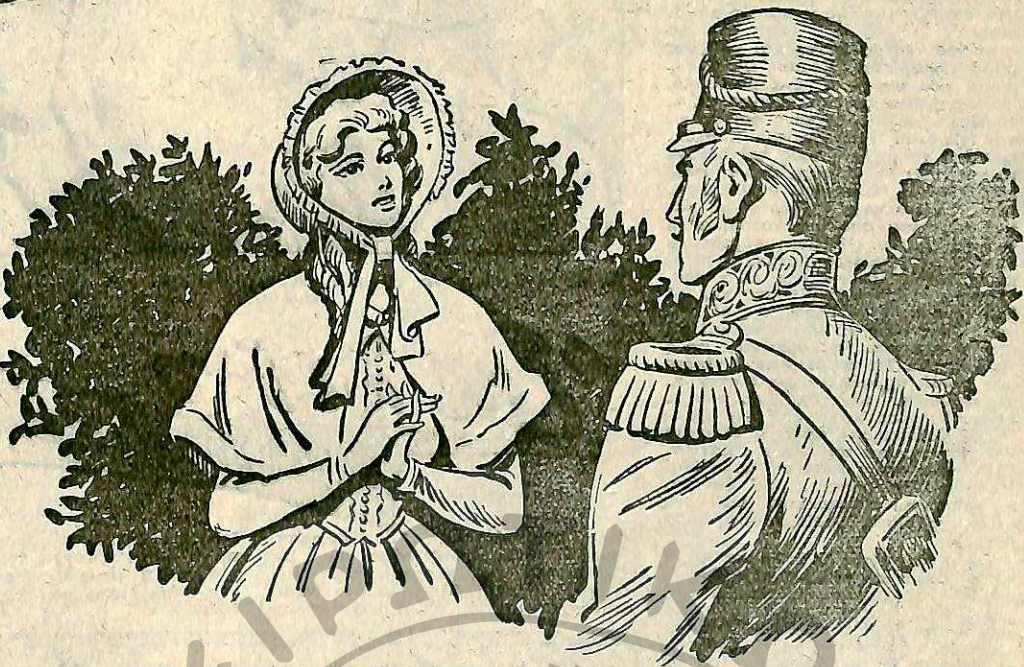
— Τότε θα πεθάνουμε μαζί, της έππε. Θά πεθά- νουμε, αφού όμως προηγουμένως θα έξαντλήσουμε και την τελευταία μας έλπιδα.

Η άρχοντοπούλα κούνησε λυπημένη το κεφάλι της.

— Δέν υπάρχει πιά έλπιδα για μας, άποκρίθηκε. Για κανένα λόγο ό πατέρας δέ θα έναντιωθή στη θέ- λησι τού βασιλέα. 'Η άγάπη μας είναι ήδη κατά- δικασμένη.

Ο Στέφανος την έπιασε από τη μέση και την παρέσυρε μαζί του.

— Πάμε λοιπόν, ψιθύρισε σά να διαζόταν. Πάμε να πεθάνουμε σήμερα κιόλας. Γιατί να παραιτέ-

— Όχι, μη φύγετε. την παρακάλεσε έκείνος. Θά ήθελα να γνωριστούμε, να γίνουμε φίλοι...

— 'Υστερα στάθηκε πάλι, τόν κυττάζε και τόν ρώ- τησε με την άπληστη φωνή της:

— Είσαστε λοιπόν ποιητής;

— 'Ο αξιωματικός κούνησε το κεφάλι του, άποκρίθηκε. Κι' άν μου χαρίσετε μία συνάντησι, άν σάς ξαναδω, θα σάς διαβάσω τούς ώραιότερους στίχους τού κό- σμου.

— Κι' άν δέ με ξαναδείτε;

— Τότε θα κατέσω στην κόλασι σάν τόν Δάντη!

— 'Ο Δάντης όμως μετά την κόλασι γνώρισε τόν παράδεισο...

— Σε μένα θα συμβή το αντίθετο. Μετά τόν παράδεισο αυτής της στιγμής, θα γνωρίσω την κόλασι.

Δειλία πήρε τα χέρια της στα δικά του, τα έβε- ρε σά χείλη του και τα φίλησε μία το ένα, μία το άλλο. Τα χέρια της ήταν έλαφρά, λεπτά, λίγο άδύνατα, λίγο συγκρατημένα, σάν τα χέρια εκεί- νου που νοιώθει μέσα τού τόν κίνηση της λιποθυ- μίας. 'Ελαφρινά σά να ήταν κατόρθο από δα- χτυλίσια. Κι' όμως δέν τα στόλιζε παρά ένας στε- νός άσπρινος κρίκος. 'Η Τατιάη δέν τ' άποπρά- βλε. Κι' ό Στέφανος Λυμπερής τα κράτησε πολλή ώρα παίζοντας με τα τρυφερά της δάχτυλα, ώ- που έαρινικά, πετάχτηκε πάνω ή άρχοντοπούλα κι' έφυγε τρέχοντας, χωρίς καν να τόν άποχαιρετήση.

Ο άξιωματικός έμεινε μόνος, κυττάζοντας τόν ού- ρανό, σά να άνιερύθηκα. Γιατί όπως συνέλθε κι' έτρεξε να την πιάσει, να την παρακολουθήσει από μακριά και να μάθη ποιά ήταν και πού έμενε. Κι' έμαθε. Κι' έστησε το καρέτι του. Και έναυσ- ναντήθηκε μαζί της.

— 'Ενας έρωτας βαθύ και μεγάλος γεννήθηκε τό- τε άνάμεσα στους δύο έκείνους νεούς. 'Ενας έρω- τας, που πολύ γρήγορα ήρθαν να τόν σκιάσουν τα σύννεφα της πιο τραγικής και της πιο άνέλεπτης καταιγίδας. 'Ενα άπόγευμα, καθώς προχωρούσαν προς την Άκρόπολι, ή Τατιάη έξασαζε έαρινικά

Τά Άψυχα διηγούνται... ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ κοντά στη θάλασα... σα — ως μὴν πὼ σὲ πιά, γιὰ νὰ κρατῶ κάποιο ἱκνόνιτο. Μπορεῖ στὴ Ραφία, στὸ Ζομπέρι, στὸ Μάτι, στὴ Βάρκιζα, ἢ, πὶο μακριά, στὸ Μεγάλο Πεύκο, στὴν Κινέτα... Πλασιώμα μου ἦταν ὁ γαλανὸς οὐρανός, πὺ κάποτε γινότανε γκριζός, κι' ἡ ἐπίσης γαλανὴ θάλασσα, πὺ κάποτε γινόταν ἀσπρὴ ἀπὸ τὰ κύματα ἢ γκριζοπράσινη ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῆς τρικυμίας...

»Γύρω μου ὅμως ὅλα ἦταν ἄμορφα. Τὸ περιβάλλον ἦταν γραφικὸ. Ὁ ἀέρας καθάρσος, ἀρωματισμένος ἀπὸ ρηγάνη καὶ σκίνο, ὁ μπάτης γεμάτος ἀρμύρα τῆς θάλασσας, ὁ ξέφυρος γεμάτος εὐωδίες τῆς ἑπράς... Ἰδίως ἦταν ἡσυχία. Ἀνθρώποι συχνάζανε σπάνια ἐδῶ, στὴν ἀπόμερη ἀκρογιά, λιά μου. Κάπου-κάπου ξέπερτε κανένα βοσκὸς μὲ τὰ πρόβατα ἢ μὲ τὰ νῆδια του. Καθότανε στὴ ριζα μου, ἔδωκε τὴ φλογέρα του καὶ, ἀφίνοντας τὰ ζωντανὰ του νὰ δόσκουν, σκόρπιζε στὴν ἐξοτερὴ ἀτμόσφαιρα μελωδίες τοῦ δουνου καὶ τῆς ἀκρογιάς, πὺ τις ἔπαινε ὁ ξέφυρος καὶ τις πήγαινε στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ τις περδῇ, — μὲ τὰ μελωδικὰ μουρμουρίσματα τοῦ φλοιάσου ἀπάνω στὰ βοτσαλάκια τῆς γραφικῆς παραλίας...

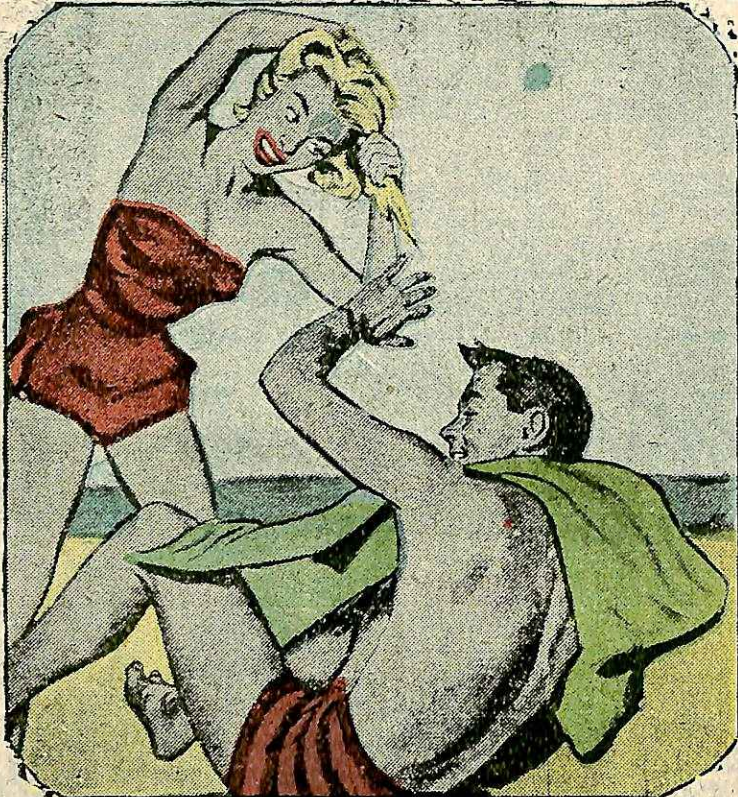
»Κάποια μέρα ἔκανα καὶ τὴ γνωριμία τοῦ ἔρωτα. Ἐφτασε ὡς τὴν ἐρημιά μου ἀπάνω σ' ἓνα μοτοσακὸ. Ἐκείνη ἦτανε ξανθιά, ἐκείνος μελαχρινός. Καὶ οἱ δύο τους φαίνονταν σαν τρυφερά ἐρωτευμένοι. Κατέβηκαν ἀπὸ τὴ μηχανή τους καὶ ἔβλεπε νὰ προστατευθοῦνε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά μου. Ἦσανε καλοκαίρι, ντάλα-μεσημέρι. Ἐκείνη πήγε νὰ φορέσῃ τὸ μαγιὼ τῆς πίσω ἀπὸ μιά καταπράσινη τούφα σκίνου. Ἐκείνος φόρεσε τὸ δικό του, λιγώτερο σεινότυπος — ποῖός τὸν ἔβλεπε, — στὴ ριζα μου. Ὑάτερα ἀπομακρυνθήκανε καὶ οἱ δύο τους πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας. Τους εἶδα νὰ περτοῦνε καὶ νὰ ἀπομακρύνονται, κολυμπώντας πρὸς τὰ ἀνοιχτά. Τὰ κεφάλια τους γίγανε δὺ μικρά σημάδια μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ γαλάζιου, πὺ ἀσπασπολοῦσε κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἀφῶ κολυμπῆσαν ἀρκετά, βγήκανε καὶ ἀρχισαν τὰ παιγνίδια. Ἐπειτα, ἐπαίλωσανε στὴν καυτερὴ ἀμμουδιά. Κάνανε ἡλιοθεραπεία, κι' ὕστερα, ἐροημμένοι, ροδοκόκκινοι σὰ ἔρα, στὲς καραβίδες, γυρίσανε στὴ ριζα μου.

» Καλὴ εἶναι ἡ θάλασσα κι' ὁ ἥλιος, ἀλλὰ πὶο καλὴ εἶναι ἡ δροσερὴ αὐτὴ σκιά... μουρμουρίσε ἐκείνη.

» Εὐλογημένο νῆαι τὸ πεύκο πὺ μᾶς τὴ χαρίζει... εἶπε κι' ἐκείνος. »Κοκακευτήκα πολὺ. Ἡ ἀναγνώρισι τῆς ἀξίας μου δὲν εἶχε ὡς τώρα ἀπὸ κανέναν βοσκὸ — πολὺ περισσότερο ἀπὸ κανένα πρόβατο ἢ γίδα! Εἶναι ἄμορφο νὰ ἀκούῃ κανεὶς δὺ ἀδείξαι ἀπὸ δροσερά χεῖλια... Καὶ τὰ χεῖλια αὐτὰ θρεθήκανε σὲ λίγο ἐναμμένα! Ὁμολογῶ ὅτι ἡ θεαί μου τώρα ἔγινε ἀρκετὰ δόσκολη... Δὲν εἶναι, πιστέψτε με, διόλου εὐχάριστο νὰ παρακολοῦθῃ κανεὶς τὶς ἐρωτικές βοσολιμίες ἐνὸς ζευγαριοῦ, πὺ νομίζοντας ὅτι εἰσέκεται μόνο του — καὶ μὴπως λογαριάζεται ἡ παρουσία ἐνὸς πεύκου!... — φέρεται μὲ αὐθόρμητη ἐλικρίνεια πὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἔνομασθῃ καὶ ἐξαιαντροπία... Ἀλλοιὼς φέρονται δὺ ἐρωτευμένοι μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀλλοιὼς μπροστὰ σ' ἓνα πεύκο...

»Μετὰ τὸν πρῶτον ἐκείνον ἔρωτα, γνώρισα κι' ἄλλους. Μὲ μάθανε, θάλεπε, κι' ἄλλοι ἐρωτευμένοι κι' ἀρχίσανε νὰ με τιμῶν με τὶς ἐπισκέψεις τους — μὲ θέσεις, μοτοσακὸ ἢ αὐτοκίνητο... Κι' ἐγὼ πᾶς συνήθισα νὰ βλέπω καὶ νὰ σωπαίνω. Εἶναι ἡ ἐχεμύθεια προτρημα μεγάλο. Καὶ τὴν ἐκτιμοῦσαν ὅλοι ὅσοι μοῦ κάνανε τὴν τιμὴ νὰ με διαλέγουνε γιὰ βουδὸ μάρτυρα τοῦ περσιπλανωμένου ἔρωτά το. Παρακολοῦθησα, λοιπόν, ὅλων τὸν εἰδὼν τοὺς ἐρωτες καὶ ὁλὼν τὸν ἡλικιὼν τοὺς ἐρωτευμένους: Εἶδα παῖδια καὶ μεσοκόπους, εἶδα ἐπὶ φθῆδους μὲ γήσσες ἐπαρελθούσης γήσσεως, εἶδα κοιταξάκια με σεβασμούς ἐρωτές... Μία ποικιλία καταπληκτικὴ ἐναλλασσότανε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά μου, στὴ φιλόξενη ριζα μου... Εἶδα καὶ μαφίσια!

»Μία μέρα παρα λίγο νὰ γυθῇ καὶ

Ἀφῶ κολυμπήσανε ἀρκετά, βγήκαν κι' ἀρχισαν τὰ παιγνίδια στὴν ἀμμουδιά.

ἓνα δεῦχο ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

αἶμα μπροστὰ μου: Ἐνα ζευγάρι ἦρθε κι' ἔκατσε ἀπὸ κάτω μου. Ἐτοιμάστηκα νὰ παρακολουθῶ μὲ ψυχραιμία καὶ ἀσκανδάλιστα αὐτὰ πὺ εἶχα συνήθισαι νὰ παρακολουθῶ,

ὅταν ἡ συζῆτησι πὺ ἀκούσα μὲ ἔκα-

νε νὰ βιάσω προσοχὴ πὶο μεγάλη... Ἐκείνη μίλασε ἀπογοητευμένη: — Δὲν εἶναι γραφτὸ μας νὰ ἐνω-

θοῦμε...

Ἡ «ἄνθησι» τῶν πυραύλων

Ἐνα μυστηριώδες καὶ ἀνεξήγητο φαινόμενο

Οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοί, πὺ ἀσκολοῦνται με τοὺς πυραύλους, προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ παράξενο καὶ μυστηριώδες φαινόμενο τῆς «ἀνθήσεως» — ὅπως τοὶ Ἕλληνες ὀνομάζουσαν — πὺ ἔγινε ἀπὸ ἄλλο καὶ ἄλλο πρῶτον, ὡς ἔγινε ἀπὸ ἄλλο καὶ ἄλλο πρῶτον, ὡς ἔγινε ἀπὸ ἄλλο καὶ ἄλλο πρῶτον...

Ὅταν ἓνας πύραυλος ἐτάθη στὰ ἀραιότερα στρώματα τῆς ἀτμόσφαιρας, ὑψηλότερα δηλαδὴ ἀπὸ τὰ 100 χιλιομέτρα, ἀρχίζει νὰ δημιουργηθῇ μπροστὰ στὸ πρῶτον του καὶ γύρω του μιά διαγυτὴ ἀσπρὴ λάμψι, διοισα στὸ σῆμα μὲ τὴν τοιγυρική «εὐεντία» πὺ δάφνει πίσω του ἓνα γρήγορο σκάφος καθὼς σκίζει τὴν ἡσυχὴ θάλασσα.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι δόσὰτ μόνο τὴ νύκτα. Παράγεται ἀπὸ τοὺς ἀμερικανικοὺς πυραύλους τύπου «Α-1», «Α-2», «Α-3», «Α-4» καὶ «Α-5», ἀλλ' οὐ πάντοτε. Δὲν παρατηροῦνται ποτὲ με μικρότερους πυραύλους, ὅπως π.χ. οἱ «Πολάρους», πὺ δὲ φανερὸν τὰ ὅλη καὶ τὶς ταχύτητες τῶν μεγάλων.

Γιὰ νὰ ἀσκήσῃ ἡ «ἀνθήσι» πρέπει ἡ ταχύτης τοῦ πυραύλου νὰ ἔχη περᾶσει τὰ 8.000 χιλιομέτρα τὴν ὥρα. Ἡ πὺ καὶ καὶ πέρα, ὅσο αὐξάνεται ἡ ταχύτης του, ἡ περίεργη λάμψι ἀνοίγει καὶ ἀπλώνεται ὁλοένα περισσότερο, σαν βεντάλια, τόσο πὺ οἱ ἐξωτερικὲς ἀκρὲς τῆς σφαιρὸν ἐπιτέλουν 20 χιλιομέτρα μακριά ἀπὸ τὸν πυραύλο.

Τὸ φαινόμενο ἀνομαστὴς ἀντήσας, ἐπειδὴ θίμει κατὰ κάποιο τρόπο τὸ θερμικὸ ἀντίστροφον ἐνὸς πυροποικιοῦ, πὺ γίνεται τέλειο λουλούδι.

»Ἐκείνος ἔσφιξε τὶς γροθίες του:

— Δὲ μὲ θέλουνε γιὰτὶ εἶμαι φτω-

χός... μουρμουρίσε.

— Κι' ἐγὼ πὺ σὲ ἀγαπῶ...

— Ἐσὺ πὺ μὲ ἀγαπᾷς θὰ μὲ ἀ-

κολουθήσῃς...

— Νὰ σὲ ἀκολουθῶ;... Ποῦ;

— Δὲν ξέρω... Ὅπουδῆποτε...

— Δηλαδὴ... θὲς νὰ με κλέψῃς...

— Ναί... Ἀφῶ δὲ γίνεταί νὰ σὲ

πάρω μὲ τὸ καλὸ νόμιμα, νὰ σὲ πᾶ-

ρῶ παράνομα!

»Ἐκείνη τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ ταρα-

χῇ:

— Δὲ γίνεταί αὐτό...

— Γιατὶ δὲ γίνεταί...

— Γιατὶ δὲ μπορῶ νὰ παρακούσω

τοὺς δικούς μου...

— Δὲ μὲ ἀγαπᾷς...

— Καὶ πολὺ μάλιστα... Ἀλλὰ δὲ

μπορῶ νὰ τοὺς ποτίσω τέτοιο φαρ-

μάκι...

»Ἐκείνος ἀγρίψε:

— Ἐ, τότε θὰ τοὺς ποτίσῃς πὶο

μεγάλῳ!

»Καὶ τράβηξε ἓνα σουγιάδακι ἀπὸ

τὴν τσέπη του!...

»Ἐκείνη πετάχτηκε ὀρθή:

— Ἐ, τί κάνεις ἐκεῖ;

— Μία καὶ δὲ μπορῶ νὰ σὲ κερ-

τίσω, θὰ σὲ σκοτώσω καὶ θὰ σκο-

τωθῶ!

»Καὶ σήκωσε ἀπειλητικὰ τὸ σου-

γιάδακι...

»Ἐκείνη τράμαξε καὶ τῶσε στὰ πόδια φωνάζοντας δυνατὰ... Ἐκείνος τὴν κυνήγησε. Εἶδα κατὶ ἀνθρώπου νὰ τὸν πιάνουνε καὶ νὰ τοῦ παίρνουνε τὸ σουγιά. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχα οὔτε στιγμή ἀνησυχῆσαι: Μὲ τὸ σουγιάδακι αὐτὸ μποροῦσε τὸ πολὺ νὰ εἶ, στὴ ἓνα μοῦδὲ κι' ὄχι νὰ σκοταθῇ ἀνθρώπος... Μὲ τὴ φευγάλα τῆς ἐκείνη τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ τὴ γελισία, ποιήρι...

»Κι' ἄλλα ἐπεισόδια παρακολούθησα, διασκεδαστικά, ἢ ἐνοχλητικά: Μία παντρεμένη ἔπιασε σκαστὸ τὸν ἀντρα τῆς μὲ τὴ φιλενάδισα του καὶ ἀκολούθησε γενικὸ ἐμεγάλλισμα! Γλέντι! Καί, ἀκόμα πὶο μεγάλο γλέντι ἔγινε ὅταν θρεθήκανε φάτια δὺο παράνομα ζευγάρια: Ἡ σύζυγος κι' ὁ φίλος τῆς, ὁ σύζυγος κι' ἡ φιλένα, δα του... Τὶ ἐνδιαφέρουσα καραμπόλα! Ἡρῶσαν πρῶτοι ἡ σύζυγος κι' ὁ φίλος τῆς μὲ ἓνα αὐτοκίνητο. Γδύθηκανε μέσα στὸ αὐτοκίνητο, φορέσανε τὰ μαγιὰ τους, κολυμπήσανε. Ἐνῶ ἐρισκόντουσαν ἀκόμη στὴ θάλασσα ἔφτασε καὶ τὸ δεύτερο ζευγάρι τῆς παρανομίας — ὁ σύζυγος μὲ τὴ φιλένα, τοῦ — μ' ἓνα δεύτερο αὐτοκίνητο! Εἶδανε τὸ πρῶτο ἀρσενικό, καὶ ἀπὸ τὴ δροσερὴ σκιά μου, ἐνωχλήθηκαν καὶ θελήσανε νὰ ἀπομακρυνθοῦν... Γνώρισε ὅμως ὁ σύζυγος, φαίνεται, τὴ γυναῖκα του, ἐνῶ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ θάλασσα... Τὸν ἔπιασε τὸ φιλότιμο, καὶ, ξεχνώντας ὅτι κι' αὐτὸς δὲν ἦτανε πὶο καλὸς ἀπὸ αὐτήν, ἔτρεξε καὶ τὴν ἀρπάξε μαζί μὲ τὸ φίλο τῆς! Καὶ οἱ τρεῖς τους πέσανε στὴ θάλασσα καὶ τὸ ἡμερὶο τρίγωνο ἔγινε παπλὶ! Τὶ τρίγωνο, δηλαδὴ, πὺ ἦτανε κανονικὸ τετράγωνο — μὴ καὶ ἡ φιλενάδισα τοῦ συζύγου μῆκε κι' αὐτὴ στὸν καυγᾶ, γιὰτὶ ἡ ἐνοχὴ σύζυγος τὴν ἀνακάλυψε καὶ μετατόπισε ἀπάνω τῆς τῆς εὐθύνης! Ἀκολούθησε γενικὸς καυγᾶς, κουαρτέττο πὺ μολλίστροβιότανε μὲ μονία ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ μὲναι! Ἀπολαύσαν ἓνα θέαμα περίφημο πὺ μὲ διασκεδᾶσε καταπληκτικὰ...

»Ἡ εὐτυχία ὅμως τῆς μοναξιάς δὲ βάσταξε: Μία μέρα εἶδα ἀνθρώπους νὰ φτάνουνε, νὰ μετροῦνε, νὰ σημεδεύουνε καὶ νὰ δειχνουν ὅτι ἡ εἰδωλλιακὴ ἀτμόσφαιρα θὰ τορπιλλε, ῥόταν ἀπὸ αὐτὸ πὺ ὀνομάζεται στὴν καθομιλουμένη τῆς μόδας αὐτορριστικός πολιτισμός.

»Κι' ἀρχισε τὸ μαρτύριό μου: Ἐργάτες πλημμυρίσανε τὴν περιοχή, μὲ μυστήρια, μπετονιέρες, γιὰ νὰ φτιάξουνε μιά μοντέρνα πλάς. Ἐγιναν κρητιδωμάτα, καμπίνες, μοτέλ — καὶ διώχτηκε κλωστρεδὸν ἡ εἰδωλλιακὴ ὁμορφιά τοῦ τοπίου...

»Ἐμένε εὐτυχός δὲ μὲ κόψανε. Τὰ ἔργα δὲ φτάσανε ὡς ἐμένα. Εὐτυχός... Εἶναι εὐτυχία τὸ νὰ ἔξασκολεθῶ νὰ ὑπάρχω, ἐνῶ γύρω μου δὲν μείνουν τίποτε ἀπὸ ὅτι εἶχα συνήθισαι καὶ ἀγαποῦσα... Δὲν εἶμαι πᾶς ἓνα πεύκο κοντὰ στὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἓνα θλιβερό κατάλοιπο τοῦ γραφικοῦ αὐτορριστισμοῦ τῆς ἐσχῆς μέσα στὰ ἐπιτηδευμένα κατασκευάσματα τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲ μὲ μὲνι παρά νὰ νοσταλγῶ μὲ ἀσκητὴ μεγαλυχία...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΟΡΟΤΣΑΚΙ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη θεατρικὴ ἐπιτυχία τῶν Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ — ΠΟΛ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΖΟΥΛΙΑ	: ΤΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ	: ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
Ο Κ. ΓΕΝΙΚΟΣ	: ΔΙΟΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΙΚΗ	: ΡΙΚΑ ΔΙΔΑΛΥΝΑ
ΜΑΝΩΛΗΣ	: ΣΤΑΥΡΟΣ ΞΕΝΙΔΗΣ
ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ	: ΤΖΟΥ ΓΑΡΜΠΗ

Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΤΑΛ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Μουσική — Τραγούδια: ΜΑ. ΝΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ. Δίοντες Φωτογραφίες: ΔΗΜΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ. Παραγωγή: ΑΓΟΙ ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΙ — ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ — Δ. ΣΑΡΡΗΣ — Κ. ΨΑΡΑΣ

10η ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Τζούλια, κορη τοῦ Τέλη Κασαλή Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἑταιρείας Χαλῦδος, πειράζει συχνὰ τὸ Γρηγόρη, ἓναν ὑπαλλήλου τοῦ πατέρα τῆς, πὺ εἶναι τρελὰ ἐρωτευμένος μαζί τῆς μὲ δὲν τολμᾷ νὰ τῆς τὸ πᾶ. Ἐνα βράδυ ἡ Τζούλια τὸν παίρνει μαζί τῆς στὰ μπουκου-

κια. Μία παρεξηγησι κάνει τὸν κ. Γενικὸ ν' ἀπολύσῃ τὸ Γρηγόρη. Πιστεύοντας ὅμως πὺς ἔχει ὅλα τὰ μυστικά ἐνὸς κοκκινωτοῦ φακέλλου ἀποφασίζει νὰ τὸν ἐξαπατᾷ στὴν υπηρεσία του καὶ νὰ τοῦ διπλάσιαι τὸ μισθὸ. Ἡ Τζούλια, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἀποφασίζει νὰ κερῇ τὸ Γρηγόρη νὰ πιστέψῃ πὺς εἶναι ἐρωτευμένη μαζί του.

Ἡ Τζούλια, πὺ τοῦ δηλώνει ὅτι πίνει μόνο οὔζο, ἀρχίζει ν' ἀδειάζῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ μπουκαλιού, πὺ ἀντικατέστησε πρῶτον ἀπὸ λίγο μὲ καθαρόν νεράκι... Σὲ λίγο ἔχουν ἔρθει καὶ οἱ δύο στὸ κέφι... Ὁ Γρηγόρης ἔχει ξεχαστῇ στ' ἀλήθεια.

Ὁ Γρηγόρης ὅμως, πὺ κρατᾷ στὰ χεῖρα του ἓνα κοκκινωτὸ τραπέζιμο, πὺ χρησιμοποιεῖ ὅπως οἱ ταυρομάχοι τὸ κόκκινο πανί, ἀναγκάζοντας τὴν Τζούλια νὰ κερῇ τὸν ταῦρο καὶ νὰ συρῇ στὰ πόδια του, ἐνῶ αὐτὸς παίρνει ὕψος θριαμβευτικό.

Ἐνῶ ἡ Τζούλια, πὺ ἐννοεῖ νὰ παίξῃ ὡς τὸ τέλος τὸ παιγνίδι πὺ ἔχει ἐτοιμάσει, προσποιεῖται πὺς τὸ οὔζο πὺ ἔπινε, ἀρχίζει νὰ τὴν λολίζει. Βάθει, λοιπόν, τὸ σάλι στὸ κεφάλι τῆς καὶ παίρνει ὕψος μοιραίας καὶ φλογερῆς Σπανιόλας γάσσας.

Μετὰ ἐξαντλησιάζουν στὸ μπάρι, διπρὸ ὁ Γρηγόρης κάνει νὰ πῇ κι' αὐτὸς οὔζο. Μὰ ἡ Τζούλια διαμαρτυρεῖται καὶ τοῦ παίρνει τὸ μπουκαλί ἀπ' τὰ χεῖρα: — Μὴ τ' ἀνακατέψῃς... Ὅα σὲ πειράξῃ. Ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο ἀκούγεται μιά τσιγγάνικη μελωδία...

Και το ζευγάρι μας, περισσότερο ζαλισμένο αυτή τη φορά, αρχίζει ένα χορό, που το μεταφέρει για μια στιγμή κάτω από το φλογερό ήλιο της Σεβίλλης ή της Γρανάδας. Η Τζούλια αρπάζει ένα δίσκο και τον χρησιμοποιεί για ντέφι, ενώ ο Γρηγόρης παίζει πάνω από ένα επιπλο...

... Ένα μικρό άκορνετόν—μπιμπτελό και κάνει πώς συνοδεύει το χορό της ντίμας του.
Χορεύοντας πλησιάζουν πάλι το μπάρ, αδειάζουν τα ποτήρια τους και συνεχίζουν.
— Μη μ' αφήσης να πιω άλλο, λέει η Τζούλια. Θα μεθύσω.

— Μπα... Ούζο είναι... Δε μεθάει το ούζο!...
— Μεθάει και θα με κάνη να πω πράγματα, που δεν πρέπει... Σ' το είπα πως πρέπει να είμαι προσεκτική... Πόσα ποτηράκια ήπια, Γρηγόρη;
— Τρία.

— Όχι, ξεη ήπια Γρηγόρη...
— Τρία ήπιας, ζαλιστήκες όμως και τα βλέπεις διπλά...
— Είσαι πολύ έξυπνος, Γρηγόρη... Είσαι έξυπνος γιατί με μέθυσε.
— Όχι, θα μου γλύτωνες!...
— Κι' εγώ γι' αυτό σ' έρωτεύτηκα!...

— Τι έκανες;
— Σ' έρωτεύτηκα, κύριε. Γιατί, κακό είναι;
— Όχι... Όχι... ωραιότατο...
— Ξέρεις ποιόν αγαπώ εγώ, Γρηγόρη;
— Εμένα!... Γιούπι... Μ' αγαπάς πολύ; Ξαναπές το μου...

— Να στο πω εκατό φορές... Είμαι η 'Ιουλιέττα σου και είσαι ο Ραυμάτος μου... Είμαι η Κλεοπάτρα σου και είσαι ο 'Αντώνιος μου. Είμαι η Μαργαρίτα σου και είσαι ο 'Ασπιδόχορδος μου. Είμαι η Καρμενσίτα σου και είσαι ο ταυρομάχος, που αγαπώ!... Είμαι μια φλογερή τσιγγάνα, που έρχεται...

... μέσα στη νύκτα να ψιθυρίση στο αυτί του ελκεκτού της «Γρηγόρη, ζέ τ' αντόρ»! «Γρηγόρη, αϊ λ' α θ γ ι ο υ»...
Τό ραδιόφωνο, αλλάζοντας ξαφνικά σκοπό, αρχίζει να μεταδίδη ένα τρελό τσάρολστον... Η Τζούλια και ο Γρηγόρης βρίσκουν ώρα για τη μελωδία και αρχίζουν πάλι το χορό.

Ξαφνικά εμφανίζεται στην πόρτα ο πατέρας της Τζούλιας, αλλά κανείς δεν τον προσάχει και οι δύο νέοι συνεχίζουν ανενόχλητοι το χορό τους.
— Γρηγόρη... «Αϊ λ' α θ γ ι ο υ»...
— Γιούπι!...

— Τι γίνεται εδώ μέσα; φωνάζει σε μια στιγμή ο Τέλης... Μεθύσατε έσείς οι δύο!...
— Όχι εγώ, κύριε Γενικό, παρατηρεί ο Τέλης συνεχίζοντας το χορό του... Η δεσποινίς ήπια ένα ποτηράκι παραπάνω...
— Ποιός μίλησε, Γρηγόρη; ρωτάει η Τζούλια.

Και κάνοντας να συνεχίση το χορό προσποιείται ότι παραπατάει και πέφτει στην αγκαλιά του Γρηγόρη...
— Ορίστε κατάσταση!... φωνάζει ο πατέρας της, ο οποίος εξακολουθεί από την πόρτα να παρακολουθώ τις κινήσεις τους. Κιότα την, που έγινε σαν ναύτης με άδεια!...

Συνεχίζοντας το χορό τους ο Γρηγόρης και η Τζούλια βλέπουν τον κ. Γενικό να πλησιάζη το μπάρ και να εξετάζη τα μπουκαάλια.
— Ορίστε... Αδειάσανε ένα μπουκαάλι ούζο... Γι' αυτό δεν θέρουνε τί λένε. Με ούζο μεθύσατε και οι δύο σας;

— Όχι... Εγώ ήπια βερμούτ, κύριε Γενικό.
Η Τζούλια παρακολουθεί με αγωνία τις κινήσεις του πατέρα της και τον βλέπει σε μια στιγμή να μυρίζει το μπουκαάλι, που υποτίθεται πως έπρεπε να περιέχει ούζο.
— Μά αυτό δεν είναι ούζο... Είναι νερό! παρατηρεί ο Τέλης...

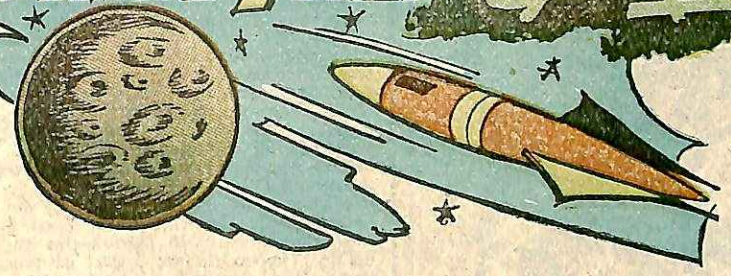
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΩΤΟ - ΣΤΟΠ
— Λυπάμαι πολύ, φίλε μου... αλλά πρέπει τώρα να κατεβής!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

ΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Οι επιστήμονες της Γης, μετά τη διακοπή της επικοινωνίας με το διαστημόπλοιο, εκφράζουν διάφορες υποθέσεις για την τύχη του. Ο Γερμανός καθηγητής Μπλουμπεργκ διατυπώνει την υπόθεση ότι στην 'Αφροδίτη' βρίσκονται θαλάσσιες πετρελαίων, πράγμα που προκαλεί ραγδαία πτώση των μετοχών των εταιριών πετρελαίου στα χρηματιστήρια της 'Αμερικής' και της 'Ευρώπης'. Στο μεταξύ, οι επιστήμονες της 'Αφροδίτης' μελετούν με μεγάλη προσοχή τους ανθρώπους της Γης και εξετάζουν τα διάφορα μέρη του διαστημόπλοιου, για να αντιληφθούν τις επιστημονικές προόδους του πλανήτη μας. Το συμπέρασμα απ' αυτές τις εξετάσεις είναι ότι ο άνθρωπος της Γης βρίσκεται σε πολύ χαμηλό επίπεδο πολιτισμού. Οι κάτοικοι της 'Αφροδίτης' δεν έχουν, λοιπόν, να φοβηθούν τίποτα απ' αυτόν. Στο συμβούλιο των σοφών που συνκαλείται στην 'Αφροδίτη' συζητείται η τύχη των αστροναύτων.

10ον — 'Η αυστηρή προήλυσή μας στην επιστημονική έρευνα, μας έκανε να μάθουμε τα μεγαλύτερα μυστικά της φύσεως και να πραγματοποιήσουμε αληθινά θαύματα σ' όλους τους κλάδους, είπε. Θα υπενθυμίσω, ωστόσο, ότι στο δρόμο αυτό μας καθοδήγησαν ώριμοι εκλεκτοί με τη φαντασία και τις υπέρτομες εμπνεύσεις τους. Οι εκλεκτοί αυτοί δεν είχαν την υπομονή και τη μέθοδο του επιστήμονος. Το δικό τους μυαλό έτρεχε πολύ γρήγορα. Έκαναν λάμματα, ενώ έμεινε προχωρούσαμε με βήματα νηπιών. Κι' ενώ προσπαθούσαν να συλλάβουν με τη φαντασία τους το βαθύτερο νόημα της ζωής, αναζητούσαν ταυτοχρόνα μέσα και τρόπους για να την άνοησαν. Ήταν τεχνίτες της όμορφιάς, που πρόσφεραν τις ίδιες κι' ίσως μεγαλύτερες υπηρεσίες από τους επιστήμονες. Αυτοί οι τεχνίτες, λοιπόν, σχεδίαζαν με τη φαντασία τους μορφές δυνάμει, που συνεδούσαν απ' αυτούς μας εξεπλήσαν με τις τομήρες εμπνεύσεις τους κι' οι κριτικοί μας τους εφρανόθηκαν, λέγοντας πως είχαν δη' αυτά τα δυο στα δνερά τους... 'Αλλά έξερομε τώρα πως αυτά τα δυο υπάρχουν. Είναι οι άνθρωποι της Γης. Το διαστημόπλοιο τους, που οι γλωσσολόγοι μας μας είπαν, ότι λεγόταν «Νέα 'Ατλαντίς», μας έφερε πέντε ξεχωριστά πρότυπα ανθρώπων κι' ένα υπέροχο πρότυπο γυναίκας... Θα μου επιτρέψετε να σας περιγράψω τους πρώτους και τη δεύτερη...

— 'Αλλ' ο αριθμός 'Ένα τον διέκοψε. 'Ολοι είχαν δη' αυτούς τους άνδρες κι' αυτή τη γυναίκα, είπε. 'Η περιγραφή των ανατομικών τους λεπτομερειών δε θα πρόσθετε τίποτα.

— Ο δεύτερος της τριάδας συνέχισε:

— Οι άνθρωποι της Γης μπορούν κι' αποτελέσουν τους πυρήνες για τη δημιουργία μιας νέας γενιάς, που το χαρακτηριστικό της θα ήταν η όμορφιά. Είπα τη γνώμη μου καθαρά και δεν έχω τίποτ' άλλο να προσθέσω.

— Ο τρίτος της τριάδας είπε κατόπιν:

— Μελετήσαμε προσεκτικά τις μηχανές και τα επιστημονικά εργατά των ανθρώπων της Γης και έξερομε τί πέτυχαν ως σήμερα κι' ως που μπορούν να φτάσουν αύριο. Διακηρύσσω, λοιπόν, ότι δεν έχω

με να μάθω τίποτα από τους ανθρώπους της Γης κι' ότι, τούαντιον, αυτοί θα είχαν να διδαχθούν πολλά από μας. Οι άνθρωποι της Γης είναι, συγκρινόμενοι με μας, ότι ένα νήπιο μπροστά σ' έναν ώριμο άνδρα. 'Η επιστήμη τους μας φαίνεται άστεία, κι' είναι ν' απορη κανείς πως, με τόσο άσημαντα μέσα, κατάφεραν να φτάσουν ως την 'Αφροδίτη. 'Η μόνη εξήγηση είναι, ότι οι άνθρωποι της Γης έχουν το βάρος της άγνοιας τους.

Μίλησαν κατόπιν οι σοφοί της τετράδας. Κι' υπογράμμιζαν ο καθένας την τεράστια απόστασι, που υπήρχε ανάμεσα στις επιστημονικές γνώσεις των ανθρώπων της Γης κι' εκείνες των κατοίκων της 'Αφροδίτης.

— Οι άνθρωποι της Γης δε μπορούν να καταλάβουν τίποτα, αν προηγουμένως δεν το κομματιάσουν, είπε ένας απ' αυτούς. 'Αλλ' έτσι είναι ανίκανοι ν' αντιληφθούν το σύνολο και τον οργανικό δεσμό, που υπάρχει ανάμεσα στα διάφορα μέρη του. Πως είναι δυνατό, εξετάζοντας τη σκηνή των πλανητών, ν' αντιληφθούμε τί είναι αυτά τα οράνια σώματα; Το χειρότερο γι' αυτούς είναι, ότι πρέπει να προχωρούν πάντα από το μικρό στο μικρότερο. 'Ανακαλύπτουν έτσι καινούργιες δυνάμεις, αλλά δε θα μάθουν ποτέ τί αξίζει καθεμία απ' αυτές, ή πως μπορούν να τη χρησιμοποιήσουν. Γι' αυτό, η επιστήμη των ανθρώπων της Γης είναι πολύ έπιφανειακή. Δε μπορούν να καταλάβουν παρά μόνο τους νόμους των φαινομένων, αλλά δε θα μάθουν τί κρύβεται πίσω από τα φαινόμενα. Κι' υποπτεύομαι, ότι αυτά τα φαινόμενα τα θεωρούν σαν την ίδια την πραγματικότητα.

— 'Η άδυναμία τους φαίνεται περισσότερο σ' εκείνο που άπακάλουν τεχνικές προόδους, είπε ένας άλλος. Οι άνθρωποι της Γης έξερον μόνο να φτιάχνουν μηχανές, που προσπαθούν να τις τελειοποιήσουν ολοένα. Χωρίς αυτές τις μηχανές, δε μπορούν να κάνουν τίποτα. Γιατί άγνοούν τον τρόπο ν' αντιλούν δυνάμεις από την ίδια τη φύση. Φαντασθήτε, ότι και τον ηλεκτρισμό τον παράγουν με μηχανές! Οι δυνάμεις που βρίσκονται μέσα στο φώς ή τον αέρα, τους είναι άγνωστες. 'Εχω λόγους να πιστεύω, ές άλλου, ότι από τους νόμους της έλξης έξερον μόνο την πιο ταπεινή εκδήλωσή τους, που είναι η βαρύτης. Γι' αυτό, ζούν κάτω από τον έπιάντη της βαρύτητας και μπορούμε να συμπεράνουμε, ότι χρειάστηκαν πολλόν καιρό για να εφύγουν απ' αυτή και να μπορέσουν να πετάξουν μέσα στο διάστημα. Κι' ως τόσο, το ταξίδι αυτό τα πλοία της 'Αφροδίτης μπορούν να το κάνουν μέσα σ' ελάχιστα λεπτά, χωρίς πολύπλοκες μηχανές και παιδιαστικά όργανα, που χρησιμοποιούν μόνο για να δίνουν ψευτικές πληροφορίες.

Ο αριθμός 'Ένα, αφού έκουσε τις γνώμες των άλλων σοφών, είπε:

— Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα γεγονός, που συνέβη για πρώτη φορά από χιλιετηρίδες χιλιετηρίδων. 'Ανθρωποι από άλλον πλανήτη έ

φτασαν στην 'Αφροδίτη. Τα μέσα που χρησιμοποίησαν είναι πολύ φτωγά και δεν έχουμε να επιθυμήσουμε τίποτα από το μυαλό και τις προόδους τους. 'Ετσι ή άλλοιώς, όμως, έκαμαν αυτό το μεγάλο πείδημα μέσα στο διάστημα. Αυτό το πείδημα θα μπορούσαμε να το είχαμε κάνει από καιρό και με μέσα πολύ τελευταία. Θα υπενθυμίσω ακόμη στέλις σοφούς συντρόφους μου, ότι τα γεγονότα της γης μας ήταν γνωστά ως και στις πιο μικρές λεπτομερείες τους, γιατί τα φωτογραφίζαμε μέσα στις φωτεινές ακτίνες, που ξεκινούν από αυτό τον πλανήτη, για να σκορπιστούν μέσα στο διάστημα. Θα παρακαλέσω, λοιπόν, τους συντρόφους μου να θυμούνται γιατί δεν αποφασίσαμε ποτέ να κάμουμε μία απόδραση στη Γη, μ' όλο που αυτό ήταν εύκολότατο για μας.

— Για να μην έρθωμε σ' έπαφή με δυο κατώτερα από μας, απάντησε ένας από τους σοφούς της τριάδας.

— Για να μη μολύνουμε τον πολιτισμό μας, συμπλήρωσε ο τρίτος της τετράδας.

— Τώρα, όμως, έγινε το αντίθετο, συνέχισε ο αριθμός 'Ένα. 'Ενώ έμεις αποφύγαμε να πάμε στη Γη, οι άνθρωποι της Γης έφθαν στο πλανήτη μας. Σας ρωτώ: ποιές είναι οι προθέσεις τους;

Ο άνθρωπος της Γης είναι περφηανός για την επιστήμη του, απάντησε ο πρώτος της τριάδας, για το λόγο, ότι άνοιξε την πραγματική έπιστήμη. Φαντασθήκε, λοιπόν, ότι μπορεί να κατακτήσει το διάστημα κι' η αλήθεια είναι, ότι δε θα δυσκολευτή να κάμη μερικά βήματα μέσα σ' αυτό. 'Εκτός από την περηφάνιά του, όμως, υπάκουουν κι' άλλοι λόγοι, που τον άναγκάζουν να έπιχειρήσει αυτό το ταξίδι. 'Η Γη είναι ο πιο άσχημος από τους πλανήτες, γιατί οι επιστήμονες της δεν κατάφεραν ως σήμερα να εκμεταλλευθούν τις δυνάμεις της φύσεως. Οι κάτοικοι της, ές άλλου, κυριαρχούνται από τον πόθο των άπολαύσεων και γι' αυτό οι ανάγκες τους είναι τεράστιες. Πιστεύουν, λοιπόν, ότι θα βρουν στους άλλους πλανήτες τα υλικά, που τους χρειάζονται, για να κάμουν τη ζωή τους πιο άετη και πιο εύχρηστη. Στην 'Αφροδίτη έφθανσαν σαν έπιδρούτες. Οι αστροναύτες της «Νέας 'Ατλαντίδας» αποτέλούν την πρωτοπορεία. 'Αν δεν τους κόμωμε τη διάδραση γι' αυτά τα ταξίδια, θα έχουμε αύριο, αντί για ένα διαστημόπλοιο, εκατό ή διακόσια. Οι κάτοικοι της Γης είχαν πάντα τον πόθο των κατακτήσεων.

Ζήσαμε ως σήμερα μακριά από κάθε έπαφή με τους κατοίκους άλλων πλανητών, πρόσθεσε ο τρίτος της τετράδας. Πρέπει να διατηρήσουμε, λοιπόν, την άνευρηστία μας. 'Αν θέλαμε, θα μπορούσαμε να κατακτήσουμε αυτούς τους πλανήτες. 'Αλλά προτιμήσαμε την ατοτέλεια και την άγνότητά μας. Δε νομίζω πως πρέπει ν' αλλάξουμε το δρόμο που χαραξάμε.

Ο αριθμός 'Ένα δαναμήλωσε. Ρωτάω τους συντρόφους μου: τί πρέπει να γίνει; ρώτησε.

— Πρέπει ν' αποκλείσουμε μία φορά για πάντα κάθε επικοινωνία με τους κατοίκους της Γης, απάντησε ο πρώτος της τετράδας.

Οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του. 'Ο μόνος που είχε διαφορετική γνώμη ήταν ο δεύτερος της τριάδας.

— 'Ας θυσιάσουμε έστω για μία φορά την έπιστήμη στην όμορφιά, έφρα. 'Αφού δε φοβόμαστε τους άν

πόν, ότι μπορεί να κατακτήσει το διάστημα κι' η αλήθεια είναι, ότι δε θα δυσκολευτή να κάμη μερικά βήματα μέσα σ' αυτό. 'Εκτός από την περηφάνιά του, όμως, υπάκουουν κι' άλλοι λόγοι, που τον άναγκάζουν να έπιχειρήσει αυτό το ταξίδι. 'Η Γη είναι ο πιο άσχημος από τους πλανήτες, γιατί οι επιστήμονες της δεν κατάφεραν ως σήμερα να εκμεταλλευθούν τις δυνάμεις της φύσεως. Οι κάτοικοι της, ές άλλου, κυριαρχούνται από τον πόθο των άπολαύσεων και γι' αυτό οι ανάγκες τους είναι τεράστιες. Πιστεύουν, λοιπόν, ότι θα βρουν στους άλλους πλανήτες τα υλικά, που τους χρειάζονται, για να κάμουν τη ζωή τους πιο άετη και πιο εύχρηστη. Στην 'Αφροδίτη έφθανσαν σαν έπιδρούτες. Οι αστροναύτες της «Νέας 'Ατλαντίδας» αποτέλούν την πρωτοπορεία. 'Αν δεν τους κόμωμε τη διάδραση γι' αυτά τα ταξίδια, θα έχουμε αύριο, αντί για ένα διαστημόπλοιο, εκατό ή διακόσια. Οι κάτοικοι της Γης είχαν πάντα τον πόθο των κατακτήσεων.

Ζήσαμε ως σήμερα μακριά από κάθε έπαφή με τους κατοίκους άλλων πλανητών, πρόσθεσε ο τρίτος της τετράδας. Πρέπει να διατηρήσουμε, λοιπόν, την άνευρηστία μας. 'Αν θέλαμε, θα μπορούσαμε να κατακτήσουμε αυτούς τους πλανήτες. 'Αλλά προτιμήσαμε την ατοτέλεια και την άγνότητά μας. Δε νομίζω πως πρέπει ν' αλλάξουμε το δρόμο που χαραξάμε.

Ο αριθμός 'Ένα δαναμήλωσε. Ρωτάω τους συντρόφους μου: τί πρέπει να γίνει; ρώτησε.

— Πρέπει ν' αποκλείσουμε μία φορά για πάντα κάθε επικοινωνία με τους κατοίκους της Γης, απάντησε ο πρώτος της τετράδας.

Οι άλλοι συμφώνησαν μαζί του. 'Ο μόνος που είχε διαφορετική γνώμη ήταν ο δεύτερος της τριάδας.

— 'Ας θυσιάσουμε έστω για μία φορά την έπιστήμη στην όμορφιά, έφρα. 'Αφού δε φοβόμαστε τους άν

Κουβέντες της ποιότητας λουτρού

Παραθερισμός

— 'Αερότη και σουστάπη θνήκε η Κάθριν στο σεοιάνι, δηλαδή το Κατινάκι του μικρού του μπαμπά Γιάννη, άσταμάτητα παρλίσει και σου λέει την πάσα μέρα, ότι δεν ευρίσκε ακόμα που θ' άλλαζε τον αέρα...

— 'Αραδειάζει κομπολό από θάετρα γνωστά, που τα έχει δη στο χάρτη ή που τάχει άκούστ' και δε θρίσκει, λέει, ως τώρα που να έγκατασταθ' γιατί τάχει ζήσει όλα κι' όλα τάχει... θάρσθ'!

Οι μεγάλες λουτροπόλεις και οι (πλάζ) οι κοσμικές είναι για την αφεντά της άνιάρες και πλνκτικές κι' όσο για τις (κρουαζιέρες) δεν μπορεί ν' άκούση λέει, γιατί έπαθε και είδε από δαυτες να... ζευτλέει!

— Όμως κάπου, τέλος πάντων, έπιβάλλεται να πάη, πρίν, άρχισ' το λιπύρι στο κεφάλι να χτυπήν κι' όλο μέρα άναφέρει κι' όλο πόλεις άραδειάζει και με γκωφες και κοτσάνες το κεφάλι σου μπαράζει...

Δηλαδή στις συζήσεις την άκουσε πολύ συχνά να μιπερδευη λουτροπόλεις με ποταμία και θουνά και σου θνάζει εκτός των άλλων, ή άουδοση Κατίνα κορφοδοβύν την 'Υπάτη και λιμάνι (πλ... θυτθία!

Περιόδοι είναι, σ' αλήθεια, για (λουτροά, όταν μιλά και με τους σοφοισμούς της σου (θωλώνει τα μυαλά, άφου γιά να καταλάβης, σου μι (λά για πίν... Κυλλάνη και σπίν λέει, μωρ' άδερφέ μου, (συνεχώς... Πεννυκλή! Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

Γιά την μέλλουσα μητέρα.

ΔΙΑΝΑ

Το ύφασμα για όλες τις ώρες και για όλες τις ηλικίες

Η γυναίκα που κρατάει στα σπλάχνα της μια ανθρωπίνη ζωή, θέλει κατά τους μακρούς μήνες της αναμονής να φορέσει κάτι, που να ταιριάζει στην εύτυχη ψυχική της διάθεση, και συγχρόνως να δολερή την έντελώς ιδιαίτερη και συνεχώς μεταβαλλόμενη γραμμή του κορμιού της. Θάδελε κάτι με εύχρηστα σχέδια, που να πλένεται εύκολα, χωρίς να «μπαίνει» (τά φορέματα έγκυμοσύνης δεν είναι ποτέ πολλά) να σιδερώνεται εύκολα, να ταιριάζει χωρίς να τσαλακώνεται, να είναι φρέσκο, μοντέρνο και πρό παντός φθινό!

Η ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

έκπληρώνει το γυναικείο όνειρο, παρουσιάζοντας το νέο ύφασμα «ΔΙΑΝΑ» με την ειδική επεξεργασία Έθεργκλέϊς.

EVERGLAZE

® Σήμα κατατεθέν

Αναζητήστε στην ούγια τις λέξεις EVERGLAZE ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ Α.Ε.

...Οι άνθρωποι της Γης, είπε ο τρίτος της τριάδας, έχουν όλα τα ελαττώματα και τις αδυναμίες των κατοίκων του. Αν τους αφήσουμε να φύγουν, θα τα μεταδώσουν και στους κατοίκους της Αφροδίτης. Ποιο θα είναι τότε το κέρδος μας; Η ακολασία, τα μίση, τα εγκλήματα, οι πόλεμοι, θα μεταδώσουν την εύτυχη Αφροδίτη σε δεύτερη Γη. Κι' αυτό κανείς δε νομίζει πως το θέλει. Ο δρόμος, που ακολουθώ, ο πλανήτης μας είναι ολόκληρη διαφορά από εκείνο της Γης. Τιποτα δε μας ενώνει με τους κατοίκους του μακρινού αυτού πλανήτη, που ιδρωκοπουν ημέρα και νύκτα, για να εξασφαλίσουν ένα μεγαλύτερο μερίδιο από τις απολαύσεις, που μπορεί να τους προσφέρει η ζωή. Αυτές οι απολαύσεις είναι οι εφιαλτικές και το ιδανικό τους. Δέχουν παρά μόνο γι' αυτές. Οι άνθρωποι αυτού του πλανήτη — κι' οι σοφοί συνάδελφοί μου το ξέρουν — είναι καταδικασμένοι να εξαναγκαστούν, σε μία ημέρα, που δε θα είναι πολύ μακρινή. Τί έχουμε να κερδίσουμε από την έπαφή μ' αυτούς τους μελλοθανάτους; Προτού πεθάνουν, μπορούμε να τους πάρουμε το μυστικό της ομορφιάς, που κατέχουν, παρατήρησε ο δεύτερος της τριάδας.

— Σπουδαίο απόκτημα! απάντησε ο συνομιλητής του. Οι μορφές αλλάζουν και φεύγουν ακατάπαυστα...

— 'Αλλ' η ομορφιά μένει!

— Γι' αυτή γίνονται τα εγκλήματα κι' οι πόλεμοι. Κι' αυτή ανοίγει το δρόμο στην ακολασία και τη διαφθορά... Ο πάθος της ομορφιάς κάνει τους ανθρώπους της Γης να μισούν ο ένας τον άλλο. Δεν ακούσατε, λοιπόν, ότι εκεί κάτω οι άνθρωποι είναι χωρισμένοι σε ένα σωρό κράτη, που κάθε τόσο ερχονται σε πόλεμο και αλληλοσπαράσσονται αμοιβαία, για να εξασφαλίσουν μεγαλύτερο μερίδιο υλικών αγαθών στους υπηκόους τους; Και τί να τη κανείς για τις θρησκείες τους, που, ενώ διακηρύσσουν την αλήθεια, υποθαλίζουν το ψέμα, την υποκρισία και την κακία;...

— 'Αλλά γιατί να σας απασχολώ περισσότερο; Ανοίξετε τον ατομικό φακέλλο των αστροναύτων της «Νέας Ατλαντίδος». Οι αστροναύτες αυτοί προέρχονται από εξαιρετικά κράτη κι' ανήκουν σε εξαιρετικές θρησκείες... Η Γη αγαπητό συνάδελφοι, δεν είναι παρά ένα απέραντο φρενοκομείο. Θέλετε, λοιπόν, να φέρετε αυτό το φρενοκομείο και πάνω στην Αφροδίτη;

Επακολούθησε μία βαθεία σιωπή. Οι σοφοί της τριάδας και της τετράδας φαίνονταν βυθισμένοι στις σκέψεις τους. Έπειτα, ο αριθμός Ένα είπε:

— Μπορούμε να διαλέξουμε: ή να κρατήσουμε τους αστροναύτες της «Νέας Ατλαντίδος» κοντά μας, ή να τους ξαναστείλουμε στη Γη.

— Υπάρχει και τρίτη λύση, παρατήρησε ένας από τους σοφούς της τετράδας.

— Ποιά; ακούστηκαν πολλές φωνές.

— Να τους σκοτώσουμε. Ο θάνατος τους θα είναι ανώδυνος. Έτσι, θα προστατεύουμε τον πλανήτη μας από το ξένο μίσος.

Οι δύο της τριάδας κι' οι υπόλοιποι της τετράδας επιδοκίμασαν τη γνώμη του.

— Ξαναστέλνοντάς τους στη Γη, θα δημιουργήσουμε στους κατοίκους αυτού του πλανήτη την επιθυμία να ξαναρθούν στην Αφροδίτη, είπε ο τρίτος της τριάδας. Κι' αν τους κρατήσουμε εδώ, θα φέρουμε τη σύγχυση ανάμεσα μας. Η υπόθεσι αυτή πρέπει να τελειώνει και άμεσα.

— 'Αλλ' ο αριθμός Ένα είχε διαφορετική γνώμη.

— Οι σύντροφοί μου, είπε, επιθυμούν το θάνατο ανθρώπων, που

...δεν μπορούν να μας βλάψουν σε τίποτα. Από τις δυο λύσεις, που σας πρότεινα πρωτότερα νομίζω, ότι δε μπορούμε να εφαρμόσουμε παρά μόνο την πρώτη.

— Και τί θα τους κάνουμε τους αστροναύτες της «Νέας Ατλαντίδος»; ρώτησε ένας από τους σοφούς. Μήπως θα τους δώσουμε θέσι ανάμεσα μας και θα τους ανακηρύξουμε ίσους και όμοιους με μας;

— Έχουμε τον καιρό να σκεφθούμε τί θα τους κάμωμε, απάντησε ο αριθμός Ένα. Η λύσι αυτή θα μας προσφύλαξε από ένα λάθος με απρόβλεπτες συνέπειες, όπως θα ήταν το να ξαναστείλουμε τους αστροναύτες στη Γη και θα μας γλυτώσει από ένα άνωφελο και βδελυρό εγκλημα.

— Πώς μπορούμε ν' αποκαλούμε εγκλημα μια πράξι αυτόαμυνής και αυτοσυντηρήσεως; φώναξε ο τρίτος της τριάδας.

— Δε θα εγκρίνω ποτέ παρόμοια πράξι, είπε ο αριθμός Ένα.

— Η δική μας γνώμη είναι, λοιπόν, χωρίς αξία; διαμαρτυρήθηκε ο συνομιλητής του.

— Άκουσα τις γνώμες όλων... — Ήταν ολόκληρη περιττό, αφού η απόφασι ήταν παρμένη από πριν. — Αμφισβητείτε, λοιπόν, το δικαίωμά μου να παίρνω αποφάσεις; — 'Αφού τα συμβούλια είναι περιττά, ας τα καταργήσουμε.

Για πρώτη φορά, στην ιστορία της Αφροδίτης, είχαν ακουστή φρονέσεις σαν αυτές ανάμεσα σε εκείνους που διηύθυναν τις τύχες αυτού του πλανήτη. Έκτος από το δεύτερο της τριάδας, όλοι οι άλλοι είχαν εξεγερθεί εναντίον του αριθμού Ένα, που δε λογαρίαζε τις γνώμες τους. 'Αλλά κι αυτοί φαινόταν ανόητοι στην απόφασι του.

Η συζήτησι ανάμεσα σ' αυτόν και τους άλλους σοφούς, συνεχίστηκε κάμποση ώρα. Κι' ο τόνος της γίνονταν όλοένα και πιο όξυνος. Μία αληθινή επανάστασι είχε ξεσπάσει στους κόλπους του ανώτατου συμβουλίου.

— 'Αλλά, ξαφνικά, ακούστηκε ένας μελωδικός ήχος, που κάθε τόσο γνώριμος στους σοφούς, γιατί άμεσως σάπασαν όλοι. Έπειτα, μία φωνή είπε:

— Η Κούανα επιθυμεί να δει τους αστροναύτες της Γης. Θα τους δεχτή στο ανάκτορό της.

Η Κούανα ήταν η βασίλισσα της Αφροδίτης.

Αυτή η απρόοπτη παρέμβασι τερμάτισε τις συζητήσεις. Ο αριθμός Ένα έλυσε άμεσα τις συνεδριάσεις και παρακάλεσε τους άλλους σοφούς να παρευρεθούν στη δεξίωσι, που θα δίδινε η βασίλισσα, για να γνωρίσει τους ανθρώπους της Γης.

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΣΟΦΩΝ

Τίποτα από ό,τι έγραφε σχετικά με τη Γη δε θα μπορούσε να δώσει την παραμικρή ιδέα για την πολιτική συγκρότησι της Αφροδίτης. Η ζωή είχε εκεί εξελιχθή με τρόπο ολόκληρα διαφορετικό και γι' αυτό οι κάτοικοι της δεν αισθάνθηκαν ποτέ τα πάθη και τα μίση, που συγκλονίζουν τους ανθρώπους. Μακριά από τις υλικές απολαύσεις, ξένοι από τον πόθο του χρήματος, λυτρωμένοι από τους πειρασμούς της σάρκας, έζησαν πάντα μέσα σε ένα είδος πνευματικής γαλήνης, που θα φαινόταν ακατανόητη στους ανθρώπους της Γης. Η ιστορία της Γης ήταν γραμμένη με αίμα, γιατί ο πόλεμος αποτελούσε πάντα την κυριότερη απασχόλησι των ανθρώπων. Στην Αφροδίτη, αντίθετα, οι πόλεμοι ήταν άγνωστοι, ίσως γιατί δεν υπήρχαν σημαντικά κίνητρα, που θα μπορούσαν να τους προκαλέσουν.

Η ζωή στην Αφροδίτη, ωστόσο, δεν ήταν εύκολη. Και για πολλόν καιρό φαίνονταν δύσβατη. Όχι γιατί δεν υπήρχε δέγνυον, όπως φανταζόνταν οι επιστήμονες της Γης. 'Αλλά γιατί οι καυστικές ακτίνες του ήλιου έφθάνονταν σε όλα.

Η δύναμι της ζωής, όμως, είναι ακατανίκητη. Πάνω στη Γη, οι επιστήμονες βρίσκουν κάθε τόσο ούσιες που σκοτώνουν τα μικρόβια. Μερικά απ' αυτά, όμως, καλύτερα

...προικισμένα από τα άλλα, κατορθώνουν να επιζήσουν και δημιουργούν γενεές, που δεν επηρεάζονται απ' αυτές τις ούσιες. Κάτι παρόμοιο έγινε και στην Αφροδίτη. Με τον καιρό, δηλαδή, δημιουργήθηκαν όντα, που μπορούσαν να ανηφθούν τον εδριακό βουδαρισμό των ήλικων ακτίνων. Άτελη στην άνοιξη, τελειοποιήθηκαν και ισχυροποιήθηκαν βαθμιαία. Τα όντα αυτά κατέφυγαν μέσα σε σπηλιές ή σε υπόγειες σπηραγγες κι' εκεί ανέπτυξαν τη ζωή τους. 'Αλλ' όπως πληθύνονταν αδιάκοπα, αναγκάζονταν ολόεντα να πλατύνουν τα υπόγεια τμήματα τους και να τα κάνουν πιο βαθιά. Κι' αυτή η υπόγεια επέκτασι συνεχίστηκε αδιάκοπα, ώσπου από τους πρωτόγονους αρχικούς καταυλισμούς, δημιουργήθηκαν πολυάριθμοι πόλεις και κέντρα μεγάλης βιομηχανικής παραγωγής.

Έτσι, ενώ πάνω στη Γη η ζωή αναπτύχθηκε κάτω από τον ήλιο, στην Αφροδίτη διαμορφώθηκε μακριά από το άστρο της ημέρας, μέσα στο μισοσκοτάδι των υπογείων πόλεων.

— 'Αλλ' αυτή η έλλειψις του ήλιου είχε τεράστιες συνέπειες. Τα σώματα των ανθρώπων έγιναν ισχνά, το δέρμα τους ξερό και τα μέλη τους δε μπορούσαν ν' αναπτύχθουν αρμονικά. Αν θα θέλαμε να τους συγκρίνω με τους ανθρώπους της Γης, θαπρεπε να τους δούμε σε σκελετούς ή σαν κακόμενα προπλάσματα. Μόνο τα μάτια τους απέχτησαν εξαιρετικό μέγεθος. Και δεν ήταν δύο, αλλά τρία, όπως οι έπιστήμονες φανταζόνταν και για τον πρωταρχικό άνθρωπο της Γης. Αυτό το τρίτο μάτι βρισκόταν στην κορυφή του κρανίου και τους επέτρεπε να βλέπουν και πίσω.

— Αν ο άνθρωπος της Γης αγάπησε την ομορφιά, αυτό έγινε γιατί η φύσι του την έδωσε και με το παραπάνω. Και την έδωσε όχι μόνο στον ίδιο, αλλά και σ' όλα όσα βρισκόνταν γύρω του. Οι κάτοικοι της Αφροδίτης, όμως, δε γνώρισαν ποτέ την ομορφιά, με την υλική και ορατή μορφή της, όπως τη βλέπουμε στη Γη. Το έδαφος γύρω τους δεν έδινε ποτέ ομορφιά κι' ευδυσίαστικά άνθη. Δε φύτρωναν σ' αυτό βαθύσκοια δέντρα, ούτε στρώθηκε ποτέ με καταπράσινα τάπητες, όπως στη Γη. Γιατί οι ήλικες ακτίνες κι' η αποπνικτική ζέστη κατέστρεφαν τα πάντα. Τα μόνα φυτά, που κατάφεραν ν' ανθίσουν, ήταν οι κάκτοι, που ψώνωναν γιγαντιαίοι και τερατόμορφοι παντού.

Μέσα σ' αυτό το αφιλόξενο και καταθλιπτικό περιβάλλον, ο άνθρωπος της Αφροδίτης αναγκάστηκε ν' αναπτύξει τη ζωή του. Κι' όπως δεν είχε τίποτα το αξιοσημείωτο να δ' γύρω του, αναγκάστηκε να βρη το νόημα της ζωής μέσα στον ίδιο τον εαυτό του.

Στην αναζήτησι αυτή τίποτα δε μπορούσε να περισπάσει την προσοχή του. Ο όριζοντας γύρω του ήταν περιωρισμένος και κλειστός από παντού. Δεν υπήρχαν πουλιά, που να τον απασχολούν με το κελάηδημά τους, ούτε ο ήλιος έφτανε άμορφος φωτισμοί, περνώντας ανάμεσα από τις φυλλωσιές των δέντρων, ούτε ο ουρανός άπλωνε τη γαλάζια γοητεία του πάνω από το κεφάλι του. Και δεν είχε να δει τίποτα το αξιοπρόσεχτο πάνω στους συνανθρώπους του, γιατί όλοι του έμοιαζαν, σ' αυτό ήταν βγαλμένοι μέσα από το ίδιο καλούπι. 'Ακόμη κι' οι γυναίκες δεν είχαν καμιά ξεχωριστή γοητεία. Μόνο η σκέψις της αναπαραγωγής τον τραβούσε κοντά τους.

— 'Αλλά και το φαγητό επίσης ήταν μία απλή ανάγκη του οργανισμού του. Γιατί δεν είχε καμιά ποικιλία, όπως συμβαίνει στη Γη. Ήταν μονότονο και χωρίς γεύσι. Αυτό το φαγητό έβγαίνει μέσα από βιομηχανικά εργοστάσια και δε γοητεύει παρά μόνο για να τρέφει τον άνθρωπο. Δε μπορούσε να τον κάμει λαίμαργο, ούτε καλοφάγα.

Έτσι, οι κάτοικοι της Αφροδίτης δεν ένοιωναν κανένα πειρασμό και γι' αυτό τα πάθη και τα μίση τους ήταν άγνωστα. Γιατί ένας άνθρωπος δε γινόταν πλεονέκτης ή θα έμεταλλευόταν τους άλλους; Τί θα

...είχε να κερδίσει; Τί θα μπορούσε να κερδίσει περισσότερο από τους άλλους; Οι υλικές ανάγκες του ήταν ελάχιστες και δεν υπήρχαν κίνητρα, που θα τον έκαναν να επιθυμεί κάτι άλλο.

Η ζωή του, ωστόσο, ήταν ένας σκληρός αγώνας με τη φύσι. Έπρεπε να παλέψει για να εξασφαλίσει αυτό το ελάχιστο, που του ήταν απαραίτητο. Κι' όπως δεν εύρισκε τίποτα έτοιμο, έπρεπε να τα φτιάξει όλα από την αρχή. Η πόλεις του, που αναπτύσσονταν κάτω από το έδαφος, τον ανάγκασαν να λύσει ένα σωρό προβλήματα και τον εξοικείωναν με τους νόμους της γεωμετρίας, της φυσικής, της χημείας και της μηχανικής. Μεσός από γνώσι, έστρεψε κατόπιν το βλέμμα του ολόγυρα κι' ανακάλυψε δυνατόι, που ο άνθρωπος της Γης ούτε να υποπτευθή δε μπορούσε. Κι' όπως είχε λύσει ένα σωρό προβλήματα, και το Διάστημα του έγινε προσίτο.

Η πολιτική του οργανωσι αναπτύχθηκε ταυτόχρονα, με βάση το δόγμα, ότι τα πάντα έπρεπε να γίνονται για το σύνολο κι' από το σύνολο. Το άτομο δεν υπήρχε έξω απ' αυτό. 'Ακόμη κι' η οικογένεια ήταν άγνωστη. Τη θέση της είχε πάρει η κοινότητα, που ήταν ο πυρήνας της κοινωνικής και πολιτικής ζωής.

Εκείνο, που θα έκανε ξεχωριστή έντυπαι στον άνθρωπο της Γης είναι, ότι δεν υπήρχαν κράτη μικρά ή μεγάλα στην Αφροδίτη. 'Ολόκληρος ο πλανήτης αποτελούσε ένα ενιαίο κράτος με υποτιτάδες νόμους. Γιατί το κάθε άτομο ήξερε τί έπρεπε να κάμει κι' η επιβολή της εξουσίας ήταν έτσι περιττή.

Οι μόνοι, που ασκούσαν αληθινή επιρροή στους άλλους, ήταν οι έπιστήμονες, οι σοφοί. 'Αλλ' ούτε αυτοί έβγαζαν διατάγες, στις οποίες οι άλλοι θαπρεπε να υπακούουν τυφλά. 'Εκείνοι στους οποίους απευθύνονταν ήταν όντα, στα οποία κυριαρχούσε το μυαλό κι' έτσι μπορούσαν να καταλάβουν το σκόπιο μιας αποφάσεως ή την ανάγκη ενός μέτρου.

Χωρίς πολέμους, χωρίς μίση, χωρίς κακίες, χωρίς υλικούς πειρασμούς και κίνητρα, η ζωή στην Αφροδίτη κυλούσε, λοιπόν, μέσα σε μία αδιάταραχτη γαλήνη.

Οι σοφοί που διηύθυναν τις τύχες της, ει'... επινοήσε, έξ άλλου, ένα θεσμό, που εξασφάλιζε την τάξι και την ηρεμία. Είχαν βάλει επί κεφαλής της πολιτείας μία γυναίκα. Στο θρόνο της Αφροδίτης βρισκόταν πάντα μία βασίλισσα, που σκότωναν Κούανα. Ο λαός δε μάθαινε ποτέ αν η βασίλισσα του πέθανε κι' αν τη διαδέχτηκε άλλη. Του ήταν αρκετό να ξέρει, ότι η Κούανα βρισκόταν πάντα στη θέση της. Έτσι, η Κούανα ήταν ένα εφόρτο κι' αώνιο σύμβολο της εξουσίας. Κάτω απ' αυτήν, βρισκόταν ο αριθμός Ένα, που εξεφραζε την ίδια αυτή εξουσία σ' όλες τις εκδηλώσεις κι' έπεινε τις αποφάσεις, που χρειαζόνταν στην κάθε περίπτωση.

Ο αριθμός Ένα ήταν ταυτόχρονα ο Μεγάλος Μυστής, που κατείχε όλα τα κοσμογονικά και έπιστημονικά μυστικά κι' ο Αρχιερέας του Ναού του Σύμπαντος. Η πρώτη του ιδιότητα τον έβαζε πάνω από όλους τους σοφούς, που ήταν υποταγμένοι να του αναφέρουν κάθε καινούργια ανακάλυψι τους στο πεδίο των επιστημών και να συζητούν μαζί του τις δυνατότητες της εφαρμογής της. Με τη δεύτερη, έξ άλλου, εξουσίαζε τις συνεδριάσεις του λαού, που έβλεπε σ' αυτόν τον πνευματικό ηγέτη και το θρησκευτικό άρχηγό του.

Η θρησκεία των κατοίκων της Αφροδίτης, έξ άλλου, σπριζόταν πάνω σε μία πλατεία πνευματική βάση και δεν είχε τον αποκαλυπτικό χαρακτήρα, που βρίσκεται σ' όλες τις θρησκείες της Γης. Κι' αυτή η θρησκεία ήταν μία και μοναδική, δεν είχε ούτε αίρεσεις, ούτε παραλλαγές. Το μεγάλο βιβλίο των «Μυστηρίων της ζωής», που ήταν η καθήχησι των κατοίκων της Αφροδίτης — έλεγε:

«Το Σύμπαν είναι αώνιο και δε

Γράφει

ΔΟΡΑΤΟ...

...ΕΥΛΑΓΙΣΤΟ...

...ΕΛΑΦΡΟ...

...ΑΦΘΑΡΤΟ...

Ζητήσατε το Νέον φερμουάρ FERLON, βέ βρα τα ματαθήματα ψήφισαν

FERLON

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
I. ΚΑΖΑΣΗ ΥΙΟΙ & Σ' Α

ΑΘΗΝΑΙ - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

φάρτο, γιατί ύπνρχε και θα υπάρ-
... πάντοτε. Η μορφή του, όμως,
αλλάζει μέσα στο χρόνο. Αυτές οι
μορφές, που παίρνει διαδοχικά το
Σύμπαν είναι φθαρτές κι' εφήμερες.
Φθαρτός κι' εφήμερος είναι κι' ο
πλανήτης, όπου ζούμε. Είχε κάποτε
μιά αρχή και θα έιν ένα τέλος.
»Όπως το Σύμπαν είναι αιώνιο
και άφθαρτο, έτσι και το πνέυμα
του Σύνπαντος είναι αιώνιο και ά-
φθαρτο. Το πνέυμα του Σύνπαντος
είναι η ζωή. Αιώνια κι' άσφαρη
στην ουσία της, εκδηλώνεται με
μορφές, που παρέχονται και που
αλλάζουν διαρκώς.
»Το πνέυμα του Σύνπαντος δεν
έχει όνομα κι' ήταν, είναι και θα
είναι παντού το ίδιο. Δε διαφέρει
από τον ένα πλανήτη στον άλλον,
ούτε από τον ένα λαό στον άλλον.
Κανείς δε μπορεί να το δη διαφο-
ρετικό απ' ό,τι είναι.
»Το πνέυμα του Σύνπαντος κλεί-
νει μέσα του την ουσία της ζωής

και βρίσκεται σε κάθε τι που ζή
και αναπνέει. Δεν έχει ανάγκη, λοι-
πόν, από ιδιαίτερη λατρεία, ούτε
από εκδηλώσεις σεβασμού και πύ-
στεως. Το σεβασμό του στο πνέυ-
μα του Σύνπαντος ο άνθρωπος τον
εκδηλώνει σεβόμενος τον ίδιο τον
εαυτό του. Αυτό είναι το άλφα και
το ωμέγα της πίστώς του κι' η
βαθύτερη ουσία της λατρείας του.

Συνειπείς στις άρχες αυτές, οι
κάτοικοι της 'Αφροδίτης δεν είχαν
ναούς, ούτε εικόνες, ούτε θρησκευ-
τικές τελετές. Καθένας τους λά-
τρειε το πνέυμα του Σύνπαντος,
που ήταν ο Θεός τους, με τον τρό-
πο του Κι' όπως πίστευαν, ότι η-
ταν θεματοφύλακας αυτού του πνεύ-
ματος, απέφυγαν κάθε πράξη, που
θα τους έκανε να ξεπέσουν στα ίδια
τους τα μάτια.

ΠΡΩΤΗ ΕΠΑΦΗ

Μιά μέρα, οι άστροναύτες της

«Νέας 'Ατλαντίδος» βρέθηκαν έυ-
πνιοι.
Πόσος καιρός είχε περάσει από
τότε, που έφτασαν στην 'Αφροδί-
τη. Θα ήταν άνικανοί να το πουν.
Ίσως μερικές ώρες, ίσως έβδο-
μάδες και μήνες... Κι' ταίριαν τώρα
σαπιασμένοι ο ένας τον άλλο, σε
να βλέπονταν για πρώτη φορά.
Ήταν σε να ξυπνούσαν από ένα
βαθύ λήθαργο...
— Νομίζω πως... ζούμε, είπε
ξαφνικά ο Μπίλ Σέντον.
— Τι σε κάνει να το νομίζεις;
ρώτησε ο Ραούλ Φράνς.
— Έσκασαν όλα στα γέλια.
Βρίσκονταν τώρα μέσα σε μια
εύρυχωρη αίθουσα, που οι τοίχοι
της ήταν καμωμένοι από γοντρό
γυαλί. 'Ανάμεσα απ' αυτό μπορού-
σαν να βλέπουν έξω, μπροστά τους
άπλωσαν μια μεγάλη καφετιά λου-
ρίδα, που έμοιαζε σε λεωφόρος.
Δεξιά κι' αριστερά ύψωνονταν με-
γάλοι γυάλινοι τρούλλοι.

— Στοιχηματίζω, ότι αυτοί οι
τρούλλοι είναι στίγνια, είπε και πά-
λι ο Σέντον. Σ' έναν παρόμοιο
τρούλλο βρισκόμαστε κι' εμείς...
Φαίνεται, ότι ο κάτοικοι της 'Α-
φροδίτης προτιμούν την καμνήλη
από την εύδα...
Αυτός ο δρόμος μοιάζει με
σπαραγγα, είπε ο Ρίχτερ.
Πάνω από τον τρούλλο, ξεχώριζε
σε αρκετή απόσταση ένα είδος θά-
λου, που είχε ένα ανοιχτό γκριζο
χρώμα κι' από όπου σκορπίζονταν
μια γαλακτική άνταλγεια.
— Πόσο θάθελα ναβλέπα λίγο
γαλάζιο ούρανό! αναστέναξε η 'Αί-
ρι-ν.
— Φοβάμαι πως αυτό που ζή-
τας είναι αδύνατο, απάντησε ο
Χάνσεν.
— Για ποιά λόγο;
— 'Η μεγάλη θερμοκρασία, που
έπικρατεί στην 'Αφροδίτη, κάνει ά-
δύνατη τη ζωή πάνω στην επιφα-
νεια αυτού του πλανήτη. 'Υποθέ-
τω, ότι οι κάτοικοι της προτιμη-
σαν να φτιάξουν τις κατοικίες τους
μέσα στο έδαφος.
— Αυτή 'η σπαραγγα, λοιπόν...
— Βρίσκεται σε βάθος δεκάδων
ή εκατοντάδων μέτρων.
— Ο δρόμος, που έβλεπαν μπρο-
στά τους, ήταν έρημος. Δεν υπήρ-
χαν σ' αυτόν ούτε άνθρωποι ούτε
οχήματα. Κάπου-κάπου, όμως, ένα
είδος μεγάλου πουλιού έσχιζε τον
αέρα. Αυτά τα πουλιά, αν, βέβαια,
ήταν πουλιά, έτρεχαν προς όλες
τις διευθύνσεις. Ένα απ' αυτά,
τέλος, πλησίασε στον τρούλλο, ο-
που βρίσκονταν.
— Δεν είναι πουλί, είπε ο Σάκι.
— Δε μοιάζει με άνθρωπο, πα-
ρατήρησε ο Σέντον.
— Τι του λείπει για να είναι
άνθρωπος; ρώτησε ο Ρίχτερ. Το
κεφάλι του φαίνεται μεγαλύτερο
από το δικό μας, αλλά κατά τα
άλλα δε διαφέρει σημαντικά. Νομί-
ζω πως αυτή η σουβλερή προσέοχη
πρέπει να είναι μύτη κι' αυτή η
βαθεία εγκοπή θα πρέπει να είναι
το στόμα του... Ένα στόμα χωρίς
χείλη... 'Οχι, τα χείλη του βρίσκον-
ται προς τα μέσα. Και τα μάτια
του!... Ένας, δύο, τρία! Ένα πα-
ραπάνω από τα δικά μας. Με το
τρίτο μάτι θα πρέπει να βλέπει
προς τα πίσω... Δεν είναι άσχη-
μο... Αυτό το κεφάλι δε μπορούσε
να στολίζει πάνω στη Γη το σώμα
ένος μυθικού γίγαντα... Έδω, ο-
μως, βρίσκεται πάνω σ' ένα σώμα
άνου...
— Γιατί δε λες τέρατος; τον
διέκοψε ο Φράνς.
— Χμ! Έκαμε ο Ρίχτερ. Δεν έιν-
αι και τόσο τέρας... Το κορμί κα-
τεβαίνει πολύ χαμηλά, ενώ τα πό-
δια είναι μικρά... Κι' τα χέρια, όμως,
ως που φτάνουν τα χέρια του! 'Αγ-
γίζουν σχεδόν το έδαφος...
— Ένας γιγαντινός, που στέ-
κεται όρθιος, είπε ο Φράνς.
— Θα ήταν λιγότερο άποκρου-
στικός χωρίς αυτό το μεγάλο κε-
φάλι, παρατήρησε η 'Αίρη. Το σώ-
μα του είναι λεπτό και καλοφτιαγ-
μένο...
— 'Αλλά δεν είδατε που πεταίε;
φώναξε ο Σέντον. Θα πρέπει να
είναι πουλί...
— Μου φαίνεται πως χάσαμε τη
συνήθεια να βλέπουμε, είπε ο Φράνς.
Τα χέρια του είναι λιγότερο μα-
κριά από ό,τι νομίζουμε... Κι' τα
χέρια, λοιπόν! Δε βλέπετε αυτές
τις γυαλιστερές σπάτουλες, που
κρεμονται από τις άκρες τους...
Μοιάζουν με φτερά. Αυτά σίγουρα
του δίνουν την ικανότητα να πε-
τάει...
— Ο Φράνς έχει δίκιο, πρόσ-
θεσε ο Ρίχτερ. Νομίζω πως άρχιζω
να καταλαβαίνω... Βλέπετε αυτή τη
μικρή προσέοχη στο μέρος της κοι-
λιάς, που μας κρύβει ένα μέρος
από τα πόδια του; Είναι βέβαιος,
ότι πρόκειται για πτητικό μηχανί-
σμα...
— 'Ο άνθρωπος της 'Αφροδίτης
έλασε, λοιπόν, το πρόβλημα της
πτήσεως χωρίς μηχανές; ρώτησε ο
Σάκι.
— Στο προεχέει: 'Η συνέχεια.

Μodes

Οχι πιά αναβολές στο γάμο

ΟΤΑΝ ΤΟΥ ΜΙΑΣ ΓΙΑ ΓΑΜΟ ΔΕΝ ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΩ...

ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΔΕΝ ΑΡΕΣΤΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥΣ ΜΥΡΙΖΕΙ ΔΥΣΑΓΡΕΣΤΑ. ΘΑ ΕΙΠΕ ΠΕ ΝΑ ΔΗΛΩΣΤΩ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟ ΜΑΣ.

ΣΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΥΝΙΣΤΩ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE Ο ΑΡΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΔΟΡΣ ΕΙΣΧΟΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΩΝ ΣΤΟΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ (ΝΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ).

ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΚΕΪΤ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΗΣ ΕΞΕΠΛΗΡΩΘΗ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Colgate μέ Gardol ή 'Οδοντόκρεμα πού ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ή ΚΟΛΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ το δαυματουργό συστατικό πού καταπο-
λεμά την τερηδόνα, περιβαλλοντας τα δόντια σας προστατευτικά με μία άορατη ασπί-
δα. Δεν το αοιδάνοθε, δεν το γεύοθε, δεν το βλέπετε, και όμως το ΓΚΑΡΝΤΟΛ
παρομένει συνεχώς στά δόντια σας όλη την ήμέρα. Νά γιατί ή όδοντόκρεμα ΚΟΛΚΕΪΤ
μέ ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τά δόντια σας όλη την ήμέρα

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΑΡΟΣΕΡΗ ΓΥΕΪ ΤΗΣ ΜΕΝΤΑΣ

Colgate μέ Gardol ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΤΙΣΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE μέ GARDOL

- Σταματά σιτημιάς την κακοσμία του στόματος
- Καταπολεμά την τερηδόνα
- Διατηρεί τα δόντια κάοαρη.

Πρώτη στην παγκόσμια κατανάλωση

ΓΥΡΝ από το ζευγάρι των έρωτω-
μένων, ή έσοχη πύκνωσε τις πιο
γοητευτικές μαγείες της. Το δάσος
ήταν γεμάτο άρώματα μευςτικά
και γλυκύτατα κελαϊδήματα πουλι-
ων. Μέσα στη μαγεία του περιβάλ-
λόντος, ο έρωτας χτυπούσε με έν-
θουσιασμό τα φτερά του. 'Ετσι κι'
οι δυο έρωτευμένοι, νοιάδοντας τη
γοητεία να τους άγκαλιάζει από
πάνω, είχανε παραδοθή, γεμάτοι
έκστασι, στο όνειρο της αγάπης
τους... Κάτσανε στον κορμό ενός
πανύψηλου πλάτανου, που άφηνε τις
ρίζες του να βουτάνε άρνηκα στα
κρυστάλλινα νερά ενός μικρού ρυα-
κιού. Κι' άρχισαν να μιλάνε σιγά,
ν' άνταλλάσσονε τις κοινότητες,
άλλά τόσο γλυκές λέξεις του έρω-
τα, που προλογίζονται με χάδια
κι' επιλογίζονται με φιλά...
'Εκεί που ήτανε παραδομένοι
στην έρωτική εύτυχία τους, μια
φωνή άγρια άκούστηκε:
— Γιατί φιλιόσαστε...
Γεμάτοι φόβο οι δυο έρωτευμένοι
πετάχτηκαν όρθιοι. Είδαν έναν ά-
γριαόανθρωπο με ένα ντουφέκι στο
χέρι μπροστά τους...
— 'Ηρθατε ν' άγκαλιαστήτε, να
φιληθήτε έδώ μπροστά μου, ξεδιάν-
τροπα!... άκούστηκε πάλι ή φωνή
του πιδ άγρια, πιο δυνατή...
Κατάλαβε εκείνος, ότι έπρεπε να
πάρη με το καλό αυτό τον όπλι-
σμένο άγνωστο, να μη τον ά-
γριεύει...
— Δεν ξέραμε, ότι είσαστε σεις
έδώ... τού έπε. Νομίσαμε έρημο το
δάσος καί...
— ...και άρχισατε τις άγκα-
λιές και τά φιλά, σε στο σπίτι
σας;...
Κι' τότε οι δυο τρομαγμένοι έ-
ρωτευμένοι αυτό τον άγνωστο, που

Με συμπόνια τον κυττάζανε τώρα οι δυο έρωτευμένοι...

Κυνηγός ζευγαριών!

τους μιλούσε με τόσο μίσος...
— Έδω όμως είναι το βασίλειο
το δικό μου! ξαναφώναξε αυτός,
ένω έσφιγγε με μανία το ντουφέκι
που κρατούσε. Κι' ήρθατε να τα-
ράξετε την έρημιά μου με τον πρόσ-
τυχο έρωτά σας;...
— Δεν είναι πρόστυχος ο έρω-
τάς μας, κύριε... τού έπε γλυκά
εκείνη. Είμαστε άρραδωνισμένοι
καί...
— ...και θα παντρευτήτε;...τον
έκοψε ο άγριαόανθρωπος.
— Ναι, κύριε, θα παντρευτού-
με... έπε με άξιοπρέπεια εκείνος.
Έγλασε σαν τρελλός ο άνθρωπος
με το ντουφέκι.
— 'Ετσι ήτανε να παντρευτή
κι' ή Ντόρα! έπε μετά το άγριο
το γέλιο. 'Ομως δεν παντρευτή-
κε... Κι' έπειδή αυτός που ήτανε
να την παντρευτεί, τη γέλασε, το
γέλασμά του πληρώσε... ή Ντόρα
με τη ζωή της!
— Ένας λυγρός έκοψε τη φράσι
του άγνωστου.
Με φοβισμένη έκπληξι τον κυ-
τάζανε οι δυο έρωτευμένοι... Είδαν
δυά δάκρυα να κυλάνε από τα
μάτια του...
— Κλαίτε;... τον ρώτησε με
συγκινημένο ενδιαφέρον εκείνος.
Με τα δακρυσμένα του μάτια
άγκάλιασε ο άγνωστος το ζευγάρι.
— Δεν έφταίς ή φτωχική ή ά-
δερούλα μου, μά τη σκότασά!
μουρμούρισε με πόνο. Με βάλανε
φυλακή, κι' όταν βγήκα, είχα ένα
μίσος μέσα μου: Μισούσα όλα τά
ζευγαρία, γιατί συλλογίζομουν, ότι
ένα τέτοιο ζευγάριωμα έρωτικό είχε
στείλει την άδερούλα μου στον
τάφο και είχε κάνει κι' εμένα φο-
νιά, να βασανίζομαι άγρια από
τις τύψεις...
Με συμπόνια τον κυττάζανε τώ-
ρα οι δυο έρωτευμένοι... Τά δάκρυα
κυλούσαν πάνω στα μάγουλά του...
Το ντουφέκι έβγαλε από τά χέρια
του κι' ο ίδιος έπεσε βαρύς στη

Με συμπόνια τον κυττάζανε τώρα οι δυο έρωτευμένοι...
...και άρχισατε τις άγκα-
λιές και τά φιλά, σε στο σπίτι
σας;...
Κι' τότε οι δυο τρομαγμένοι έ-
ρωτευμένοι αυτό τον άγνωστο, που
...και άρχισατε τις άγκα-
λιές και τά φιλά, σε στο σπίτι
σας;...
Κι' τότε οι δυο τρομαγμένοι έ-
ρωτευμένοι αυτό τον άγνωστο, που

ΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟ!

Η έφιαλτική πρόρρησι του
καθηγητού Μπενιόφ, που σπι-
ρίζεται σε άπράνταχα έπι-
στημονικά δεδομένα

ΣΕ 50, το άργότερο, χρόνια, το
Χόλλυγουντ, ή παγκόσμια προ-
τεύουσα του κινηματογράφου, δε θα
υπάρχει! Θα είναι, μαζί με το Λος
'Αντζελες, την υπερμοντέρνα αυτή με-
γαλούπολη των 2 εκατομμυρίων κα-
τοίκων, ένας σωρός από έρείπια και
στίχτες!
'Η έφιαλτική αυτή προφητεία δεν
αναφέρεται σ' ένα φανταστικό μυθι-
στόρημα, αλλά προέρχεται από ένα
διάσημο σοφό, μια από τις κορυφές
της άμερικανικής επιστήμης! Τον κα-
θηγητή Ουγκο Μπενιόφ, μέλος του
περίφημου Τεχνολογικού 'Ινστιτού-
του της Καλιφόρνιας, που όγτώ μέ-
λη του ός τώρα έχουν τιμηθή με το
Βραβείο Νόμπελ. 'Ηλικίας 61 έτών,
ο καθηγητής Μπενιόφ έχει άφιερώσει
37 χρόνια της ζωής του στη μελέτη
των γεωλογικών άνωστατώσεων, που
προκαλούν τους σεισμούς, και θεωρεί-
ται σήμερα στη χώρα του σαν ή ύπ-
αρίστων 1 αθένητα σ' αυτό το κε-
φάλαιο.
Με όλο το κύρος, λοιπόν, του ά-
διαμφισβήτητου επιστημονικού γοη-
τη του, ο καθηγητής Μπενιόφ δια-
τυπώνει τώρα την έκπληκτη θεωρία,
ότι το Λος 'Αντζελες και τα περι-
χώρα του είναι καταδικασμένα σε θά-
νατο και πως τίποτα δεν είναι ικανό
να τά σώσει από τη μοίρα τους.
— Όταν έρθει ή λεία ή αυτή ή ήμέ-
ρα, το Λος 'Αντζελες θα παρουσιά-
ση, μέσα σε ελάχιστα λεπτά, το θέα-
μα πόλεως, που δέχτηκε άτομική έ-
πιβολή!

Κατά το δόκτορα Μπενιόφ, ή κα-
ταστροφή εκείνη θα επαναληφθή στο
προσεχές μέλλον, λίγο νωτίωτερα —
το Σάν Φρανσίσκο, αυτή τη φορά,
θα βρεθή άρκετά έξω από το έπικεν-
τρο της δονήσεως — και με αποτέλε-
σματα άκόμη τρομαχτικότερα.
Αίτια του δάεθρου αυτού, που θα
εξαπλώσει πάνω σε μια από τις πο-
λυπληθέστερες πόλεις των Ηνωμένων
Πολιτειών, θα εί-
και ή ύπαρξη ενός τεράστιου υπόγειου
δεξαμενών, που έχει μήκος 3200 χι-
λιόμετρον και βάθος 34 χιλιομέτρων
και που διασχίζει κατακόρυφα το ό-
πέδαφος της Καλιφόρνιας, προχά-
ρυντας, επί 600 χιλιομέτρα, παράλ-
ληλα με τις άκρές του Ειρηνικού.
Το πλάτος του υπόγειου αυτού
ρήγματος δε είναι σταθερό, αλλά δι-
ευρύνεται αλoαίκα. Κατά τους πρόσ-
φατους επιστημονικούς υπολογισμούς,
τα χείλη του βαθύθρου μετακινούν-
ται κατά έξη εκατοστήμετρα το χρό-
νο, τόσο προς τη δυτική πλευρά, που
βρίσκεται στο βοθό του Ειρηνικού
Ωκεανού, όσο και προς την άνατο-
λική.
«Καθώς ή μετακίνησι αυτή από τη
δυτική πλευρά γίνεται με βορειοδυ-
τική

— Έχω δίκιο να είμαι σίγου-
ρη για σένα;...
Με αιδώμενη λατρεία την άγ-
κάλισσε εκείνος, και την έσφιξε πά-
νω του... Κι' ήτανε το σφιξιμό
του ή πιο εύλογη άπόκρισι...
'Η τρυφερότης όμως του ζευγα-
ριού φαίνεται εξαγριόσε πάλι τον
άγνωστο! γιατί πετάχτηκε όρθός,
έκανε τρία-τέσσερα βήματα πίσω
και σήκαρε το ντουφέκι του! Ένώ
πίεζε τη σκανδάλη, ο νέος άρπαξε
την κνήμη του ντουφεκιού και την
έστριψε προς τά πάνω... 'Ετσι, ή
ντουφεκιά που έκανε το ζάουζ να
αντιλαλήσει, δεν πείραξε κανέναν
και τίς σκαγιά πήγανε να μαζήτου-
νε τα μηλωτέρα φυλλώματα των
δέντρων.
'Εκείνος τράβηξε το άδειασμένο
όπλο και το πήρε από τά χέρια
του άγνωστου.
— 'Ηθέλες να ήδς σκοτώσης;...
τού έπε με παράπονο, χωρίς θυμό.
— Ναι, ήθελα να σας σκοτώσω!
άποκρίθηκε άγρια αυτός. Το ίδιο
όπως θέλω να σκοτώσω και κάθε
ζευγάρι που βλέπω μπροστά μου...
— Δε θα σκοτώσης κανένα για-
τί δε θα μπορούσης...
— Δε θα μπορούσα;...
— Ναι! δε θα μπορούσης, γιατί
θα σου πάρω το ντουφέκι... 'Ετσι,
θα σωθούν οι έρωτευμένοι από σέ-
να κι' έσύ από ένα καινούργιο ά-
δικο φονικό...
Κύτταξε ο άγνωστος αυτόν που
τού είχε πάρει το ντουφέκι, με μά-
τια πληγωμένου ζώου...
— Κι' τότε να ήρεμήσεις... τον
συμβούλεψε με πραγματική συμ-
πόνοια εκείνος. 'Η ζωή δεν είναι μί-
σος! είναι αγάπη! Μην το ξεχνάς
ποτέ αυτό...
Γύρισε όστερα κι' έφυγε, κρατών-
τας από τη μία μεριά το ντουφέκι
κι' από την άλλη την άναπημένη
του.
Κι' ο άγνωστος έμεινε στην ίδια
μεριά, κυττάζοντας τους να άπο-
μακρυνώνται... Σιγά-σιγά, τά με-
ταία του πάψανε να λαμπρύνε με
μίσος! τά ξαναπνίγανε τα δάκρυα...
Γύρισε οί δυο έρωτευμένοι και
τού έστειλε ένα χαριτωμένο, χα-
ρίς μνησικακία... Τους έστειλε κι'
αυτός άλλον ένα και τούς έδσε να
φούνουν άγκαλισμένοι, χωρίς να
νωθή πιά μίσος για το τρυφερό
τους έρωτικό άγκάλιασμα...
ΒΕΡΘΕΟΣ

ΥΨΗΛΟΣ πυρετός, ζάλες και τάσι για έμετο, ανόγκασαν τη Ροσάνα Ποντρεστά, που σ' ένα πάλι το γύρισμα του φιλμ «Σέδουα και Γουόρρα».

Η Μπέττυ Νταϊνς

για το Μαρόκο, για να μπορέσει να επαναληφθεί το γύρισμα της ταινίας, η καθυστέρηση του οποίου στοιχίζει αστρονομικά ποσά στους παραγωγούς.

Δυστυχώς, όμως, η Ροσάνα άρραστει και πάλι, οι δέκα γυρίσματα, που την παρακολουθούσαν, αποφάσισαν πως πρόκειται για μία άλλη γυμναστική, που την προκαλεί το κοβάκι, το οποίο υπάρχει άφθονο στο υπέδαφος του Μαρόκου.

Η άρρωστη στάρ' επανήλθε άεροπορικά στη Ρώμη, και βρίσκεται τώρα στην κλινική «Σανταρίε», υπό τη συνεχή παρακολούθηση του καθηγητή Φουγκόνι. Η άρρωστη αυτή άρρωστα της της στοιχίζει δέκα κιλιά.

Ύστερα από τη νέα αυτή περιπέτεια, οι 250 τεχνικοί και καλλιτέχνες του φιλμ, με έπ' κεφαλή το σκηνοθέτη Ρίμπερτ Άλντριχ, έτοιμάζονται να επιστρέψουν στην Ιταλία, ώστε για χάρη της Ροσάνας, να συνεχιστεί εκεί το γύρισμα. Όλα τα έξωτερα, κα έχουν ήδη γυριστεί και μόνο οι σκηνές στις οποίες παίζει μέρος η Ροσάνα, θα γυριστούν σε μία τεχνική έσοψη, που θα έτοιμασταν σε μία γωνία της Τσιουκίνα.

Η καθυστέρηση αυτή άναστατώνει και όλα τα σχέδια του συζύγου της στάρ Μάσκινο Βικάρियो, ο οποίος έδωσε προ μηνών μία δική του εταιρεία κινηματογραφικής παραγωγής και σχεδίαζε να γυρίσει μερικές υπερπαραγωγές, στις οποίες φυσικά θα πρωταγωνιστούσε η γυναίκα του. Το πρώτο φιλμ της σειράς είναι ο «Μεγάλος μονομάχος» και ο ακόλουθός του «Η Θεία Κατωδία» και μία νέα κινηματογραφική βιογραφία του «Σκίππινος» του Άλφρεντ Νόβελ.

Στο Βερολίνο, όπου βρίσκονται για λίγες μέρες, πριν αρχίσει το γύρισμα του νέου φιλμ του Στάνλεϊ Κράμερ «Η βίβλη της Νυρεμβέργης», ο Σπένσερ Τρέισι έδωσε μία από τις σπάνιες συνεντεύξεις του σε δημοσιογράφο. «Κάτα τα 21 χρόνια, που εργάζομαι στη «Μέτρο», είπα, δε θυμάμαι να έβωσα ούτε μία συνέντευξη. Έχω πολλούς φίλους ανάμεσα στο δημοσιογραφικό κόσμο, άπφωσα όμως πάντα τις έκμισήσεις. Το φιλμ, που πρόκειται να γυρίσω, παρακολουθεί μεγάλο αριθμό φίλων και θα έχω, μετά-

ξύ άλλων, για παρτεναίρη την Μαρίν Ντιντρίχ, τη Τζούντι Γκάρλαντ, τον Μπάρτ Λάνκα, στάρ τον Μοντγκόμερι Κλιφτ, τον Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ.

Δε βλέπω ποτέ τα παιδιά μου φιλμ, γιατί μου θυμίζουν πως γέγραφα. Τελευταία όλοι οι σύγχρονοι μου συνάδελφοι, φεύγοντας ένας μετά τον άλλο: ο Μπόγκαρτ, ο Πάουερ, ο Γκέρμπαλ, ο Κόουπ... Τώρα είναι η σειρά μου...».

Ο Σπένσερ Πουατιέ, ο πιο διάσημος νέγρος ηθοποιός του κινηματογράφου, θα είναι ο πρωταγωνιστής μιας νέας κινηματογραφικής έκδοσης του «Ροβινσώνας Κρούσοου». Το φιλμ θα γυρισθεί στη Γερμανία από την «Ούφρα», θα είναι δίαις συμπαραγωγή με μία μεγάλη αμερικανική εταιρεία.

Ο Τζέφ Τσάντλερ έγραψε για τρίτη φορά μέσα σε 12 μέρες, ύστερα από μία νέα επίσημη, που προκάλεσε μία δεύτερη αιμορραγία. Η κατάσταση της υγείας του είναι πολύ σοβαρή, δήλωσαν οι γιατροί που τον παρακολουθούν. Η δεύτερη και η τρίτη χειρουργική επέμβαση έγιναν στα έντερα.

Και η Μαίριλιν Μονρόε υπέστη μία χειρουργική επέμβαση στην κλινική «Κέδρο» του Λιβάνου. Οι γιατροί δεν προσδιώρισαν σε ποιο σημείο χειρουργήθηκε. Δήλωσαν μόνο πως η έγχληση ήταν άσχημη και πως θα μπορούσε σύντομα να ξαναγυρίσει στο σκίτι της.

Ο Ιταλός παραγωγός Ντίνιο ντε Λαουρέντις χρίζει τώρα στη Ρώμη νέα τερσάκια κινηματογραφικά στούντιο, των οποίων η έκταση θα ξεπερνά τα 40 στρέμματα. Το τερσάκι αυτό έργο θα στοιχίσει πάνω από 1 δισεκατομμύριο δραχμές.

Το γκαράζ ενός καφε-νείου του Λας Βέγκας άποκαλύφθηκε, πριν από δύο χρόνια, είχε σχεδιάσει, μαζί με δύο άλλους, την άπαγωγή των παιδιών της «Ελίζαμπέτ Τάιγλορ».

Ύστερα από τη νέα αυτή περιπέτεια, οι 250 τεχνικοί και καλλιτέχνες του φιλμ, με έπ' κεφαλή το σκηνοθέτη Ρίμπερτ Άλντριχ, έτοιμάζονται να επιστρέψουν στην Ιταλία, ώστε για χάρη της Ροσάνας, να συνεχιστεί εκεί το γύρισμα. Όλα τα έξωτερα, κα έχουν ήδη γυριστεί και μόνο οι σκηνές στις οποίες παίζει μέρος η Ροσάνα, θα γυριστούν σε μία τεχνική έσοψη, που θα έτοιμασταν σε μία γωνία της Τσιουκίνα.

Η καθυστέρηση αυτή άναστατώνει και όλα τα σχέδια του συζύγου της στάρ Μάσκινο Βικάρियो, ο οποίος έδωσε προ μηνών μία δική του εταιρεία κινηματογραφικής παραγωγής και σχεδίαζε να γυρίσει μερικές υπερπαραγωγές, στις οποίες φυσικά θα πρωταγωνιστούσε η γυναίκα του. Το πρώτο φιλμ της σειράς είναι ο «Μεγάλος μονομάχος» και ο ακόλουθός του «Η Θεία Κατωδία» και μία νέα κινηματογραφική βιογραφία του «Σκίππινος» του Άλφρεντ Νόβελ.

Στο Βερολίνο, όπου βρίσκονται για λίγες μέρες, πριν αρχίσει το γύρισμα του νέου φιλμ του Στάνλεϊ Κράμερ «Η βίβλη της Νυρεμβέργης», ο Σπένσερ Τρέισι έδωσε μία από τις σπάνιες συνεντεύξεις του σε δημοσιογράφο. «Κάτα τα 21 χρόνια, που εργάζομαι στη «Μέτρο», είπα, δε θυμάμαι να έβωσα ούτε μία συνέντευξη. Έχω πολλούς φίλους ανάμεσα στο δημοσιογραφικό κόσμο, άπφωσα όμως πάντα τις έκμισήσεις. Το φιλμ, που πρόκειται να γυρίσω, παρακολουθεί μεγάλο αριθμό φίλων και θα έχω, μετά-

Σύντομες ειδήσεις

Πιεζόμενος από το σερίση ν' αποκάλυψη γιατί δεν προχώρησαν στην έκδοση του σχεδίου τους, όμολογους πως οι δύο συνάδελφοι του είχαν ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα, που τους όπορώσε να ματαιώσουν την πραγματοποίησή του σχεδίου.

Ύστερα από τις άποκαλύψεις αυτές, η Λίζ τρέμει πολύ για την τύχη των παιδιών της. Δε μπορεί να καταλάβει, είπε, πως η άσυννομία άφινει να κυκλοφορούν ελεύθεροι οι άνθρωποι, που σχεδίαζαν να κλέψουν τα παιδιά μου και δεν κάνουν άπολύτως τίποτα!

Μά ο σερίση Λάμπ άπάντησε: «Όταν συγκεντρώσει τις άποδείξεις που μου χρειάζονται, θα τους κλείσω στη φυλακή». Άλλωστε, οι άπαγωγείς δεν είναι πιά τρείς, άλλα δύο. Αυτός που ήρθε και μου μίλησε, φαίνεται ελλειρική μετανοιωμένος, που του έπαρε κάποτε μία τέτοια ιδέα από το μυαλό. Δε άποκλείεται δε να προέβη στις άποκλήψεις αυτές, για να έμπο- δισή τους δύο πρώην συνεργάτες του να πραγματοποιή-

ματοποιηθεί, θα ήταν βαρύ πλήγμα κατά της υγείας της Λίζ, που ύπστη τελευταία άλλεπάλληλες άοκίμασες.

Στο στούντιο, όπου γυρίζεται το φιλμ «Ο σάκος των άουμάτων» ή «Μπέττυ Νταϊνς», όποτε στη ζωή μου δεν παραδέχτηκα μία ήττα μου. Από της άπείρας του γάμου όμως, δεν κρύβω, ότι μ' έβγαλαν άκούτ. Και οι τέσσερις γαμοί μου με άπογοήτευσαν τόσο, άστε ν' άποκλείεται μία πέμπτη άοκίμη».

Η έξωτική γόρσα Φράνς Νυγιέν είναι πολύ άτυχη στόν έρωτα. Μετά τον Μάριον Μπράντο, την έγκατέλειπε τώρα και ο Ρόντ Τάιγλορ, ο όποιος της έκανε τον τελευταίο καιρό μία πολύ στενή πολιρική.

Η Βέρα Μάιλς έφερε στόν κόσμο ένα άγοράκι. Ο σύζυγός της Κέιθ Λάρεν είναι τρισευτυχισμένος.

Ο Τζών Γκάθιν και η γυναίκα του περιμένουν άπομωσά... την έπίσκηψή του πελαργού!

Αν και δεν παίρνει μέρος στο γύριμα του φιλμ, η Άννέτ Στρώμπεργκ (Βανίτι) βρίσκεται διαρκώς στα μέρη όπου γυρίζεται ο «Βαρασάας». Στο φιλμ πρωταγωνιστεί ο Βιτόριο Γκάσμαν και το νέο αυτό καλλιτεχνικό είδωλλο θα γίνη άσφαλώς άφορμή να χυθεί άφθονο μελάνι.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ουίκα της Νεμπράσκας, στις 26 Νοεμβρίου 1899.

Ο Ρίτσαρντ Γου.

Ενδ ο Ρίκυ Νέλσον άνα παραμένει πιστός στην άπόφασή, που πήραν μαζί ν' άαοηληθούν μόνο με την καρδιά τους και να παραμείνουν άσο το άουκατον περισσάτερο άναπάρηοι, ο μικρότερος άδελφός του Ντέβεντ Νέλσον (25 χρόνων) φαίνεται έτοιμος να καταπατήση τη συμφωνία τους. Η άφραία Τζιούν Μπλάιρ τον έκανε ν' άλλαξη άπόφασή και όλα δείχνουν πως ο γάμος τους θα τελεσθή εντός τ' Ιουνίου.

Ο Φρέντ Άσταρ, που θα γιορτάση έφετος τα 40 του χρόνια στο θέατρο και στόν κινηματογράφο, έλακο, λουθεί στα 62 χρόνια του να είναι ο καλύτερος χορευτής, που άνάδειξε ο κινηματογράφος. Ο Φρέντ γεννήθηκε στην Ου

Η ώρα της αγάπης

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ πολύ όμορφη, 32 χρόνων. ΝΙΝΑ κόρη της, 6 χρόνων. (Στην κρεβατοκάμαρα της Αλίκης, που ετοιμάζεται να φύγει, φοράει ένα λεπτό επανωφόρι και γεμίζει γρήγορα-γρήγορα μία μικρή σαλίτσα).

ΑΛΙΚΗ: Πόσο τόν αγαπώ! Άχ, η αγάπη! Αυτή βασιλεύει πάνω απ' όλα! Είναι ανώτερη από κάθε αίσθημα. Είναι τόσο τρομερή η δύναμή της, ώστε κάνει μια μητέρα να εγκαταλείψει ακόμη και το παιδί της για ν' ακολουθήσει αυτόν που αγαπάει... Κι' εγώ;... Θεέ μου! Εγώ που αγαπώ τόσο το παιδί μου... Εγώ που ήθελα να δώσω τη ζωή μου γι' αυτό, έχω αποφασίσει σήμερα να το εγκαταλείψω! Προσπάθησα ν' αντισταθώ στη δύναμη του έρωτα. Πάλεψα με τον εαυτό μου... Πόσο πάλεψα, ο Θεός τ' ανασταθώ... Μά δεν πρόσεξα να νικήσω. Σήμερα θα φύγω. Θα φύγω με μαζί. Στις έφτά το βράδυ θα με περιμένει στο σταθμό ο αγαπημένος μου. Θα πάρουμε το τρένο για την 'Ιταλία. Τι όνειρο!... Μαζί του στην 'Ιταλία... Τράω από χαρά και συγκίνηση... Ο Θεός ξέρει αν γνώρισα άλλη χαρά σαν τη σημερινή. Τον άντρα μου δεν τον αγαπούσα. Μου τον επέβαλαν οι γονείς μου, γιατί ήταν πλούσιος. Απ' τη στιγμή που γνώρισα τον Ροζέ η καρδιά μου ήταν αγνή ως τότε. Τον αγαπάω με το πάθος μιας ψυχής που αγαπάει για πρώτη φορά. Άν και δεν τον αγαπώ τον άνδρα μου, δεν ήθελα και να τον απαρτίζω. Ούτε και το παιδί μου μπορεί πια να με συγκρατήσει. Πονάω πολύ γι' αυτό που κάνω. Μά πως ν' αντισταθώ εγώ, μία φτωχή καρδιά στη δύναμη του έρωτα; Λίγη ώρα θα είμαι ακόμη εδώ σ' αυτό το σπίτι. Μου φαίνεται κιόλας σαν ξένο. Σε λίγη ώρα θα είμαι ελεύθερη. Ο' άνθρωπος στον άνθρωπο, που αγαπώ. Δε θέλω να πάω τίποτ' απ' ό,τι μου έχει δώσει ο άντρας μου. Θα πάω μόνο τη μικρή σαλίτσα με τα απολύτως αναγκαία. Θα βάλω κι αυτό το κολλίε που φοράω. Δεν το θέλω. Ούτε το δαχτυλίδι μου το διαμαντένιο, ούτε τη

βέρα μου. (Τα βγάζει). "Ω, τώρα που έβγαλα τη βέρα, νοιώθω τον εαυτό μου λυτρωμένο... Άλλάστε, ο άντρας μου δε μ' αγαπάσε ποτέ, όπως ο Ροζέ. Είναι άνθρωπος πεζός, πολύ "αστός". Δε με καταλαβαίνει. Και το παιδί μου; Τι θα γίνει το παιδί μου; Τις πρώτες μέρες θα με γυρεύει. Μά ύστερα θα παρηγορηθεί σιγά-σιγά. "Επί τέλους δεν έχω δικαίωμα κι' εγώ στη χαρά, στον έρωτα, στη ζωή; (Μπαίνει, ξαφνικά το κορίτσι της Αλίκης). ΝΙΝΑ (τρέχοντας στη μαμά της): Μαμά! Μαμά! ΑΛΙΚΗ: Ω, πώς γύρισες έτσι γρήγορα; Δεν ήσουν περσιπτό με τη δασκίδα σου; ΝΙΝΑ: Ναι, μαμά, αλλά εγώ της ζήτησα να γυρίσω γρήγορα κοντά σου. ΑΛΙΚΗ: Μ' αγαπάς πολύ, λοιπόν; Μά γιατί βρήκες; ΝΙΝΑ: Μου πονάει λίγο ο λαιμός μου. ΑΛΙΚΗ: Ο λαιμός σου; Για να δώ τα χεράκια σου... "Α! είναι ζεστά, Θεέ μου. Μήπως έχεις πυρετό, χρυσό μου; ΝΙΝΑ: Δεν έχω τίποτα, μαμά μου. Θα μου περάσει. Θέλω ναμια κοντά σου. "Ετσι θα γίνει καλά. (Αγκαλιάζει τη μαμά της). Μά γιατί φοράς το παλινό σου; Θα πάς περσιπτό; ΑΛΙΚΗ: Ναι... ΝΙΝΑ: Πού θα πάς; Πάρε με κι' εμένα μαζί σου. ΑΛΙΚΗ: Όχι, δεν κάνει... άφου πονάει ο λαιμός σου... ΝΙΝΑ: Θα γυρίσεις γρήγορα; ΑΛΙΚΗ: Δε θα πάω μακριά. Οάρω γρήγορα, χρυσό μου. ΝΙΝΑ (βήχοντας): Δε θέλω ν' άρνησες μαμά. (Η Αλίκη παίρνει τη Νίνα στην αγκαλιά της. Η μικρή σφίγγει τα χέρια της μαμάς της). Τι άσπρα που είναι τα χέρια σου, μαμά. Μά που είναι τα δαχτυλίδια σου; ΑΛΙΚΗ: Τα έβγαλα για μία

στιγμή. Θα τα βάλω πάλι, παιδί μου. ΝΙΝΑ: Γιατί τα έβγαλες; ΑΛΙΚΗ (ταραγμένη): Για... να πλυθώ. ΝΙΝΑ: Μά τη βέρα δεν την έβγαλες ποτέ, όταν πλενόσουν. (Βήχει). ΑΛΙΚΗ: Τι βήχας είν' αυτός; Τα χεράκια σου είν' ακόμη ζεστά. Πρέπει να σε δει ο γιατρός, χρυσό μου. Πρέπει να σε πλυνάσω στο κρεβατάκι σου. ΝΙΝΑ: Όχι. Θέλω στο δικό σου κρεβάτι μαμά. Θέλω να είμαι κοντά σου... Θέλω να κοιμηθώ στην αγκαλιά σου. Και το βράδυ που έρθει ο μπαμπάς θα είμαι πια καλά. Τον αγαπώ και το μπαμπά, μά εμένα σ' αγαπώ ακόμη πιο πολύ...

ΑΛΙΚΗ: Κι' ο μπαμπάς σ' αγαπάει. ΝΙΝΑ: Μ' αγαπάει όσο αγαπάει κι' εμένα. ΑΛΙΚΗ: Τι θέλεις να πής, Νίνα; ΝΙΝΑ: Ναι, ναί, όταν είσαι έξω ο μπαμπάς μου λέει: "Ε-λα να σε φιλήσω, Νίνα μου. Μοιάζει τόσο με τη μαμά σου!..."

ΑΛΙΚΗ (μ' απόφαση): "Ε-λα, λοιπόν, να πλαιγίσω στο κρεβάτι του. (Η Νίνα τρέχει στην κρεβατοκάμαρα της μαμάς της πρώτη. Στο κομοδίνο πάνω βλέπει το κολλίε, το δαχτυλίδι και τη βέρα, που δεν είχε προφτάσει η Αλίκη να τα κρύψει στη σαλίτσα). Νά, μαμά, τα δαχτυλίδια σου. Φόρεσέ τα. (Η Αλίκη χωρίς να μπορεί ν' αντισταθί, αφήνει τη Νίνα να της περάσει τη βέρα στο δαχτυλίδι της).

ΝΙΝΑ: Όμορφα! Δε θα φύγεις τώρα μαμά, άφου έχω και πυρετό. Δεν είν' έτσι; ΑΛΙΚΗ: Ναι, θα μείνω κοντά σου... (Βγάζει το παλινό της. Το ρολόι χτυπάει ξαφνικά έφτά φορές). Θεέ μου!... "Εφτά η ώρα... Το τρένο φεύγει σε λίγο... "Εκείνος θα περιμένει... (Παίρνει τη Νίνα και την πλαιγίζει στο κρεβάτι της).

ΝΙΝΑ (με μισόκλειστα μάτια, κρατώντας το χέρι της μαμάς της): Τι λες, μαμά; "Ε-λα, πές μου όπως πάντα ένα παραμύθι... ΑΛΙΚΗ (μ' αγωνία): Ναι, ναι, παιδί μου... Θά σου πώ ένα παραμύθι... "Εφτά η ώρα! Θεέ μου, τι να κάνω;... ΝΙΝΑ: Πιο δυνατά, μαμά... Πιο δυνατά, δε σ' άκούω... ΑΛΙΚΗ (δρακονισμένη): Ναι, χρυσό μου. Ένα παραμύθι αληθινό. Για τη βασιλοπούλα, που θυσιάσε την αγάπη της, τη μόνη της αγάπη, για χάρι του παιδιού της...

ΝΙΝΑ (μισοκοιμισμένη): Ναι... μαμά μου... ΑΛΙΚΗ (κλαίγοντας σιγανά): Μία φορά κι' έναν καιρό... Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν μία βασιλοπούλα, μία έρωτευμένη βασιλοπούλα, μία βασιλοπούλα π' αγαπούσε πολύ... ΝΙΝΑ: Ποιον, μαμά; ΑΛΙΚΗ: Το παιδί της χρυσό μου. Την κορούλα της. Κι' έτσι, για την αγάπη του παιδιού της θυσιάσε τα πάντα, κι' όταν ήρθε η ώρα του έρωτά της, αντί να πάει να βρει τον καλό της, έμεινε κοντά στην κορούλα της, όπως εγώ σε σενα... (Η Αλίκη πνίγεται από λυγμούς. Η Νίνα άποκοιμιάται, κρατώντας το χέρι της μαμάς της, λες και φοβάται μήπως της φύγει...).

Και βέβαια σας γνωρίζω, κύριε Τάνη! Εγώ θυμάμαι και το μπαπα σας!...

Εχω δέκα δραχμές. Τι με συμβουλεύεις να διαλέξω; Ένα άλλο ρεστωράν...

Αντί ανστατικών επιστολών σας έφερα τις φωτογραφίες των πρώην διευθυντών μου με τις άφιερώσεις τους!...

Τα βάσανα των σφουγγαράδων

Δραματικά επεισόδια από τη βασανισμένη ζωή τους

ΕΔΩ και λίγες ημέρες—όπως έγραψαν οι εφημερίδες—έγινε στην Κάλυμνο μία σεμνή τελετή για τα πενήντα σφουγγαράδικα καϊκία που έφυγαν για τα παράλια της Αφρικής.

Οι νησιώτες κατέβηκαν στην ακροθαλασσιά για να ξεπροβοδίσουν τους σφουγγαράδες, που ποιος ξέρει πόσοι από αυτούς θα γυρίσουν από εκεί κάτω σακατεμένοι...

Κάθε χρόνο παλαιότερα ξεκινούσαν από την Σύμη, την Ύδρα, την Κάλυμνο, την Σαντορίνη για τη Μπαρμπάρια στολίσκοι δλόκληροι από σφουγγαράδικα μικρά καϊκία, που οι σφουγγαράδες τα λένε "μάκινες" εξ αιτίας της μηχανής που έχουν άπάνω τους για να δώσουν αέρα στους δύτες.

Η ζωή που περνούν οι σφουγγαράδες κάτω στα βάθη της θάλασσας της Μπαρμπάριας είναι, ως επί το πλείστον, δραματική. Μπορούσα στα συγκλονιστικά επεισόδια, που τους συμβαίνουν, οι άλλες περιπέτειες φαίνονται ασήμαντες.

Μα τα επεισόδια αυτά περνούν άπαρατήρητα από το πολύ κοινό, και μόνο όταν οι ίδιοι οι σφουγγαράδες γεράσουν και γίνουν άνικανοι πια να δουλέψουν τα δηγούνται τα χειμωνιάτικα βράδια στα παιδιά τους και στα εγγόνια τους.

Η ζωή τους πραγματικά μέσ' στη θάλασσα είναι τρομερή. Έκείνοι που φοβούνται περισσότερο οι σφουγγαράδες δεν είναι τα σκυλόψαρα, αλλά τα μεγάλα χταπόδια.

Ιά σκυλόψαρα είναι τα λιγότερο επικίνδυνα γι' αυτούς, πρώτα γιατί φοβούνται τις φουσκάλιδες που βγαίνουν κι' ύστερα γιατί οι δύτες, μόλις δούν κανένα σκυλόψαρο, τρέχουν άμέσως και σπηλώνονται σ' έναν βράχο ή χώνονται μέσα στο κοίλωμά του και μένουν εκεί, ώσπου ν' απομακρυνθώ ο «τίγρις της θάλασσας», όπως το λένε.

Τα πιο επικίνδυνα είναι τα χταπόδια, γιατί άρπάζουν με τα τρομερά πλοκάμια τους τους σωλήνες, που διοχετεύουν τον αέρα στους βουτηχτάδες, τους σφίγγουν κι' έτσι οι δύστυχοι πεθαίνουν από άσφυξία κάτω στο βυθό και οι σύντροφοί τους τους αναστέριουν στην επιφάνεια νεκρούς.

Ο μόνος τρόπος για να σωθώ ο βουτηχτής από τον τρομερό αυτό θάνατο, είναι, μόλις δει το χταπόδι να πλησιάζει το σωλήνα του αέρα, να προφθάσει να το χτυπήσει με την τριάντα, που βαστάει στο χέρι του για να καμακωνί τα σφουγγάρια.

Ακόμη μεγαλύτερους κινδύνους έχουν οι «γυμνοί βουτηχτάδες» εκείνοι δηλαδή που κατεβαίνουν στο βυθό χωρίς να φορούν σκάφανδρο και χωρίς να παίρνουν αέρα από πάνω. Φυσικά, αυτοί μένουν πολύ λίγη ώρα—ένα λεπτό το πολύ—στο βυθό.

Δένονται στη μέση μ' ένα σχοινί, που η άλλη άκρη του είναι τυλιγμένη στο μαγγάνι του καϊκιού και κατεβαίνουν στο βυθό, κρατώντας στο χέρι τους μία βαρεία πέτρα, για να φτάσουν γρηγορώτερα κάτω.

Σ' έναν τέτοιο "Ιταλό γυμνό βουτηχτή", που τον έλεγαν Νικόλα Ρούτσι, συνέβη κάποτε ένα παραξένο και δραματικό περιστατικό. Κάθως βυθίστηκε μία μέρα κρατώντας, όπως πάντα, στο χέρι του μία βαρεία πέτρα, έφτασε κατ' ευθείαν—πού νομίζετε;—μέσα στο στόμα ενός σκυλόψαρου!

Ευτυχώς, εκείνο που τον έσωσε ήταν η μεγάλη όρμη, που μ' αυτήν, χωρίς στην πέτρα, έφτασε κάτω. Με τη φορά εκείνη χτύπησε με μεγάλη δύναμη, πάνω στο σκυλόψαρο και το τινάζει ολόκληρο. Τόσο δυνατά ήταν το τράνταγμα, που ο «τίγρις της θάλασσας» αντί να κλείσει τις μασσέλες του και να κόψει στα δύο το βουτηχτή, τον τινάζει πάλι σαστισμένος προς τ' άπάνω κι' έτσι ο "Ιταλός βοε-θηκε ξανά στην επιφάνεια της θαλάσσης!

Οι σκάρες του όμως ήταν καταστρεχισμένες, καθώς ήρθαν σ' επαφή με τα τρομερά δόντια του καρχαρία και άργότερα οι ούλες αυτές φαίνονταν στις πλάτες και στα μπράτσα του.

Ανάμεσα σε τέτοια δραματικά περιστα-

κά κυλάει η βασανισμένη ζωή των σφουγγαράδων.

Αλλά δεν είναι μόνο οι κίνδυνοι απ' τα θηρία της θάλασσας. Είναι και οι κίνδυνοι απ' τους συναδέλφους τους.

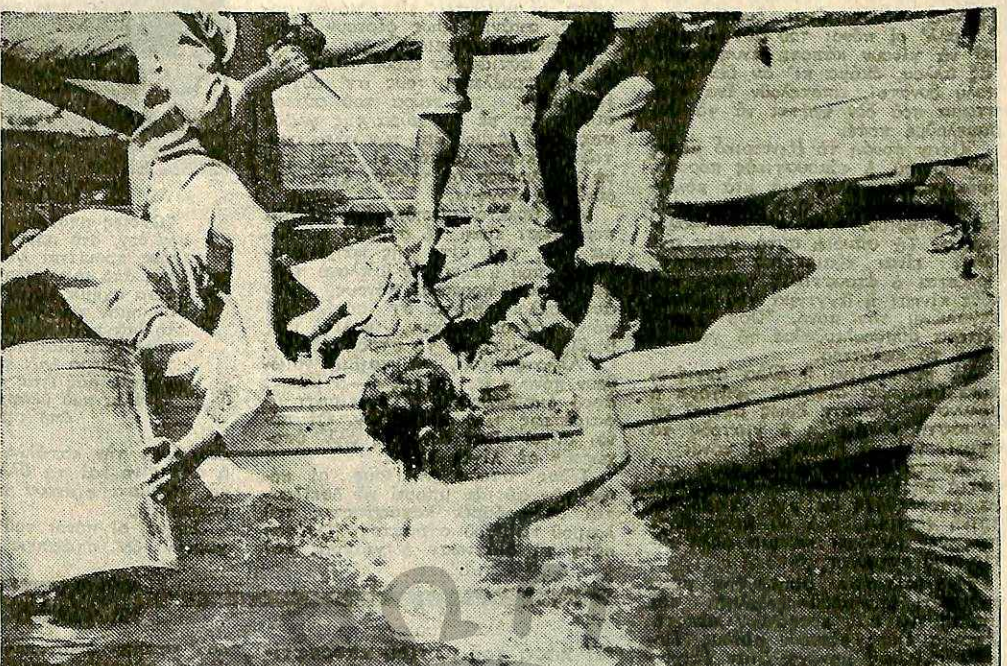
Δεν είναι καθόλου σπάνιο, δυο βουτηχτάδες, νάρθουν στα χέρια κάτω στον βυθό της θάλασσας. Συμβαίνει μερικές φορές ένας βουτηχτής να μην προηγουμένα μ' έναν άλλο σκα-δελοφ του και να περιμένει να κανονίσει τους λογαριασμούς του μαζί του κάτω στο βυθό, όποτε έχει εξασφαλισμένη και την άτιμωσή.

Αλλά η συνθησέτερη άφορη φιλονεικίας

Πριν από χρόνια συνέβη να δουλεύουν δυο αδελφία σε δυο διαφορετικές «μάκινες». Μία μέρα έτυχε να βουτήσουν την ίδια ώρα και καθως προχωρούσαν, χωμέντοι στα σκάφανδρα, σε βάθος 30 μέτρων, έτυχε να δούνε και οι δυο συγχρόνως ένα σαρλό από ωραία σφουγγάρια.

Καθως ήταν χωμένοι μέσα στα σκάφανδρά τους, δεν άναγκάστηκαν ο ένας τον άλλον να νομίζοντας ο καθένας πως ο άπεναντί του είναι ξένος, του έγεννε να φύγει άμέσως από εκεί, ενώ αυτός όρμούσε να βγάλει τα σφουγγάρια.

Και τότε άρχισε μία άγρια μονομαχία. Έ-

Γυνώδα βουτηχτής θνάζει στο καϊκι ένα μεγάλο σφουγγάρι από θάθος δέκα όρνυών.

Βουτηχτάδων κάτω στο βυθό είναι τα σφουγγάρια.

Αν δηλαδή δυο βουτηχτάδες τύχη να πέσουν συγχρόνως πάνω στον ίδιο σαρλό σφουγγαριών, τότε... αλλοίμονο στον ένα απ' τους δυο ή και στους δυο μαζί! Ξεσπάει μεταξύ τους μία τρομερή μονομαχία.

ΔΙΠΛΟΠΗΝΙΕΣ

Στο κατάκλειστο σπίτι

Στο κατάκλειστο το σπίτι, ταχυδρόμε, μη χτυπάς,

πάει η μάνα που (καρτερούσε) ένα γράμμα να της (πας).

* Άχ ταχυδρόμε πέ- (βανε) η μάνα ή καυμένη, ούτε γραφή πια (καρτερεί), ούτε παιδί προσμέ- (νει).

* Γράμμα αν έχης, (ταχυδρόμε, διάβαινε και μην (ρωτάς).

πόρτα που κλειδώς ο Χάρος άδικα μην την χτυπάς.

* Όταν σπάσουν τις πόρτες, τότε ο κόσμος πια θα δει πως επέθανε η μαρούλα για ένα όπνο παιδί.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Όταν σπάσουν τις πόρτες, τότε ο κόσμος πια θα δει πως επέθανε η μαρούλα για ένα όπνο παιδί.

πι ώρα πολλή άλληλοχτυπιόντουσαν με τις μικρές τριάνες, που κρατούσαν στα χέρια τους.

Στο τέλος ο ένας από τους δυο κατώρθωσε να κόψει τον σωλήνα του αέρα του άλλου, που σε λίγο πέθανε από άσφυξία. Τότε ο σκαφής μάζεψε όλο το σαρλό των σφουγγαριών κι' έκολλησε το σκαφί για να τον τραβήσουν άπάνω.

Όταν έφτασε εκεί διηγήθηκε στους συντρόφους του ότι ένα σκυλόψαρο είχε όρμησει πάνω στον άλλο βουτηχτή...

Η έδωσι μεταδόθηκε στα πληρώματα όλων των γύρω καϊκιών που σταμάτησαν άμέσως τη δουλειά τους και συγκεντρώθηκαν πάνω από το μέρος εκείνο για να τραβήσουν τον πνιγμένο στην επιφάνεια. Τέλος, το κατώρθωσαν με πολύ κόπο. Όταν δε τον έβγαλαν το σκάφανδρο, ο φοιής είδε πως είχε σκοτώσει τον αδελφό του!...

Εξ άλλου, στα 1902, μερικοί Έλληνες σφουγγαράδες μάζεψαν σφουγγάρια μεταξύ Σικελίας και Τυνιδος.

Μία μέρα, ένας βουτηχτής απ' αυτούς, έκανε ξαφνικά σπασμωδικά σημεία να τον τραβήξουν κι' όταν ανέθηκε πάνω, ήταν κατάκλειστο, τρομαγμένος. Διηγήθηκε ότι στο βυθό της θαλάσσης είχε δει μπροστά του ένα τεραστίο ανθρώπινο χέρι και δεν ήθελε να ξανακατεβεί!

Ο πλοίαρχος το σφουγγαράδικο καϊκιού όφρασε ο ίδιος το σκάφανδρο και κατέβηκε στο βυθό.

Εκεί λοιπόν εξακριβώσε ότι δεν ήταν μόνο ανθρώπινο χέρι, αλλά ολόκληρο μαρμάρινο άγαλμα. Έτσι βρέθηκαν, εκτός από αυτό, και δώδεκα άλλα άρχαία άγάλματα εξαιρετικής τέχνης.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οί πόνοι των αυτιών

Η θεραπεία κι' οι επιπλοκές της μέσης ωτίτιδας

ΚΑΘΕ πόνος είναι δυσάρεστος, άλλ' οι πόνοι του αυτιού μπορεί να γίνουν κάποτε ανυπόφοροι. Εξ άλλου, ακόμα κι' αν δεν είναι πολύ δυνατοί, αποτελούν ένα σύμπτωμα που δεν πρέπει να το παραμελούμε ποτέ.

Όταν πονάει το εξωτερικό μέρος του αυτιού, ο «ακουστικός πόρος», προκύπτει συνήθως για μία μόλυνση που καταλήγει στο σχηματισμό ενός σπυριού, ενός μικρού «καλού γερου». Τα σπυρία αυτά μέσα στ' αυτί, είναι εξαιρετικά επώδυνα. Προκύπτει ο «ακουστικός πόρος», και κάθε κίνηση ή αγγίγμα του αυτιού μεγαλώνει τον πόνο. Όσο γρηγορότερα συμβουλευθούμε το γιατρό, τόσο το καλύτερο.

Με πενικιλίνη ή άλλα αντιβιοτικά υποχωρεί συνήθως γρήγορα η μόλυνση. Κάποτε όμως μπορεί να χρειαστεί η άνοιξη ο γιατρός το σπυρί, για να πάρουν οι πόνοι.

Αν τα σπυρία αυτά μέσα στ' αυτιά υποτροπιάζουν συχνά, πρέπει να υποβληθείτε σε μία γενική ιατρική εξέταση, για να βεβαιωθείτε πως δεν υπάρχει κάποια άλλη αιτία του κακού.

Ένα σώμα σφηνωμένο μέσα στ' αυτί προκαλούν ενόχληση και μπορεί να μας κοφάνουν κάποτε. Σπάνια όμως φέρνουν πόνους. Πονάει συνήθως μόνον όταν επιχειρήσουμε να τα βγάλουμε μόνοι μας από κεί. Η δουλειά αυτή πρέπει να γίνεται πάντα από το γιατρό.

Στο βάθος του ακουστικού πόρου βρίσκεται το τύμπανο, μία λεπτή και τεταμένη μεμβράνη, και πίσω απ' αυτό η κοιλότητα του μέσου ωτός, που περιέχει τρία μικρά κοκκαλάκια. Η κοιλότητα αυτή συνδέεται με το εξωτερικό της μήτης μας μ' ένα λεπτό σωλήνα, που λέγεται ευσταχίαν σάλπιγγα. Από κεί, λοιπόν, εισχωρούν πολλές φορές μικρόβια και προκαλούν μία μόλυνση που ονομάζεται «μέση ωτίτις».

Τα παιδιά παθαίνουν συχνότερα μέση ωτίτιδα, γιατί είναι γενικά πιο υποκειμένα στις μολύνσεις. Όταν ένα μικρό κλαίει επίμονα και ανεξήγητα, ιδίως στην εποχή της οδοντοφυΐας, μπορεί να του πονάει τ' αυτιά του από ωτίτιδα. Άλλα παιδιά πάλι, μεγαλύτερα, παθαίνουν ωτίτιδα έπειτα από ένα κρυολόγημα ή από λαρά.

Επανελημένες προσβολές ωτίτιδας σ' ένα παιδί μπορεί να οδηγήσουν σε υπερτροφικές αδενοειδείς εκδηλώσεις (κρεατάκια). Μετά την αφαίρεσή τους από το χειρουργό, σταματούν συχνά οι μολύνσεις των αυτιών. (Δεν είναι ανάγκη πάντοτε η αφαίρεση αυτών των αδενιδίων, αν δεν υπάρχουν συγχρόνως και οι αμυγδαλές).

Αν η μόλυνση της μέσης ωτίτιδας δεν υποχωρήσει με τη φυσική αντίσταση του οργανισμού ή με αντιβιοτικά, το πόνος μπορεί να τρυπήσει το τύμπανο και να χυθεί έξω από τ' αυτί. Κάθε έκκριση λοιπόν του αυτιού (εκτός από το φυσικό «κερί») πρέπει να μας ανησυχήσει και να συμβουλευθούμε το γιατρό. Πριν ανακαλυφθεί η πενικιλίνη και τα άλλα αντιβιοτικά, πολλές

μολύνσεις του αυτιού επεκτεινόταν στο μαστοειδές οστό, που βρίσκεται πίσω από τ' αυτιά, και προκαλούσαν όξινες μαστοειδίτιδες. Σε τέτοιες περιπτώσεις χρειαζόταν χειρουργία. Σήμερα όμως αποφεύγεται συνήθως αυτή η επιπλοκή, χάρις στα νέα φάρμακα. Μόνο που ο γιατρός πρέπει κάποτε να δοκιμάσει διάφορα απ' αυτά, για να βρει το καταλληλότερο.

Ακόμα κι' αν τρυπήσει το τύμπανο, επουλώνεται, αφού περάσει η μόλυνση, χωρίς ν' αφήσει καμιά συνέπεια στην ακοή.

Στους ενηλίκους, η μέση ωτίτις έρχεται συνήθως σαν επιπλοκή ενός κρυολήματος. Αν την παραμελήσουμε και γίνει χρόνια, μπορεί να μην προκαλέσει πόνους. Αυτό όμως σημαίνει πως έπαψε να είναι επικίνδυνη.

Σε κάθε περίπτωση ξαφνικού πόνου στα αυτιά ή εκκρίσεως (έστω και χωρίς πόνο) πρέπει να συμβουλευμαστε άμεσα το γιατρό.

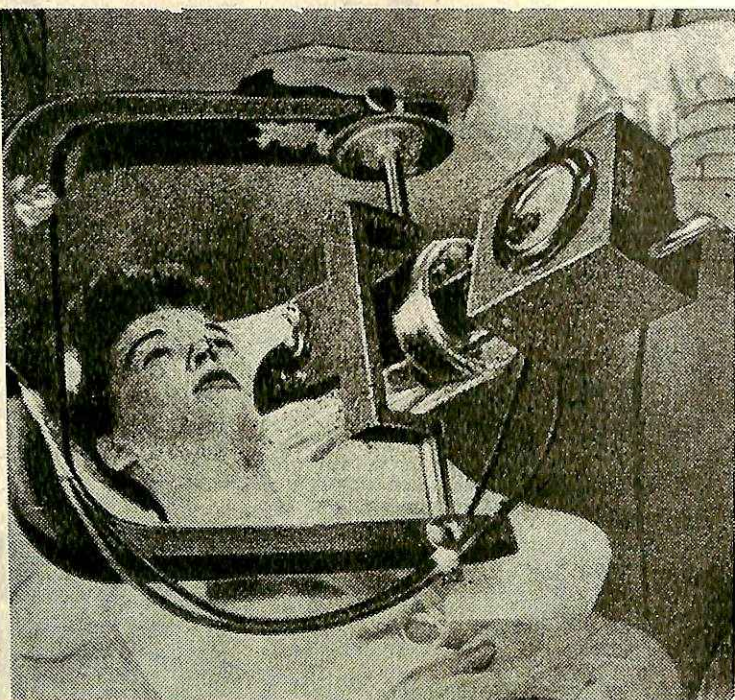
Στο εσωτερικό μέρος του αυτιού, όπου βρίσκεται το ακουστικό νεύρο, οι μολύνσεις είναι πάντα σοβαρές, σπάνια όμως φέρνουν πόνο.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι οι πόνοι των αυτιών δεν έχουν πάντα την άρχικη προέλευσή τους στ' αυτιά. Πράγματι, τα νεύρα του αυτιού συνδέονται με τα νεύρα της γλώσσας, του λαιμού και των κάτω άκρων. Μπορεί, λοιπόν, οι πόνοι του να οφείλονται σε παθήση ενός απ' αυτά τα όργανα.

Μία αρκετά συνηθισμένη τέτοια περίπτωση είναι το στραβό πρόσωπο ενός φρονιμίας της κάτω σιαγόνας, που πιέζει την κάτω γνάθο, πετίζει και προκαλεί πόνους, που αντανακλούν συχνά στ' αυτί. Οι πόνοι αυτοί παύουν, μόλις μας βγάλει ο γιατρός το στραβό δόντι.

Άλλοτε πάλι, τα παιδιά νιώθουν πόνους στ' αυτιά 4—5 μέρες, αφού υποβλήθηκαν σ' έγχυση ή αφαίρεση των αμυγδαλών. Οι πόνοι αυτοί είναι δυνατόι, άλλ' υποχωρούν σε λίγες μέρες.

Τέλος, στους ενηλίκους, οι πόνοι των αυτιών μπορεί να οφείλονται σε σοβαρές καταστάσεις του λαιμού και του στομάχου. Όσπου κάνει τη διάγνωση ο γιατρός και

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΙ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Όποιοι μπειν για πρώτη φορά στο νέο Ιατρικό κέντρο του Μπουκ. χέδεν, στο Λονγκ Άιλαντ των Ην. Πολιτειών, καταλαβαίνει άμεσα πως πρόκειται για ένα άσυνθροστο νοσοκομείο. Έχει σχήμα κυκλικό και από το κέντρο του ξεκινούν διάφορα τμήματα, που έχουν το καθένα σχήμα φέτας από στρογγυλό γλυκίσμα. Το εκπληκτικό αυτό οικοδόμημα, που είναι προικισμένο με τις τελευταίες εγκαταστάσεις, για τη διάγνωση και καταπολέμηση των ασθενειών, στοιχίζει 7 εκατομμύρια δολάρια, διαθέτει όμως τα ισχυρότερα όπλα, που κατασκευάστηκαν μέχρι σήμερα για την αντιμετώπιση οποιασδήποτε παθήσεως. Στη φωτογραφία μας ένας τελευταίου τύπου μετρητής Γκέιγκερ ελέγχει την ακτινοβολία που υπάρχει στο θώρακο ή άλλα μέρη του σώματος, ύστερα από την εκ μέρας της λήψης ραδιενεργού λυδιού.

Εφαρμογή την κατάλληλη θεραπεία, ή άσπιρινη και τα άλλα αναλγητικά φάρμακα φέρνουν προσωρινή ανακούφιση.

Συνών, οι πόνοι του αυτιού υποχωρούν αν σταξόουμε μέσα λίγο

χλωρο λυδί. Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνεται ποτέ, αν τρέχει πύον από τ' αυτί.

Επίσης φέρνει ανακούφιση μία θερμφορός, τυλιγμένη με φανέλλα ή πετσέτα.

Μικρά έπιστημονικά νέα

που κατόπιν αντανάκλυνται. Τα ήχητικά κύματα μετατρέπονται τότε αυτομάτως σε εικόνες, που είναι δυνατόν να φωτογραφηθούν. Έτσι, ο γιατρός μπορεί να πληροφορηθεί προκαταβολικά ποιά είναι η ένταση του κεφαλιού του παιδιού που πρόκειται να γεννηθεί. Η μέθοδος αυτή είναι ανώδυνη και ακίνδυνη.

Βλαβερό στην υγεία το άποτομο φρενάρισμα

Πειράματα που έγιναν στη Γαλλία έδειξαν ότι το άποτομο φρενάρισμα έχει πολύ σοβαρές συνέπειες στην υγεία μας. Οι συνέπειες αυτές φθάνουν στο ότι το άποτομο φρενάρισμα οδηγεί σε μεγάλο βαθμό το σώμα μας. Η αύξηση αυτή, για ένα αυτοκίνητο που τρέχει με ταχύτητα 60 χιλιομέτρων την ώρα είναι η ακόλουθη:

Σπλήνα, από 150 γραμμάρια που είναι το κανονικό βάρος της, φθάνει τα 2.500 γραμμάρια.

Σηκός, από 1.700 γραμμάρια φθάνει στα 28 κιλά.

Καρδιά, από 300 γραμμάρια, φθάνει στα 5 κιλά.

Έγκέφαλος, από 1.500 γραμμάρια, φθάνει στα 25 κιλά.

Αίμα, από 5 κιλά φθάνει στα 84 κιλά.

Η θεραπεία της φυματίωσης

Ένα καινούριο φάρμακο κατά της φυματίωσης ανακαλύφθηκε τελευταία στη Γαλλία. Το φάρμακο αυτό αποκλήθηκε (1314) και είναι παράγωγο της θειαινής. Τα γενόμενα πειράματα έδειξαν ότι επενεργεί σ' όλες τις περιπτώσεις, που τα άλλα γνωστά φάρμακα (στρεπτομυκίνη, βιτομυκίνη, Ρ.Α.Σ., καναμυκίνη, Ισονιαζίδη κλπ.), είναι χωρίς αποτέλεσμα.

Οι έπιστημονες παρατηρούν ότι η χρήση των εν λόγω φαρμάκων εδη-

μιούργησε βακίλλους ανθεκτικούς σ' αυτά. Έτσι, παριστάται ανάγκη ν' ανακαλυφθούν διαρκώς καινούρια φάρμακα. Ένα απ' αυτά είναι και το 1314. Το νέο φάρμακο εισάγεται στον οργανισμό με ένεση. Μετά τμήμον περίπου, όλα τα δυσχερή συμπτώματα (πυρετός, εξάνθημα, έλλογος κλπ.) εξαφανίζονται, η φυματιώδης επεξεργασία σταματάει και τα πτύελα γίνονται άνηθια.

Τα νάπια, που εκπυλώνουν τις πλινές

Οι Άγγλοι παρουσίασαν με το 5. νομα «εαρίδα» ένα παρασκεύασμα, που διαλύει τους θρόμβους των αιματοκυμάτων και συντελεί στην ταχίστη επουλωση των ιστών που έχουν κακοποιηθεί με το ένα ή τον άλλο τρόπο (χτυπήματα, τραύματα κλπ.).

Η θαρίδα συντελεί επίσης στην απορρόφηση των πλεονικών εξιδρωμάτων (πλευριτικές) και χρησιμεύει ως προπαρασκευαστικό μέσον κατά τις μεταμοσχεύσεις. Αποτελείται από δύο ενζύμα που εξαγονται από καλ. λυγερές αιμολυτικών στρεπτοκόκκων. Η θαρίδα προσφέρει με τη φιλτράριση του πύου τα πύελα και τα πύελα της επιδερμίδας τους εκκλύονται έπειτα από μιση ώρα.

Ο ύπνος πολυτιμότερος από το ψωμί

Κατά τους Άγγλους έπιστήμονες, ο ύπνος είναι περισσότερο πολυτιμότερος στον άνθρωπο από το ψωμί. Ένας κανονικός άνθρωπος, όπως έδειξαν τα πειράματα που έγιναν, μπορεί ν' αντέξει σε ολοκληρωτική σκέψη στερησι προφής επί 30 ημέρες, χωρίς ο οργανισμός του να έπηρεαστεί σοβαρά. Ένώ μία άδυνα 10 ημερών μπορεί να έφθισε σοβαράτα ψυχικές διαταραχές, που είναι συνήθως μόνιμες.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΑΙ ΚΙΡΣΟΙ

Μία ασθένεια με δυο διαφορετικά όνοματα

Οι κίρσοι συνίστανται σε μία μόνιμη και ανικανική διαστολή φλέβας. Έπεκράτησε, ωστόσο, η συνήθεια να δίνουμε αυτό το όνομα μόνο στις διαστολές των φλεβών των κάτω άκρων. Ενώ, όταν πρόκειται για κίρσους του πρωκτού, χρησιμοποιούμε τη λέξη αιμορροΐδες. Για το γιατρό, ωστόσο, κίρσοι και αιμορροΐδες είναι το ίδιο πράγμα.

Οι φλέβες είναι, ως γνωστό, τα αγγεία που επαναφέρουν στην καρδιά το αίμα, που προέρχεται από τα άκρα. Τα τοιχώματά τους είναι πιο λεπτά από εκείνα των αρτηριών. Γι' αυτό χαλαρώνονται πιο εύκολα, όταν η πίεση του κυκλοφορούντος αίματος είναι κάπως ανώτερη από την κανονική. Περισσότερο εκδηλωτές είναι οι φλέβες, που βρίσκονται γύρω στο κατώτερο μέρος του ποχούς εντέρου.

Οι αιμορροΐδες είναι σε πολλές περιπτώσεις εξαιρετικά οδυνηρές. Ανάλογα με τη θέση τους, διακρίνονται σε εσωτερικές (καλούνται έτσι εκείνες που βρίσκονται σε κάποιο βάθος) και σε εξωτερικές (που έχουν την έξω τους στις φλέβες, που βρίσκονται στα εξωτερικά χείλη του πρωκτού).

Οι αιμορροΐδες αρχίζουν με μία έντονη φαγούρα, που τη διαδέχεται μία αίσθησι βάρους. Οι πόνοι εμφανίζονται αργότερα. Έλαφρο, στην αρχή, εντείνονται αλένα και κατατονών κάποτε σε ανυπόφορο.

Στον κίνδυνο των κίρσων και των αιμορροΐδων υπόκεινται και οι άνθρωποι, που τρώνε λιπαρά φαγητά με άφθονο μπαχαρικά, εκείνοι που ζουν καθιστική ζωή, καθώς κι εκείνοι που το επάγγελμά τους τους υποχρεώνει να μένουν πολλές ώρες όρθιοι. Κατά κανόνα, οι παλιότεροι, οι κομμωτές κι οι κομμωτρίδες, οι εισπρακτορές, οι νοικοκυφιοί, οι υπάλληλοι των γραφείων και οι σωφροιστές κινδυνεύουν από αιμορροΐδες.

Στον κίνδυνο των κίρσων και των αιμορροΐδων υπόκεινται επίσης οι έγκυες γυναίκες. Η δυσκολία, εξ άλλου, προδιαθέτει συνήθως στις αιμορροΐδες.

Οι αιμορροΐδες ερεθίζονται κάποτε σε τέτοιο βαθμό, που ο ασθενής δε μπορεί να βρει ήσυχια. Τού είναι αδύνατον να καθίσει και τη νύχτα οι πόνοι δεν τον αφήνουν να κλεισθεί ματι. Κάποτε, εμφανίζεται πυρετός. Η κρίσιμη διαρκεί κάποιες ημέρες και τερματίζεται με μία αιμορραγία, που ανακουφίζει τον ασθενή. Αυτή η αιμορραγία οφείλεται σε εξέλαση μίας ή περισσότερων αιμορροΐδων.

Οι αιμορροΐδες, όταν είναι συχνές, μπορεί να προκαλέσουν άσθμα. Παρατηρήσαν άσθμη περιπτώσεις ψυχικά αλλοιώσεων, που οφείλονται σε αλλεπάλληλες κρίσεις αιμορροΐδων.

Οι κίρσοι των κατωτέρων άκρων, εξ άλλου, εξαλείφονται με τρόπο περισσότερο ή λιγότερο, στην αρχή, εμφανίζεται μία γαλαζωπή γραμμή, που ακολουθεί τη διαδρομή της φλέβας. Η γραμμή αυτή εντείνεται αλένα και με τον καιρό σχηματίζονται μικρές διογκώσεις κάτω από το δέρμα. Οι κίρσοι των ποδιών είναι εξαιρετικά αντιασθητικοί. Προκαλούν, εξ άλλου, ένα έντονο αίσθημα βάρους στα πόδια και κάνουν δύσκολο το περπάτημα. Ο μεγάλος κίνδυνος είναι η φλεβίτις και το κίρσος έλκος, που θεραπεύονται δυσκολότερα και μπορείν κάποτε ν' απειλήσουν και τη ζωή του ασθενούς.

Η θεραπεία των κίρσων και των αιμορροΐδων είναι εξαιρετικά δύσκολη. Το ίδιο θα ήταν αν μπορούσαμε να εξαρθρώσουμε στα τοιχώματα των φλεβών την ελαστικότητα τους. Και σ' αυτό μπορούν να συντελέσουν διάφορα φάρμακα, που παίρνονται από το στόμα: Έκχυσιμα από λυδικό κάστανο, χαμαμέλι, υδρασίνη κλπ. Τα φάρμακα αυτά, όμως, για να φέρουν το αποτέλεσμα τους, πρέπει να χρησιμοποιηθούν επί μακρό χρονικό διάστημα, πράγμα που είναι επικίνδυνο για το πεπτικό σύστημα.

Γι' αυτό, χρησιμοποιούνται συνήθως οι τοπικές αλοιφές, που έχουν στη βάση τους την κοκαΐνη κι άλλα αναλγητικά φάρμακα. Οι αλοιφές αυτές κατευθύνουν τον πόνο και ανακουφίζουν τον ασθενή. Άλλα δεν έχουν θεραπευτική επίδραση. Το ίδιο συμβαίνει και με τις αλοιφές, που έχουν στη βάση τους το οξείδιο του ψευδαργύρου, τον κολλοειδή άργυρο ή τον άνθρακικό μολυβδό. Άπολυμκύνουν τις πληγές των αιμορροΐδων και αποτελούν στην έπυλωση τους, αλλά δεν έχουν επίδραση στην ίδια τη φλέβα.

Ένας άλλος τρόπος θεραπείας είναι οι σκληρυντικές ένεσεις, που αχρηστεύουν την ελαστικότητα της φλέβας. Η κυκλοφορία του αίματος γίνεται από τα μικρότερα αγγεία, που βρίσκονται γύρω στην αχρηστεύσιμη φλέβα.

Άλλ' η ήρσική μέθοδος θεραπείας, τόσο προκειμένου για τους κίρσους, όσο και προκειμένου για τις αιμορροΐδες, είναι η έγχυση. Οι έγχυσεις αυτές του είδους τρομακούν συνήθως τον ασθενή. Άλλ' οι διεθνείς στατιστικές δείχνουν ότι, χωρίς στις προόδους που επετεύχθησαν κατά τα τελευταία χρόνια δεν παρουσιάζουν μεγαλύτερους κινδύνους από πολλές άλλες.

Το γάλα της εξοχής δεν είναι πάντοτε αγνό!

Τα πράγματα που πρέπει να προσέξετε

Η παραγωγή στην εξοχή κατά τους καλοκαιρινούς μήνες θα σας δώσει την ευκαιρία να βρείτε διάφορες ποικιλίες γάλακτος και να τις βρείτε στην πηγή τους, δηλαδή στα μέρη όπου παράγονται. Πιστεύουμε γενικά ότι το γάλα που προσφύεται μ' αυτό τον τρόπο είναι πιο αγνό και πιο πλούσιο σε θρεπτικά στοιχεία.

Άλλα στο ζήτημα αυτό υπάρχουν πολλές επιφυλάξεις. Το ότι παίρνεται το γάλα από την πηγή του δεν σημαίνει ότι είναι πιο αγνό ή πιο θρεπτικό. Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να προσέξετε τα έξης:

α) Τα ζώα από τα οποία προέρχεται είναι υγιή; Η εξαγωγή από το μαστή δεν είναι πάντοτε δυνατή. Μόνον ένας κτηνίατρος θα μπορούσε να σας πληροφορήσει θετικά. Μην παίρνετε, πάντως, γάλα από ζώα που φαίνονται κουρασμένα και ναυθρά.

β) Τα δοχεία όπου το συλλέγουν οι παραγωγοί είναι καθαρά; Αυτή την παρατήρηση μπορείτε να την κάμει εύκολα. Μην σπρώχνετε στο βράσιμο. Είναι απαραίτητο να έλγχετε την καθαριότητα των δοχείων.

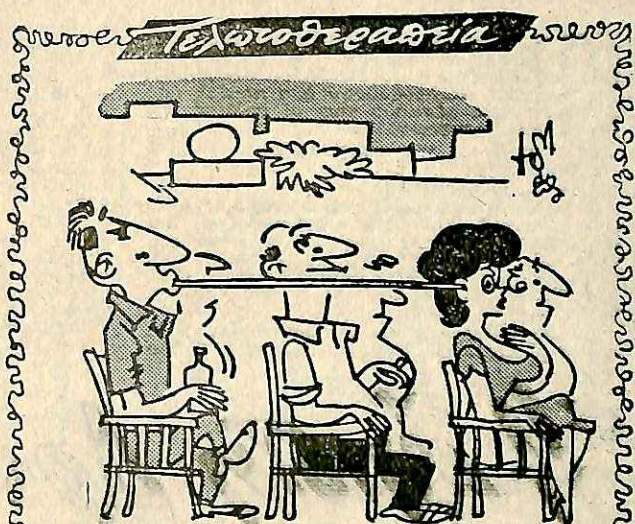
γ) Προκειμένου για αποδομήματα γάλα που το παίρνεται από την πηγή του, προτού το βάλει να βράσει, είναι απαραίτητο να το φιλτράρετε με προσοχή. Θα χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα φίλτρο πολύ πυκνό. Στην ανάγκη, θα το φιλτράρετε δύο και τρεις φορές.

δ) Σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται να πίνεται το γάλα άδραστο. Το βράσιμο πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή και να παρατείνεται επί 5—10 λεπτά, από τη στιγμή που το γάλα έ' αρχίσει να κολλάει.

Ας δούμε τώρα τα διάφορα είδη γάλακτος, που μπορείτε να βρείτε στην εξοχή:

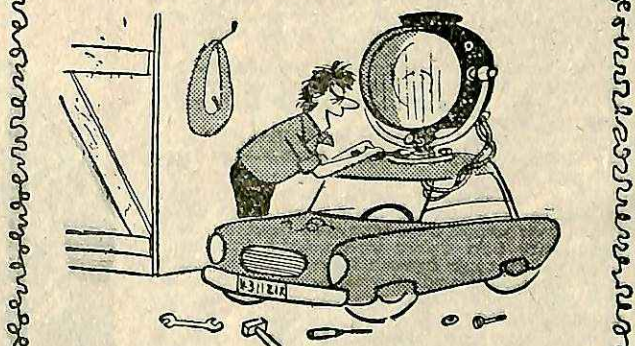
1) Γάλα παραστατικό. — Η σύσταση του διαφέρει από το γάλα της γουαίας κατά την περίοδο της γαλουχίας. Περιέχει, εξ άλλου, μεγάλη αναλογία λιπαρών και σακχαρώδων ουσιών και γι' αυτό είναι λιγότερο εύπεπτο από το γάλα της αγελάδας.

2) Κατοικίσιο γάλα. — Πολλοί διακρίνουν δύο είδη κατοικίσιου γάλακτος: ένα ιδιαίτερα υγιεινό και άλλο που είναι ιδιαίτερα υγιεινό και άλλο που είναι ιδιαίτερα υγιεινό και άλλο που είναι ιδιαίτερα υγιεινό.

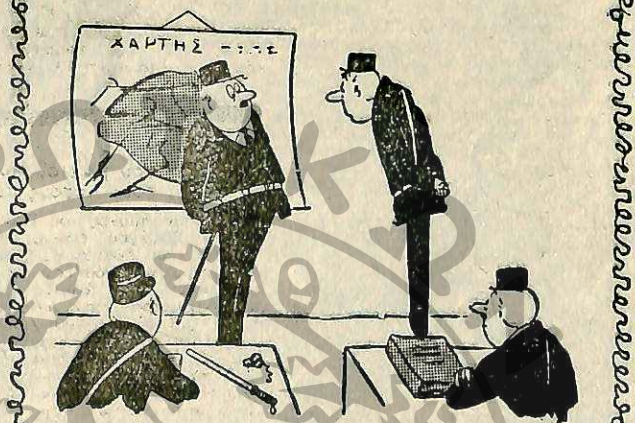

— Δεσποινίς, μπορώ να σας πω;

(Του Άουέλσας)

— Τώρα θα δοϋμε αν θα τους σδύνουν ή όχι οι έλλοι λεβέντες τους προδοείς τους!

— Καί τί θα κήνης, άρηνύλας, για να διαλσής μια συνέντευξη;

— Θα βάλω κάποιον να βγάλει δίσκο έράνου!

— Έοθα να σας ζητήσω, διδ τοϋ... παρόντος, την χείρα της δεσποινίδος κόρης σας!

Από τα ανάκτορα του Καπιτωλίου, μία επι-
τη συνοδεία ξεκίνησε εκείνο το πρωί.
Μπροστά κάλυπτε η αυτοκράτειρα Δρουσύλλα
και πίσω της ακολουθούσαν ένα πλήθος από
αυλικούς. Στο πέρασμά της, οι πολίτες της
Ρώμης την επευφημούσαν.

—Χαίρε, άστρο της οικονομίας!
—Χαίρε, θεά!
—Χαίρε, Άσροδίτη!

Η Δρουσύλλα έλαμπε από όμορφα κι' οι έ-
παινες του πλήθους την ενθουσίασαν. Αλ-
λά, ξαφνικά, το χαμόγελο έδωσε πάνω στο
κέφαλό της και το πρόσωπό της έγινε κατακι-
τρίνο... Η συνοδεία είχε φτάσει μπροστά στον
Ίπποδρομο. Κι' εκεί, πάνω σε μία κολώνα,
ξεκάλειαν οι λέξεις:

«Ποιος κυβερνάει την αυτοκρατορία; Η δ-
μοση Δρουσύλλα. Ποιος σφίγγει κάθε βράδυ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

την ή πούλησε την σάν οκλαδά... Τό μόνο
πού θέλω είναι να μην την ξαναβώ!

Ο Όρσο έπαισε αμέσως τη Δρουσύλλα α-
πό τους ώμους και την τραβήξε έξω από την
αίθουσα. Την ίδια νύχτα, οι άνθρωποι του α-
τοκράτορα σκότωσαν το Μούκιο Κόμο μεσα
στον Ίπποδρομο.

Άλλ' η Δρουσύλλα δεν είχε φύγει από τη
Ρώμη. Καί, μία μέρα, που ο αυτοκράτορας εί-
χε πάει για κανήνη, προς το μέρος του Τού-
σκουλου, εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά του.
Όσορσε ένα δολέυκο όφρεϊα είχε ριμμένα
τά μαλλιά της στους ώμους κι' έδινε την έν-
τύπωση μιάς άθώας πα δούλας.

—Ο αυτοκράτορας και κύριός μου πίστεψε,

κράτησαν το χέρι του την ημέρα του συμπο-
σιου. Η άτυχη Δρουσύλλα νομίζει ότι έχει τό
δικαίωμα να ζητήσει από τον αυτοκράτορα και
κύριό της, το θάνατό... Άς μη διατάξω το χέ-
ρι του! Το χτύπημά του θα είναι για μένα τό
ίδιο γλυκό όσο και τό τρυφερά χέδιό του, τον
αδέσαστο εκείνον, καρό που ήμουν εύτυχι-
σμένη κοντά του.

Και λέγοντας αυτά, γύμνωσε τό υπέροχο
στήθος της, περιμένοντας τό θανατηφόρο
χτύπημα...

Την ίδια στιγμή, ένοιωσε δύο δυνατό χέρια,
που την έπιασαν από τους ώμους και τη σή-
κωσαν!

—Ημουν ένας έθλιος, είπε ο αυτοκράτο-
ρας με φωνή, που έτρεμε από τη συγκίνηση.
Καταλαβαίνω τώρα πως ο συκοφάντης ήταν έ-
νας από τους έχθρους μου, που ήθελε να κα-
ταστρέψει την ευτυχία μου... Η όμορφη Δρου-
σύλλα θα μπορούσε άραγε ποτέ να με συν-
χωρήσει;

—Ό, αγαπημένο μου! ψιθύρισε η αυτοκρά-
τειρα, πέφτοντας στην άγκαλιά του.

Την ίδια ημέρα, ξαναεμφανίστηκε στο Κα-
πιτώλιο. Η επιρροή της ήταν τώρα τόσο μεγά-
λη, που ο αυτοκράτορας εκτέλεσε κάθε έπ-
νομή της χωρίς να την συζητή. Έτσι, η
Δρουσύλλα κατάφερε να ξεφορτωθεί έναν έ-
ναν όλους τους έχθρους της. Οι εκτελέσεις
ήταν καθημερινές. Κι' οι προναφές συνεχι-
στηκαν κάμποσους μήνες.

Άλλ' η Δρουσύλλα δεν είχε χορτάσει ακό-

Η επιβίτη Δρουσύλλα

στην άγκαλιά του την όμορφη Δρουσύλλα,
την ώρα, που ο αυτοκράτορας ροχαλίζει, σου-
σκωμένος σαν άσκι από τό πολύ κρασί: «Ο
μονομάχος Μούκιος Κόμο».

Μερικοί από κείνους που συνώδευσαν την
Αυτούστα είχαν πιάσει κιόλας απ' τ' άλ-
νά τους και προσπαθούσαν να σφύσουν αυτήν
την επιρροή.

—Θ' ανεχόμτε, λοιπόν, να βολεύουν την α-
τοκράτειρά σας; φώναξε η Δρουσύλλα στους
άλλους.

Δέ κραιπάληκαν να τους τό ξαναπεί. Αυτοί
τράβηξαν αμέσως τό σπαθί τους κι' ώρμη-
σαν πάνω στους διαβάτες που βρισκόνταν έ-
κείνη την ώρα στους γετονικούς δρόμους...
Σέ λίγο, τό αίμα έτρεχε παντού. Οι άνθρωποι
της αυτοκρατείας σκότωναν χωρίς διάκριση
όποιον εύρισκαν μπροστά τους: άνδρες, γυ-
ναίκες, παιδιά.

Κι' ωστόσο, ό,τι έλεγε η επιρροή ήταν α-
λήθεια. Ο αυτοκράτορας Βιτέλιος δεν έκανε
τίποτα άλλο από τό να τρώει και να πίνει.
Στό τέλος, σωριαζόταν ανάστρος στο πάτω-
μα κι' οι άνθρωποι του τον σηκώναν από τό χέ-
ρι να τον πάνε στο κρεβάτι του... Την
ώρα εκείνη, η αυτοκράτειρα άνοιγε την άγκα-
λιά της στον άναπημένο της Μούκιο Κόμο,
που έμπαινε κάθε βράδυ στο ανάκτορο από
μία κρυφή πόρτα.

Οι δύο άναπημένοι δε χώριζαν παρά κατά
τά ζήμερώματα. Κι' ωστόσο, η Δρουσύλλα ή-
ταν τόσο διψασμένη γι' άνάπη, που, μόλις ση-
κωνόταν από τό κρεβάτι της, φώναζε τις υ-
πηρετίες της να την λούσουν και να την ά-
ρωματίσουν κι' έπειτα ανέβαινε στο άλογο
της κι' έτρεχε στον Ίπποδρομο γιά να ξαναβ-
δύ τό μονομάχο.

Και τό ίδιο έκανε κι' εκείνο τό πρωί. Άλλ',
η υδριστική επιρροή που είχε διαβάσει την
είχε εξορσίσει.

—Μούκιε, είπε στο μονομάχο, θέλω να μά-
θουν όλοι πως είσαι ο άναπημένος μου!

Και δεν έφυγε από κοντά του παρά μόνον
όταν βράδαισε.

Έπειτα από μερικές ημέρες, ήταν η έ-
πέτειος των νενεθίων της Αυτούστας. Καί,
μέ την ευκαιρία αυτή, ο Βιτέλιος έδωσε ένα
μεγαλόπρεπο συμπόσιο ο στο Καπιτώλιο.

Άνεμεσα στο άλλα έκλεκτά φαγητά αυτού
του συμποσιου ήταν κι' ένα μεγάλο άνοιού-
ρο που τό έφεραν δολέπιο στο τραπέζι.
Μεσα σε μία τεράστια άσημένια πιατέλα. Λαί-
μαργός όπως ήταν ο αυτοκράτορας, άρπαξε
ένα μαχαίρι κι' έκοψε τις χρυσόκλωστες που
συνκρατούσαν την κοιλιά του ζωού. Πρόβαλε
τότε μία πλάκα από κείνες που χορημοποιού-
σαν γιά να γράφουν. Ο Βιτέλιος, νομίζοντας
ότι περιείχε κάποιον ύμνο ή κάποια αφιέρω-
ση, την έδωσε στον πιστό του Όρσο γιά να την
διαβάσει.

Άλλ' αυτός, μόλις έσοριζε τό μάτι του
πάνω της, έγινε κατακίτρινος και δε μόρε-
σε ν' άρθώσει λέξη.

Έξαλλος από όργη, ο αυτοκράτορας την
πήρε αμέσως από τό χέρι του και τη διά-
θασε.

Η πλάκα αυτή τον πληρωφορούσε με ποιά
τρόπο η αυτοκράτειρα περνούσε τις νύχτες
της.

—Δώσε μου ένα σπαθί γιά να σκοτώσω τη
γυναίκα αυτή, που έριξε μέσα στο βούρκο
την αυτοκρατορική ποσφυρά! φώναζε ο Βιτέ-
λιος. Έλεεινό γύναιο, θα πεθάνει αμέσως κι'
από τό χέρι μου! πρόσθεσε νυαίζοντας στη
Δρουσύλλα.

Άλλ' οι αυλικόι του τον περιστολκίσαν αμέ-
σως και του παρέσταναν μ' έντονα λόγια ότι
δεν έπρεπε να βάλει τό χέρι του μέσα στο
αίμα μιάς γυναίκας, που δεν άξιζε τίποτ' άλ-
λο από περιφρόνηση και άπεία.

Στό τέλος, ο Βιτέλιος ήρέμισε.
—Όρσο, είπε στον έμπιστό του, σου παρα-
χωρώ αυτή τη γυναίκα. Σκότωσέ την, πνίξε

—Έλεεινό γύναιο! θα πεθάνει αμέσως κι' από τό χέρι μου!... της φώναζε ο Βιτέλιος.

Λοιπόν, την άνόσια καταγγελία ενός άνώνυ-
μου συκοφάντη και περιωρόνησε την άγάπη
μου, που είχε τόσα δεινμάτα γι' αυτήν; ρώ-
τησε πέφτοντας στα πόδια του. Ο μένλος
Βιτέλιος με φανταστική ικανή να τον προδώ-
σω μ' έναν έλεεινό μονομάχο, που ή νύμφη
μου δε συνκράτησε ούτε τ' όνομά του... Άλ-
λά αφού πίστεψε αυτή τη φορική συκοφαντία,
γιατί είχε τη σκληρότητα να μου χαρίσει τη
ζωή; Άς είναι καταραμένοι, εκείνοι που συν-

μη από αίμα. Ο μεγαλύτερος έχθρος της ή-
ταν ο ίδιος ο αυτοκράτορας, που είχε διατά-
ξει τους πραιποριανούς του να σκοτώσουν τον
άναπημένο της Μούκιο Κόμο. Γιά να τον έκ-
δικηθεί, ή αμαρτωλάτηνη αυτοκράτειρα δε δι-
στάσε να συνεννοηθεί με τον αντίπαλό της
Βιτελιό Βεσποσιανό, που είχε άνακρυχθεί
αυτοκράτορας από τις λεγεώνες της Άνα-
τολής.

Οι άνθρωποι της κατάφεραν ταυτόχρονα να
έξεγειρίουν τό λαό της Ρώμης. Η επανάστα-
σι έξασσε, όταν έγινε γνωστό πως ο Βεσπο-
σιανός πλησίαζε στην Ίταλία. Και άρχινός
της ήταν η ίδια η αυτοκράτειρα.

Οι συνωμότες μπήκαν ένα πρωί στον κοιτώ-
να του αυτοκράτορα και τον τραβήξαν έξω
από τό Καπιτώλιο.

Τό πλήθος που ήταν συγκεντρωμένο στη
όλομνία όδό, τον υποδέχτηκε με θοιές και
κατάρες.

Σχηματίσθηκε, τέλος, μία μακάβρια πομπή.
Έντυσαν τον Βιτέο με κουρέλια, του φόρε-
σαν στο κεφάλι ένα σπασμένο πλινό δοχείο
και σπρώξαν κάτω από τό σανόνι του ένα
έθρος, που ή άρχη του κωνόταν στις σάρκες
του, μόλις έκανε την παραμικρή κίνηση... Στο
πέρασμά του ο λαός του πετούσε ακουπιδία
και άκαθαρσίες.

Έφτασαν, τέλος, στις όχθες του Τίβερι κι'
έκει τό μαινόμενο πλήθος τον κομμάτιασε.

Την ίδια ημέρα, η Δρουσύλλα βγήκε από
την πόλη γιά να προηπανθήση τό Βεσποσιανό.
Η σειράνα ήταν βέβαιη πως δεν θα δυσκο-
λευόταν να τον νουπτεύσει. Άλλά στην Άππία
όδό την πρόφτασε ένας άπεσταλμένος του
καινούργιου αυτοκράτορα, που της έφερε τις
διαταγές του. Κι' οι διαταγές αυτές ήταν ό-
τές. Είχε προθεσμία μιάς μόνο ώρας γιά να
φύγει από τη Ρώμη και δύο ημερών γιά να
έγκαταλείψει τό έδαφος της Ίταλίας...

A. ΡΟΜΠΕΝ

Αρχιμάχοι του Πάθους

ΛΙΝΑ : ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΔΗ
ΓΚΥΓΙΩΜ : ΝΤΑΝΙΕΛ ΖΕΛΕΝ
ΜΑΡΙΝΕΤ : ΝΤΑΝΥ ΚΑΡΡΕΛ
ΑΝΡΥ : ΜΠΡΙΣ ΡΟΝΕ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

10η ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

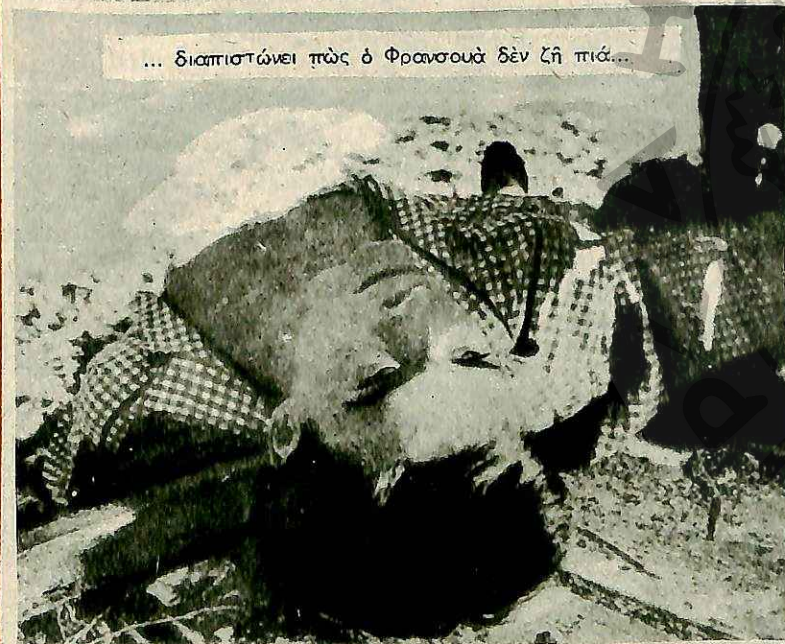
Φίλη του Μαρσέλ που έπεσε στα χέρια της αστυνομίας ή
Λίνα φεύγει από τη Μαρσαλία γιά τη Σετ. Μεσα στο λεωφο-
ρείο ο Γκυγιώμ της λέει πως αν κατέβαινε μαζί του στο χωριό
της, τό Μπαυλίκι Λίνα χιλιόμετρα πριν από τη Σετ, θα υπο-
ρούσε να βοηθί έκεί δουλεύει. Ο Άνρυ τήν προσλαμβάνει αμέσως

και άρχίζει να την πολιτεύει. Μία μέρα φτάνει στο Μπαυλίκι ο
Μαρσέλ και ζητάει χαρίματα γιά ν' άσκησει δίωξη γιά τη Λίνα. Ο
Άνρυ μαθαίνει έτσι τό παρελθόν της, άδικαστεί όμως γιατί την
άναστα και αποφασίζει να πληρώσει τό μισό εκατομμύριο που
ζητά ο Μαρσέλ. Έξ ατίας της Λίνας πάντα ο Φρανσουά και ο
Άνρυ έχονταν μία μέρα στα χέρια.

Σέ λίγο όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του χωριού έχουν συγκεν-
τρωθεί γύρω από τους δύο άντρες και παρακολουθούν τό θέα-
μα. Ο Γκυγιώμ και ή Μαρνιέτ φτάνουν κι' αυτοί επί τόπου,
όταν ο Άνρυ με μία γερή γροθιά του στέλνει τό Φρανσουά να
κυλιστή στο χώμα.

... Διαπιστώνει πως ο Φρανσουά δεν ζή πιά...

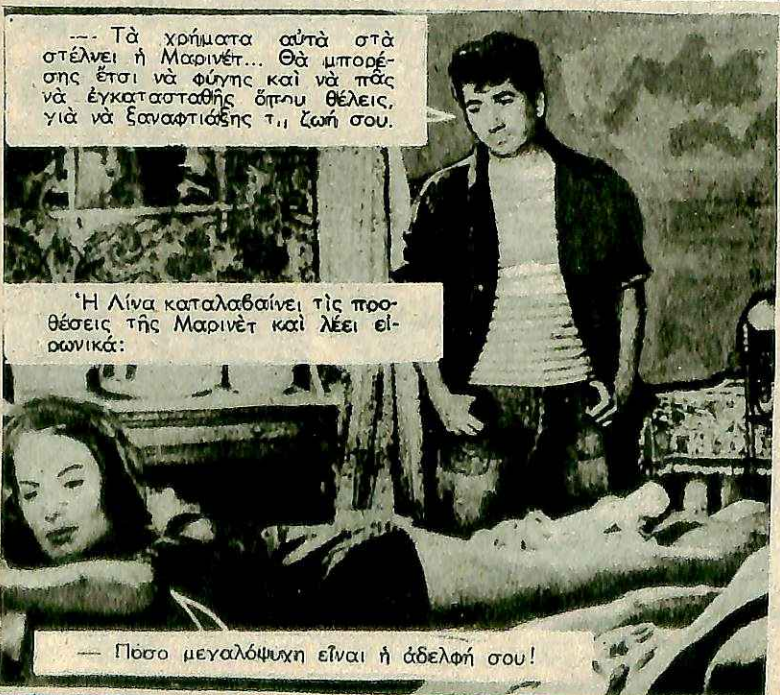
Η κατάπληξη καρφώνει στον τόπο όλους τους μαρτυρες
φρικτού δράματος. Ο Άνρυ δεν πιστεύει, τό μάτι του και
κυττάζει σαν άποβλακωμένος. Η Μαρνιέτ τον πιάνει τρυφερά
από τό μπράτσο.

Δεν άργεί νά φτάση ή άστυνομία καί ό πατέρας Μεσσαριγιέ συνοδεύει τόν γιόν του στό τιμήμα, όπου αναλαμβάνει τήν υπεράσπισή του. Ό άστυνόμος όμως δέν παραδέχεται τίς απόψεις του καί δηλώνει πώς πρόκειται γιά καθαρό φόνο, πού έγινε μάλιστα γιά μιάν γυναίκα, πού δέν άξιζε τόν κόπο.

Ή Λίνα θά ήθελε νά τόν σφιχίη στήν άγκαλιά της καί νά τόν βοηθήση μέ τήν τρυφερότητά της ν' αντιμετώπιση τίς δύσκολες στιγμές, μά τό βλέμμα τού Άνρού τήν παγώνει. Στέκεται γιά μιάν στιγμή μπροστά της καί άμύλητος τήν άφίνει νά διαβάση μέσα στό μάτι του, όλη του τήν περιφρόνησι.

— Τά χρήματα αυτά στό στέλνει ή Μαρινέτ... Θά μπορούσης έτσι νά φύγης καί νά πιάς νά εγκατασταθής όπου θέλεις, γιά νά ξαναφτιάσης τή ζωή σου.

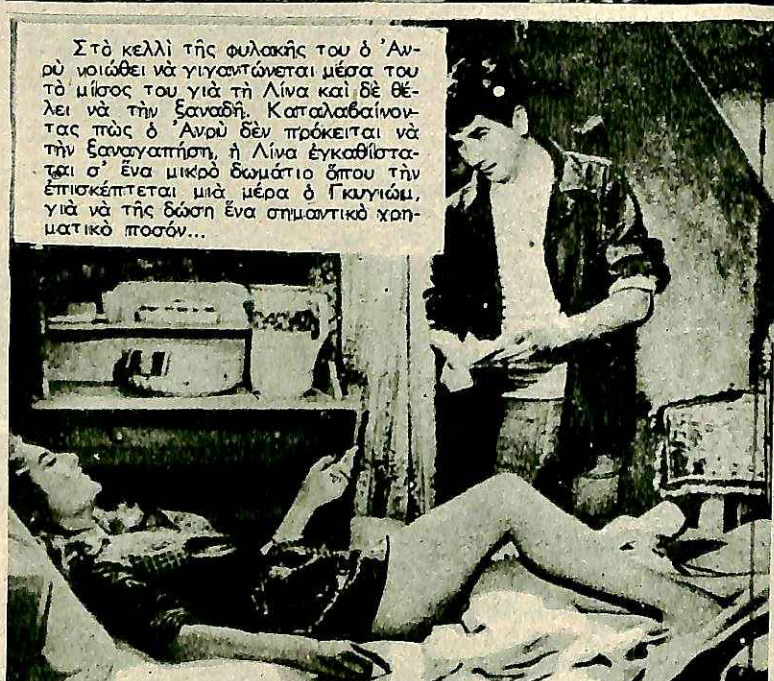
Ή Λίνα καταλαβαίνει τίς προθέσεις της Μαρινέτ καί λέει ειρωνικά:

— Πόσο μεγαλόμυχη είναι ή αδελφή σου!

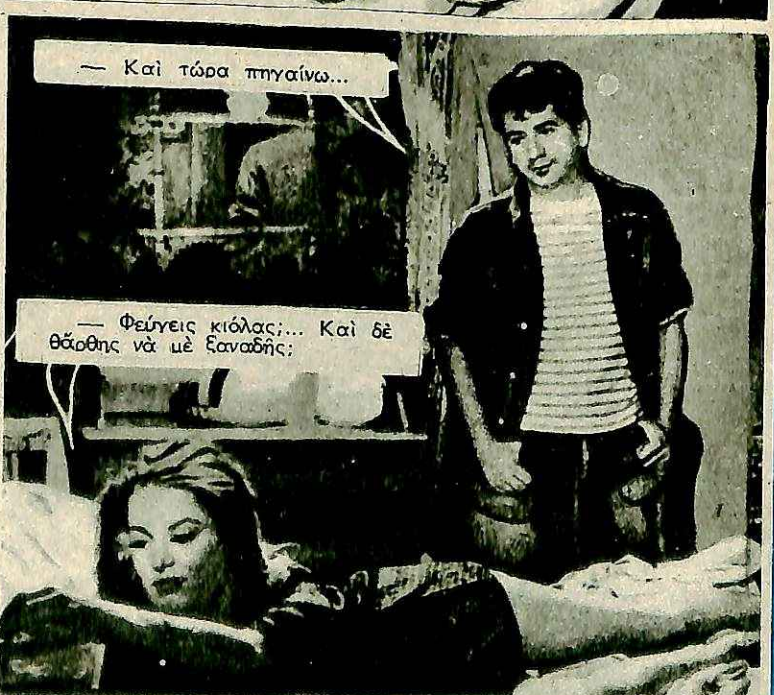

Ό άστυνόμος άποκαλύπτει κατόπιν στους δύο άντρες όλο τό σκοτεινό παρελθόν της Λίνας καί ό Άνρού, πού άγνοούσε πολλές από τίς πτυχές της ζωής της, στρέφει όλη τήν όργή του έναντίον της καί τή θεωρεί υπεύθυνη γιά τή δυστυχία του.

Βγαίνοντας από τό γραφείο τού άστυνόμου βλέπει τή Λίνα νά τόν περιμένει...

Στό κελλί της φυλακής του ό Άνρού νοιώθει νά γιγαντώνεται μέσα του τό μίσος του γιά τή Λίνα καί δέ θέλει νά τήν ξαναδύ. Καταλαβαίνοντας πώς ό Άνρού δέν πρόκειται νά τήν ξαναγιάση, ή Λίνα εγκαθίσταται σ' ένα μικρό δωμάτιο όπου τήν επισκέπτεται μιάν μέρα ό Γκιγιώμ, γιά νά της δώση ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν...

— Καί τώρα πηγαίνω...

— Φεύγεις κιόλας;... Καί δέ θάρθης νά με ξαναδύς;

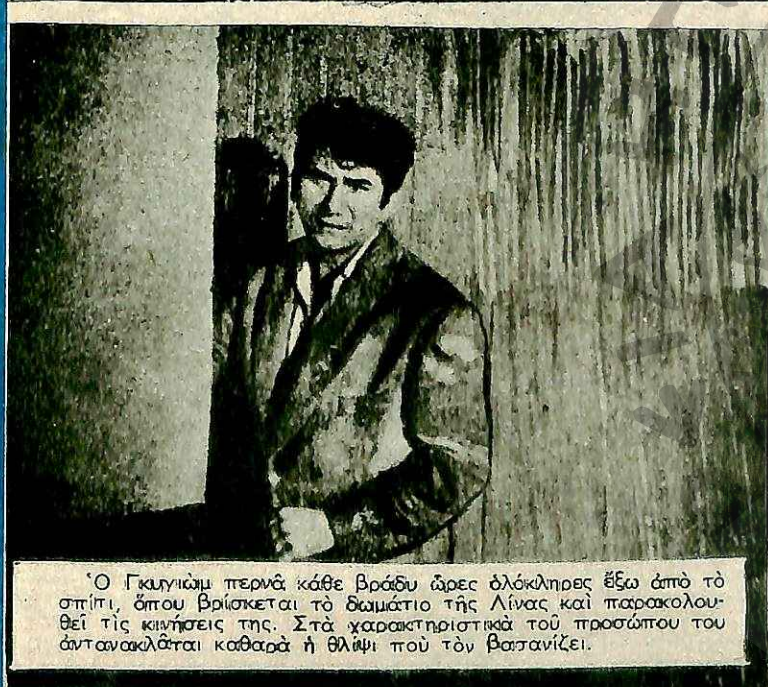
— Άν τό θέλεις, θάρθω νά σε δώ πρίν φύγης...

— Δέν πρόκειται νά φύγω τόσο σύντομα, όσο νομίζετε. Έχουμε καιρό νά τά ξαναπούμε... Άς πιάμε τώρα κάπου νά πιούμε ένα ποτποάκι...

— Γιατί φεύγεις;... Δέν έχεις ξαναδύ ποτέ σου μιάν γυναίκα ν' αλλάξη ρούχα;

— Δέν είναι σωστό... Τί θά έλεγε ό Άνρού άν τό μάθαινε;...

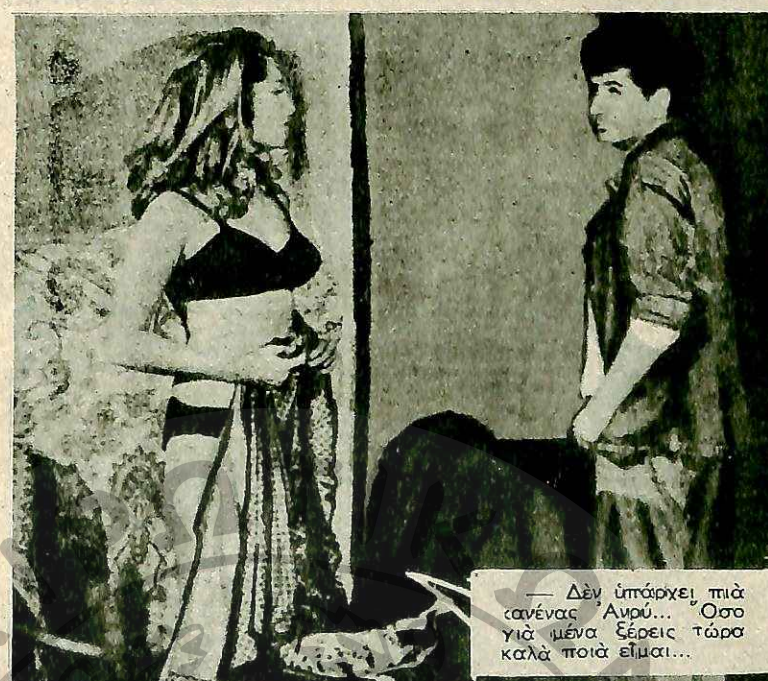
Ό Γκιγιώμ περνά κάθε βράδυ άδρες όλόκληρες έξω από τό σπίτι, όπου βρίσκεται τό δωμάτιο της Λίνας καί παρακολουθεί τίς κινήσεις της. Στά χαρακτηριστικά του προσώπου του άντανανλάεται καθαρά ή θλίψη πού τόν βασανίζει.

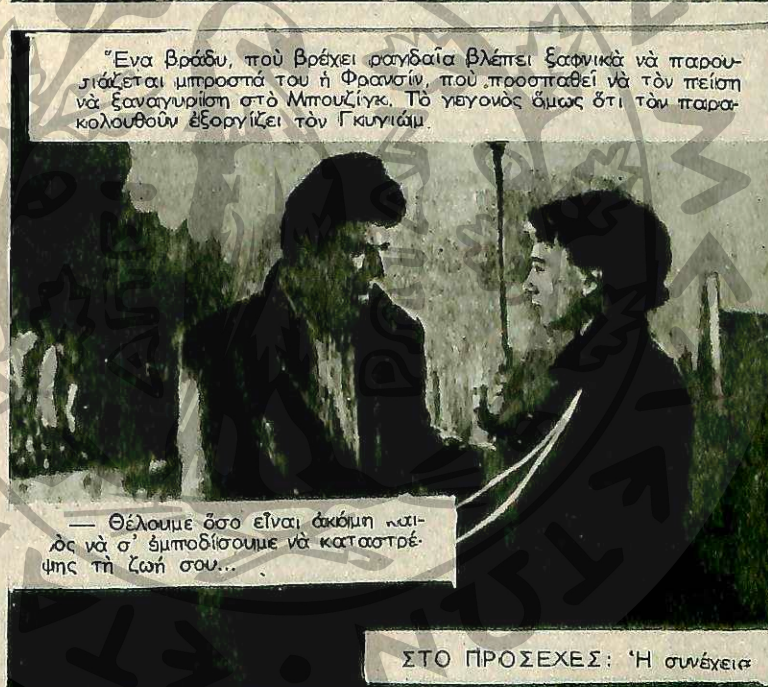
— Έγώ θέλω, αλλά...

— Μήν άνησυχής. Κερνάω εγώ...

Ένώ ή Λίνα έτοιμάζεται νά γδυθί, ό Γκιγιώμ προχωρεί πρós τήν πόρτα, θέλοντας νά τήν περιμένει στό διάδρομο...

— Δέν υπάρχει πιά κανένας Άνρού... Όσο γιά μένα ξέρεις τώρα καλά ποιάν είμαι...

Ένα βράδυ, πού βρέχει ραγδαία βλέπει ξαφνικά νά παρουσιάζεται μπροστά του ή Φρανσί, πού προσπαθεί νά τόν πείση νά ξαναγυρίση στό Μπουζίκ. Τό γεγονός όμως ότ τόν παρακολουθούν έξοργίζει τόν Γκιγιώμ.

— Θέλουμε όσο είναι άκόμη και-δε νά σ' έμποδίσουμε νά καταστρέψης τή ζωή σου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Η ΠΑΛΙΑ ΒΑΡΚΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΑ πάει μόνη μου σ' εκείνο το χορό. Δηλαδή, με συνόδευαν οι γονείς μου, αλλά δεν είχα καθαλιέρο. Καθόμουν λοιπόν κακόκεφη σε μία άκρη. Και δεν πίστεψα πως ό ψηλός κι' όμορφος νέος ερχόταν για να με χορέψει, παρά μόνο όταν υποκλίνθηκε ευγενικά μπροστά μου.

Ήμουν τόσο συγκινημένη και περήφανη γιατί με είχε διαλέξει ανάμεσα σε τόσες κοπέλλες, ώστε τα γόνατά μου τρέμανε κι' έχασα στην άρνη μερικά βήματα. Όταν όμως, περνώντας μπροστά απ' το μεγάλο καθρέφτη, είδα πως το άσπρο μου φόρεμα τόνιζε τα μαύρα μάτια μου και τα έβενινα μαλλιά μου, ένοιωσα μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και συνήλθα κάπως.

Συστηθήκαμε. Μου είπε πως τον λέγανε Χόουσαντ Φόρεστερ και πως μόλις είχε τελειώσει το Πανεπιστήμιο. Του είπα πως λέγομαι Τζόαν και πως είμαι δαστυλόγραφος.

Είμαι πολύ τυχερός που δεν έχετε καθαλιέρο, παρατήρησε. Διαφορετικά, θα πενούσα μία πολύ πληκτική βραδιά. Χαιρογέλασα ευγενικά, γιατί σκεφτόμουν πως έλεγε ψέμματα, αφού όλα τα γυναικεία ματία ήταν κοσφομένια πάνω του...

Ύστερα από μένα, χόρεψε με τη Στέλλα Λέντγκαρντ, την πιο πλούσια κοπέλλα του Γουίλλουμπριτζ, που είχε μεταξένια ξανθά μαλλιά και γελαστά γαλάζια μάτια.

Είναι πολύ όμορφη, η Στέλλα, του είπα όταν με ξανα-τράβηξε στην πίστα.

Ναί, πολύ, μου απάντησε. Με βεβαίωσε πως δεν πρόκειται να ξαναπάει στο Παρίσι, όπου σπούδαζε ζωγραφική δυό χρόνια...

Πράσσεα πως φαινόταν πολύ ευχάριστος που δε θα έφαινε η Στέλλα, και ζήλευα. Έπειτα μου δήλωσε πως είχε αγοράσει μια βάρκα με μηχανή και πως είχε αρχίσει να τη διορθώνει για να την έχει έτοιμη το καλοκαίρι.

Σ' ενδιαφέρουν οι βάρκες; με ρώτησε.

Πάρα πολύ! τον βεβαίωσα. Τους έχω σωστή λατρεία και θαδελαι πολύ να σε βοηθήσω να τη διορθώσεις.

Δέχθηκε μ' ευχαρίστησι, χωρίς να υποπτεύεται πως μέχρι τότε οι βάρκες μου ήταν έντελως αδιάφορες και πως είχα αρπάζει την ευκαιρία για να τον πλησιάσω περισσότερο.

Τ' άλλο απόγευμα βρισκόμαστε μαζί στην αποβάθρα. Μόλις αντίκρισα τη βάρκα, που ήταν σωστό σαράβαλο, σκέφτηκα πως ο Χόουσαντ θα ήταν τρελλός για να την αγοράσει, και διάτασα πολύ να πατήσω το πόδι μου μέσα...

Μά, για να μη του χαλάσω το χατήρι, δήλωσα πως ήταν περίφημη. Όταν όμως ο Χόουσαντ άνοιξε την πόρτα της μηχανής και μπήκα, δε μπόρεσα να συγκρατήσω ένα τρομαγμένο ξεφωνητό. Ήταν βρώμικα εκεί μέσα, σκοτεινά, και μύριζε ψαρίλας!

Θα την καθαρίσω, θα τη βάψω και θα κρεμάσω κουρτινάκια, υποσχέθηκα.

Δεν προτιμάς να παρατήσεις αυτό το μπελό και να διασκεδάσεις με την παρτίδα σου; απόρησε ο Χόουσαντ.

Καθόλου! φώναξα.

Και πέταξα από τη χαρά μου, όταν μου επέτρεψε να τον βοηθήσω.

Ένα ολόκληρο μήνα ξάδευα τις Κυριακές μου στη βάρκα. Πολλές φορές βαρέθηκα και είπα να τη παρατήσω στη μέση. Μά έφτανε να ρίξω μια ματιά στο Χόουσαντ, που δούλευε δίπλα μου, όμορφος κι' όμορφος όσο ποτέ, για ν' αλλάξω γνώμη...

Επιτέλους, τελειώσαμε, κι' ο Χόουσαντ μου δήλωσε τότε: Ξέρεις, σκοπεύω να πουλήσω τη βάρκα.

Μά πως είναι δυνατόν; φώναξα μη πιστεύοντας σ' αυτά μου. Αφού την αγαπάς τόσο!...

Την αγαπώ, αλλά δε μ' αρέσει να ταξιδεύω, μου εξήγησε ήρεμα. Έκανα δ.τι μπορούσα γι' αυτήν. Τώρα πρέπει να την πάρει κάποιος που να ξέρει από θάλασσα!

Είχα σαστίσει τόσο που δε μπορούσα να μιλήσω. Αν πουλιόταν η βάρκα, δε θα εύρισκε πια καμιά δικαιολογία

για να συναντιέμαι τακτικά μ' αυτό το νέο, που μου είχε γίνει απαραίτητος!

Έκτος αν μ' αγαπούσε κι' εκείνος. Άλλά το φέρεμά του απέναντί μου ήταν έντελως αδελφικό.

Κι' όλ' αυτά γιατί υπήρχε η Στέλλα. Ναί, ήμουν σίγουρη πως την αγαπούσε, γιατί τους είχα δη κι' όλες μερικές φορές μαζί. Τώρα που έχω βάλει να απ' τη μέση, θα γίνονταν οι δυο τους ένα ταιριαστό ζευγαράκι!

Δε μπορούσα ν' ανθίσω άλλο σ' αυτές τις σκέψεις. Τα μάτια μου βούρκωσαν και γύρισα αλλού το κεφάλι μου.

Ξάχασα να σου πω πως αυτή τη βδομάδα θα προπονούμαι στο γκολφ κι' επομένως δε θα έχω καιρό να σε συναντήσω, μου είπε ο Χόουσαντ.

Ακριβώς όπως το φανταζόμουν, προσπαθούσε να με ξεφορτωθή!

Γύρισα στο σπίτι μου δυστυχισμένη όσο ποτέ κι' έλαψα άσπου μουσκεύω το μαξιλάρι μου.

Όλη την άλλη μέρα, ήμουν φοβερά κακόκεφη. Τ' απόγευμα μ' έπνιξε μια ακατανίκητη νοσταλγία να ξαναδώ τη βάρκα, όπου είχα περάσει τόσες ευτυχισμένες ώρες.

Χαρίς να σκεφθώ τίποτα, έτρεξα στην έρημη προκυμαία. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Άλλά, στις τελευταίες ακτίδες του ήλιου, διέκρινα καθαρά το Χόουσαντ και τη Στέλλα, όδους στην πλώρη, πολύ κοντά τον ένα με τον άλλο!

Όστε δε μούμενε πια καμιά ελπίδα...

Στράφηκα κι' έφυγα τρέχοντας. Αν εκείνη τη στιγμή εύρισκε μπροστά μου ένα γκαρμό, θάπεφτα αδιάσπαστα. Είχα αποφασίσει κι' όλες πως δεν έπρεπε να μείνω άλλο σ' αυτό τον τόπο, όπου βρισκόταν ο άνθρωπος που μου είχε ραγίσει την καρδιά! Θάφευγα όσο το δυνατόν γρηγορότερα για το Λονδίνο, ζητώντας τη λησμονιά στους μεγάλους δρόμους και το πολυέθου πλήθος...

Είχε νικήσει πια έντελως, κι' άρχισε απότομα να βρέχει. Βρισκόμουν πια μπροστά στο σπίτι μου. Άλλά δεν τόλμησα να μπω μέσα, γιατί είχα τέτοια χάλια, που η μητέρα μου θα καταλάβαινε άμέσως πως κάτι μου συνέβαινε.

Κάθησα κάτω απ' τη μπλιά του κήπου κι' άκουμπώντας στον κορμό της άφισα τους λυγμούς μου να ξεσπάσουν...

Δεν άκουσα τα βήματα του Χόουσαντ. Μόνο όταν μ' έπιασε απ' τους ώμους και με γύρισε προς το μέρος του, τον είδα.

Είσαι θεότρελλη! μου φώναξε. Τί κάνεις μέσα στη βροχή; Κλάεις;

Έκρυψα το πρόσωπό μου στις παλιόμες μου, ντροπισμένη.

Σου χρειάζεται ένα καλό ξύλο! συνέχισε αόστηρα ο Χόουσαντ. Ξέρεις πως μ' έκανες σήμερα να χάσω μια καλή δουλειά και μια αδελφική φίλη;

Τί;... τί είπες; τραύλισε εκπληκτική.

Η Στέλλα ήθελε ν' αγοράσει τη βάρκα, μου εξήγησε. Την πήγα άπόψε να τη δώ, αλλά... πως να σ' το πω;... ένοιωσα πως δεν είχα καμιά θέσι μέσα σε κείνη την καμπίνα, που την έχεις οπιάσει εσύ, με τα χέρια σου! Της είπα λοιπόν πως άλλαξα γνώμη, και φυσικά θυμώσε... Μά πού γύριζες εσύ τέτοια ώρα;

Είχα πάει κι' έχω να δώ τη βάρκα, όμολόγησα. Την αγαπώ τόσο!...

Μόνο τη βάρκα; ρώτησε μαλακά ο Χόουσαντ άγκαλιάζοντάς με. Τζόαν δε νοιώθεις τίποτα για μένα; Όλο αυτό το μήνα έλπιζα πως θα κατάρθανα να συγκινήσω την καρδιά σου...

Δε μπόρεσα να προσποιηθώ άλλο.

Ναί, μουρμούρησα, το κατάφερες!

Ό, αγαπή μου! φώναξε ο Χόουσαντ. Μά τότε γιατί χάσαμε τόσο καιρό;

Μ' έσφιξε πάνω του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά μου.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΜΠΑΤ

Μ' έσφιξε πάνω του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά μου.

Το καλλιτεχνικό μας σαλόνι

ΖΑΚ ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΘΥΜΑΣΤΕ κάποια εποχή, εδώ και 12—15 χρόνια θαυρώ, που μια όρθη και κοφτή διαταγή (και τρισεπὶ ἐδῶ που τὰ λέμε) ὑπὸ μορφήν ἦσαν καὶ μελωδίας εἶχε πανικοβάλλει τὰ ἀσυνέτιστα ζευγαράκια καὶ εἰδικῶς τὰ ἀρσενικά ἡμίση των καὶ κατάντησε ἐφιάλης καὶ βραχνιάς γιὰ ὅλους τοὺς κάτω τῶν 50 ἐτῶν Ἀθηναίους, που τοῖμοῦσαν νὰ ἐμφανιστοῦν κρατώντας τὴν ντάμα τους ἀπὸ μπράτσο, σὲ πάρκο ἢ σὲ δρόμο, σὲ κέντρο ἢ σὲ σπίνι μὲ τρόπο κάπως περισπούδαστο τρυφερό ἀπ' τὸ συνήθισμένο:

Ἦταν ἓνα τίποτα. Ἐνα χαριτωμένο τραγουδάκι, ἓνα σπερὶ που ἀμολήθηκε στὸν ἀνεμο, μιά τουλίμα γαλάζιου καμποῦ ἀπὸ ἀναμμένο τσιγάρο — κι' ἀναβόλιν' τὸσα τσιγάρα κάθε δευτερόλεπτο στὴν Ἀθήνα. Ἐνα τραγουδάκι τῆς ἐποχῆς, που τὸ τραγουδοῦσαν καὶ οἱ καὶ ἴσως ὑποκύκατε στὰ κελεύσματά του, ὅπως ὁ νοῦσος:

«Νὰ τὸ πάρης
τὸ κορίτσι
νὰ τὸ πάρης,
μὴ τὸ παιδεύης.
Νὰ τὸ πάρης, νὰ τὸ πάρης
εἶναι κρίμα
νὰ κοροϊδεύης!»

Οὔτε ἐπιδημία νὰ ἦταν. Δὲν τοῖμοῦσαν νὰ ξεσηκώσῃ μετ' ὅν ἀνθρωπὸ στου, καὶ στὴ γωνιά τοῦ δρόμου σὲ περὶμενε ἢ δαμάει ἀπ' τοὺς πιτσιρικάκις τῆς γειτονιάς, που ἐξαπαλλοῦσαν γιὰ νὰ ἐναρτίουν τὸν τράϊμο καὶ τὸν πανικό:

«Νὰ τὸ πάρης
μὴ τὸ παιδεύης».

Εἶχε τρομοκρατηθῇ ὁλόκληρη ἡ ἀρσενικὴ Ἑλλάδα τότε. Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς δημοσίευαν σκίτσα τοῦ συνθέτη τοῦ ὁλεθρίου τραγουδιοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναμωλίσαιμένος τὸ ἔβαζε σπὰ πόδια, ἐνῶ ἐοπίως του ἐκατοντάδες μαινοῖνον νεαρῶν (ἀλλὰ καὶ μεσοκόπων) ἄρουντο: «Πιάστε τον, τὸν ἀφίστιμο!»

Ἡ νεολαία εἶχε ἀναστατωθῇ, οἱ γέροι κοινοῦσαν τὸ κεφάλι, οἱ παντασιεῖνοι ἔδιναν τὸ ἀγὼν τοὺς καὶ οἱ μόνες, που ἦσαν εὐχαιρησιμῆες ἀπὸ τὴν κατὰστασι καὶ ἀνὰσαν λαμπάδες στὶς ἐκκλησίαις γιὰ τὸν ἀγνωστὸ σωτήρα ἦσαν... οἱ μουσάδες

Γιατὶ, ὅπως ἐξακριβώθηκε στατιστικῶς, οἱ γάμοι τὴν ἐποχὴν ἐῖχαν πληθυνθῇ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπὶφραειὰ τοῦ τραγουδιτικοῦ σουξέ.

Ἐποῦ, ὁ συνθέτης τοῦ τραγουδιοῦ... Πάνω στὸ πατάρι ἑνὸς κασιχικὸ κέντρου, ὅπου τὸν εἶχαν ποιντῆς ἐξομολογήσει, δὲν ἀντέειπε σὺν πειρασμῷ νὰ τὸν ρωτήσῃ:

— Ἐσεῖς κ. Ἰακωβίδη, ...τὸ πῆρατε τὸ κορίτσι:

Χαιμόγελο.

— Ὁχι.

— Πάς: Καὶ τὸ λέτε σ' ἑνα... παθόντα:

Νέο χαιμόγελο.

— Πιάστε τὴν μύτρα σας. Τώρα που εἶναι κόκκινη. Εἰς ὑγείαν.

Εἶναι ἓνας νεώτατος ἀνθωπὸς ὁ κ. Ζὰκ Ἰακωβίδης, καλοκαταμεινός κι' εὐγενικός. Μήτε τριανταπέντε χρονῶν. Ὁπότε σὺν μαέστρῳ καὶ συνθέτῃ εἶναι ἀρκετὰ παλιός, τόσο που ν' ἀποτελῇ σήμερα μιά ἀπὸ τὶς πρὸ ἀκριβῆς μουσάδες στὴν ἐλαφρὰ μὲς μουσική.

— Πάτε προφτάστε κ. Ζὰκ:

— Νὰ σὰς πῶ. Μεγάλωσα μὲ μουσική. Ὁ πατέρας μου ἦταν διευθυντὴς ἑνὸς ἀπ' τοὺς μεγάλους καὶ μουσικοὺς οἴκους. Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι...

— Φυσικὰ—φυσικὰ. Ὁπότε σὺ νομίζω πὼς εἶναι ἀρκετὸ τὸ «κλίμα». Χρειάζεται νὰ εἰπῇ κανεὶς τὸ πάθος στὸ αἶμα του — τὴ «μωρία τὴν ἱερή», που λέγε.

Τὴν εἶπε καὶ τὴν «μωρία» τὸ σπινερινὸ μας μουσικὸ ἀστῆρα. Ἀν δὲν τὴν εἶχε, δὲ θάταν σήμερα μαέστρος, ἀλλὰ καθηγητὴς τῶν φυσικομαθηματικῶν.

Τὸ μικρὸ του χαιμυ τῆς κατασκευῆς ἦλκε.

ταρικών συσκευῶν, που δὲν κατώρθωσε οὔτε καὶ σήμερα νὰ τὸ ἀποτινάξῃ ἀπὸ πάνω του, εἶχε δόνησῃ τὰ θήματα του, ὅλως τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, στὴν πόστα τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἐδῶσε ἐξέτασεις, πέτυχε, γράφτηκε σὺν φοιτητῆς καὶ μόλις πέρασε λίγους καιροὺς, θυμβάρισε τὴν Ἀθήνα, ὅχι μὲ κανένα δικὴν του ἐφευρέσεως προτί-

Ὁ μαέστρος Ζὰκ Ἰακωβίδης.

ὄν τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ἀλλὰ μὲ δύο τραγουδία, που ἔγιναν ἀμέσως —γιὰ μεγάλη ἐκπληξὴ τῶν εἰδικῶν— σουξέ πρώτης δυνάμεις καὶ τὸν καθιέρωσαν αὐτοστιγμῇ σὺν φασμαίνον συνθέτῃ.

Τὸ ἓνα ἦταν... ἐκεῖνο τὸ «καταραμένο», τὸ «κορίτσι» που ἐπρεπε νὰ τὸ πάρουμε ὁπωσδήποτε. Τὸ δεύτερο, μιά ὅλη ἐπιτυχία, που πραγματοποιήθηκε δεκάδες χιλιάδες δίσκους καὶ συναγωνίζονταν σὲ σουξέ τὴν πρώτη: τὸ «Θὰ μείναι γιὰ πάντα κοντὰ σου».

Εἶναι ἓνα τραγουδι ἀγάπης καὶ νοσταλγίας, μιά νύστα ἀφοσιώσεως καὶ πίστης, γεμισμένη ἀπὸ ἕνα ἀπίστο, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο γνήσια καὶ ἐλικρινής:

«Θὰ μείναι γιὰ πάντα κοντὰ σου,
γιατὶ πονεῖνὰ δὲ θὰ βρῶ
τὴν γυνάικα σου,
γιατὶ εἶναι καρδιά σου,
γιατὶ εἶναι καρδιά ἡσυχαστοῦ».

— Καί... ἐμμεῖς, μαέστρο:

Δὲν τὸ ἀμολογῇ, ἀλλὰ... δὲν ἔμεινε. Δὲν εἶχε ὅμως καὶ τὴν σπουδαία, γιατί μείναμε γιὰ λογαριασμὸ τὸν χιλιάρικο ἄλλοι, «τοῖς κείνου ὁμῶς πειθόμενοι».

— Ἀς εἰπῇ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διπλῆς ἐπιτυχίας του στὸν δαίμοντα τῆς ἐλαφρῆς, τὴ στιγμή που ὁ Ζὰκ Ἰακωβίδης δὲν εἶχε κλείσει ἀκόμα οὔτε πρὸ εἰκόσι τοῦ χρόνιου, ἦταν...

— Καταλαβαίνω. Τὰ φυσικομαθηματικὰ πῆγαν πρὸς ἴσον.

— Πῆγαν. Ἐγὼ ὅμως δὲν πῆγα καθόλου περὶπῆστο. Σπούδασα στὸ Ὁδείο Ἀθηνῶν, τελειοποίηκα στὸ βιολί καὶ τὸ πιάνο κι' ὕστερα κάθησα στὴν καρέκλα καὶ στρώθηκα γιὰ κάμποσα χρόνια στὴ δουλειά.

Τὸ ἐπακόλουθο αὐτῆς τῆς δουλειᾶς ἦταν δεκάδες ἐλαφρὰ τραγουδία, ὅλα χαριτωμένα καὶ ποιητικὰ, καὶ μιά σειρά μουσικῶν ἐπιθεωρήσεων, ἐφόσον ὁ Ζὰκ Ἰακωβίδης δὲν περιωρίσθηκε στὴ σύνθεσι, ἀλλὰ ἀπλώθηκε καὶ στὴν ἐνοσηρότητα καὶ κατάρτισε δική του ὁρχήστρα.

Στὴν πελώρια καὶ δροσερὴ ἀνθοδέσμη τῶν

ἐλαφρῶν του τραγουδιῶν θὰ μπορούσε νὰ ἐξαγοράσῃ κανεὶς ἀκετὰ δωδεκά λουλούδια, που ἔγιναν διαδοχικὰ σουξέ γιὰ ἡμεῖς τῆς Μετῆνης, τῆς Παυλῆς, τοῦ Σάου Παναγιόπουλου, τοῦ Φώτη Δήμου κι' ἄλλων ἐκλεκτῶν ἐφημεριῶν.

Ἰδοὺ μερικά: «Ἀγαπούλα-ἀγαπούλα», «Εἶναι ἡ ζωὴ σου ἡ ζωὴ μου», «Ἀφρικάνος», «Οὐ μᾶται», «Τὸ λιμάνι», «Γεῖα-χαρά σου, ἀγάπη», «Σοὺ ἔχω πῶς ἀδυναμία» (σπάνια ἐπιτυχία τῆς Μετῆνης), «Χαιμόγελό μου» (που τὸ διάστημα Λὸς Τρές Ντιάμαντες) τὸ εἶχε περιλάβει μόνιμα στὸ ρεπερτοῖό του), «Κοροϊδα-κοροϊδα οἱ ἄντρες» (ἐνα εἶδος θυμοσοφικῆς ἀπαντήσεως στὸ πρῶτο σουξέ «Νὰ τὸ πάρης τὸ κορίτσι»), «Μιὰ ὥρα κοντὰ σου μιά ζωὴ», «Πέσου τὸν Ἀπρίλη», «Δὲν θὰ εἴλης ἀγάπη μου», «Ὁ δικός μας ὁ ἔρωτας», «Αὐτὸ τὸ καλοκαίρι», «Ἀσπέρα» καὶ τέλος ἡ μεγάλη περὶ τὴν ἐπιτυχία που καθιέρωσε τὴ φήμη τοῦ μοντέρνου τραγουδοῦστῃ τῆς νεολαίας, τοῦ Φώτη Δήμου, τὸ «Τελυταία μου ἀγάπη».

Ἀεῖς τὸν κόπο νὰ παραθέσουμε ἐδῶ τὸ ρεπερτοῖο τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ, που ἡ γλυκεῖα μελωδία του εἶχε σκαλίσῃ κωλολεκτικὰ τὰ ἀθηναϊκὰ νεύματα:

«Τελυταία μου ἀγάπη εἶσαι σὺ
εἶσαι ἡ γὰρ τῆς ζωῆς μου ἡ γυνὴ
τὸ τελευταῖο μου τὸ καρδιοχτύπι,
που τῆς καρδιάς μου διώγει κάθε λύπη...».

Κοντὰ στὴν ἀνθοδέσμη τῶν παλαιῶν τραγουδιῶν θὰ πρέπει, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ σκιαγραφή τοῦ μουσικοῦ ἔργου τοῦ Ζὰκ Ἰακωβίδη, νὰ σημειωθῇ καὶ μερικὲς ἀπ' τὶς μουσικῆς του ἐπιθεωρήσεις. Εἶναι ἡ μουσικὴ ἐπιθεωρῆσι τῶν «Μηλὲς τριαντάφυλλων» (Ἀκροπόλ. 1953), τῶν «Ἀστεριῶν τῆς Ἀθήνας» (Ἀκροπόλ.), τοῦ «Πάμε γιὰ τὴν Κύπρον» (θέατρο Παλαιῶν), «Καλλιμῆρας Ἀθήνας» (Κυβέλης), «Κάθε καρδιάς καρδί» (Μετροπόλ.) καὶ.

Πάνω στὸ πατάρι τοῦ «Πικαντῆλ», ὅπου ἡ κουβεντοῦσα ζετυλινεταὶ φιλικῇ κι' ἐγκάρδια, τὸ γκαρσὶν ἔχει κομίσῃ τὴν 7η μπιρά. Οἱ δείκτες τοῦ ρολογιοῦ σημειῶσαν πὼς εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ τὸ μεσημέρι.

Κι' ὁ μαέστρος μας εἶναι φριτωμένος μὲ τόσες ἐπιθεωρήσεις δουλειᾶς. Παρὸς τὸ «Ἀκροπόλ», ὅπου θὰ παίξῃ μὲ τὴν ἀρχίστρα του τὸ καλοκαίρι, ἐκπομπὲς ἀπὸ Ε.Ι.Ρ., «γύρισμα δίσκων».

— Μιὰ ἐρώτησι στὰ πεταχτά, μαέστρο, καὶ φεύγουμε. Ποιὰ ἡ γυνίμ σου γιὰ τὸ μουζούκι καὶ τὸ λεγόμενο «λαϊκὸ» τραγουδι:

Εἶπαμε «στὰ πεταχτά» καὶ μείναμε μιά ὥρα ἀκόμα, κουβεντιάζοντας. Τὸ θέμα, θλίπετε, εἶναι σοβαρὸ, μ' ὅλο που ἀφορᾷ τὸ «ἐλαφρὸν» τραγουδι.

— Ποιὰ ἡ γνώμη σου: Νὰ σοὺ πῶ. Τὸ λαϊκὸ τραγουδι παιδεύεται τελευταία ἀνθιστ' ἐξίσου. Αὐτὸ ἀφίεται σὲ ὅτι «γυνεύεται» εὐκόλα καὶ σὲ ὅτι γίνεταὶ ἐντοτικὴ διαφήμισι τοῦ λόγου καὶ ἐπιπορῶν δυνατοτήτων που παραιοῦνται. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι καὶ κάποια παρειαγὰ ἐπακόλουθα. Ἀπογοητευμένοι ἐλαφρῶς οἱ συνθέτες τοῦ «ἐλαφροῦ» παραιοῦνται πρὸς τὸ μουζούκι. Ἐτσι παραιοῦνται στίς μέρες μας μιά παρειαγὴ τῆς συγχω. εὐσεως τοῦ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ μὲ τὸ λαϊκὸ.

— Εἶναι εὐνόριστο αὐτό:

— Ὁχι. Τὸ μουζούκι εἶναι φυσικὰ ἓνα ὁραῖο ὄργανο. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος νὰ γίνῃ «ἐθνικὸ» ὄργανο. Ἡ ἐλαφρὰ μουσική, μὲ τὸ πιάνο, μὲ τὸ βιολί, καὶ μ' ὅλα τ' ἄλλα γινετὰ μὲ φυσικὰ ὄργανα πρέπει νὰ τραβῇ τὸ δρόμο τῆς χωριστά. Κι' οἱ Ἑλληνικὲς συνθέτες ν' ἀφήσουν τὴν παραιοῦσιν τὸν καὶ τὸ δημογραφικὸ τοὺς ταλέντο, ἐλευθέρῳ κι' ἀνεπηρέαστο. Στὸ κάτω-κάτω...

Ἐδῶσε τὰ γέροια κι' ὑπερὰ βιάθηκε νὰ κυττάξῃ ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἀνοχτὴ πρῶτα, τὸ δρόμο, τοὺς διαβάτες τ' αὐτοκίνητα.

Τέλος πρόσθεσε:

— Στὸ κάτω-κάτω στὴ μουσικὴ δὲν ὑπάρχει ἓνας μόνος δρόμος. Ὑπάρχουν χιλιάδες. Ἐνοῶσα πὼς τὰ λόγια τοῦ ἐκαυβαν μὲν ἀνταντρίστη καὶ μεγάλη ἀλήθεια. Ἡ δὲ:

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΨΗΛΗ, καμπυλωτὴ μελαχρινή, μὲ μαῦρα ἐξέ-
νινα μαλλιά, κομμένα ἀγορίστικα, καὶ μαύ-
ρα μάτια.

Καθόταν μόνον στὸ μεγάλο σαλόνι, μὲ τὴν μοντέρνα ἐπιπλοὴ καὶ φαίνονταν βυθισμένη σὲ διάβασμα ἐνῶς ἐγγλέζικου βιβλίου.

— Ἡ κυρία Παπᾶ:

Κύτταξε ἀπορόντας, ἴσως μάλιστα νὰ παραιοῦνται γιὰ τὴν ἐρώτησι.

Διάβλε, δὲν ἦταν δὲ οὔτε πρῶτα στὸ θέα-
τρο καὶ στὴν ὁδὸν, κι' ἂν τύχῃ νὰ διαβάτε ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, θάπρεπε νάχετε δῇ τὴν φωτογραφία τῆς νὰ φηγορᾷ μιά ὁλόκληρη ντουζίνα ἐτῶν, μὲ πολλὰ καὶ πολυποίκιλα λε-
ζάντες: «Ἡ Εἰρήνη Παπᾶ στὴν ἐπιθεωρῆσι «Ἀν-
θωπὸι - ἀνθωπὸι», ὅπου σημειώνει καταπλη-
κτικὴ ἐπιτυχία», «Ἡ Εἰρήνη Παπᾶ θὰ εἶναι ἡ
φῆτος πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου «Ρέξ», «Ἡ
Εἰρήνη Παπᾶ στὸ θεατρίν τῶν Καννῶν», «Ἡ
Εἰρήνη Παπᾶ, τῆς ὁπίας οἱ ἐξέες ἐφημερίδες
δημοσιεύουν μεγάλας φωτογραφίες», «Ἡ Εἰρήνη
Παπᾶ ἐγκατεστάθη στὴν Ἰταλία, ὅπου ἐγυρᾷ
ἰταλικὲς ταινίες», «Ἡ Εἰρήνη Παπᾶ, σὲ Χόλ-
λυγουντ, γυρίζει μὲ τὸ Τζέιμς Κάνκιν», «Ἡ
Εἰρήνη Παπᾶ χωρίζεται», «Ἡ Εἰρήνη Παπᾶ ἐπι-
στρέφεται γιὰ νὰ ἐργασθῇ στὴν Ἑλλάδα».

Ἐνοῶσα νὰ ἰδῶν, Ἀμνηστία:

— Ἐρετε, δὲν εἶχα τὴν τιμὴ...

— Νά, που τὴν ἔχετε...

Χαιμόγελο.

— ...Νὰ διαπιστώσω, ὅτι τὸ πρωτότυπο εἶ-
ναι τόσο ἀφορετικὸ, τόσο ἀνώτερο ἀπ' τὶς
φωτογραφίες!

Κατασφύρισε. Στὰ μάτια τῆς, τὰ ὁραῖα μαύ-
ρα μάτια, θὰ μπορούσε νὰ διαβάσῃ:

«Μὰ τί εἶν' αὐτὰ, που λέτε; Παιδιά εἶμαστε
τάρα: Ἡ θαρρεῖτε πὼς, ἐπειδὴ εἶμαι στάρ, πρέ-
πει ν' ἀραδιάσουμε... κοινοτοπίες;».

Θὰ μπορούσα ν' ἀπαντήσω:

«Δὲν ἀπευθύνεσαι στὸν στάρ. Εἶστε γυναῖκα».

«Διάβλε». Ὅχι κοριτσάκι πιά:

Δὲν εἶπα, οὔτε εἶπε τίποτε ἀπὸ τὸν παρ-
απὸν διάλογο, θὰ μπορούσαμε, ὅμως, μιά χαρὰ
νὰ τὰχουμε μὴ κι' οἱ δύο.

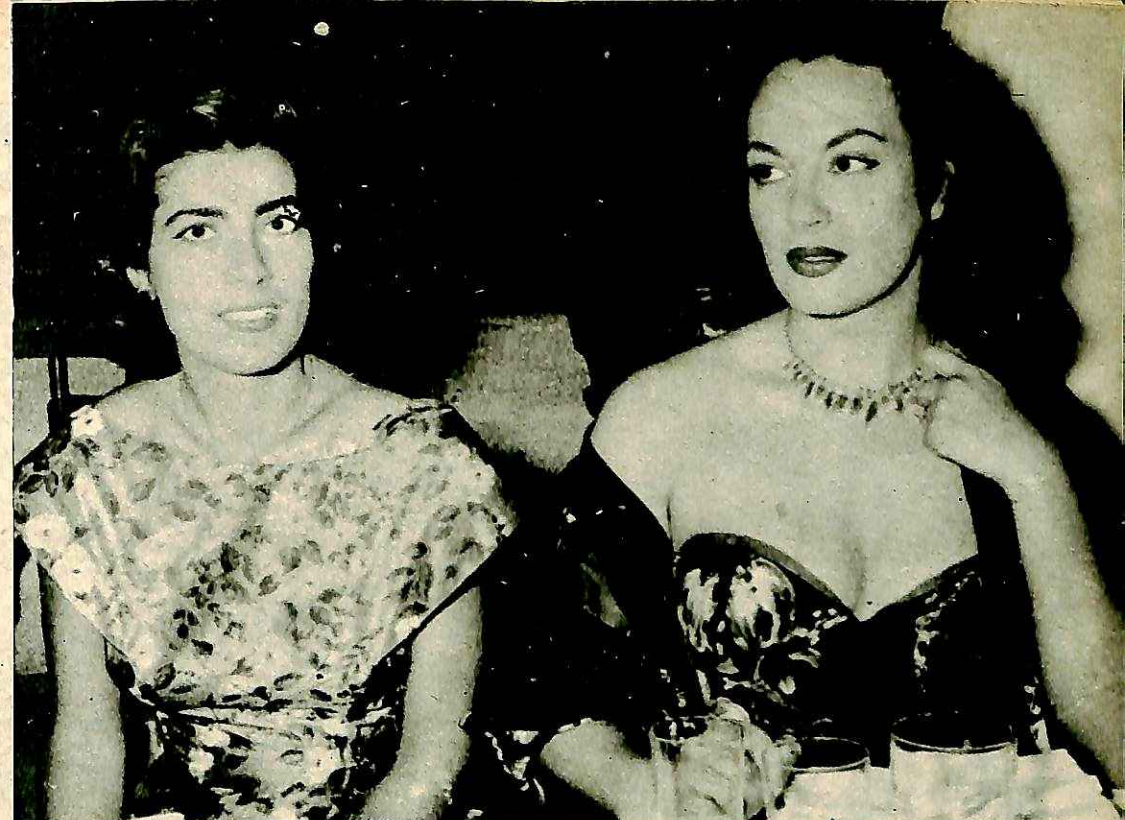
— Λοιπὸν,

— Λοιπὸν, νά, ὁ «Θησαυρός»...

— Ἐρε.

Ἡμεῖς ἀμνηστία. Διάβλε, ἂν τὰ ξέρῃ δια τού-
τη δὲ ἡ ἀμνηστία, κομπορησιμὴν πρωταγωνί-
στρια, τότε πὼς θὰ προχωρήσῃ ἡ κουβέντα; Καὶ
τὸ κακὸ εἶναι πὼς φαίνεται τόσο ἀπλή, τόσο
σοβαρὴ, τόσο ἀπέρρητη, τόσο λίγο... βεντέττα!

Πρῶτη φορά, τὸ ὁμολογῶ, μούτυχε νὰ δυσκο-

Μία παλαιότερη φωτογραφία τῆς Εἰρήνης Παπᾶ μὲ τὴν Ἑλληνιστὶδα ἡθοποιὸν τοῦ κινηματο-
γράφου Ἰάνη Σανῶν.

λευτὸ τόσο πολὺ νὰ κινήσω μιά συνομιλία. Πὼς
νὰ τὸ πιάσω, τοῦτο δὲ τὸ ὁμορφὸ καὶ νῆμα,
που κάθεται ἀπλὰ στὴν πολυθρόνα, σάν... σὲ
σπίτι του; Ἀπὸ ποῖα πλευρὰ καὶ σὲ ποῖα βάσι;

— Νὰ ρωτήσω μερικὲς ἀδιακρίσεις;

— Ρωτήστε.

— Ποιὲς προτιμάτε; Τῆς ζωῆς ἢ τῆς δου-
λειᾶς;

— Θαρρῶ πὼς εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα.

— Τότε ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸ πὼς διαλέξατε
τὸν κινηματογράφον καὶ τὸ θέατρο σὺν ἐπαγγέλμα.

— Ὅπως διαλέγει κανεὶς ἓνα ἐπάγγελμα.

— Εἶχατε κλίσιν, ἔ; Ταλέντο.

— Ὁχι.

— Τί ὄχι;

— Ὁχι γιὰ τὸ «ταλέντο».

— Δὲν ἔχετε;

— Δὲν ὑπάρχει. Τὸ «ταλέντο» εἶναι μιά ψευ-
τικὴ λέξι. Τὸ σωστὸ θάταν νὰ ποῖμε ἄλλοισμα
ἱκανοτήτων γιὰ δουλειά. Τὰ πάντα εἶναι ἐργα-
σία σ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

— Κι' ἡ Τέχνη;

— Φυσικὰ...

— Δηλαδὴ ἐσεῖς...

— Εἶμαι μιά ἐργαζόμενη γυναῖκα

μὲ συναρπῆς. Φαντάζομαι πὼς οἱ ἡθο-
ποιοὶ εἶναι ἓνα εἶδος ἀστέριων, καὶ ὅχι ἀνθρώ-
πων. Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπαληθεύσω ἀρκετὰς
φορὲς αὐτὴ τὴν γνώμη.

— Ἐδῶ, νά.

— Δὲ νομίζω. Ἄν βλέπατε ἔξω. Οἱ Ἑλλη-
νὲς ἡθοποιοί, σὲ σὺν ἡμεῖς, δὲν εἶναι... βεντέτες.

— Γι' αὐτοὺς οἱ ἔξω εἶναι «μεγάλοι ἡθο-
ποιοί». Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς βεντέττα, γιὰ νὰ
γίνῃ μεγάλος;

— Τὸ ἀντίθετο.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Νὰ σὰς ἐξηγήσω. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς με-
γάλος καλλιτέχνης, πρέπει νὰ εἶναι μεγάλος «ἀν-
θρωπὸς».

— Κι' ὅμως. Ἐρε, ἐδῶ μερικὸς μεγάλους
καλλιτέχνης που... ὅσοι φαῖνται...

Χαιμόγελο.

— Μὰ εἶναι «μεγάλοι»:

— Τότε νὰ προσδιορίσουμε τὴ λέξι «μεγάλος».

Πέστε μου ὅμως ἐσεῖς γιὰ δείγμα:

— Ὁ Ἀινστάιν!

— Καλλιτέχνη, ἐνοῶσα.

— Καλλιτέχνη σὰς εἶπα

Τότε νὰ προσδιορίσουμε τὴ λέξι «καλλι-
τέχνης». Πὼς τὴ φαντάζεστε εἶς;

— Εἶναι κάθε ἀνθρώπος, που ἐργάζεται μὲ
συνέπεια, πῶς καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν δουλειά του

Ποὺ εἰ μελετᾷ καὶ μελετᾷ ζῶν.

— Τί ἀκριβὲς μελετᾷ;

— Τὰ πάντα.

— Ἐσεῖς τί μελετᾷτε;

— Θεατρικὰ βιβλία, τοὺς συγγραφικοὺς μου,

τὴν ζωὴν, τὴν ἐργασίαν, τὴν κουβένταν, τοὺς,
τὴν ἐνδιαφέροντά τους, ἀκόμα καὶ τὸ περὶπῆμα
τους.

— Δηλαδὴ: Τέχνη διὰ τῆς ζωῆς;

— Καὶ ζωὴ διὰ τῆς Τέχνης. Τέχνη καὶ ζωὴ
εἶναι τὸ ἴδιο πράγμα.

—

— Ἀς συγχωρήσῃ ὁ ἀναγκαστὴς τὸν ἀγνωστὸ γιὰ
τὴ στήλη μας μέχρι σήμερον τρόπον βιογραφίας
ἐνῶς ἀπ' τὰ

И КАТАМЕНН

Ἀπογραφή

MENTUP

Όπως θέλουν... έτσι και εφέτος

μυθρούνιζινο χρώμα χωρίς έγκαυμάια

μόνον μέ

COPPERTONE

MIAMI · FLORIDA (U. S. A.)

Μία πλήρης σειρά αντιηλιακών προϊόντων κατάλληλα δια κάθε τύπον επιδερμίδος

Και μία ιδιαιτερότητα:

Αγοράζοντας ένα προϊόν COPPERTONE ζητήσατε την περίφημη Τσάντα μπάνιου COPPERTONE ΜΟΝΟΝ με 20 δρχ.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΙΠΟΡΙΕΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ

ORILCA

άφαιρεί άστραπιαίως όλες τις περιττές τρίχες

από τα πόδια, τις μασχάλες, το πρόσωπο, χωρίς δυσκολία, χωρίς πόνο, τελειώς άκινδυνα χωρίς να έρεδιζη το δέρμα.

Προτόν OLIVIN

ORILCA επιδερμίδα θελούδινη

νέχαν θεστή ηλεκτρική εκκένωση.

Ο Τζούλιο προσπάθησε να επιδολογήσεν αυτόν τον.

— Και τα λεπτά, που θα χρειαστούν, δεσποινίς; παρατήρησε.

— Άν σας τα ζητούσα, δε θα χε πια καμμία άξία ή προσφορά μου!

Κι' η κοπέλλα κατακοκκίνισε κι' έφυγε άμέσως.

Ο Τζούλιο, ο σοβαρός και αξιοπρεπής άνθρωπος που, ύστερα απ' τη Νινέττα, δεν είχε έρωτα πια άλλη γυναίκα, τώρα ένοιωσε πως η Τζέμμα έκανε βαθειά και άκατανίκητη έντυπωσι στην καρδιά του.

Κι' όμως δεν είχε η κοπέλλα αυτή την κανονική, κλασσική καλλονή της Ντίτας Σπεράνι, ούτε τη διαβολική γοητεία της μητέρας της Έλβινας. Άλλ' η φωτεινή ματιά της φανέρωνε ένα χαροχίτρο βαθύ και μια τρυφερότητα άπειροστη. Είχε πνεύμα άνωτερο και ψυχή άγιη.

Τώρα η άρρωστη έμοιαζε σ' ανωκαμένη. Μά όταν ο Τζούλιο άκούμπησε το χέρι του στο μέτωπό της, ταράχθηκε, πρόσφερε μερικές λέξεις συγκεχυμένες, άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε το γιατρό με άδεια νη ματιά.

— Πονάτε πολύ εδώ... δεν είν' έτσι: τη ρώτησε έκείνος.

Αυτή έγνεψε «ναί».

— Η άρρώστεια σας όφειλεται, πιστεύω, σ' κάποια μεγάλη ψυχική δοκιμασία που περάσατε, πρόσθεσε ο Τζούλιο.

— Ύποφέρατε πολύ στη ζωή σας; τη ρώτησε ο Τζούλιο.

— Ό, ναί! φώναξε έκείνη, με μια έκφρασι τόσο σπαραχτική, ώστε ο Τζούλιο ένοιωσε ένα σάφισμο στην καρδιά.

— Εμπιστευθήτε σ' μένα, της σύστησε μαλακά. Ο γιατρός είναι σάν εξομολογητής.

— Ούτε ο εξομολογητής, ούτε ο γιατρός μπορεί να βοηθήσει για τους πόνους της ψυχής μου, απάντησε σοβαρά η χήρα. Γιατί, λοιπόν, να μιλήσω άνώφελα;

Μιά άπερίγραπτη αποθάρρυνσι φάνηκε στο πρόσωπό της.

Ο Τζούλιο δέ θεώρησε σωστό να συνεχίση τις ερωτήσεις του.

— Έπειτα από λίγα λεπτά η Τζέμμα είχε γυρίσει, φέρνοντας το φάρμακο. Είχε τρέξει γρήγορα, και τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει, τα μάτια της λάμπανε πιδ πολύ.

Ο γιατρός της έρριξε μια ματιά εύνοιασμένη. — Έπειτα πήρε ένα κουτάλι πάνω απ' το τραπέζι, το γέμισε με το φάρμακο της μοτιλίας και το πλησίασε σ' τα χείλη της άρρωστης.

— Πιείτε, της σύστησε μαλακά. Θά σας κάνει καλό.

— Έκείνη υπάκουσε, άλλ' έκαμε άμέσως ένα μορφοσμό.

— Τί είν' αυτό που μου δώσατε; φώναξε. Τί άηδιστικό που ήταν!

Ο Τζούλιο δεν απάντησε. Έξέταξε μόνο το σφυγμό της.

— Έκείνη έπαιξε δυο τρεις φορές τα βλέφαρά της, άνοιξε το στόμα της δίχως να μιλήση, έκλεισε ύστερα τα μάτια της κι' άποκοιμήθηκε.

— Η Τζέμμα την κύτταξε μ' ένδιαφέρον και περιέργεια.

— Αυτή η δυστυχισμένη, της είπε ο Τζούλιο, θ' άναπαύθ' έτσι ως άπομνηστίς 8, την ώρα δηλαδή που θα ξαναγυρίσω να τη δω. Το φάρμακο της έφερε χαλάρωσι και διαστολή των άγγείων του έγκεφάλου. Όταν έγυρνη, θα της δώσω δυο κουταλιές, αντί για μια μόνο. Κι' αύριο είμαι βέβαιος πως δε θα νοιώθ' πια καμμία ένδολησι, ούτε πονοκέφαλο, ούτε ναυτία. Σ' δυο μέρες θα μπορέθ' να σηκωθ'.

— Η Τζέμμα τον άκουγε έκστατικά.

— Κι' άλλη μια φτωχούλα, που θα σας χρωστάη τη ζωή της, ψιθύρισε.

Ο Τζούλιο χαμογέλασε μελαγχολικά κι' απάντησε:

— Ποιος έβρει άν δε νοσταλγήσ'η τους σωματικούς πόνους της, που πνίγανε τους άλλους τους ψυχικούς! Γιατί πρέπει νάχη ύποφέρει πολύ, αυτή η δυστυχισμένη. Δέ θέλησε όμως να εμπιστευθ' σ' μένα.

— Ίσως έσείς να τ'ο κατορθώσετε, γιατί της έχετε προκαλέσει πολλή συμπάθεια.

— Με κρίνετε με μεγάλη επιείκεια, κύριε Τζούλιο. Κι' ύστερα, πως θέλετε να μπορέσω να παρηγορήσω τους άλλους, ενώ δεν ξέρω να παρηγορήσω τον εαυτό μου;

Ο Τζούλιο άπλωσε μηχανικά το χέρι του, την τράβηξε και την έβαλε να καθήση κοντά του. — Ήταν μόνοι με την άρρωστη, που κοιμόταν βαθύτα.

— Έχετε περάσει πόνους, έστεις, τόσο νέα κι' άγαπημένη απ' τη μητέρα σας; ψιθύρισε με συγκίνησι ο γιατρός.

— Έκείνη τον κύτταξε μια στιγμή, κι' ύστερα έξασπασε σ' λυγμούς.

— Ποτέ δεν είχε νοιώσει τέτοια συγκίνησι ο Τζούλιο...

— Ύποφέρατε, Τζέμμα, και δε θέλετε να μου πητέ τίποτα, παραπονέθηκε. Κι' όμως έφέρετε καλά πως είμαι στη διάθεσί σας!

— Την είχε άγκαλιάσει απ' τη μέση με το ένα χέρι και την έφαιγγε γλυκά.

— Τί μπορώ να κάνω για σας, Τζέμμα; πρόσθεσε. Με θεωρείτε άνάξιο της εμπιστοσύνης σας;

— Ό, όχι! διαμαρτυρήθηκε η κοπέλλα. — Άν θέλα να εμπιστευθ' σ' κάποιον, αυτός θα ήσασσε σεις... έσείς μόνον, που με κάνατε να νοιώσω την πρώτη εύτυχία της ζωής μου!

— Άν είν' αλήθεια, πέστε μου τότε γιατί κλαίτε. Μη μου κρύψετε τίποτα. Κι' άν μπορώ να σας βοηθήσω, βασισθήτε σ' μένα!

Ο γλυκός και σταθερός τόνος του έφτανε βαθύ μέσ' στην καρδιά της Τζέμμας.

— Μά δε σας κάνω να χάνετε τον πολύτιμο καιρό σας, μιλώντας μαζί μου;

— Δεν έχω πια άλλη δουλειά σήμερα το πρωί. Τελειώσα τις επισκέψεις μου. Και, μια που η Τζήκη τ'έφερε να συναντηθούμε εδώ, όπου δεν πρόκειται να μάς ένοχλήση κανείς, άνοιχτε μου άφοβα την καρδιά σας, Τζέμμα.

— Την κύτταξε σ' τα μάτια τόσο τρυφερά, ώστε την κυριεύε πάλι η ίδια δυνατή συγκίνησι, σάν και πρίν.

— Ναί, θά σας τ'α πω όλα... μουρμούρισε. Ξέρετε πως η μητέρα μου κι' εγώ δεν έχουμε καμμία περιουσία. Ο πατέρας μου — που δεν τον γνώρισα — σπατάλησε τα λεφτά του και μάς έφερε μόνες και φτωχές.

— Όσο η μητέρα μου είχε την υγεία της, έδινε μαθήματα μουσικής και ξένων γλωσσών και μόρτοσε έτσι να μ' άναθρέψ'η τίμια, δίχως στερήσεις, και να με προετοιμάσ'η για να πάρω τη θέση της όταν δε θά μπορούσε πια να εργάζεται... Και, πραγματικά, έδω και τρία χρόνια περίπου, η καυμένη σταμάτησε άναγκαστικά τα μαθήματα και τ' άνέλαβα εγώ σ' τη θέση της. Δεν κέρδιζα πολλά. Πάντως όμως, μου φάνηκε για να μη λείψ'η τίποτα απ' τη μητέρα μου.

— Μετά τη θεραπεία της, όταν είχατε την καλωσύνη να με δεχθήτε σ' το σπίτι σας, όχι σ' ασκάλια, αλλά μάλλον σ' φίλη της Έλβινας, δε μούμνε πια τίποτα να επιθυμώ. — Ήμουν εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη... Άλλοίμονο όμως! Δέ μπορούσε να διαρκέση αυτό το όνειρο!

— Η Τζέμμα έκρυψε το πρόσωπό της σ' τα χέρια της, για να μη φανούν τα δάκρυα που πλημμυρίζαν τα μάτια της.

Ο γιατρός την κύτταξε συγκινημένος, ταράχμενος, μη μπορώντας ακόμα να έξηγήσ'η το σπαραχτικό έκείνο πόνο της.

— Μά τί πάθατε; τη ρώτησε γλυκά. Τζέμμα, σας παρακαλώ, με κάνατε να ύποφέρω, όταν σας βλέπω έτσι!

— Η νέα προσπάθησε να ξαναβρ'η κάπως τις δυνάμεις της. Σκοπίστε τα μάτια της, έπειτα έβγαλε απ' την τσέπη της το συντομο γράμμα, που είχε πάρει το πρωί.

— Διαβάστε, είπε άπλά.

Ο Τζούλιο τ'ο έρριξε μια γοήγηση ματιά κι' άνασκήρτησε.

— Την έβρω, αυτή την κυρία

Πράνα, είπε. Τη θεράπευσα πέρσι, από μια νευραλγία του στομαχού. Δεν είναι διευθύντρια ενός παρθενωγείου;

— Η Τζέμμα έγνεψε «ναί».

— Τη βρήκα τότε πολύ ευγενική και μορφομένη, πρόσθεσε ο Τζούλιο. — Άπορά, λοιπόν, πως μόρτοσε να σας γράψ'η αυτό το γράμμα... Σας έξηγησε τούλαχιστο για ποιά λόγο σας άπόλυσε έτσι άποτομα;

— Δέ μόρτοσε ακόμα να της μιλήσω. Σας βεβαίω δε πως πάω να τρελλαθ'ω, κύριε Τζούλιο, γιατί ξέρω πως φέρθηκε πάντα καλά και τίμια και πως δεν έβριζα τέτοια προσβολή! Δεν ύποφέρω μόνο για την υλική ζημία μου, αλλά κυρίως για την ήθική. Και πιστεύω πως έχω το δικαίωμα να άπατήσω μια έξηγηση.

Ο τόνος της νέας, γεμάτος ειλκρινείας, έκανε βαθειά έντυπωσι σ' το Τζούλιο.

— Μου άφινετε αυτό το γράμμα; της είπε. Θα πάω εγώ ο ίδιος να δω την κυρία Πράνα. Πρέπει να ύπάρχη έδω κάποια παρεξήγησι, που θα τη ξεδιαλύνω.

Χαρά άπέραντη έλαμψε σ' τα μάτια της Τζέμμας.

— Ό, ευχαριστώ, ευχαριστώ! φώναξε. Ναί, εμπιστευομαι σ' σας, κολέ μου εύεργέτη! Θά μπορέσω ποτέ να σας άνταποδώσω το καλό που μου κάνετε;

— Κι' αυτό που κάνετε σεις σ' μένα, Τζέμμα, δεν τ'ο λογαριάζετε; Τ'ο μελαγχρινό πρόσωπο της κοπέλλας κοκκίνισε έλαφρά. — Η συγκίνησι την έπνιγε, δεν την άφανε ν' άπάντησ'η.

Ο Τζούλιο την κύτταξε τρυφερά.

— Άκούστε, πρόσθεσε με χαριευτική φωνή. Σας είχα προτείνει να πάμε μαζί στην Έλβινα, μα τώρα έπιθυμώ να γυρίσετε γρήγορα κοντά σ' τη μητέρα σας, για να την ήσυχάσετε... Άπόψε θάρθω σ' το σπίτι σας να σας φέρω την άπάντησι της κ. Πράνα. Θέλετε;

— Όέλω ό,τι θέλετε και σεις! φώναξε θερμά η κοπέλλα. Σας έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη, γιατί είσαστε ο καλός μας άγγελος.

— Ύστερα έφυγε απ' την κάμαρα έκείνη εύτυχισμένη, τονωμένη ψυχικά απ' την πεποίθησι με το άνθρωπος έκείνος που άγαπούσε έλαφρά, θά ήξερε να την προστάτ'η, να την ύπεραπισθ'η σ' κάθε περίπτωση.

Ο Τζούλιο έμεινε λίγο ακόμα κοντά σ' την άρρωστη, χαμένος σ' ένα όνειρο, απ' το όποιο δε θάθελε πια να ξυπνήσ'η...

Ζ'.

— Η κυρία Πράνα βρισκόταν σ' ένα μικρό σάλον, και μιλούσε ζωηρά με τη θυρωρή. — Ήταν μια γυναίκα μεσόκοπη, με ψαρά μαλλιά, λεπτή φυσιογνωμία, εύκινητη σιλουέττα και ζ'ορτότατα μάτια.

Το παρθενωγείο της είχε έκλεκτή πελατεία, χωρίς στην καλή της φήμη. — Ήξεραν όλοι πως ήταν άλύγιστη σ' τα ζητήματα της τιμής και της ήθικής, πως είχε παρελθόν άμειπτο, και την άνάφεραν πάντα σάν ύπόδειγμα άρετής.

— Σου έπαναλαβάνω, έλεγε τώρα σ' τη θυρωρή, να της πής, όταν ξαναβρ'η, ό,τι δε μπορώ να τη δεχτώ. — Άν έπιμείνη, τόσο το χειρότερο γι' αυτήν!

— Όταν έμεινε μόνη, κάθισε μπροστά σ' ένα μικρό γραφείο, άνοιξε μ' ένα κλειδάκι ένα συρτάρι του πήρε από κεί μέσα ένα γράμμα και τ'ο ξαναδιάβασε ακόμα μια φορά, για να τ'ο έντυπωση πιδ καλά σ' τη μνήμη της.

— Πήρατε πληροφορίες για τη δεσποινίδα Τζέμμα Τσάκα, τη δασκάλα του πιάνου και των ξένων γλωσσών; — Όχι, άσφαλός. Κι' αυτό είναι, λυπηρό για σας και για τη σχολή σας.

— Λοιπόν, η μητέρα της ήταν μια γυναίκα άνήθικη. Μπορώ δε να σας τ'ο άποδείξω, γιατί ένας απ' τους φίλους της ήταν ο πατέρας του καλού φίλου, που σας γράφει. Κι' η κόρη άκολουθεί τον ίδιο δρόμο με τη μητέρα. Χρησιμοποιεί τα μαθήματά της σ' αν πρόφασι για να φεύγ'η απ' το σπίτι της και να πηγαίν'η με τους φίλους της.

παιδιά τους απ' το σχολείο μου... Πως μόρτοσε να εμπιστευθ' έτσι αυτή την κοπέλλα; Κι' όμως έπρεπε να τ'ο σκεφθ'ω πως ύπρχε κάποιο μυστήριο σ' τη ζωή αυτής και της μητέρας της, αφού άπόφευγε πάντα να μιλήσ'η για ό,τι τις άφορούσε, κι' έμενε κλεισμένη σ' τον εαυτό της! Μά μου την είχε συστήσει η μαρκησία Ριδέρα. Φαίνεται πως είχε γελαστή κι' έκείνη απ' αυτή την ύποκρίτρια.

— Η θυρωρή ξαναμπήκε σ' το δωμάτιο.

— Τί θέλεις; τη ρώτησε με έξαψ'η η διευθύντρια. Μήπως ξαναβρ'η αυτή η... — Άφ'ησε άσυμπλήρωτη τη φράσι της. — Άλλ' η έκφρασι της τρούαξε τη θυρωρή, που δεν την είχε ξαναδρ' ποτέ σ' τέτοια κατάστασι.

— Όχι, κυρία, απάντησε φοδισμένα.

— Τί θέλεις, λοιπόν; Μίλησε.

— Ήρθε ο γιατρός Τζούλιο Μπάρντο. Ρωτάει αν μπορέθ'η να τον δεχθ'η.

— Η φυσιογνωμία της κ. Πράνα

Δίλαξε άμέσως.

— Ο δόκτωρ Τζούλιο, είπε χαμογελώντας. Μά βέβαια! Νά περάση!

Σηκώθηκε για να ύποδεχθ'η το γιατρό και τούδωσε το χέρι της.

— Είναι πολυς καιρός, που δε μάς κάνατε την τιμή να μάς έπισκεφθ'ητε, γιατρέ, τού είπε. Κι' όμως έφέρετε με πόση εύχαρίστησι σ' αν βλέπω!

— Είσαστε πολύ καλή, κυρία, απάντησε ο Τζούλιο.

— Ποτέ δε θά ξεχάσω πως χρωστάω σ' σας τη θεραπεία μου από έκείνη τη μαρτυρική νευραλγία!

Τού πρόσφερε καθίσμα και κάθησε κι' αυτή κοντά του.

Ο Τζούλιο θέλησε να περιορίσ'η στο δυνατόν αυτά τα φιλοφρονημάτα, για να μη σ' το θέμα του.

— Σας εύχαριστώ πολύ, είπε, κυττάζοντας σ' τα μάτια την κ. Πράνα. Αυτό μου δίνει τ'ο θάρρος να σας ζητήσω μια χάρη.

— Ό,τι θέλετε! Φτάνει να ναι σ' το χέρι μου.

— Ναί, είναι. Θάθελα να μου

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

MANITO EYKALYPTOY KOUSSENTOS

Όσο βόκα!

Είναι η καραμέλλα που έκέρδισε σ' Πανελλήνιο δημοψήφισμα την συντριπτική πλειοψηφία όλων!

KARAMELLES

KON

ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ · ΛΕΜΟΝΙ · ΜΕΝΤΑ · ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ · ΡΟΥΜΙ ΟΥΖΟ · ΣΟΚΟΛΑΤΑ · ΒΟΥΤΥΡΟ · ΚΑΝΕΛΛΑ · ΤΣΕΡΡΥ

• Σ' ειδική συσκευασία την πιδ συγχρονισμένη και ύγιεινη.

Μεστέ μετ' ελπίδας γι' αυτό έδω-
το γράμμα, που στείλατε σήμερα
το πρωί στη δεσποινίδα Τζέμα
Τοσκά.

— Η κ. Πράνα έγινε κατάλαμψη.
Η συνείδησή της προδινόταν απ' το
ελαφρό τρεμούλιασμα των χει-
λιών της. Όσο κατώρθωσε να
επιβληθεί στον εαυτό της και να
ρωτήσει με παγωμένο τόνο:

— Ξέρετε αυτή τη δεσποινίδα;
— Ο Τζούλιο έμεινε άπαθής.

— Την ξέρω και την εκτίμω, α-
πάντησε. Είχα την άρρωστη μητέρα της,
μια ευγενική και καλή κυρία, ό-
χι καθε σέβασμού.

— Τα μάτια της κ. Πράνα λάμψαν
και τα χείλη της χάσανε το χρώ-
μα τους.

— Άρπαξε γρήγορα το άνωκυμο
γράμμα, που είχε λάβει, και τώ-
σε στο γιαντρί, λέγοντάς του α-
πλά:

— Όρίστε η δικαιολογία μου
γι' αυτό που έκανα.

Πριν διαβάσει το γράμμα, ο Τζού-
λιο ανάγνιψε την υπογραφή. Κι'

όταν είδε πως δεν υπήρχε, χαμογέ-
λασε περιφρονητικά. Όσο δεν
είπε λέξη. Διάβασε προσεκτικά το
γράμμα κι' ύστερα ρώτησε ήρεμα:

— Αυτό είν' όλο;

— Η κ. Πράνα κατακοκκίνισε.

— Δε σας φαίνεται αρκετό;

— Άν ό άνθρωπος, που σας έ-
στειλε αυτό το γράμμα, ήταν τίμιος
και ήθικός, θα είχε το θάρρος να
βάλει από κάτω την υπογραφή του,
ή θαρχότανε να σας δώσει τις α-
ποδείξεις, που λέει πως έχει έναν-
τίον της δεσποινίδος Τζέμας και

της μητέρας της... Μά πως έσείς,
που είσαστε πάντα τόσο δίκαιη και
αντικειμενική, έπηρεασθήκατε από

ένα άνωκυμο γράμμα, πρόστυχό, α-
τιμώ, κι' απολύσατε έτσι άμείως
μια άδωκα κοπέλλα, χωρίς καν να

της δώσετε τον καιρό και το δι-
καίωμα ν' άμυνθή;

— Η κ. Πράνα ένοιωσε πως ό γιαν-
τρός είχε δίκιο κατά βάθος. Πραγ-
ματικά, το γράμμα εκείνο μπορού-
σε νάναι ένας σαφής από συκοφαν-
τίες, έπισημονές από κάποιον που

μισούσε τη Τζέμα.

— Όπωςδήποτε όμως, ό ίδιος έ-
νοιασμένος θα μπορούσε ν' αποταθή
στις οικογένειες των μαθητριών
της, αν αυτή δε λάβαινε ύπ' όψη
της καταγγελίας του, και τότε θα
δημιουργούσε σκάνδαλο εις βάρος
του παρθενωγείου της, ζημιώνον-
τάς την ύλικά και ήθικά.

— Κι' έξ άλλω, η κ. Πράνα ένοιωσε
ταπεινώσει για τις παρατηρήσεις
του γιαντρίου, άκριτως γιατί ήταν
σωστές.

— Έχετε δίκιο, είπε. "Ίσως,
αντί να γράφω στη δεσποινίδα Τζέ-
μα, θαρρεπε να την καλέσω έδω και
να της αναγγείλω μ' ευγένεια την
απόλυσή της. Μά όμολογώ πως είχα
χάσει την ψυχραιμία μου στην

αρχή...

— "Ακούστε! τη διέκοψε νευρικά
ό Τζούλιο. Καυχίμαι πως είμαι έ-
νθωπος με τιμή. Λοιπόν, σας έ-
γκλωμαι για την έντιμότητά της δε-
σποινίδος Τζέμας. "Αν δεν ήξερα
πως άξίζει κάθε εκτίμησι, δε θα τη
δεχόμουν ποτέ στο σπίτι μου, ούτε
και θα έπετρανα να γίνη δασκάλα
και φίλη της κόρης μου.

— Άνολαυδόνοντας έτσι την όπο
ράσπισι της Τζέμας, ό Τζούλιο
παρασυρότανε κι' έλεγε περισσότε-
ρα απ' όσα σκεπτότανε για το πρό-
σωπο που άπασχολούσε όλη τη σκέ-
ψη του και την καρδιά του.

— Η διευθύντρια φάνηκε πως είχε
καταλάβει. Χαμογέλασε ελαφρά, μ'
επιείκεια.

— Με πείσατε, είπε.
— Ο Τζούλιο άπάντησε μ' άνακού-
φισι.

— Μπορεί λοιπόν η δεσποινίς
Τζέμα να θεωρήσει πως δεν έλαβε
το γράμμα σας και να ξαναπάρη
τη θέση της;

— Η κ. Πράνα ζάρωσε λίγο τα
φρύδια της.

— "Α, όχι, αυτό είν' αδύνατο,
έκρινε.

— Πως είν' αδύνατο, έφθον πει-
στώσατε, ότι είναι όθυμα συκοφαν-
τίας;

— Ναί, είμαι βέβαιη τώρα για
την έντιμότητά της. Για το καλό
της όμως, πρέπει να την άπομα-
κρύνω απ' το σχολείο μου. Γιατί,
αν έ- κάποιος έχθρό, αυτός θα έ-
κανε ποινή με την απόλυσή της, και
το γράμμα του θα μείνη μυστικό
μεταξύ μας. "Ενώ, αν άδιανοήτως
για την άνωκυμη καταγγελία του,
όπως του άξίζει, θα συνεχίση τον
πόλεμο έναντίον της δεσποινίδος
Τοσκά κι' έναντίον μου. Θα είδο-
ποίηση τις οικογένειες, των μαθη-
τριών μου. Πολλές απ' αυτές θα
τόν πιστεύουν. Και τελικά θα βγώ
έγω ζημιωμένη!

— Ο Τζούλιο σγκώθηκε και είπε,
χαμογελώντας θλιμμένα:

— Προτιμάτε, λοιπόν, ν' άφίσε-
τε να πιστευθί πως η δεσποινίς
Τζέμα είναι ένοχη; Δεν έχετε το
θάρρος να περιφρονήσετε μια ά-
νωκυμη καταγγελία; "Αφίνετε μάλλον
να θυσιαστή μια άδωκα κοπέλλα;
Αυτή είναι η πολυθώλητη άρετή
σας;

— Τα μάγουλα της κ. Πράνα κόκκι-
νισαν για μια στιγμή κι' ύστερα
χλώμισαν.

— Κύριε Τζούλιο!... πρόσφερε με
κόπο.

— Καλά, καλά, τη διέκοψε ό
γιαντρός. Περίττω να ζητάτε δικαιο-
λογίες! Νάσαστε βέβαιη πως δε θα
ξαναπατήση έδω το πόδι της ή δε-
σποινίς Τοσκά. "Επομένως, δεν ύ-
πάρχει λόγος ν' άνησυχήτε για τη
φήμη σας.

— Η φωνή του δεν ήταν καθόλου
άλλοιωμένη. Χαίρεται ψυχρά κι'
έφυγε, χωρίς να δοκιμάση να τον
έμποδισή η κ. Πράνα.

— Βγαίνοντας απ' το παρθενωγ-
γείο, ό Τζούλιο στριφογύριζε νευρι-
κά στα χέρια του τα γάντια του.
"Ενοιωσε το μυαλό του φλογισμένο.

— "Ήταν δυνατόν να ύπάρχουν τό-
σοι κακοί άνθρωποι στον κόσμο;
"Όχι, δε μπορούσε να θεωρήσει έ-
νοχη τη Τζέμα! Κι' ένοιωσε βαθιά
συμπόνια για τη φτωχή συκοφαντι-
κή κοπέλλα.

— Την ξαναέλαμψε με τη φαντασία
του, έτσι απλή, περήφανη, τίμια
και ήρεμη... Την είχε εκτιμήσει ά-
μέσως μόλις τη γνώρισε, γιατί ύ-
πάρχει μια ψυχική άναλογία μεταξύ
τους. "Ήταν κι' αυτή ένα απ' τα
σπάνια εκείνα πλάσματα, με τη με-
γάλη καρδιά και την άνώτερη
σκέψη...

— Ποιός μπορούσε νάχε γράψει εκεί-
νο το άτιμο άνωκυμο γράμμα έναν-
τίον της; "Ίσως κάποιος που τον
είχε άποκρούσει κι' είχε θελήσει να
την εκδικηθί γι' αυτό;

— "Επρεπε να κάνη λόγο για το
γράμμα στη Τζέμα; Μά όχι, γι-
ατί θα ήταν πολύ όδυνηρό το χτύ-
πημα! "Επρεπε να βρή κάποιος άλ-
λη δικαιολογία. "Η Τζέμα του εί-
χε έμπιστοσύνη και θα τον πί-
στευε.

— Γύρισε σπίτι του καταταραγιέ-
νος και θλιμμένος βαθιά.

— Βρήκε εκεί το Φράντς. "Αλλά δεν
του μίλησε σχεδόν, ούτε έδωσε προ-
σοχή στις έπιμονες ματιές του.

— Αναζήτησε την αδελφή του και
τη βρήκε μαζί με την Έλβινα.

— Βλέποντας τη δροσερή εκείνη κο-
πέλλα, με τα λαμπερά μάτια και
το γλυκό χαμόγελο, κανείς δε θα
μπορούσε να φαντασθί τη θύελλα,
που άναστάνανε την καρδιά της.

— Τις νύχτες, που δαυανούσε, έ-

φερνε πάντα στη φαντασία της το
νέο άξιώματικό, να κρατά άγκα-
λιάσμενη τη θεατρίνα. "Ήταν πιά
έναν συνεχές έφιάλτης γι' αυτήν.

— "Υποχωρόντας στα παρακάλια
της, η Άννα δεν είχε μίλησει καθό-
λου στο Τζούλιο για τη συνάν-
τησι εκείνη, ούτε για το θράσος
της τραγουδίστριας.

— Ο Βιττόριο δεν είχε ξαναπαρου-
σιαστή πιά. Κι' η Έλβινα όρκίζό-
τανε στην καλή κυρία Άννα πως
τόν είχε ξεχάσει.

— Εκείνη την πίστευε, γιατί, όπως
ήταν άσπρη, περιφρονούσε τώρα
το γυνί του Πρόσπερο για τη δια-
γογή του. Δε φανταζότανε καθόλου
πως η Έλβινα, αντί να βρή την
ποστήτη γαλήνη, ύπόφερε όλοένα πιο
πολύ...

— Μόλις η κοπέλλα είδε το Τζού-
λιο, άφησε το κέντημά της κι' έ-
τρεξε να πέση στην άγκαλιά του.

— Πόσο άργησε σήμερα, μπα-
μπά μου! του είπε φιλώντας τον.

— Είχα πολλές επισκέψεις. Κου-
ράστηκα...

— Γιατί δεν πήρες τ' αυτοκί-
νητο; ρώτησε η Άννα.

— Προτιμώ να περπατάω λιγά-
κι... "Αλλά, σας φέρνω τους χαι-
ρετισμούς της δεσποινίδος Τοσ-
κά.

— Κακή Τζέμα! Την περίμενα
σήμερα! φώναξε η Έλβινα.

— Δε μπορούσε κάρθι. Μά ίσως
να τη θες άσπρη... Τα πάτε πολύ
καλά οι δυο σας; έ;

— Ο Τζούλιο περίμενε με λαχτάρα
μια άπάντησι.

— Είναι τόσο καλή! την αγα-
πάω μ' όλη μου την καρδιά! φώ-
ναξε η Έλβινα.

— Κι' έμένα μ' άρέσει πολύ,
πρόσθεσε η Άννα. Είναι σφοδρή
κοπέλλα, μορφωμένη. Θα κάνη
εύτυχισμένο τον άντρα που θα πάρη
και θα γίνη μια άριστη μητέρα.

— Ο Τζούλιο έδωσε ν' άγκαλιάσει
και να φιλήση την αδελφή του γι'
αυτά τα λόγια της. Μά δεν τόλ-
μησε...

— Το βράδυ εκείνο, ντύθηκε με ί-
αίτερη έπιμέλεια. Φαίνονταν συγκι-
νημένος.

— Άν η Έλβινα δεν ήταν άπορο-
φημένη απ' τις σκέψεις της κι' αν η
Άννα είχε μεγαλύτερη παρατηρητι-
κότητα, θα καταλάβαιναν πως του
συνέβαινε κάτι παράξενο...

— Πραγματικά, ό άσπρηός εκείνος
άνθρωπος, που έπειτα απ' το θά-
νατο της Νινέττας, δεν είχε νοιώ-
σει άλλο αίσθημα παρά την πατρι-
κή στοργή για την Έλβινα, τώρα
αισθανότανε και πάλι την καρδιά
του γεμάτη απ' την εικόνα μιας γυ-
ναίκας!

— Άγαπούσε φλογερά τη Τζέμα,
την αγαπούσε, γιατί την ήξερε φω-
χή, δυστυχισμένη, συκοφαντημένη.

— Του φαίνονταν πως ήταν πλάσ-
μη γι' αυτόν, πως έβρεξε όσο καμ-
ιά άλλη να μοιράζεται τις χαρές
και τους πόνους του, πως θ' αγα-
πούσε την Έλβινα σαν αδελφή της
και την Άννα σά δεύτερη μητέρα.

— Αυτός που, από άτυπάρνησι, δεν
είχε ζητήσει να οτιάζη μια δική
του οικογένεια, άνειρευότανε τώρα
μια γυναίκα με άγνό χαμόγελο και
περήφανη ψυχή, που θα γινότανε δι-
κή του και θα του χάριζε χαριτω-
μένα παιδάκια...

— Όστόσο, με μια ίσχυρή προσπά-
θεια της θελήσεώς του, κατάφερε
να φαίνεται ήρεμος, όταν χτύπησε
την πόρτα της κ. Τοσκά.

— Του άνοιξε η Τζέμα. "Ήταν κι'
αυτή πολύ συγκινημένη. "Εσφίξε
τρέμοντας το χέρι του και του
είπε:

— "Η μαμά σας περιμένει.

— Η κ. Τοσκά καθόταν σέ μια
πολυθρόνα, στο σαλόνι. Σγκώθηκε
όμως άμέσως, όταν είδε το Τζού-
λιο, και τούδωσε το χέρι.

— "Αμασα όλα απ' τη Τζέμα,
του είπε. Είχατε την καλωσύνη να
την προσυλάξετε από μια ταπεινώ-
σι... Καθόστε, σας παρακαλώ. "Η-
ρατε ν' μάς πητέ το άποτέλεσμα
της επισκέψεώς σας στην κ. Πράνα.

— Ο Τζούλιο χαμογέλασε θλιμμένα.

— Μάλιστα, κυρία, άπάντησε.
"Ομολογώ όστόσο πως νομίζα πολύ
καλύτερη αυτή την κυρία...

— Καί, γυρίζοντας στη Τζέμα,
πρόσθεσε:

— "Έχετε έχθρους, δεσποινίς.
"Εκείνη τον κύτταξε, κοκκινίζον-
τας.

— "Εγώ; άπόρησε.

— Μάλιστα. Και κάποιος απ'
αυτούς, άνώκυμος, έγραψε στην κυ-
ρία Πράνα πράγματα άισχρά για
σας!

— Είναι δυνατόν;... φώναξε η
κυρία Τοσκά.

— Η Τζέμα άναστήκωσε περήφανη
το κεφάλι της.

— Κι' αυτή τα πίστεψε;

— Της έκαναν έντύπωσι, φοβή-
θηκε μήπως γίνη σκάνδαλο... και,
μολονότι με βεβαίωσε πως δεν πι-
στεύει αυτές τις συκοφαντίες, δεν
έννοεί να σας δειθί πιά στο παρ-
θενωγείο της.

— Η Λάουρα δε μπορούσε πιά να
κρατηθί.

— Μά είναι φριχτό! Φριχτό!
τραυλίσε. Τι κάνουμε, για να μάς
κυνηγή έτσι το πεπρωμένο; Καλά
τόλεγε σήμερα το πρωί, Τζέμα
μου, κορούλα μου, πως ήμαστε πά-
ρα πολύ εύτυχισμένες!... Μά να
κατηγορούμε έμένα, την τόσο κα-
λή, άγνη και τίμια!... Ποιοι είναι
αυτοί οι έσθιοι; Θέλω να δω το
γράμμα, για να μπορέσω να βρώ
ποιός τώστειλε.

— Η Τζέμα κύτταξε τη μητέρα
της. Δεν υπήρχε σά άραία έσπε-
ρα μάτια της καμιά άγωνία. Μό-
νο μια άπέραντη θλίψη.

— Είναι άνώφελο, μαμά, είπε.

— "Όποιος κι' αν είναι αυτός ό κα-
κόηθης, δεν άξίζει τον κόπο ν' ά-
σκοληθούμε μαζί του. "Όσο κι' αν
με ύπερασπισθή, δε θα κατορθώ-
σιν να πείσης την κυρία Πράνα.

— Άν δεν ήταν έτσι, δε θα μούστελ-
ε αυτό το γράμμα. "Αφού άρνιέ-
ται να με δεχθί, σημαίνει πως άμ-
φιβάλλει για μένα.

— "Θα χάνουμε την άξιοπρέπειά μας,
αν πηγαίνουμε να την παρακαλέσω-
με, ή αν ζητούσαμε ν' άνακαλύψου-
με τον πρόστυχο άνωκυμογράφο...

— Βλέπεις, τώρα που έξω για ποίό
λόγο με άπέλυσε η κυρία Πράνα,
είμαι πιο ήσυχη. Γιατί η συνέδη-
σί μου είναι εν τάξει και μπορώ να
κυττάζω στο πρόσωπο τον καθένα
χωρίς να κοκκινίσω.

— Ο Τζούλιο την άκούγε με θαυ-
μασμό.

— Αυτή, που είχε το θάρρος να μι-
λήσει έτσι, δε μπορούσε παρά να εί-
ναι ή άγνώτερη και άθωότερη κο-
πέλλα του κόσμου. "Ήταν πιά βέ-
βαιος ό Τζούλιο. Κι' αυτή ή πε-
ποίθησι του ένίσχυσε την άπόφασι
που είχε πάρει.

— Σας έπηρεασε και σας αυτό
το γράμμα; τον ρώτησε η Τζέμα,
κυττάζοντάς τον στα μάτια.

— Τόσο λίγο, άπάντησε εκείνος
σταθερά, ώστε ήρθα έδω τώρα, για
να ζητήσω το χέρι σας από τη μη-
τέρα σας!

— Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει η
Λάουρα απ' την έκπληξη και τη
χαρά της.

— Πως!... φώναξε. Θέλετε, αλή-
θεια;... Τζέμα, κόρη μου, έσύ πρέ-
πει να δώσης την άπάντησι.

— Μια λάμψη χαράς άνέκφραστης
είχε περάσει απ' τα μάτια της νέ-
ας. Όστόσο δεν έχασε την αυτοκυ-
ριαρχία της.

— Σας εύχαριστώ απ' το βάθος
της ψυχής μου για την αίτησί σας,
είπε με σταθερή φωνή. Νά είσαστε
σίγουρος πως δε θα έσχάσω ποτέ
αυτή τη στιγμή. Συχωρέστε με ό-
μως αν θα σας άπαντήσω άρη-
νικά!

— Ο Τζούλιο χλώμισε.

— "Αρνητικά; Γιατί;

— Γιατί μπορεί να μετανιώσω-
τε μια μέρα για τη θυσία σας, που
σας την ύπαγορεύει μόνο η γεν-
νοσυχνία σας και η μεγάλη κα-
ρό σας...

— Άν σκεφθήτε κάποτε
πως έλεγε ίσως την αλήθεια αυτό
το γράμμα; Θα ήταν τότε ό θάνα-
τός μου! Δε θέλω να περάσι ποτέ ή
παρασυμική άμφιβολία απ' το νού
του ανθρώπου, που θα του έχω
αυτή την καρδιά μου και τη ζωή
μου. Περισσότερο κι' απ' την άγά-
πη του, έπιθυμώ την εκτίμησι και
την έμπιστοσύνη του. Γιατί δεν
έχω τίποτ' άλλο στον κόσμο απ'
την τιμή μου. Κι' δε θέλω ν' άμ-
φιβάλλω κανείς γι' αυτήν.

— Στο πρόσθετο: Η συνέχεια.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΙΜΗ

Ο νέος γιό τις αγροτικές ασφαλίσεις επέβαλε
600 δρχ. φορολογία στα ψυγεία.

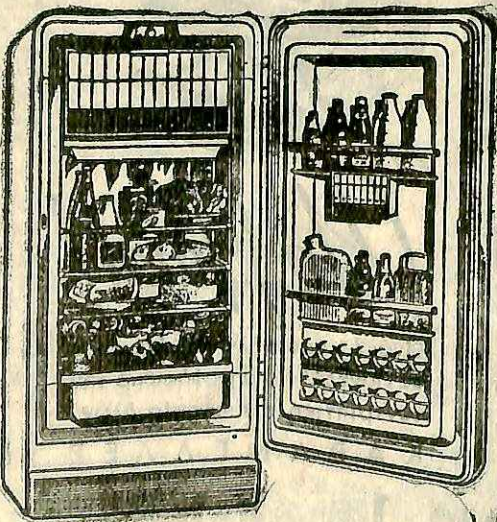
Η τεράστια ζήτηση ψυγείων ΙΖΟΛΑ κατά το 1961
και οι προβλεπόμενοι πωλήσεις έπιτρέπουν στην
Έταιρεία ν' αναλάβη ή ίδια την πληρωμή του
φόρου εις το άκέραιο και νά διατηρήσει τις τιμές
των ψυγείων της ίδιες!

Η ΙΖΟΛΑ πιστεύει πως έτσι συμβάλλει στην
έπιτυχία των αγροτικών ασφαλίσεων και στην
άνοδο του ελληνικού διατικού έπιπέδου, χωρίς
επιβάρυναι του καταναλωτού.

ΤΙΜΑΙ ΨΥΓΕΙΩΝ (ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΕΙΣΦΟΡΑΣ)

Ψυγείον 6 ποδών (Κ)	δρχ. 7.400.—
Ψυγείον 8 ποδών (Κ)	» 8.000.—
Ψυγείον 8 ποδών (ΚΧ)	» 8.300.—
Ψυγείον 8 ποδών (F)	» 8.400.—
Ψυγείον 8 ποδών (FX)	» 8.900.—

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΙΖΟΛΑ

μιά κίνηση με BAC
άρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

Με μια μόνον κίνηση το BAC-STICK
σας άναλλάσσει από κάθε σωματική
όσμή που ένοχλεί το περιβάλλον σας.
Έκατομμύρια γυναίκες, σ' όλο τον
κόσμο χρησιμοποιούν κάθε μέρα το θαυ-
ματοργό BAC-STICK χάρις στο όποιον
έξασφαλίζουν τη σωματική φρεσκάδα
και δροσιά τους.

Προϊόν
OLIVIN

Ζητήστε σήμερα

BAC

stick

BAC κόκκινο με άρωμα δροσερό
BAC πράσινο με πιο έντονο άρωμα
σε 3 διάφορα μεγέθη (τσάντας - κανονικό - οικονομικό)

Μόνο το BAC περιέχει το βακτηριοκτόνο άποσμητι-
κό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια

Η ΦΑΡΙΝΤΑ έρριξε μία ματιά στον καθρέφτη της και χαμογέλασε Ικανοποιημένη. Τα φιλιά της χείλη της ήταν κατακόκκινα και τα σκελετά της μάτια τονισμένα με μαύρη βαφή. Τέντωσε απότομα το παχουλό της πόδι, κάνοντας τη σκιάδα που της φορούσε, να μεταξιά της παρούσκια, να περπατά ανάσκελα στο παχύ χαλί.

—Κάνε νηλόνα λοιπόν! της φώναζε ανυπόμονα. Κι' εσύ δεν τελειώσες ακόμα με τα μαλλιά μου! Μου φαίνεται πως θα διατάξω να σ'εραστήσουν και τις δύο, για να νιατρούνε απ' την τεμπελιά σου.

Οι δύο σκληρές τσακίστηκαν να τελειώσουν και να βουήναι βιαστικά απ' τον όντα της θυμωμένης χανούμισσας. Η Φαριντά ήταν πάντα οξύθυμη, να σήμερα έδειχνε ακόμα πιο κακή από συνήθεια.

Κι' ολόκληρο το χαρέμι μάντευε το γιατί: Ένας πειρατής είχε κλέψει δωρο στο βεζύρη μία καινούρια σκιάδα, που η παρ'αίτη έμοιαζε της μπουρσούς να ξετρελλάνει κάθε άντρα.

Μέχρι τώρα η Φαριντά ήταν η φαιότερη απ' τις έδωρηντα νυναικές του βεζύρη. Όμορφη. Μα θα κατάρθωνε άραγε να παραδινή με τη νεοφερμένη, η δάχανε την προτίμηση του αφέντη και μαζί μ' αυτήν τα πονόμια της...

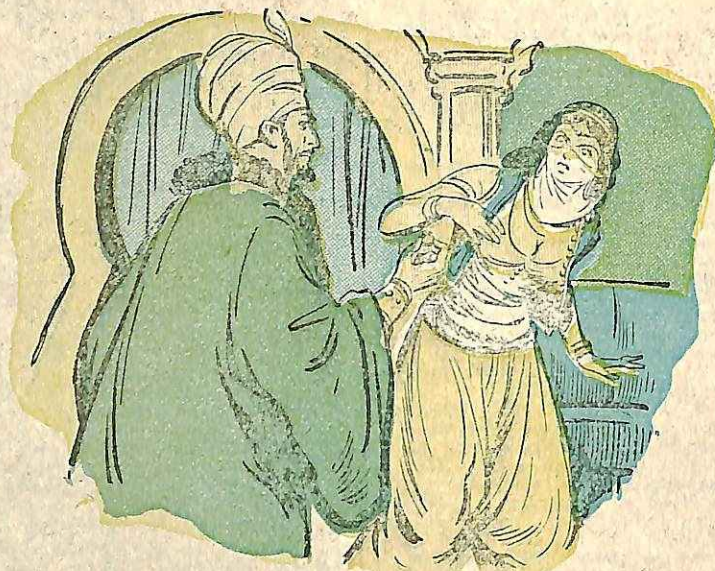
Γι' αυτό είχε φορέσει απόψε τα πιο προκλητικά σαβάρια της κι' είχε αλείψει το κορμί της με τα πιο μεθυστικά αρώματα της Ανατολής. Σκόπευε να ζήτηση απ' τον Όμερ να διώξει την καινούρια και πίστευε πως θα το πετύχαινε αν έβαζε σ' έννοια όλη τη γοητεία της.

Ο βεζύρης άρνησε να την έπιανε εκείνο το βράδυ. Κι' ότ'αν μπήκε, επιτέλους, στον όντα, πήγε να καθίσει στο πουπουλένιο μαξιλάρι του σοφά, χωρίς να αίσθη, ούτε μία ματιά στο χανούμια. Έκλεινε κουλουριασμένη, υποσώπια, στα πόδια του και τον ρώτησε παραπονεμένα:

—Γιατί άρνησε απόψε ο αφέντης μου;

Ο Όμερ δέ φάνηκε να την άκουσε καν. Χάθηκε να νένεια του, κι' η ματιά του ήταν κερφαμένη στο έζυνο κασάκι, σαν να θέλει κάτι με τη φαντασία του...

—Αλλά! Αλλά! αναστέναζε σε μία στιγμή. Από πού πήρε

—Με παρακάλεσε να σ'εραστήω στο χαρέμι και σ'αν απόδειξη της φιλίας της σου στέλνει αυτό το δαχτυλίδι...

τα χρώματα για να φτιάξες εκείνα τα ποσείνα ματρία, τα χρυσά, κόκκινα μαλλιά και το φιλντισένιο δέμα!...

Η Φαριντά έπνιξε με δυσκολία μία κραυγή λύσσα.

Πρόσγειν ματρία και κόκκινα μαλλιά είχε μόνο μία στο χαρέμι: η καινούρια σκιάδα, η Γκιούλ. Ρότε την είχε δει κι' ο Όμερ, και του είχε κάνει μάλιστα τόσο έντονη, ώστε να τη σέφεται, ακόμα και τώρα που βρισκόταν μπροστά στη Φαριντά!

Η χανούμια προσπάθησε να κρύψει τη μανία της, με την έλπιδα πως τα έπειρα φίλια και τα χάδια της θα κάνανε το βεζύ-

ρη να ξεχάσει την άλλη. Μα ο Όμερ, όχι μόνο δεν άπλωσε, τα χείρα του να την ανάκαλινε, αλλά σπρώχνοντας, ένοχλημένος, και βγήκε απ' τον όντα.

Έκλεινε τη νύχτα, η Φαριντά δέν έκλεισε μάτι. Στο φουρνίζε στα μαλικά της στρώματα κι' έψαχνε να βρει με ποιά τρόπο θα έβγαζε απ' τη μέση τη Γκιούλ...

Το πρωί, όταν ήρθε να την ευπνήσει η νύχτα σκιάδα της και τη βόλκε κλωνί και κομμένη, έδαλε τις φωνές:

—Γιατί δέ φροντίζεις τον έαυτό σου, κυρά μου. Πρέπει να είσαι άμορφη, προπατρός, τώρα που ο πολυχρονιμένος μας άφέντης αποφασίζει να παντρευ-

Το κομικοτραγικό ήταν πως η σύγκρουση συνέβη σ' ένα καινούριο αυτοκινητόδρομο της περιοχής του Σαν Φρανσίσκο, που τον είχαν εγκαινιάσει μόλις πρό 2 ημερών για τη διευκόλυνση της κυκλοφορίας των αυτοκινήτων. Κι' όμως, μετά 43 ώρες, η ομαδική σύγκρουση σταμάτησε τελείως την κυκλοφορία για αρκετό χρονικό διάστημα.

Οι κύριοι δέ υπεύθυνοι όλης αυτής της ιστορίας, δυο άμφοτεροι όδηγοί, το σκόσανε με τ' αυτοκίνητά τους, πριν φτάσει η αστυνομία, χωρίς να έχουν πάσει το παραμικρό. Νά πως ακριβώς έγιναν τα πράγματα: Στις 27 Νοεμβρίου 1958, κατά τις 8 το πρωί, κάποιος άγνωστος σωφέ έτρεχε με τ' αυτοκίνητό του στον αυτοκινητόδρομο. Σαφινικά είδε μπροστά του κάτι σαν άσπρο σύννεφο. Ήταν μία τοπική διήγλη.

Αλλά ο όδηγος νόμισε πως δέν ήταν πολύ πυκνή και δέν ελάττωσε την ταχύτητά του. Κατάλαβε το σφάλμα του μόλις βρέθηκε μέσα στην διήγλη, κι' άμμεσα φρεναρίσε λίγο, άναψε τα φώτα του για να ειδοποιήσει τους άλλους αυτοκινιτιστές, κι' εξακολούθησε το δρόμο του με μικρότερη ταχύτητα — ενώ πίσω του άρχιζε η καταστροφή!

Βλέποντας σαφινικά ν' ανάβει το πινυό κόκκινο φως του, ο όδηγος τού έπονιμεν αυτοκινήτου φρεναρίσε τόσο απότομα, ώστε τ' αυτοκίνητό του πτεροποιήσε λίγο και σταμάτησε. Ένώ όμως νόμισε πως έλεγε γλυτά, απ' τον κίνδυνο, έπαιε πάνω του έν' αυτοκίνητο που ένοταν από πίσω, και το ίδιο έπαθαν άλλα τέσσερα στη σειρά.

Ο σωφέ τού πέμπτου, πρόσφα, θάλασε ν' άποσύνη την αστυνομία, έστριψε απότομα το τιμόνι και έβρεθηκε στο άριστερό τμήμα του δρόμου, μπροστά σε δυο αυτοκίνητα

που έρχονταν αντίθετως. Το άποτέλεσμα ήταν να συγκρουστούν και τα τρία.

Στο μεταξύ, στη δεξιά πλευρά του δρόμου, άλλα όχτω αυτοκίνητα πείσανε πάνω στα προηγούμενα. Έτσι, ο συνολικός αριθμός έφτασε τα 16. Και το κακό συνεχίστηκε...

Ένας άμυαλος σωφέ σταμάτησε, κατέβηκε και πήγε να δει τι συνέβαινε. Μία βασκαλά, που όλοιουθόσε με τ' αυτοκίνητό της, φρεναρίσε άμμεσα. Δέ μπόρεσε όμως ν' άποσύνη τις άλληλεπάλλινες συγκρούσεις τεσσάρων άλλων αυτοκινήτων που άκολουθούσαν.

Οι συγκρούσεις εξακολούθησαν, άσπου πήρε είδηση ένας πόλιμαν που περιπολούσε με τη μοτοσυκέτα του, και πήρε τα άπαιτούμενα μέτρα για να σταματήσει το κακό.

Έπειτα είδοποισε με τον άσύρματο κι' άλλους συναδέλφους του. Σε λίγο είχαν φτάσει έξη νοσοφέρων τού τραυματίες, κι' ένα πυροσβεστικό για να ξεπλύνει τα ποτάρια της μετενένας που είχαν χυθεί στο δρόμο.

Τα 24 όπ' τ' αυτοκίνητα είχαν κακά χάλια. Άποτέλοισαν ένα χάος από στραβάμενα μέταλλα, θρούμιασιμα κούσταλλα, σκουριασμένες άποσκευές. Οι τραυματίες πλείαν στο αίμα τους.

Ο σωφέ ενός αυτοκινήτου έπαι: «Ευτυχώς δέν έπαθα τίποτα!» Αλλά, όταν έπιχειρήσει ύστερα ν' άναβη το ταχύμετρο του με τον άναπτήρα του, κατάλαβε πως είχε σπάσει το χρονόμετρο του.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο σωφέ σάφην που είχε μη όλοτα, χάσε μέσα στην διήγλη, κι' ο άλλος που είχε σταματήσει, άσυλόγιστα στη μέση του δρόμου, έφυγε χωρίς να πείδων τίποτα!

τη την ζένη!

—Τι; φώναζε η Φαριντά. Θα την κάνω νυνάικα του... Μα δέν είναι κόρη κανενός άρχοντα! Είναι μία άπλη σκιάδα, που του τη χάσαν οι πειρατές.

Αυτό σημαίνει πως τήν άναπαίε, περισσότεράκι μου, ψιθύρισε η νύχτα. Και θέλεις να σου πώ και κάτι άλλο; Λένε πως η Γκιούλ θα τον βάλλει να σε διώξει απ' το χαρέμι, για να μην έκη αντίπαλο!

Αυτή τη φορά, η χανούμια, πετώθηκε σαν νύμφη απ' το σοφά της κι' έπεσε πάνω στη νύχτα, γά να τήν ξεσκιση. Κατάλαβε όμως άμέσως πως δέ θα κέρδιζε τίποτα αν τήν έκανε κι' αυτήν έχθα της...

Σαφινικά, μία ιδέα φύτρωσε στο μυαλό της. Τράβηξε απ' τον κόρφο της, ένα φουσκωμένο πουγκι και το κούνησε άρνα μπροστά στο πρόσωπο της νύχτας.

—Θάβλεπε να σ'όδινω; τη ρώτησε, κουνουρίζοντας τα χρυσά νομίσματα.

Τα μάτια της άλλης άστράφην από άπληστία κι' έκανε ν' άπλώσει το χέρι της. Άλλά, να τράβηξε πίσω το πουγκι.

—Θά νινη δικό σου, αν κάνεις ό,τι θά σου πώ! της έδλωσε.

—Σάν τι; ρώτησε τρουανιμένη η κόκκινη.

—Τίποτα το σπουδαίο, τη βεβαίωσε η χανούμια. Άσκει να βάλεις ένα δαχτυλίδι, άνάμεσα στα κομηνια της Γκιούλ!

Άνοικε μία μεγάλη κασετίνα, νεμάτη πανακρίβα κομηνια, κι' έβγαλε από μέσα ένα χρυσό δαχτυλίδι, στωλιμένο μ' ένα πράσινο ζαερί.

—Λοιπόν, τί λές; ρώτησε τη νύχτα.

—Είμαι από μικρό κοριτσάκι μέσα σ' αυτό το χαρέμι, άπάντησε έκείνη, και έρω πως το νυνάικό μου, όποιος ήταν, άν υπονοεί μ' άπέλειωτους διαδρόμους, με πείσει ποτέ πως, αντί να χάσω ένα μακαίο στην καρδιά της Γκιούλ, που σου πείρε τον καλό σου, της κάνεις διόρα!... Μόνο αν μου έξηγησεις τους σκοπούς σου μπορεί να σε βοηθήσω.

Η Φαριντά δίστασε, για λίγο, μα μη μπορώντας να κάνει διαφορά στο έσωτερικό του νύχτα, άπληστου μιά μικρή άκμή, βουτηγμένη σε δηλητήριο, πού ένα ντραζούνισμα της ήταν άσπετο για να φέρει κεραυνόβολο το θάνατο.

Η σκιάδα έμεινε σκεφτική, παλεύοντας άνάμεσα στο φόβο της τιμωρίας και την άπληστία της. Τέλος, νίκησε η δεύτερη.

—Σε μία ώρα, το δαχτυλίδι θα βάλκεται άνάμεσα στα κομηνια της Γκιούλ, ύποσχέθηκε στην κυρά της. Παρακάλα μόνο τον Άλλάχ να της άρει και να το φορέσει νηρόνρα!

Η Φαριντά δέν περιέμενε πως θα ξανάβλεπε το βεζύρη πρστού. Και τάρκασε, άντικρύζοντας τον ίδιο βράδυ, να μπαινή στον χαρούμενο.

Είχα αποφασίσει να σε διώξω, της είπε χωρίς προλόγου. Μα αυτή έχει καλή καρδιά και δέ θέλει να σε κρατήσει στο χαρέμι, και σ'αν άρξεί η της φιλίας της σου στέλνει αυτό το δωροφά.

Τα μάτια της Φαριντά άνοιξαν διάπλατα απ' τον τρόμο, καθώς καρφωμένη πάνω στο πρσινά ζαερί. Σαν άστράφη, πείρασε απ' το μυαλό της η σκέψη πως η νύχτα σκιάδα τήν είχε προδώσει στην καινούρια εύνοιας.

Έκείνη τήν έκδικισαν τώρα σκληρά.

Έκανε ένα βήμα πίσω, νεμάτη σκέψη.

—Πάει! Δέ θέλεις να το πάρεις; ούτως ο βεζύρης μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

Και, πείνοντάς της το χέρι, της φέρεσε δια της βίας το δηλητηριασμένο δαχτυλίδι!

Η χανούμια ούρλιασε, νοιμάθοντας το έλαφρό ντραζούνισμα, νοιμάθοντας το δαχτυλίδι της, κι' άμμεσα σωριάστηκε στο πάτωμα, κεραυνόβουτηγμένη.

Α. ΣΕΛΛΕ

Ο Κρονογραφικός Κώδικς ΤΟΥ ΜΑΤΙΟΥ

Ένα μυστήριο που θαδίζει προς τη λύση του

ρία αντίστοιχει το καθένα. Με ποιά σημάτα δηλαδή πληροφορείται το όπτικό κέντρο αν το αντικείμενο είναι μικρό ή μεγάλο, άσπρο ή μαύρο, στρουγγυλό ή τετραγωνικό, κλπ.

Ο καθηγητής Μπίσοπ και οι συνεργάτες του χρησιμοποιούν γι' αυτές τις έρευνες τους το «πολύδεσμον οφθαλμοσκόπιον», μία συσκευή που έπινοήθηκε έπειτα από 6 έτων προσπάθειες και δοκιμές.

Δέν πρόκειται για το άπλο και συνηθισμένο οφθαλμοσκόπιον, με το όποιο εξετάζουν οι οφθαλμίατροι το έσωτερικό του ματιού, στέλνοντας μέσα από την κόρη μία λεπτή φωτεινή δέσμη. Η συσκευή του καθηγητού Μπίσοπ είναι άσύγκριτα πιο πολύπλοκη.

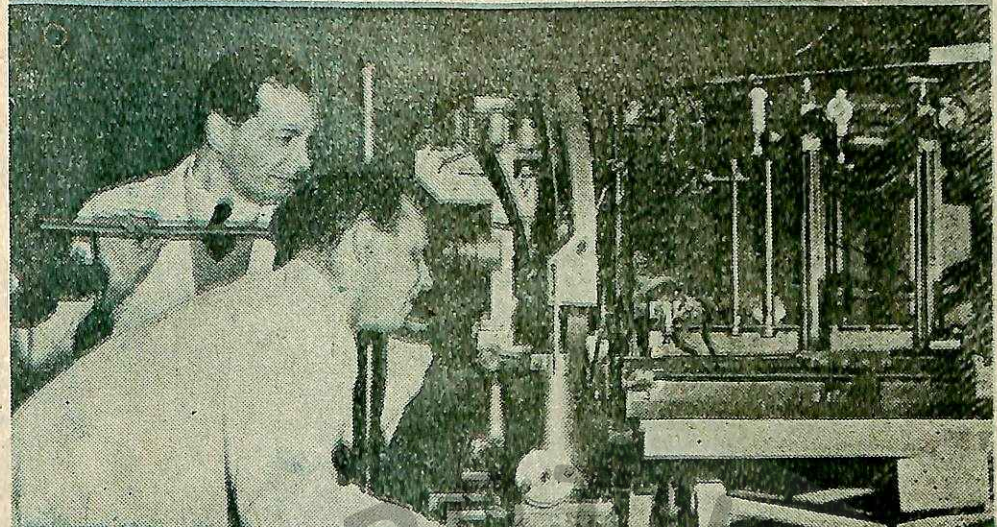
Μ' αυτήν, οι έρευνες στέλνουν μέσα στο μάτι φωτεινές δέσμες διαφόρων ειδών, γνωστού μεγέθους, έντασης, σχήματος, χρώματος, κλπ. Και άναλύουν κάθε φορά τις αντί-

λεκτρονικούς ένισχυτάς και μεταβάλλοντας σε ήχους. Τέλος, ένας ηλεκτρονικός έγκέφαλος ταξινομεί και καταγράφει αυτούς τους ήχους σε ειδικά δελτία, ενώ συγχρόνως προσπαθεί να τους συσχετίσει μεταξύ τους, για να σχηματίσει μία γενική εικόνα του κώδικος που άποτελούν.

Ο καθηγητής Μπίσοπ σκοπεύει να έπεκτείνη τα πειράματά του σε κομηνία και πιθήκους, που έχουν μάτια και νεύρα πολύ όμοια με τα ανθρώπινα.

Στα πειράματά που γίνονται με ανθρώπους, ο εξεταζόμενος στέκεται μπροστά στο οφθαλμοσκόπιον και, καθώς εισχωρούν στα μάτια του οι διάφορες φωτεινές δέσμες, περιγράφει τις έντυπώσεις που του προκαλούν. Οι έρευνες αυτές συγκρίνουν τις προφορικές αυτές πληροφορίες με τα στοιχεία που συγκεντρώναν εξετάζοντας τα γατίσια μάτια, κι' έτσι πλουτίζουν τις γνώσεις τους.

Ο καθηγητής Μπίσοπ, ηλικίας 43 έτων, λέει, με τη μετριοφροσύνη και την έπιουλια-

Ο Αυστραλός καθηγητής Π. Μπίσοπ, με το βοηθό του δόκτορα Λέβικ, ρυθμίζει το «πολύδεσμον οφθαλμοσκόπιον», πριν άρχισι ένα πείραμα μ' αυτό.

δράσεις του ματιού σ' αυτές τις δέσμες. Τα λεπτομερέστερα πειράματά έχουν γίνει με γάτες. Οι έπιστήμονες στέλνουν τρεις φωτεινές δέσμες στο έσωτερικό του ματιού της γάτας. Οι δέσμες αυτές πέφτουν άπ'αυτο στον αμφιβληστροειδή και το όπτικό νεύρο μεταφέρει τους έρεθισμούς του σε σημάτα του κώδικος.

Με ειδικά ηλεκτρόδια συλλαμβάνονται τότε τα ηλεκτρικά αυτά μηνύματα που προορίζονται για τόν έγκεφαλο, διαδίδονται σε η-

κακότητα που χαρακτηρίζει πάντα τους άληθινους έπιστήμονες:

«Εργαζόμαστε σ' αυτό τον τομέα εδώ και 13 χρόνια. Είναι δέ πιθανότατο ότι θα έχω γράψει, προτού ξεδιάλυθω με Ικανοποιητικό τρόπο την άφανταστη ποικιλία των σημάτων του κώδικος, που στέλνουν τα μάτια μας στο έγκεφάλό μας».

Πάντως, είναι γεγονός πως ένα άπ' τα μυστήρια του ανθρώπινου οργανισμού θαδίζει ήδη προς τη λύση του.

ΚΑΝΟΥΝ ΝΟΣΤΙΜΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ!...

Πιάνουν τη νεύσι βανίλιας, πορτοκαλιού, βερυκοκέου, κ. ά.

Η ΓΕΥΣΙ ΤΟΥ περιήγηση άμερικάνικου άναψι-κτικού «Κόκα» Κόλα άλλάξε τελευταίως, γιατί οι καταναλωτές του είχαν διαπιστώσει ότι το καταναλωτικό κοινό το ήθελε λιγότερο γλυκό και κάπως πιο τσουχτερό. Συγχρόνως η ασμπάνια που εισάγεται από τη Γαλλία στην Άμερική, δέν είναι πιά γλυκιά σαν άλλοτε, αλλά «έρη» (σέκ).

Αυτά τα δυο παραδείγματα δείχνουν πως έχουν άλλαξε σημαντικά τα γευστικά γούστα των Άμερικανών. Υπάρχουν λοιπόν στις Ηνωμένες Πολιτείες μεγάλες έταιρείες, με πολυάριθμο είδος προσωπικό, που προσπαθούν συνεχώς να εξακριβώνουν αυτά τα γούστα και να Ικανοποιούν. Παράγουν δηλαδή κατάλληλα μίγματα χημικών και φυτικών ουσιών, προωριόμενα να προστεθούν στα τρόφιμα, τα ποτά, τα φάρμακα, κλπ., για να τα κάνουν πιο ευάρεστα στον ούρνησκο των καταναλωτών. Φυσικά, κρο-

για τη δύσκολη αυτή δουλειά χρησιμοποιούντα άτομα με τόσο άνεπτυγμένη γεύση, ώστε μπορούν ν' άνταληφθούν την παροήντα μίας μικρής κουταλιάς άλατος μέσα σε 40 κύλα νερό!

Το περιεργό είναι ότι οι μεγαλύτερες έπιπες τους δέν άφορούν τα φαγητά, αλλά τα φάρμακα. Οι νυατροί έχουν διαπιστώσει ότι, άπ' ένα φάρμακο έξη άσχημη γεύση, ά άδρα στες δέν το παίρνει ταχτικά, κι' έτσι, τα άπ' τελεσμάτα του δέν είναι τόσο Ικανοποιητικά. Γι' αυτό, οι μεγάλες φαρμακευτικές έταιρείες προσπαθούν με κάθε τρόπο να καλλιεργήσουν τη γεύση των προϊόντων τους.

Έτσι, ένα νέο φάρμακο για το κρονολόγημα της Έταιρείας Σάρινγκ ήταν άδυσιαστο, για να περιεχέει ασπιρίνη. Έπειτα όμως από 6 μήνών πειράματα και δοκιμές, βρέθηκε ο πρώτος να γίνεται εύληπτο και ευάριστο, με μία προσθήκη που του δίνει τη γεύση της σοκολάτας, της βανίλιας και του πορτοκαλιού. Έπίσης οι σοφιστάδες παίρνουν μία γεύση ινδικού άρβουλου, τα άντιδωτικά ιπανάνας, τα δραστικά χερυκοκέου, τα άντισταμινικά ροδάκινου κλπ.

Έξ άλλου, για τα τσιγάρα, τα ποτά και τόν καπνό της πίπας χρησιμοποιούνται κατάλληλα μίγματα, που θυμίζουν στη γεύση τη σοκολάτα, το μέλι, τη γλυκύτητα ή διάφορα φρούτα.

Λεγεωνάριοι με την σημαία του σωματός τους, όπου είναι γραμμένες οι λέξεις «Τμήν και Άφοβισμός».

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Η ιδέα της ιδρύσεως της ανήκει στον Πρώσο στρατηγό Μπλόμερ!

Η περιγραφή «Λεγεώνων των Ξένων», το πιο αξιόμαχο και πιο ακληροπράσιο στρατιωτικό σώμα του κόσμου, διαλύεται. Η επισημη διάλυση της τους ν' άρχισαν ακόμη και δεν αποκλείεται να προτιμηθεί τελικά η λύση να περάσει η Λεγεώνα από «φυσικό θάνατο». Αυτό, πιθανότατα, σημαίνει η απόφαση του στρατηγού Ντε Γκώλ να κλείσουν όλα τα γραφεία κατατάξεως λεγεωναρίων, που υπάρχουν στην Γαλλία, και να πάψουν συγχρόνως οι Γάλλοι πράκτορες του εξωτερικού να υποκλοπούν (καινούργιο υλικό).

Όμως είτε η μία είτε η άλλη λύση δοθεί, είτε διαλυθεί είτε αφεθεί να «κοιμηθεί» η Λεγεώνα των Ξένων, το θέσαιο είναι πως, έπειτα από σχεδόν 60 χρόνια ζωής, έφτασε πια στις τελευταίες ημέρες της. Σε λίγα χρόνια, ή υπάρχει πια, ή δρόμοι της, ή ιστορία της θα έχουν περάσει στο παρελθόν και θα έχουν γίνει ένας ρομαντικός θρύλος, που θα κούνη, όμως, όπως όλοι λίγο - πολύ, οι ρομαντικοί θρύλοι, μια ανέλπιτη διαδοστική και πολύ λιγνότερο γοητευτική πραγματικότητα.

Η πρώτη πλαστογράφηση, που έχει κάνει η Ιστορία, αφορά την ίδια την γέννηση της Λεγεώνας. Σαν δημιουργός της αναφέρεται ο βασιλιάς Λουδοβίκος - Φίλιππος και σαν χρονολογία της ιδρύσεως της το 1831. Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος, όμως, δεν έκανε τίποτα παραπάνω παρά να επισημοποιήσει, από τις 10 Μαΐου του 1831, την ύπαρξη της Λεγεώνας και να της δώσει την σημαία της. Προφαντικώς δημιουργός της Λεγεώνας των Ξένων, που πρόσφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στην Γαλλία, ιδιαίτερα στους αποικιακούς της πολέμους, δεν ήταν ένας Γάλλος, αλλά ένας Πρώσος και άσπονδος εχθρός των Γάλλων: ο στρατηγός Μπλόμερ, που, μαζί με τον Ουέλλινγκτον, νίκησε τον Ναπολέον στο Βατερλώ!

Μετά την μάχη του Βατερλώ και την κατάρρευση της ναπολεόντειας αυτοκρατορίας, ο Μπλόμερ επισήμανε την προσοχή των νικητών στο πρόβλημα που δημιουργούσαν τα όκτω τμήματα ξένων στρατιωτών, που είχε συνκροτήσει ο Ναπολέων στο διάστημα των Έκαστο Ήμερών και που η τυχόν διάλυσή τους θα τα μετέβαλλε σε άναρχο σύστημα στήριξης. Ο Μπλόμερ, χωρίς να φαντάζεται, βέβαια, την ύπαρξη που πρόσφερε έτσι στην Γαλλία, πρότεινε την οργάνωσή τους σε ένα στρατιωτικό σώμα και ο πρώην βασιλιάς Λουδοβίκος ον Χοενλόε - Ζαρτντοφφεν ανέλαβε να θέσει την ιδέα του σε εφαρμογή, διορίζοντας σύμβουλο ο' αυτό και τον βασιλιά Λουδοβίκο 18ο, που κατάλαβε από την πρώτη στιγμή πως ένα τέτοιο σώμα έμεινε, βοήθησε μισθοφόρων θα ήταν εξαιρετικά χρήσιμο για να σπείρει τον θόρον του, τον έλκυε να αναπτύξει μενέλες μάχες του γαλλικού λαού. Οπότε, πόσο στα χρόνια του Λουδο-

βίου 18ου, 5ος και στο Καρόλου 10ου, που τον διαδέχτηκε, η μελλοντική Λεγεώνα των Ξένων δεν υπήρξε παρά σαν ένα ανεξάρτητο σώμα πρωτοφανών του θρόνου και μονάχα ο Λουδοβίκος - Φίλιππος την αναγνώρισε επίσημα και την ενέταξε στον γαλλικό στρατό.

Από την εποχή εκείνη, η Λεγεώνα των Ξένων είχε την ίδια σχεδόν φυσιογνωμία που διατηρεί μέχρι σήμερα: Αυστηρή, σκληρή πειθαρχία, που, από τους στρατιώτες της, μόνο οι Γερμανοί ήταν σε θέση να την άντεξουν, και τυραννική ζωή, που παραινέσεις τους άλλους λεγεωνάριους να ριφκινούνζουν και την ζωή τους για να λιποτακτήσουν.

Να τί λέει, χαρακτηριστικά, ένα εμπιστευτικό έγγραφο του διοικητή της Λεγεώνας, χρονολογούμενο από το 1840 και απευθυνόμενο στον βασιλιά Λουδοβίκο - Φίλιππο:

«Μεταξύ των ανδρών της Λεγεώνας, οι Γερμανοί διακρίνονται δια την άφοβισμ και την ανδρεία των. Άντι, όμως, μεταξύ των Ιταλών και Ισπανών επικρατεί έντονος τίσος προς λιποταξίαν»!

Από την πρώτη στιγμή, ωστόσο, οι αξιωματικοί της Λεγεώνας δεν έκρυβαν από τους άνδρες τους, πως η ζωή τους εκεί κάθε άλλο παρά ευδωλιακή έμελλε να είναι. Μία επιγραφή, τοποθετημένη στους κοιτώνες τους, τους προειδοποιούσε με τον ωμότερο τρόπο για την πιθανή τύχη που τους περιμένε. «Λεγεωνάριοι, ήρθες εδώ για να πεθάνεις!», έλεγε η επιγραφή. Και την... ενθάρρυναν αυτή δεν παύανε να την επαναλαμβάνουν. σε κάθε νέο λεγεωνάριο, οι αξιωματικοί κι οι εκπαιδευτές του.

Παρ' όλ' αυτά, η Λεγεώνα των Ξένων δεν αντιμετώπισε ποτέ το πρόβλημα πως θα συμπλήρωνε τα κενά, που της άφηναν οι σκληρές μάχες όπου λάβαινε μέρος. Γιατί πάντα υπήρχαν άνθρωποι που, από τυχοδιωκισμό, από δίψα της περιπέτειας ή επειδή είχαν «έκκρεμότητες» με τις αρχές ή την δικαιοσύνη της πατρίδας τους, θρσκόκντουσαν πρόθυμοι να καταταγούν. Θελασόμενοι ταυτόχρονα από την προσοχή, πως θα έβρισκαν σε 5 ή 10 χρόνια την γαλλική υπηκοότητα και θα δημιουργούσαν, από εκεί κι έπειτα, μια ζωή όπως την έπιθυμούσαν. Πολύ λίγοι, ωστόσο, λεγεωνάριοι πραγματοποιούσαν αυτό τους το όνειρο. Γιατί κι' εκείνοι που γλυτώναν από τις μάχες ή τις κακουχίες, έφευγαν από την Λεγεώνα με κλονισμένη υγεία και πρόωρα γερασμένοι.

Όμως, η ψυχολογία της απελπισίας, από τη μία μεριά, και, από την άλλη, η σκληρή στρατιωτική πειθαρχία, που διαμόρφωνε τους ανθρώπους αυτούς, σε τέλειους, στρατιώτες, είχαν σαν αποτέλεσμα να νιώσει η Λεγεώνα απίθανες οσλίδες πόνου, όπου κι αν την έστελναν να πολεμήσει για την δόξα και την δύναμή της Γαλλίας. Στην Κορσική, στην Άλγερία, στο Μάρκο, στην Ιταλία, στη Μαδαγασκάρη, παντού η Λεγεώνα των Ξένων πρόσφερε τις μεγαλύτερες υπηρεσίες και πληρώνε τον θαυότερο φόρο αίματος απ' όλες τις γαλλικές στρατιωτικές μονάδες. Άλλα το περίφημο ανδραγάθημα της Ιστορίας της στάθηκε η μάχη του Κομερόν στο Μεξικό, όπου 62 λεγεωνάριοι, σταλμένοι εκεί από τον Ναπολέοντα τον Γ', αντιστάσαν αιμνα μέχρι θανάτου, στο όχυρο που κοστούσαν, έναντιών 2.000 στρατιωτών του Χουαρέζ!

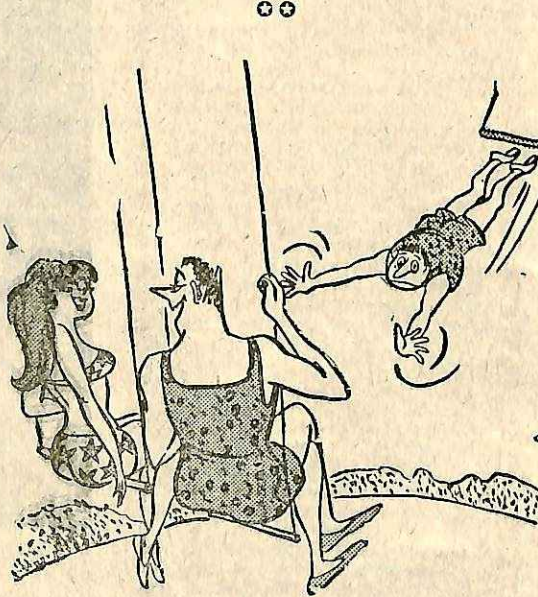
Όταν, από τους 62 πολιορκούμενους, σκοτώθηκαν οι 57, οι 5 που έπιζούσαν ακόμη, επικειρήσανε έξοδο με την λόγχη ανάμεσα στο πληθος των εχθρών τους! Και φυσικά, θάρκανε τον θάνατο πολεμώντας...

Η επέτειος της μάχης του Κομερόν, που έγινε στις 30 Απριλίου 1863, δεν έπαψε να νιοτάζεται από τότε κάθε χρόνο την ίδια ημέρα από τους λεγεωνάριους σαν ένα σύμβολο στην Ιστορία του σωματός τους. Έφ'τος, όμως, για πρώτη φορά, η καθιερωμένη από έναν αιώνα γιορτή μεταβιβάστηκε. Γιατί λίγες ημέρες πριν από τις 30 Απριλίου, το επίλεκτο τμήμα των αλεξιπτωτιστών της Λεγεώνας είχε σπασεί, προχωρώντας στο κίνημα των αντνιτεγκωλικών στρατιών.

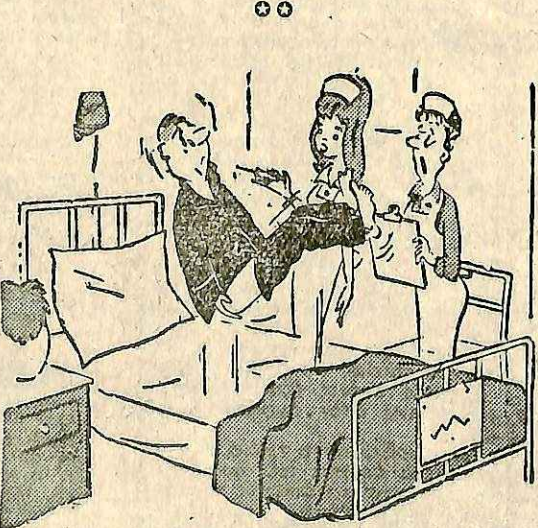
Το κίνημα εκείνο στάθηκε, καθώς ελναι γνωστό, η άσπομη για να διαλυθούν οι άλεξιπτωτιστές της και να «καταδικαστεί σε θάνατο» από την γαλλική κυβέρνηση ολόκληρη η Λεγεώνα. Έτσι, η Ιστορία της, που άρχισε από την συντριβή στο Βατερλώ του Μενάου Ναπολέοντα, έφτασε στο τέρμα της μέ., την νίκη του Ντε Γκώλ!

Υποχρεωτικότητα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Χωρίς λόγια

Μή κάνετε έτσι. Κάπου πρέπει να μάθουν και οι καινούργιες νοσοκόμες τη δουλειά τους!...

Η ΓΗ'ΝΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΕΪΝΕ ΜΟΛΥΣΜΕΝΗ

Τα λύτρα της βιομηχανικής προόδου

ΚΑΘΕ χρόνο, 7 δισεκατομμύρια τόνοι άνθρακικού όξενος και 130 εκατομμύρια τόνοι θειικού όξενος μολύνουν την ατμόσφαιρα του πλανήτη μας. Κι' η ποσότης των, λόγω της συνεχούς επέκτασης των βιομηχανιών, αυξάνει συνεχώς.

Ο καθηγητής Έλτον Κιν, του πανεπιστημίου της Γιούτας, προβλέπει, λοιπόν, ότι, με τον καιρό, τα άερα αυτά θα μεταβάλλουν τη γη σε ένα όξενό θερμικού, για το λόγο ότι, ενώ αφήνουν την ήλιακή θερμότητα να φτάει ως το έδαφος, δεν της επιτρέπουν κατόπιν να φύγ. Έτσι, η ήλιακή θερμότητα θα ενσποθηκεύεται από τη γη, που η θερμοκρασία της θα αυξάνει συνεχώς.

Σήμερα, η θερμοκρασία των κατώτερων στρωμάτων της ατμόσφαιρας έχει ανέλθει κατά 2 βαθμούς. Θα έλθει συνεπώς εποχή που η θερμοκρασία του πλανήτη μας θα είναι τόσο μεγάλη, ώστε θα λυώσουν οι πάγοι των πόλων και τεράστιες ποσότητες νερού να σκεπάσουν σημαντικές εκτάσεις της γης, ενώ ταυτόχρονα η ξηρασία θ' αυξάνει συνεχώς.

Αυτή η συγκέντρωση του άνθρακικού όξενος και του θειικού όξενος οδηγεί στη συνεχή μόνωση του άερος από τους κονιορούς και τους καπνούς των εργοστασίων. Νομίζετε πως πως αυτή η μόνωση είναι μικρή; Άλλα να μερικά στοιχεία που θα σας κατατοπίσουν για την ένταση και την επίδρασή της στον ανθρώπινο οργανισμό:

1) Βιομηχανικά εργοστάσια, οικιακές θερμάστρες, διασκορπίζουν στον άερα άερα που δεν καίνονται, στάχτες, άερα, θειούχα στοιχεία, βενζοπυρένιο, αμμωνία, χλώριο, φόσφορο, υδρόθειο, κλπ.

2) Ηλεκτρικά εργοστάσια που λειτουργούν με κάρβουνο. Ένα εργοστάσιο που καταναλώνει μηνιαίως 51.000 τόνους κάρβουνο διασκορπίζει σε 24 ώρες: 50 τόνους θειούχων ούστων, που, αναμιγνυόμενες με το νερό της ατμόσφαιρας, σχηματίζουν θεικόν όξυ. 50 τόνους τέρφρας, που διασκορπίζονται σε ακτίνα 5 χιλιομέτρων άλογυρα.

3) Κινητήρες εσωτερικής καύσεως (αυτοκίνητα, βιοτεχνικά εργοστήρια, που χρησιμοποιούν παρόμοιους κινητήρες). Τα 450.000 περίπου αυτοκίνητα που κυκλοφορούν στην περιοχή του Παρισιού απελευθερώνουν μέσα σε 24 ώρες 50 εκατομμύρια κυβικά μέτρα άνθρακικού όξενος!

Και το πιο μικρό αυτοκίνητο, που κυκλοφορεί μέσα σε μια πόλη, απελευθεώνει ο' ένα 24ωρο περισσότερο από 6 κυβικά μέτρα άνθρακικού όξενος. Είναι αυτόνοτο ότι αυτό το άνθρακικό όξυ προσβάλλει πρωτίστως τους οδηγούς των αυτοκινήτων.

Άλλ' οι εξαιμίες των αυτοκινήτων και γενικότερα των μηχανών εσωτερικής καύσεως, εκτός από το άνθρακικό όξυ, περιέχουν επίσης και άλλα στοιχεία, όπως το βενζοπυρένιο, που η καρκινογόνος επίδρασή τους είναι αναμφισβήτητη.

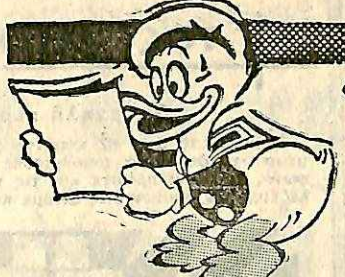
Ένα φαινόμενο που το ξέρουν όλοι όσοι έχουν επισκεφτεί το Παρίσι, είναι ότι ο ήλιος δεν μαυρίζει εκεί τους ανθρώπους. Κατά τους υπολογισμούς των επιστημόνων, το ήλιακό φως που δέχεται το Παρίσι ελάττωθηκε κατά 25% από τις άρχες του αιώνας. Αυτό όφειλεται στο ότι οι ή-

λιακές ακτίνες δε μπορούν να διαπεράσουν το φράγμα που σχηματίζουν πάνω από την περιοχή του Παρισιού οι βιομηχανικοί καπνοί και οι κοινοί τοί. Για το λόγο αυτό, τα φυτά γίνονται άτροφικά. Η μειωμένη δύναμη των ήλιακών ακτίνων εξασθενεί επίσης τον οργανισμό των ζώων και των ανθρώπων.

Κατά την έκθεσή της ειδικής επιτροπής, που καταρτίστηκε από το γαλλικό υπουργείο Υγείνης, ενώ κατά τα τελευταία πέντε χρόνια, η θνησιμότητα από νοσήματα των αναπνευστικών οργάνων (βρογχίτιδες, πνευμονίες κλπ.) μειώθηκε στην ύπλοια της Γαλλίας κατά 19%, στο Παρίσι, αντίθετα, αυξήθηκε κατά 36%. Η ίδια επιτροπή παρατηρεί ότι ο Παρισινός, που εισπνέει κάθε μέρα 40 περίπου λίτρα άνθρακικού όξενος, 0,8 του χιλιοστογράμμου άνυδρο θειικού όξενος, 2,2 χιλιοστογράμμου καπνούς, 0,16 του λίτρου διοξειδίου του άνθρακος και 6-10 εκατομμύρια μικρόδια και μούχλες, έγινε χρόνιας άσθενής.

Πρέπει να σημειωθεί ότι τα στοιχεία αυτά που περιέχει ο άερας του Παρισιού επιδρούν ελαδερά ακόμη και στις πέτρες! Κατά την έκθεσή της επιτροπής, η Παναγία των Παρισίων και το μοναστήρι του Κλονύ παρουνιάζουν ανεπαρόντως καταστροφές, που όφειλονται στην επίδραση του διοξειδίου του άνθρακος και του άνυδρου θειικού όξενος, που περιέχονται στον άερα. Τα στοιχεία αυτά προκαλούν το σχηματισμό θεικού άσθενος, που εισχωρεί μέσα στην πέτρα και την κάνει να γίνεται συντριμμία.

Το ίδιο μολυσμένο είναι ο άερας κι' όλων των συγχρόνων μεγαλουπόλεων. Πρέπει να σημειωθεί ότι η καθαριότητα της ατμόσφαιρας των βιομηχανικών κέντρων από τα ελαδερά στοιχεία που περιέχει, είναι έργο δυσχερές στο άμεσικό δλημμα: η να περιορίσει τη βιομηχανική πρόοδο ή να θυσιάσει ανεπανόρθωτα την υγεία του και να συντομήσει τη ζωή του.

Ο «άπαρνηόρτος χήρος»

ΣΤΟ θέατρο, όπου είχε πάει μαζί με τη γυναίκα του, ο Πιέρ Άρλε έτυχε να πιάσει μεγάλη πυροκαιά. Η κ. Άρλε είχε χαθεί εκείνο το βράδυ κι' ο Πιέρ γνώρισε σπτι μόνος.

Γιατί ο Πιέρ είχε ξαναγυρίσει; Γιατί τα σώσαν αυτόν και όχι εκείνη; Γιατί τον είχαν γλυτώσει από τις φλόγες; Γιατί τον είχαν χωρίσει από το τρυφερό του ήμιου;

Όλ' αυτά τα «γιατί» άκουσαν απ' το στόμα του άπαρνηόρτου συζύγου οι φίλοι του. Στην πραγματικότητα ο Πιέρ δεν χωστόυσε τη σωτηρία του στους άλλους, αλλά στον ίδιο τον έαυτό του. Η σύζυγός του είχε καή, γιατί μόλις αντίκρουσε τις φλόγες λιποθύμισε...

Έτσι ο Πιέρ είχε χάσει τη γυναίκα του και δεν είχε βοή ούτε τα κόκαλά της. Και τώρα, μη μπορώντας να κλάψει στον τάφο της, έκλαινε όπου κι' αν πνιαινε.

— Ο δύστυχος ο Πιέρ! Έλεγαν όλοι. Τίποτα δε μπορεί να τον παρηγορήσει... Άγαπούσε πολύ τη μακαρίτισσα!...

Εκείνη την ημέρα, ξαπλωμέ-

.. έμπιστευθήτε την όμορφιά σας στα καλλυντικά... ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΜΕΝΑ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΛΙΜΑ, ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΠΡΟΔΩΣΟΥΝ ΠΟΤΕ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

νος φαρδύς - πλατύς στην πολυθρόνα κι' έχοντας πλάι τον καφέ του, ο Πιέρ κάπνιζε την πίπα του, χαϊδεύοντας τ' αυτιά του σκύλου του και μισοκοιμόταν πάνω στην πωλητή εφημερίδας του.

Κάθε τόσο, άνοιγε τα δαυρά από τη νύστα θέλωρά του κι' άναίμεναζε από συνήθεια, κυττάζοντας τη μεγάλη φωτογραφία της μακαρίτισσας.

Τι θα έλεγε άραγε αν μπορούσε να τον δει αυτή τη στιγμή τενημενο στην πολυθρόνα, τυλιγμένο στα σύρνερα του καπνού; αυτή που δεν του επέτρεπε ούτε ένα τσιγάρο - και με το σκύλο του στα νύχτα, αντί της γατούλας της, που την είχε έφορσει πύρα στην κουζίνα;

Τι τα έλεγε όμως; Αυτά είναν τα μικρά αγαθά της χρείας. Χωρίς πόθο πια να τσακωθεί με το τρυφερό του ήμιου, ο Πιέρ μπορούσε τώρα να πνιη τον καφέ του άνετα, να ριχτεί όλο χαρά, να πνιη δυο τρία ποτηράκια κονιάκ. Γιατί πρέπει να έφραζε ότι η Σιμόνη του απανόρεσε τα οίνονευματώδη ποτά, έπειδή θλάτουν στο στομάχι...

Επίσης του είχε επιβάλει να τρώει σπανακι και σινάφι, ενώ ο γιατρός του είχε απαγορεύσει να τρώει όλα είδη άρνηζων από «οίνους»...

Σαφώς, μέσα στην απόλυτη ήσυχια του δωματίου, άκούστικε μια σωνή:

— Τι είναι αυτά εδώ; Μήπως είχε μιλήσει η φωτογραφία στον τοίχο;

Ο Πιέρ πετάχτηκε τριδώντας τα μάτια του.

— Πιέρ, αναπνέμε μου!... είνε πάλι η σωνή!

Και συγχρόνως η κ. Άρλε, η Σιμόνη, η σύζυγός του, έπεσε ο λοζώνταν στην άγκαλιά του, ενώ αυτές καταπληκτως άσπανε να του ξεφύγουν από το στόμα η πίπα του.

— Σιμόνη!... σόναζε. Πώς!... Δεν πεθανε, λοιπόν;

Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια του και στ' αυτιά του. Την κύτταζε εναλισσόμενος, ενώ εκείνη τον έπνιγε πως άσκακίαν ζωηλά μπροστά του.

Η Σιμόνη είχε κατοδώσει να γλυτώσει απ' την πυροκαιά. Με το ρεύμα των πανικόβλητων θέσων, που την είχαν χωρίσει απ' το σύζυγό της, είχε βρεθεί άσφωνα στο δρόμο.

Μα είχε τρομάξει τόσο, που άρχισε να τρέχει σαν ποελλή ώπου σωριάστηκε κάτω αναίσθητη. Την άλλη μέρα τη βόρκαν ο' ένα οικόπεδο σε άξιοθνήνη καταστάση. Την είχαν κατακλύσει! Το χειρότερο όμως ήταν ότι ο τρομερός κλονισμός, την έκανε να χάσει τη νύνη της. Δεν θυμόταν ούτε τη διεύθυνσή της, ούτε το σύζυγό της. Κι' είχε μείνει στην κατάσταση αυτή, δυο χρόνια ολόκληρα, κοντά ο' ένα γιατρό, που είχε ένδοξο φήμη για την πολυτιμότη της.

Τα είχε ξεχάσει όλα, πρόσθεσε η Σιμόνη έπειτα από τις έπληψεις αυτές. Ήμιον σαν τ' παλιό που βόλια γεννιέται... Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... της απάντησε ο σύζυγος. Είναι μια περίπληξη αμνησίας...

Μα η νύνη μου ξαναγύρισε, είπε η Σιμόνη πνιγνόντας κοντά του. Άλθε, τί έκανες τόσον καιρό χωρίς μένα;

— Σ' έκλαινα... Σ' έκλαινα τόσο, που οι φίλοι μου μ' έλεγαν «άπαρνηόρτος χήρος»...

— Αυτό είναι ύψαλο... Μα για πέσ μου! Δε σκεφτόσουν τάχα να ξαναπαντρευτείς;

— Να παντρευτείς; άπόρησε ο Πιέρ. Δεν τσελλάθηκα... Ήμιον πολύ άτυχος έτσι...

— Ηουκρά!... Για ξαναπέσ το!... Ηουκρά!... Όποτε λησάρι που δεν κάκα... Έλπιζες δηλαδή να μη με ξαναδείς ποτέ ζωντανή!...

Ο Πιέρο δεν είχε πιά τη δύναμη να διαμαρτυρηθεί. Αυτός που είχε κλάψει τόσο τη Σιμόνη του, που φορούσε ακόμη το πένθος της και που μπορούσε να πιά να τη ζητήσει στον Άδη, ήταν τώρα αναγκασμένος να ομολογή σιγά σιγά στον εαυτό του, ότι η απογοήτευση επιστροφή της δεν τον μεθούσε από χαρά. Ήταν, βέβαια, ευχαριστημένος ν'ι' αυτό... Μα στο μεταξύ είχε αποκτήσει τόσες ομορφές συνήθειες, που θα του ήταν σκληρό τώρα να τις εγκαταλείψει. Την ανεξαρτησία του, την πίπα του, την εφημερίδα του. Έπειτα ο τίτλος του «Απαρνηδότης της χήρας», τι θα νινόταν τώρα; Δε θα μπορούσε πιά να κλαίει τη Σιμόνη του. Έπρεπε να εκπληρώσει τη χαρά του, χαρά ανάλογη με τον πόνο που έδειχνε για το κορίτσι της. Ν' αλλάξει πάλη τρόπους, ήταν κοινωστικό για την ηλικία του... Ώστόσο, έλεγε κάθε τόσο στη Σιμόνη:

— Αι! Πόσο είμαι ευτυχισμένος! Πόσο είμαι ευτυχισμένος, θες μου!

Και όμως δε φαινόταν διόλου ευτυχισμένος.

Η Σιμόνη του είχε πάρει κιόλας τον καπνό, τη χάχαρη, το κονιάκ, τα κλειδιά!... Σκέπασε την πολυθρόνα και τον έβαλε να κάθεται σε καρέκλα, εξόρισε το σκύλο στην κουζίνα και ξανάφερε τη νάτα της, κι' έπειτα είδω, ποίησε την υπηρέσία τους τη Μαρινέττα — την καλή του Μαρινέττα! — να φύγει στο τέλος της εδομάδας!

Ο Πιέρο παρακολουθούσε συντετριμμένος όλες αυτές τις καταστροφές, λενοντας κάθε τόσο μόνος του:

— Αι! Πόσο είμαι ευχαριστημένος θες μου!... Πόσο είμαι ευχαριστημένος!...

Το δέπνιο με τη Σιμόνη δεν είχε βέβαια καμιά ευθύνη νάτα. Συμμετοχή με τις υποδείξεις της, ή σούπα είχε γίνει ανάσπαστο, το ψωπό άνασπαστο και το νεράκι είχε αντικαταστήσει το παλιό κρασί!

Όταν έφεραν τα χόρτα, η Σιμόνη νέμισε ένα βαθύ πιάτο και δίνοντας το στον Πιέρο, του είπε με κάποια κακία:

— Θάε!... Θάε!... Θανάζομαι ότι από διάστημα της άπουσίας μου δε θα έφανεσ καθόλου σπαγκί... Και όμως αυτό είναι το κατάλληλο του στομαχιού...

Ο Πιέρο, ήταν άνθρωπος φιλήσυχος. Μα η είσωνεία αυτή ήταν η σταγόνα που κάνει ένα ποτήρι να ξεχειλίσει.

Έξω φρενών, λοιπόν, άρπαξε το πιάτο με τα χόρτα και το πέταξε στο κεφάλι της συζύγου του. Τσάφ!...

— Θες μου!... Ο κύριος έσπασε τη χακαριέρα! φώναξε η Μαρινέττα.

Και, προαναγγέλλοντας, παρουστάθηκε στην πόρτα του σαλονιού, όπου ο Πιέρο είχε ξυπνήσει τώρα και κύτταζε σαν αποβλακωμένος το οπασιμένο δοχείο. Την έφημε, είδα που του είχε πέσει κάτω, το φλυτζάνι με τον καφέ του, τη θσπομένη πίπα του και τη φωτογραφία της μακαριστίας.

— Η νυνάικα μου! Η νυνάικα μου! τράυλισε.

Ο δούσυχος ο κύριος! Και στον όπνο του άκούη τη σκέπτεται!... Ψιθύρισε η Μαρινέττα... Η λύπη τον τρώει! Δεν θα παρηνγορηθώ ποτέ!...

Ο Πιέρο είχε άρχεισει πιά να σπνέχεται. Καταλάβαινε τώρα, ότι όλη αυτή η ιστορία δεν ήταν παρά ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης...

Αποτελειώσε, λοιπόν, τον καφέ του, άναψε την πίπα του, πήρε από κάτω την εφημερίδα και κυττάζοντας την άκίνητη φωτογραφία της συζύγου του, ψιθύρισε, θνάζοντας στεναγμό άνακουφίσας:

— Ευτυχώς, δε νύρισε από εκεί που βολισκεταιί!...

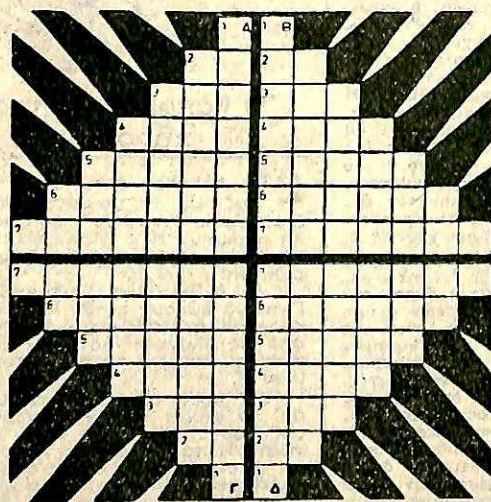
ΑΝΡΙ ΝΤΟΥΡΛΙΑΚ

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ—
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετόικσε όδου Χαρ. Τρίκουπη 50,
τηλ. 612-515. Ώρα επίσκεψης 11
— 1 και 3—7.

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια Α, Β, Γ και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήστε το ίδιο πάντοτε σύμ- φωνο, θα συμπληρώσετε και τις τέσσερις πυραμίδες με λέξεις, των οποίων σας δίνουμε πιά κάτω τις σημασίες.

Γιά κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Νότα.
- 2) Διακρίνεται για την όμορφιά της.
- 3) Μέρος συνόλου.
- 4) Διαδέχεται καμιά φορά τον έρωτα.
- 5) Πληρωμή εργασίας.
- 6) Και ποιος επιχειρηματίας δεν τον θέλει, τέτοιο υπάλληλο;

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 2) Άρχη όρκου.
- 3) Όρος στο σκάκι.
- 4) Όργανον αισθήσεως.
- 5) Κύτταγμα.
- 6) Δε φέρουν κανένα αποτέλεσμα.
- 7) Μας εξασφαλίζει χρήματα σε ώρα μεγάλης ά νάγκης.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 2) Πρόθεσι της δημοτικής.
- 3) Πήγαψε.
- 4) Χρονικό έπίρημα.
- 5) Μονάς μετρήσεως (πληθ.).
- 6) Ούτε πολύ μεγάλα, ούτε πολύ μικρά.
- 7) Μονάς χρόνου, για τις τσιγγάνες, που λένε τη μοίρα (πληθ.).

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 2) Δυο γράμματα γνωστά στους θασιλείς.
- 3) Προσωπική άντωνυμία (α' προσ. πληθ.).
- 4) Χώρα της Άσίας.
- 5) Διάσημος Γάλλος ζωγράφος.
- 6) Ηθική κηλίδα, όνειδος.
- 7) Έτσι μαγειρεύονται πολλά ζαχαρωτικά.

Δισύλλαδες λέξεις

Συναρμολογήστε τις κάτωθι συλλαβές ανά δυο, έτσι ώστε να σχηματιστεί μια σειρά 20 λέξεων με τις ά κόλουμες σημασίες.

Η συναρμολόγησι θα γίνει με τέτοιο τρόπο, ώστε η δεύτερη συλλαβή της μιάς λέξεως να είναι συγχρόνως και η πρώτη της άμέσως επόμενης. Π.χ.: ΠΡΟ—ΠΟ, ΠΟ—ΛΟ, ΛΟ—ΧΟΣ, κ.ο.κ.

ΘΗ	—	ΚΑ	—	ΚΙ	—	ΛΗ
ΜΑ	—	ΜΗ	—	ΝΑ	—	ΝΗ
ΕΙΣ	—	ΟΣ	—	ΠΕΛ	—	ΠΙ
ΡΑ	—	ΡΑ	—	ΡΑ	—	ΣΑ
ΤΑ	—	ΤΕΝ	—	ΦΗ	—	ΦΙ
ΧΗ						

ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Μέρος του ποδιού.
- 2) Σκληρός άγών, προσπάθεια.
- 3) Έχασε άναχημένο πρόσωπο (πληθ.).
- 4) Δε λείπει από κανένα κατάστημα.
- 5) Προσφύλες πρόσωπο (θηλ.).
- 6) Ασημονία.
- 7) Νησί των Κυκλάδων.
- 8) Δυνατό ολονευματώδες ποτό.
- 9) Κράτος της Άσίας.
- 10) Τόπος προσευχής.
- 11) Βουνό της Θεσσαλίας.
- 12) Είδος ύψαματος.
- 13) Προστατεύει από όροχη και ήλιο.
- 14) Όρος καθόλου ευχάριστος για ένα χαρτοπαίκτη.
- 15) Φυλή των παγκυριάρτων.
- 16) Κεφαλή λειψάνου.

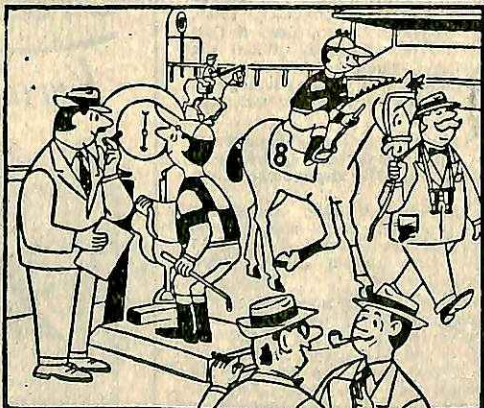
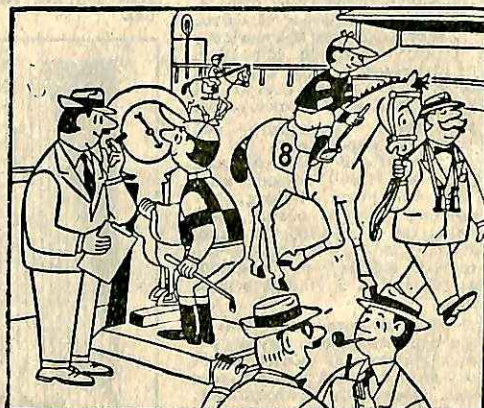
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

- 17) Δε λείπει από κανένα ένδυμα.
- 18) Υπόληψη, καλό όνομα.
- 19) Το δρεπανοειδές σχήμα της Σελήνης.
- 20) Κολύμπι.

Κινηματογραφικό σωστό - λάθος

- Άπό τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ, που συνο- δεύουν καθεμιά από τις κατωτέρω φράσεις διαγράψετε εκείνη, που δεν ταιριάζει:
- 1) Πρίν γίνει ήθοποιός, ο Κάβου Γκράντ ήταν, όπως και ο Μπάρτ Λάνκαστερ, άκροβάτης: ΣΩΣΤΟ—ΛΑ- ΘΟΣ.
 - 2) Στην Άμερική, ύστερα από το θρίαμβο του φιλμ «Το μυστηριώδες άρωμα» γυρίζονται πολλά «άρωμα- τικά» φιλμ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
 - 3) Ο Γκάβου Κούπερ ήταν ο ήθοποιός με τα πε- ρισσότερα Όσκαρ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.
 - 4) Η Τζόαν Κράουφρντ δεν πηγαίνει ποτέ στον κινηματογράφο, για να παρακολουθήσει την προβολή των φιλμ, στα οποία πρωταγωνιστεί: ΣΩΣΤΟ—ΛΑ- ΘΟΣ.
 - 5) Ο πρωταγωνιστής του πρώτου «Μπέν Χούρ», Ρα- μόν Νοδάρο, έχει πεθάνει: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
 - 6) Ο Μπάρτ Λάνκαστερ είναι ο πιο πλούσιος ήθο- ποιός του Χόλλυγουντ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
 - 7) Η Άνγκριντ Μπέργκμαν θεωρείται σήμερα η πιο ψηλή στάρ του κινηματογράφου: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
 - 8) Όταν η Σιρλεϊ Μάκ Λέιν ντεμπιούταρε στον κινηματογράφο, ήταν τόσο κακή η άπαγγελία της, ώστε άναγκάστηκαν να τη ντυμπάρουν: ΣΩΣΤΟ— ΛΑΘΟΣ.
 - 9) Η μεγαλύτερη συλλογή γραμματοσήμων του Χόλλυγουντ έρίσκεται στα χέρια του Γκλέν Φόρντ: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
 - 10) Ο Φερναντέλ παίρνει για κάθε φιλμ, που γυ- ρίζει, πολύ περισσότερα χρήματα από την Μπριζίτ Μπαρντό: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.
 - 11) Ο Τόνυ Κέρτις και η Μαίριλιν Μονρόε συν- δέονται με μια παλαιά και ελκρινή φίλια: ΣΩΣΤΟ —ΛΑΘΟΣ.
 - 12) Ο Σπύδ Ρήδες άρνείται συστηματικά να γυρί- ση φιλμ στο Χόλλυγουντ, επειδή στην Εύρώπη πλη- ρώνεται καλύτερα: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

20 μικροδιαφορές

Τα δυο αυτά σχέδια φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελως όμοια κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Άν θέλετε να υπερφανεύεστε για την πα- ρατηρητικότητα σας, πρέπει να έρθετε και τις 20 μι- κροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας.

Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον, αν πάρουν μέ- ρος σ' αυτό δυο ή και τρεις παίκτες συγχρόνως. Κερ- δίζει τότε εκείνος, που θα έρθι πρώτος και τις 20 μι- κροδιαφορές ή εκείνος, που ά ανακαλύψι τις περισ- σότερες μέσα στο μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 68

Πώς θα κερδίσετε ένα από τα 300 αυτά μπαλλόνια NIVEA

Λάβετε μέρος στον μεγάλο διαγωνισμό μας! Είναι εύκολο, διασκεδαστικός και μπορείτε να κερδίσετε ένα υπέροχο μεγάλο μπαλόνι θαλάσσης NIVEA διαμέτρου 125 εκατο- στών! Είναι πολύ γερό, υπέρ-άδιάβροχο, εφωδιασμένο με στόριον άσφαλείας και λαμπροκόπη με ωραίο μπλέ χρώμα. Μπορεί και ξεφουσκώνει... Στον πιο δυνατό ήλιο θα παίζε- τε άφοβα λέγοντας «Ευτυχώς που υπάρχει η NIVEA!».

ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΟΛΟ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ

Παραθέτουμε πίνακα με 23 βασικές χρήσεις της NIVEA. Συναρμολο- γήστε τα μαύρα άρχικά γράμματα των φράσεων του πίνακα και έπα- νασυνθέστε ένα σύνθημα της NIVEA που έχει χρησιμοποιηθί- σ' αυτή την άνακοίνωσι. Άσχοληθήτε σήμερα κιόλας, γιατί η άνα- κοίνωσις δεν θα επαναδημοσιευθί!

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ NIVEA

(α) Στον διαγωνισμό μπορούν να συμμετάσχουν άνωθεν έξι, εκτός από το προσωπικό της NIVEA.

(β) Αι άποφάσεις της κριτικής επιτροπής θα είναι άμετάκλητοι. Ούδεμία άλληλογραφία θα δια- μιφθί με τους διαγωνιζόμενους.

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

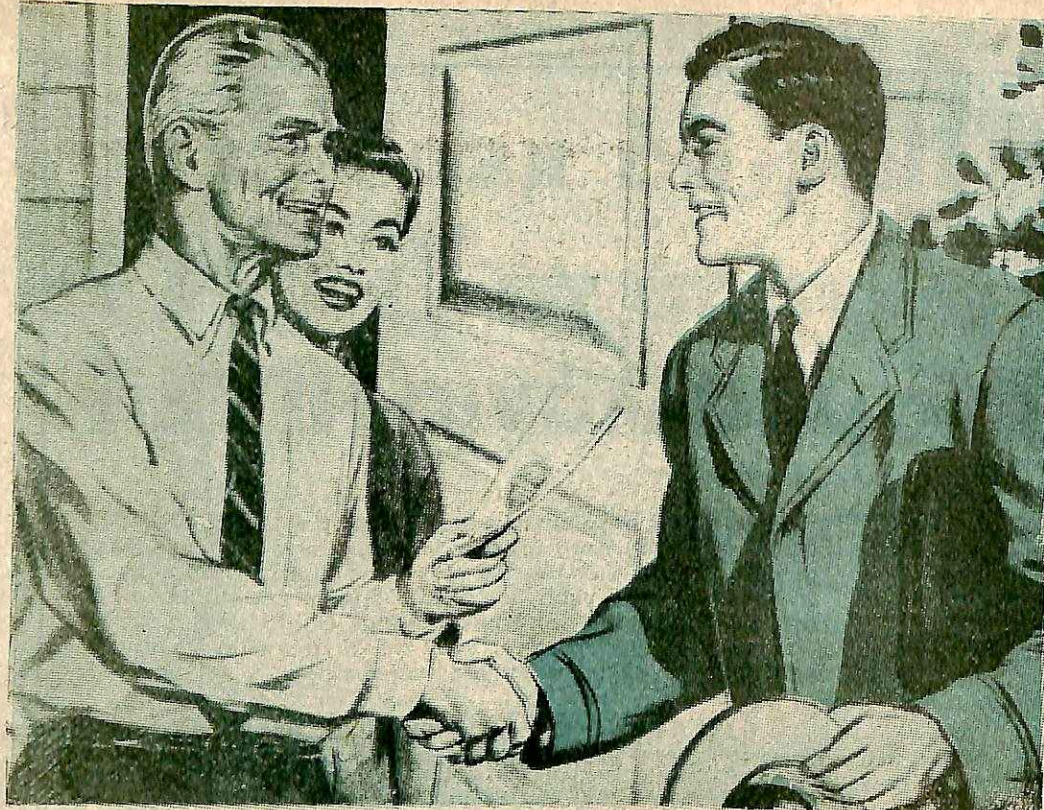
Άπευδύνστε στην Έταιρίαν ΔΑΦΝΗ, Γραφείον 3, Γερα- νίου 28, Άθήνας, δελτάριον άνευ φακέλλου με γραμματόση- μο άπλής άλληλογραφίας. Είς το όπίσιον μέρος γράψατε ευδιά- κριτα όνομα, διεύθυνσι, ηλικία, έπάγγελμα και το άνασυσταθέν σύνθημα της NIVEA. Αι άπαν- τήσεις πρέπει να φθάσουν μέχρι της 20 'Ιουνίου το άργό- τερον.

Οι 300 πρώτοι νικηταί θα πάρουν το μπαλόνι τους περί τα μέσα 'Ιουλίου

Ίδου 23 βασικές χρήσεις της NIVEA: (Με τα άρχικά μαύρα γράμματα επανασυνθέσατε ένα σύνθημα της NIVEA που υπάρχει ήδη κάπου σ' αυτή την άνακοίνωσι).

1. Είναι το άσπασίτητο έφόδιο της σύγχρονης γυναίκας.
2. Παρέχει καθημερινός μια μάσκα όμορφιάς που σφαιτέ- λει τους πόρους.
3. Ρυθμίζει τα λιπαρά και όδρα συνιστά το δέμας του δέμας.
4. Μας δώ με την NIVEA το δέμα έπανασταμένο μετά το νοικοκυριο.
5. Άσπασίτη το άγρό που χά- νουν τα κότταρα.
6. Βελούδινα κάνει τα χέρια, το λαιμό, τα πόδια.
7. Άποβόθει να έξοικειωθί σιγά σιγά στον καλοκαι- ριατικό ήλιο.
8. Άποκαθιστά τα είδικα προί- όντα στην περιποίησι του βράφους.
9. Άπασίτη κάνει την όρασι γυναίκα.
10. Προστατεύει από το κοκκι- νισμό, τα έγκαύματα, την ήλιαση.
11. Όταν έπιστρέψω από το όσάιθρο μου φρεσκάει την έπιδερμίδα.
12. Άποτρέπει το σκάσιμο του δέματος.
13. Χρίζει όμοιόμορφο μελο- χροινό χρώμα.
14. Άκανοποιεί έκατομιορτα γυ- ναίκες γιατί χαρίζει νέο όρόμο όμορφιάς.
15. Έξοδτετερονεί τις πρώτες ρυτίδες.
16. Η φλόγισσι και οι έρεθισμοί του δέματος εξαλείφονται.
17. Είναι εύαρογεια ή, γιατί άπαλύνει το δέμα και γλυ- καίνει το χρώμα του.
18. Στην ήλιοθεραπεία προλα- βάνει την αφυδάτωσι του δέματος.
19. Άπομακρύνει τα όπολείμμα- τα του έδρωτος, κάνει την έπιδερμίδα διασηή.
20. Χρίζει έροσσι και άπό- λαυσι στο φρεσκόκυριμένο δέμα.
21. Το δέμα βρικόει, έδαδη προστασία κατά την έκατο- ρία.
22. Άποβάλλει το δέμα σί άπο- τελεσματική κόρση όμορ- φιάς.
23. Άστερα από ζαπό μπάνιο, τρέφει και άναζωογονεί το δέμα.

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ, ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ... NIVEA!

Ο 'Αργύρης πήγαινε στο σπίτι του κύρ Νι κου για να συζητούν και να βλέπν τη θανά.

ΜΟΝΟΝ, όταν έφτασε στα σαράντα του χρόνια ο 'Αργύρης φάτοσε σκεφτηκε ότι έπρεπε κι' αυτός να παντρευτεί και να φτιάσει οικογένεια, όπως όλοι οι άνθρωποι.

Το δίλημμα, όμως, γι' αυτόν ήταν: Ποιά μπορούσε να γίνει η συντροφική της ζωής του, αφού δεν είχε δημιουργήσει ποτέ του σχέσεις με καμία κοπέλλα, και δεν είχε πιάσει γνωριμία με οικογένειες, που να διαθέτουν την κατάλληλη κορη για τα σχέδια του;

Γείτονες δεν είχε, γιατί το σπίτι του είχε φτιαχτεί απευθείας από τους κόπους και οικονομίες, θριαυλώντας σε μια απομακρυσμένη γωνία μιας μακρινής συνοικίας.

Φίλους δεν είχε, γιατί απόφεινε τις ταβέρνες και τα καφενεία. Έξ' άλλου, τον περισσότερο καιρό του τον περνούσε σε ταξίδια στην επαρχία.

Έτσι ο κύκλος των γνωριμιών του περιοριζόταν στους ανθρώπους του παραγγελιοδοχικού γραφείου, που μ' αυτό συνεργάζονταν, και τους πελάτες του της επαρχίας.

Ο 'Αργύρης φάτοσε ήταν από ένα χωριό της Πελοποννήσου. Συγγενείς αλλού δεν είχε, γνωριμίες εκτός από τον πατέρα του και τη μητέρα του, που κι' αυτοί είχαν έρθει πρόσφυγες σ' αυτό το φιλόξενο χωριό.

Ο πατέρας του για να ζήσει την οικογένειά του συμμορφώθηκε με τα περιβάλλοντα και με τις δουλειές του χωριού κι' όσο ήταν ακόμη νέος και χροιάς, πίνανε στα χωράφια ως εργάτης. 'Αλλά κι' η μητέρα του, όταν τη ζητούσαν, βοηθούσε στο θέρμα, στον τούνο, στα περιβάλλοντα.

Έτσι είχαν ένα διπλό έσοδο σε είδος κυρίως και τα κατάφεραν να μεγαλώσουν τον 'Αργύρη με πολλές δυσκολίες, αλλά με την ικανοποίησή που έκαναν το καθένας τους.

Ο 'Αργύρης προόριζε στα γραμμάτια και τ' όνειρό του πατέρα του ήταν να τον σπουδάσει, να τον κάνει γιατρό ή δικηγόρο.

Με πόση χαρά, αλλά και με δάκρυα δέχτηκε την πληροφορία από το γυναικοδόχον ότι ο υιός του, ο 'Αργύρης, άρτεται! Κι' όλα τα όνειρά του συνεκτυνώθηκαν πια στο πώς να τον σπουδάσει στην 'Αθήνα. Γι' αυτό ανέβαλε και δυο χρόνια την ένταξη του στο Πανεπιστήμιο, για να μπορέσει να συγκεντρώσει αρκετά χρήματα να κουβαλήσουν όλοι μαζί στην 'Αθήνα.

Και τα κατάφερε να συγκεντρώσει, με πολύ κόπο, αρκετά χρήματα, έπειτα από δυο ετών σκληρή εργασία και στερήσεις να φυλάει μια μείρα από εκείνο το χωριό, το καλοκαίρι του 1939 και να εγκατασταθούν σε μια καμαρούλα στην 'Αθήνα.

— Θα νίνω γιατρός, πατέρα! του είπε ο 'Αργύρης. Θα δουλεύω κι' ενώ κι' έτος θα τα καταφέρω.

Έβλεπαν κι' οι τρεις δουλειά, κι' ο πατέρας κι' η μητέρα κι' ο 'Αργύρης. Έτσι ήταν βέβαιο πως το όνειρό τους πια θα γινόταν πραγματικότητα.

Μά το όνειρο έβρισκε μόνον όνειρο! Έσπασε ο πόλεμος κι' ο 'Αργύρης πήγε στο μέτωπο. Πολέμησε, διακρίθηκε με ένταξη μαζί με τους άλλους να βρή την Κατοχή και τους γονείς του απελευθερώσει.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ταζε με τα μεγάλα μάτια του και του είπε:

— Θα γίνω κι' αυτό!

Έρριξε ύστερα μια ματιά στον καθρέφτη και είπε:

— Δεν γέγρασα ακόμη! Μά, ποιά να πάρω; Από το νου του περσαν διάφορες κοπέλλες, που είχε γνωρίσει, ιδίως στην επαρχία όταν τον καλούσαν οι πελάτες του στα σπίτια τους για φαγητό. Μά και μια φυσιογνομία δεν ξεκαθάριζε καλά στη μνήμη του. Δεν θυμόταν καν ούτε τα ονόματά τους.

Επειτα, δεν ήταν και τόσο εύκολο να ζητήσει από την τύχη μια κοπέλλα να την κάνει συντρόφο στη ζωή του!

Πάντως εκείνο το βράδυ κοιμήθηκε μ' αυτή τη σκέψη και μ' αυτή την απόφαση.

Το πρωί, όταν ξύπνησε κι' αναστενάζοντας έτοιμασε πάλι τη βαλίτσα του για το καινούριο του ταξίδι στην επαρχία, ψιθύρισε:

— 'Από δω και μπρος θα είμαι πιο προσεκτικός. Κάποια θα βρω στο ταξίδι μου...

Και πήγε στο γραφείο, να πάρει οδηγίες.

— Καλώς τόν 'Αργύρη, του είπε μ' ένα χαμόγελο ο προϊστάμενός του. Έτοιμος, έ; Όπως πάντα!

— Ναι, έτοιμος. 'Ηθελα να πάρω τις οδηγίες σας, κύρ Νικο.

— Ναι, αλλά δεν θα φύγεις! Κάθισε... Τώρα χρόνια τώρα εργαζόμαστε μαζί και ποτέ δεν κουβεντιάσαμε σαν φίλοι.

Ο 'Αργύρης χαμογέλασε πήρε το ταξίδι, που του πρόσφερε ο προϊστάμενός του και το άνοιξε.

— 'Αργύρη, με πήραν τα χρόνια... Είμαι έφημος χρόνων και δεν αισθάνομαι τόσο καλά, του είπε εκείνος. Χτες ακόμη ο γιατρός με συμβούλεψε να πάω ν' αναπαυθώ αυτό το καλοκαίρι... Στο γραφείο όμως κάποιοι πελάτες να μείνουν. Κι' από όλους που έχω εδώ μέσα μόνο σ' έσοδα έχω εμπιστοσύνη.

— Ευχαριστώ, κύρ Νικο...

— Προχωρώ πιο πολύ. Τόσον καιρό δουλεύεις με προσήθεια. Τώρα, που θα μείνεις στο γραφείο, πρέπει ν' καλλιτερεύεις ή θέσι σου.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ 'ΑΡΓΥΡΗ

Κι' άρχισε ο άγνας της επισημότητας, άρχισε η προετοιμασία για τους κατακτιπές, το καθημερινό χτυποκάρδι και δεν τελείωσε, παρά μόνον με την καταστροφή.

Πότε: "Όταν μια νύχτα μαζί με τη φωτιά και το κρόσημο μιας κασέλλας, γειτονικής, πήρε φωτιά και το δικό τους σπίτι και τραυματίστηκαν θανάσιμα κι' οι γονείς του 'Αργύρη. 'Εκείνος έλειπε το βράδυ εκείνο, γιατί δούλευε νυχτερινός σε κάποιο εργοστάσιο κι' όταν ήρθε το πρωί, δεν βρήκε τίποτα, ούτε τα νεκρά κομμάτια των νονών του.

Ορκίστηκε εκδίκηση. Μά τι να εκδικηθεί, με ποιόν να τα βάλει;

Με δουκωμένα τα μάτια από τα δάκρυα γούριζε όλη την ημέρα στους δρόμους, άφηρμένος, δίχως κανένα σχέδιο.

Έτσι άλλαξαν όλα μέσα του και μια μέρα μετά την απελυσμένη, δροστική πλάση σ' ένα μεγάλο παραγγελιοδοχικό γραφείο.

Πέρα τον άερα της δουλειάς και μ' αυτό τον τρόπο έγινε ο καλύτερος υπάλληλος του γραφείου, κερδίζοντας πολλά για να ζήσει άνετα και να φτιάσει με τον καιρό το σπίτι του, παράμερα από τον κόσμο, ένα οπτικά με τρεις καμαρούλες και με όλες τις ανέσεις.

Νά γιατί ο 'Αργύρης δεν συλλογίστηκε ποτέ την παντρεία, γιατί ζούσε με τον έαυτό του και τον κήπο του, με τα βιβλία του και με τη δουλειά του.

Με πόση χαρά, έπειτα από μια περσίδα στην επαρχία, ξαναγύριζε στο σπίτι, να προσηυχθεί τα δέντρα και τα λουλούδια του, να τακτοποιήσει τις καμαρούλες του, και να συμπληρώσει τη βιβλιοθήκη του με καινούρια βιβλία!

*

Ήταν σαράντα χρόνων, όταν μια νύχτα του ήρθε η ιδέα να παντρευτεί κι' αυτός.

Την ιδέα του την έδωσε η α κοκλίτσα, που βρήκε στο δρόμο, γυρίζοντας στο σπίτι του από τον κινηματογράφο.

Εσκίψε, πήρε στα χέρια του το μικρό νυμνο πλαστοτάκι, το χάιδεψε και το χαμογέλασε. Κάποιο κοριτσάκι, βαστώντας κι' άλλα πράγματα, όπως φαίνεται, την έχασε.

Ένοιωσε μια ψυχική ευδαιμονία, όταν την ακούμπησε πάνω στο ντεντάκι του οπτιού του. Το κοκλάκι έκείνο, τούφανε στο νου ένα κοριτσάκι και μια μητέρα.

Και έσπασε τα ψιθύρια:

— Έμπασα στο σπίτι μου το κοκλάκι, μά... λείπει η μητέρα με το κοκλάκι.

Και κατόπιν, συνεχώς άπορηστικά:

— Πρέπει κι' ενώ να παντρευτώ...

Χαμογέλασε στο κοκλάκι, που τον κύτ.

θάκης κι' ένα συνεταιρικό μερίδιο στα κέρδη. Λοπόν, το μεσημέρι θα φάμε μαζί στο σπίτι και θα τα πούμε. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι κύρ Νικο κι' ευχαριστώ, ψιθύρισε με συγκίνηση ο 'Αργύρης.

Κι' αμέσως έκανε μια βόλτα στ' άλλα δωμάτια να γνωρίσει από κοντά τους υπαλλήλους και ν' άρχισα να καταπορεύεται στη δουλειά. Κι' όταν άρνούτερα βρέθηκε στο πολυτελές σπίτι του κύρ Νικου, ο 'Αργύρης ένοιωσε μια περίεργη θαλπωρή: τη θαλπωρή της οικογενείας.

— 'Ετσι τη φαντάστηκα — σκέφτηκε — μια καλή σύζυγο, απλή και νοικοκυρά, με δυο τρία παιδάκια!.

— Νά σάς συστήνω τον πιο παλιό και τον καλύτερό μου υπάλληλο, τον κύριο 'Αργύρη, φάτοσε, είπε ο κύρ Νίκος. Από δω η γυναίκα μου, η κόρη μου θανά, και ο υιός μου, που δεν τελείωσε ακόμη το γυμνάσιο, αλλά που από τώρα διδάσκει το επάγγελμα του. Θέλει να γίνει γιατρός!

— Κι' ενώ για γιατρός πίναναι... σκέφτηκε ο 'Αργύρης.

Και χαϊρέτσος με εγγένεια έναν, ένα. Μά ιδιαίτερα χαϊρέτσος με χαμόγελο τη θανά, την κόρη του προϊσταμένου του.

— Ο κ. 'Αργύρης, είπε εκείνος από αύριο παύει να είναι απλός υπάλληλος. Θα συμμετέχει στα κέρδη της επιχείρησής. Θα μ' αντικαταστήσει μάλιστα στο γραφείο, όσο θα βολέωμαι ενώ στην έξοχή.

Τα λόγια αυτά κολάκεψαν τον 'Αργύρη. Και τόλμησε να σκεφτεί: (Μια τέτοια γυναίκα σαν τη θανά, να ευρίσκα!)

Και τη βρήκε, γιατί ο κύρ Νίκος, όταν έμειναν μόνοι του έμπιστεύθηκε ότι μόνο έναν ναυπαρό σαν κι' αυτόν θα έδινε στην κόρη του. Έτσι από την ημέρα εκείνη κάθε βράδυ ο 'Αργύρης πίνανε στο σπίτι του κύρ Νικου, να συζητούν τις υποθέσεις του γραφείου και να βλέπν τη θανά.

Ο δούκτος, όμως, ο πατέρας δεν πρόλαβε να δει τους γάμους της κόρης του με τον καλύτερο υπάλληλό του, τον 'Αργύρη. 'Η δουλειά είχε κλονήσει πολύ την υγεία του και πριν από ακόμη ένα χρόνο πέθανε, πεθάνε από συγκοπή, στα χέρια του 'Αργύρη.

Έτσι εκείνος ανέλαβε όλη την ευθύνη της οικογένειας και το γραφείο του κύρ Νικου, με το νύμνο του που έκανε με τη θανά.

Το όνειρο πραγματοποιήθηκε, όταν απόκτησε κι' ένα κοριτσάκι. 'Η κοκλίτσα βρήκε τη θέση της στα χέρια του κοριτσιού του, και η ζωή του μιλώσε ευτυχισμένα ανάμεσα στη νέα του οικογένεια α.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΠΡΙΝ σάς μιλήσουμε για την μία ή την άλλη λεπτομέρεια, ας δούμε πώς εμφανίζεται η φετινή μόδα του καλοκαιριού στις γενικές της γραμμές.

Και πρώτα ας μιλήσαμε για τα τωρινά ύφασματα, που θα συντελέσουν στην ομορφιά του ενός ή του άλλου μοντέλου, από τα απλούστερα πρώτα ως τα πιο επίσημα βραδυνά. Κοιτώντας και πάλι κοιτώντας μονόχρωμες και σταμπάτες, οργωτές ή καντριγιέ, που θα σάς προσφέρουν την ομορφιά τους για χαριτωμένα απλά και κομψά πρώτα φορέματα.

Κοντά σ' αυτές η μόδα δείχνει έφετος και μια ιδιαίτερη προτίμηση στα λιπαρά ύφασματα. Εμφανίζονται σε μια άσπρη ύφανση και σε μεγάλη ποικιλία χρωματισμών, αποχρώσεις απαλές ιδιαίτερα ταιριαστές στο πρόσωπο.

Άλλα ύφασματα της μόδας είναι διάφοροι τύποι αλπακά σε διάχρωμες ύφανσεις, έτσι που να κάνουν «σανζάν». Διακρίνονται για την απλότητά τους.

Τα ύφασματα, όμως, που θα χρησιμοποιηθούν ειδικώς για απογευματινά φορέματα, είναι κάπως διαφορετικά.

Και πρώτα έχουμε τα σουά σουά και πολλά σταμπάτα μεταξωτά σε ποικιλία χρωμάτων και σχεδίων.

Έπειτα είναι τα διάφορα συνθετικά, που είναι όλα πρωτότυπα και όμορφα.

Για τα βράδια θα παίξουν ρόλο τα σταμπάτα κύκλων με ανοιχτάχρωμα φόντα και σχέδια μικρά και μεγάλα.

Τέλος θα ιδούμε και πολλές μουσλίνες σε αποχρώσεις υπεργραντέ, οργκαντζά και πολλά λαμέ χρυσάφια και ασημένια.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Μια μόδα, που εμφανίζεται χαρακτηριστική της φετινής περιόδου είναι η μόδα που προσδίδει στα κορσάκ την μπλουζών γραμμή. Την βλέπουμε και σε άλλα φορέματα και σε αμπιγιέ. Σ' αυτά τα τελευταία η γραμμή αυτή είναι ιδιαίτερα τονισμένη στην πλάτη, ενώ μπροστά το κορσάκ σχηματίζει ένα απλό ντραπάριασμα, που δεν χαλά την ίσια γραμμή του φορέματος.

Ο συνήθης συνδυασμός του μπλουζών στο κορσάκ γίνεται με εύθυγραμμη φούστα. Συμβαίνει όμως να βλέπουμε και πουαλέτες με κορσάκ μπλουζών, των οποίων οι φούστες να σχηματίζουν αρκετό φάρδος προς τα κάτω.

Πολύ της μόδας, εξ' άλλου, θα είναι έφετος η γραμμή φουρά στα φορέματα δολοφία διαφορετική απ' αυτήν, που περιγράφουμε. Δηλαδή θα είναι εύθυγραμμη από πάνω ως κάτω και θα κομψώνουν μόνο ελαφρά στη μέση.

Μερικές φορές η ίδια αυτή γραμμή ποικιλλεται με μια διπλή διαγώνια γραμμή στη φούστα και μ' ένα φιάγκο, που θα στολίζει το ένα πλάι στο σημείο, που τελειώνει το διπλωμα της φούστας.

Για αντίθεση πάλι σ' αυτή τη γραμμή, που εμφανίζεται απίρετη, θα έχουμε τα διάφορα ντραπαρίσματα, που με αντίθετη κατασκευή θα σχηματίζουν τόσο το κορσάκ, όσο και τη στενή φούστα.

Στα περσινά ντε-πιές η μόδα είχε βγάλει από τις βέστες τους γιαντάδες, έφετος όμως τους επαναφέρει και σπανίως βλέπουμε βέστα χωρίς γιαντά, είτε υπάρχουν είτε δεν υπάρχουν ρεβέρ.

Μακρότατο ανοιχτόχρωμο φόρεμα με συνδυασμό σταμπάτου και μονόχρωμου.

Αριστερά: Ντέ - πιές από καρρεδάτο ύφασμα άσπρόμαυρο. Μέσον: Μονοκόμιματο φόρεμα με κουφώπιτες. Δεξιά: Ντέ - πιές με στενή φούστα και ριχτή βέστα.

Πολλές βέστες έχουν στρογγυλούς γιακάδες, αρκετά έβαζε, αλλά με στρογγυλό κλεισίσιμο και χωρίς ρεβέρ, ενώ άλλες συμπληρώνουν το γιακά και με ρεβέρ. Τότε όμως το άνοιγμα του λαιμού είναι καλύτερο προσεγγίζοντας στις βέστες των ταγιέ.

Οι φούστες θα μακρύνουν ίσως, δεν είναι όμως βέβαιον ότι οι γυναίκες θα το παραδεχθούν, γιατί η πολύ κοντή φούστα νομίζουν ότι τις κολακεύει, ενώ πολύ συχνά συμβαίνει το αντίθετο...

Η ΓΡΑΜΜΗ — ΚΑΖΑΚΑ

Η γραμμή καζάκα χαρακτηρίζει τα φορέματα που τα κορσάζ τους κατεβαίνουν χαμηλότερα από τη μέση, άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο. Σ' αυτό ακριβώς το σημείο έκάνεται η φούστα στο κορσάζ, σχηματίζοντας πιέττες τσακιστές ή ελεύθερες. Άλλοτε πάλι, όταν θέλουμε να μεπρίσουμε το φάρδος της φούστας, αντικαθιστούμε τις πιέττες με πέννες. Έτσι έχουμε ένα ολόκληρο φόρεμα, που με το μήκος του κορσάζ του άπομεινται τη γραμμή φούστας—καζάκας.

Σ' αυτά τα φορέματα έχουμε, αν θέλουμε, ως συμπλήρωμα μία ζώνη στην κανονική της θέσι. Κλείνει με δέσιμο ή με άγκάφα. Αλλά και αν παραλείψουμε τη ζώνη, μία πλατίνη κλι-

σι του κορσάζ στις πλατίνες ραφές ύπογραμμίζει τη θέσι της μέσης.

Σε παράμοια φορέματα συνδυάζουμε ύφασμα σταμπάτο και μονόχρωμο, αλλά το φόντο του σταμπάτου είναι στην ίδια ακριβώς απόχρωση του μονόχρωμου. Έχουμε έτσι ένα είδος αντίθεσης μεταξύ κορσάζ και φούστας που τονίζει άκόμη πιο πολύ την εντύπωση της καζάκας.

ΑΛΛΗ ΜΟΔΑ

Μία άλλη μόδα, που θα επικρατήσει επίσης είναι τα έντελως μονοκόμιματα φορέματα, που θα σχηματίζουν δηλαδή τη μέση με πάρισμο των πλατινών ραφών και κάποτε με μία πέννα κάτω από το στήθος.

Σ' αυτό κυρίως συνίσταται η εύθεια γραμμή τους, γιατί συχνά η ίσια γραμμή της φούστας διασκεδάζεται με κουφώπιτες, που σχηματίζονται από τους γοφούς και κάτω. Η κάθε πιέττα έχει μέσα άρακτο πιάσθετο ύφασμα.

Οι πιέττες είναι καλά τσακισμένες, ώστε στην άκνηρία του σώματος να μη διακόπτεται σχεδόν ή εύθεια γραμμή. Μόνον στο περπάτημα θα φαίνεται η έβαζε γραμμή. Τα λινά ύφασματα είναι ένδεδημένα γι' αυτά τα μοντέλα.

ΠΡΩΙΝΑ ΝΤΕ — ΠΙΕΣ

Τα πιο πρακτικά ντέ-πιές για πρωί γίνονται από διάφορες λεπτές κοτονάντ σταμπάτες, ριγέ ή τρι-καρρό. Οι φούστες σ' αυτά γίνονται πολύ άνετες και σουρωτές στη μέση, ενώ το συμπλήρωμά τους θα είναι μία βέστα, που δεν είναι έντελως βέστα.

Είναι έφαρμοστή στο σώμα και το μήκος της είναι ως τη μέση. Αυτή η βέστα-κορσάζ κουμπώνει σε όλο το μήκος μπροστά, δεν έχει μανίκια και κλείνει στρογγυλά στο λαιμό. Αν είναι καμωμένη από φανταζί ύφασμα στολίζεται με ένα μονόχρωμο ρέλι τριγύρω και στη γραμμή του κλεισίματος.

Πολύ πρακτικά είναι επίσης τα φορέματα από έλαφρές κοτονάντ, χωρίς μανίκια, που θα συμπληρώνονται με μία άμοιόμορφη βέστα. Ακολουθούν άλλοτε την ίσια γραμμή και άλλοτε την έβαζε.

Όταν το φόρεμα έχει ίσια γραμμή, η βέστα θα είναι ριγέ σε μέτριο φάρδος. Αντίθετα με το έβαζε φόρεμα, η βέστα θα σχηματίζει έλαφρά μέση και αν έχει μπάσκα θα είναι κι' αυτή έφαρμοστή στο σώμα. Ο λαιμός των φορεμάτων συμπληρώνεται με μία λοξή φάσα, που σχηματίζει μπροστά ένα δέσιμο σαν γραβάτα.

Στις βέστες ένα μικρό γιακαδάκι θα στολίζει το λαιμό.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΝΤΕ — ΠΙΕΣ

Τα καλοκαιρινά ντέ-πιές του άπογεύματος θα χρησιμοποιούν ως επί το πλείστον τα σουα-σινάζ.

Το ίδιο το ύφασμα είναι άρκετά λουσάτο κι' έτσι το φόρεμα ράβεται χωρίς δυσκολία. Διατηρεί την απλότητα στη γραμμή, που είναι το χαρακτηριστικό της έφετεινης μόδας. Η στενή φούστα υπερτερεί με την πλαγιαστή πάντοτε πιέττα πίσω, αλλά πειμένη άρακτα χαμηλά. Οι βέστες γίνονται εύθγραμμες και πέφτουν ελεύθερες έτσι που να κάνουν αντίθεσι στις στενές φούστες.

Το κουμπωμά τους είναι εύθγραμμο, άλλοτε ως το λαιμό και άλλοτε με πιο άνετο άνοιγμα. Ένα πρωτότυπο σκέοστο στα τρουά-κάο μανίκια είναι η κατάληξις σ' ένα φαρδύ πουανιέ, που κουμπώνει χωρίς να σφιγγη.

Με αυτά τα ντέ-πιές που γίνονται συνήθως άνοιχτόχρωμα φοριούνται μπλουζες μεταξώτες σε λίγο βαθύτερους τόνους ή σε χρώματα που ν' άποτελούν αντίθεσι με το ύφασμα του ντέ-πιές.

ΜΑΝΤΗΛΙΑ — ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

Είναι πολύ της μόδας έφέτος όλων των είδων οι έσάρτες: Τετράγωνες, τρίγωνες ή μακρουλές. Φοριούνται όλες τις ώρες της ημέρας και δεν έχετε παρά να τις διαλέξετε από νάυλον για να μη σάς ζεσταίνουν. Πάντως η παρουσία τους είναι άπαραίτητη, γιατί προσδίδουν χάρι και φρεσκάδα στο σύνολο.

Φοριούνται με διάφορους τρόπους κι' αυτό έπιφάνεται στο γούστο της κάθε μιάς, αλλά πάντως με σκούρα φορέματα καλόν είναι να φοριούνται από μέσα, ώστε να μη άκουμπά το ίδιο το φόρεμα στο λαιμό. Είναι ένα πολύ άραίο πλαίσιο που κολακεύει πολύ.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τα κοντά μαλλιά έξοκολούθουν να κρατούν τα σκήπτρα και αν μερικές έμφανίζονται με κόστους άς έχουν ύπ' όψη τους ότι ο κόσμος όσο και αν είναι μοντέρνος προσθέτει πάντα μερικά χρονάκια...

Πάντως τα τωρινά χτενίσματα με κοντά μαλλιά χαρακτηρίζονται όλα από μεγάλη άπλότητα και άφέλεια. Τόσο πιο πετυχημένα θεωρούνται όταν φαίνονται σαν να μη πέρασαν διάλου από τον κομμωτή.

Τα μέτωπα άλλοτε σκεπάζονται κι' άλλοτε μένουν άκαλύπτα. Το ίδιο και τ' αυτιά.

Οι μισ-άν-πλι είναι πολύ άπαλές με άραιές διακωμώσεις.

Το κέψιμο φυσικά άπαντεί ιδιαίτερη τέχνη, γιατί αυτό κυρίως θα έπιτύχη την έορμα που θέλουμε και που άπαιτεί η φυσιογνωμία.

Ένα από τα χτενίσματα της τελευταίας μόδας.

1) Συνδυασμός ριγώτου και μονόχρωμου σ' ένα κορσιόστικο φόρεμα. 2) Ριγώτο φόρεμα γανιριμένο με μονόχρωμο φυτίλι. 3) Πλαστωτή φουστίτσα με ριχτή καζάκα. 4) Βέστα κουμπωτή με πλισσέ φούστα. 5) Μονόχρωμο παιντελονάκι και φανταζί βέστα. 6) Κορσιόστικο μονόχρωμο φόρεμα με κουμπωμένα μπροστά. 7) Σπορτίφ φόρεμα με νυμπίτη και πιέτες στο μπουστάκι. 8) Έφαρμοστής μπουστός και φαρδιά φούστα.

μας. Τα βράδια ένα κόσμημα είναι πάντοτε το άραίο συμπλήρωμα.

ΤΟ ΖΕΦΥΡΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Ένα από τα πιο άραία ύφασματα για παιδικά φορέματα είναι άσφαλός το ζεφύρι, που έμφανίζεται έφέτος σε τόσο μεγάλη ποικιλία. Λεπτές ραβδώσεις σαν κεντητές το διακρίνουν γιατί προσέχουν λίγο στην ύφανσι και κάποτε σχηματίζουν και μπροντούρες.

Είναι και ένα από τα πρακτικότερα ύφασματα το ζεφύρι, γιατί, καθώς έξορμε πλένεται και σιδεράνεται με τη μεγαλύτερη έκολία.

Σε πολλά παιδικά φορέματα θα δούμε να συνδυάζονται ζεφύρια μονόχρωμα και ριγωτά. Σ' ένα από τα μοντέλα π.χ. που θα δήτε στα φηγουρίνια μας το μπουστάκι γίνεται από ριγωτό ζεφύρι με κουμπωμένα μπροστά, στρογγυλά άνοιγμα λαιμού και μανίκια λίγο πιο ψηλά από τους άγκωνες, που πέφτουν με φάρδος προς τα κάτω.

Η φούστα έχει σαν ένα άμπισιμαν έως τα μισά των γοφών από το μονόχρωμο ζεφύρι και πιο κάτω συνεχίζεται με ριγωτό. Είναι άρκετα φαρδιά και σχηματίζει έλαφρό κνός. Το ίδιο άνακάτεια των δυο ύφασμάτων γίνεται και στα μανίκια.

ΑΛΛΑ ΜΟΝΤΕΛΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ

Βλέπουμε έπειτα ένα μονοκόμιματο φόρεμα από ριγωτό ζεφύρι. Σχηματίζει μπουστάκι χωρίς μανίκια και η φούστα έχει μία φαρδιά κουφώπιτα μπροστά κι' άλλη μία πίσω. Στολίζεται με μονόχρωμο φυτίλο και μία μονόχρωμη ζώνη.

Άλλο μοντέλο είναι καμωμένο με μονόχρωμο ζεφύρι, κουμπώνει από πάνω ως κάτω μπροστά, αλλά τόσο ο μπουστός όσο και η φούστα σχηματίζουν άρακτες σούρες.

Το κατεβαστό γιακαδάκι, τα κοντά μανίκια και οι τσέπες γανιρίζονται με κεντητό γαλάνι.

ΠΛΙΣΣΕΩΤΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Τα μικρά άκολουθούν κι' αυτά τη μόδα των μεγάλων. Έτσι θα δούμε να φορούν ντέ-πιές φούστας και καζάκας. Οι φούστες γίνονται πλισσέ και οι ριχτές καζάκες σε κόψι κιμονό φοριούνται από πάνω.

Χρησιμοποιείται κι' έδω το ζεφύρι σε συνδυασμούς μονόχρωμου και ριγώτου. Δεν άποκλείεται εν τούτοις και η άμοιόμορφη.

Τέλος μη ξεχνούμε και τον σπορτίφ τύπο, που καθώς θα δήτε στα φηγουρίνια μας έχει κι' αυτός τη χάρι του.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Πιλάφι άλά μιλανέζα

Πάρνετε μία κόττα, την καθαρίζετε, την πλένετε, τη ράβετε και τη βάζετε να έρασι. Άφου πάρι έρασι, την έαφρίζετε και ρίχνετε καρότα, σέλινα, κρεμμύδια και το άνάλογο άλάτι. Όταν έτοιμαστή το ζουμί, σουρώνετε και προσθέτετε το άνάλογο ρέλι. Κρατάτε όμως λίγο ζουμί για τη σάλτσα, που γίνεται ως έξης: Βάζετε σε μία κατσαρόλα 3 κουταλιές άλεύρι και 2 κουταλιές σουτύρο, καθουρίζετε και προσθέτετε το ζουμί ζεστό, λίγο άλάτι, μοσχοκάρυδο και τριμένη παρμεζάνα, καθώς και λίγο φρέσκο δούτορο όταν κατέβάσετε άπ' τη φωτιά.

Στο σερβίρισμα, βάζετε πρώτα το πιλάφι, άπο πάνω τα φαγά της κόττας και περιχύνετε το σύνολο με τη σάλτσα.

Σαπούν - χαλβάς

150 γραμ. κίλλα λουκουμού, μισό κιλό νερό, 1.250 γραμ. μέλι, 180 γραμ. μύγδαλα.

Καθαρίζετε και καθουρίζετε τα μύγδαλα. Ύστερα βάζετε το μέλι να πάρη έραση με 150 στέρα νερό, άνακατεύοντας με έλληνη κουτάλα. άπολαιο νερό, άνακατεύετε με έλληνη κουτάλα. Ρίχνετε τη διάλυση μέσα στο μέλι, καθώς και τα μύγδαλα, κι' έξοκολούθετε το άνακάτεμα, ώπου να έξεκολλά πιά η μάζα άπ' την κατσαρόλα. Έν να έξοφυρμένη μία φόρμα, ρίχνετε μέσα στο χετέ δούτορωμένη με κρούση και, αν θέλετε, ρανμύμα, με άνόθερο.

Τίξτε για μέλι, μπορείτε να χρησιμοποιήσετε σιρόπι, φτιαγμένο με 1 κιλό έζαχαρη και 300 γραμ. νερό.

— Θα σοβέλλω. "Ερχομαι ά-
μέσως...
"Εκλεισε το τηλέφωνο και στρά-
φηκα στη Νέττα.
— Καλά πώς, μικρή μου, τη βε-
βαίωσα. "Ελπίζω πως θα μπορέσω
να τον πείσω να μ'ας πάρει και τους
δύο. Μάζεψε τα πράγματά σου και
νάσαι έτοιμη στις 9.
Μ' άγκάλιασε και φώναξε:
— Είσαι θαυμάσιος, Στήβ!
Τά μάτια της λάμπανε από χαρά.
«Και βέβαια είμαι θαυμάσιος»
σκέφθηκα.
— Μα θα γιορτάσουμε την έπιτυ-
χία μας όταν θα βρισκόμαστε πιά
στη μέση του "Ατλαντικού, δηλώσα.
Την άφισα να με φιλήσει. Μα δε
μπορέσα να της άνταποδώσω το φι-
λί της. "Εμοιαζε τόσο με φίλι του
"Ιούδα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Στις 3 και 20', είχα τελειώσει
τις προετοιμασίες μου για τόν βρά-
δυ και είχα ξαναγυρίσει στην κάμα-
ρά μου, στο «Σαβό», για να πε-
ριμένω τόν Τζούλ Κόλ.
Αφού άφισα τη Νέττα, είχα δει
τό Χάρρυ Μπίξ και τού είχα εξηγή-
σει τί ήθελα άπ' αυτόν. Κι' έκεί-
νος συμφώνησε να συνεργασθώ άμέ-
σως μαζί μου.
"Υστερα πήγα μ' ένα ταξί στα
γραφεία τού «Πρωίνου Ταχυδρόμου»
και πέρασα μία ώρα με τόν Φρέντ
Ουλμαν. Με τά στοιχεία που τού
είχα δώσει τήν προηγούμενη μέρα,
ό Ουλμαν είχε έρραώσει συστήματι-
κά κι' είχε συγκεντρώσει ένα σωρό
πληροφορίες, που έπρεπε να χρησι-
μοποιηθούν γρήγορα.
"Ο Κόρρινταν βρισκόταν στο
Λέικχαμ. Τού κάκον προσέβησα να
έπικοινωνήσω μαζί τού.
"Ήξερα πως θα γύριζε τόν βράδυ.
"Ως τότε όμως έπρεπε νάχω τελειώ-
σει τήν υπόθεσί μου, ή νάχω άπο-
τύχει τελείως!
Στό μεταξά, ήμουν εύτυχισμένος
για τήν άπουσία του, γιατί μ' ά-
φινε έλεύθερο στις ενέργειές μου.

"Όταν θα γύριζε, θ' ανακαλύπτε πως
είχα βρή τη λύσι τής υποθέσεως
"Αλλεμπυ, κι' αυτό θα τούδινε τη
μεγαλειότερη συγκίνησι της ζωής
του!
"Αλλ' ως τότε έπρεπε να συνε-
ργασθώ με τήν άστυνομία.
Στήν προηγούμενη διαμονή μου
στο Λονδίνο, είχα φίλο τόν ντέτε-
κτιβ Ο' Μάλλεϋ, τού άστυνομικού
τμήματος τής Μπόου Στρίτ. Μας
είχε συστήσει ό Κόρρινταν, κι' ό
Ο' Μάλλεϋ είχε επιμείνει να μου
δείξει πόσο άρτια λειτουργούσε ή
ύπηρεσίά του.
Σκέφθηκα λοιπόν τώρα πως θα
κανα καλά να ζητήσω τή βοήθειά
του, και πήγα να τόν βρώ. "Αφού
τού εξήγησα τόν σκοπό τής επισκέ-
ψεώς μου και τού παρουσίασα τά
στοιχεία που έπίδεσθάνανε τούς Ι-
σχυρισμούς μου, με παρουσίασε
στον προϊστάμενο τού Κόρρινταν,
στη Σκότλαντ Γκάρντ. Κι' άποφασί-
σαμε όλοι μαζί να δράσουμε άμέ-
σως.
Τώρα είχα γυρίσει στην κάμαρά
μου, στο ξενοδοχείο. Μπορούσα έ-
πιτέλους ν' άναπαύσω. "Ημουν βέ-
βαιος πως, άν τά σχέδιά μου δί-
νανε τά αποτελέσματα που έλπι-
ζα, θα είχαμε ως τόν βράδυ τής λύ-
σεως τής περιπτώσεως "Αλλεμπυ
και τών δολοφονιών τής Μαίητς
Κέννιτ και τού Χένρυ Λίτλτζον.
Μόλις πρόλαβα να κάνω μία άνα-
καταστάσι τών σχεδίων μου, για
να βεβαιωθώ πως δεν είχαμε ξεχά-
σει τίποτα, άκουσα ένα χτύπημα
στην πόρτα.
"Ανοιξα. "Ήταν ό Τζούλ Κόλ. Με
κτύπησε μ' ένα ύφος άληγο και
σκαρραστικό, κουνώντας άργά τόν
κεφάλι του δεξιά - άριστερά. Είχε
περιποιηθώ κάπως τόν ήρωιστικό
τον. Τά ρούχα του ήσαν βουρ-
τσισμένα κι' είχαν λιγότερους λε-
κέδες. Είχε άντικαταστήσει τή βρά-
μικη άσπρη γραβάτα του με μία
κίτρινη, πιδ ύποφερτή. Κι' είχε πε-
ράσει στή μπουτονιέρα τού ένα μι-
σμαραμένο λουλούδι.

— Τί νέα, μικρή μου; μου είπε.
"Ήρθα στην ώρα μου, ή;
— Πέραστε μέσα, άπάντησα ά-
νοιγώντας περισσότερο τήν πόρτα.
Μπήκε στην κάμαρά, με τόν πη-
δηχτό περπατημά του, κι' έρριξε
μία ματιά γύρω.
— Μ' άρέσει! δήλωσε. "Όσο πε-
ρισσότερο τη βλέπω, τόσο τη βρί-
σκω πιο άνετη.
Με κτύπησε μ' έλπίδα και ρώ-
τησε:
— Λοιπόν, έχετε τά λεφτά;
— Μα φυσικά. Είν' εκεί μέσα, σ'
αυτό τόν γραφείο.
Δε μπορούσα να συγκρατήσω τήν
άνυπομονή μου, κι' ώστόσο έβα-
λε τά δυνάτα τού για να φανή ή-
ρεμος. Τόν πρόσωπό του φωτίστηκε,
τά μάτια του γυάλισαν.
— Πεντακόσιες λίρες! φώναξε
τρίβοντας τά χοντρά του χέρια. "Α-
κόμα δε μπορώ να τόν πιστέψω!
— Καθήστε, τού είπα κλείνοντας
τήν πόρτα. Μα δεν τής πήρατε ά-
κόμα. Μη βιάζεσθε!
Τόν χαμόγελο του χάθηκε ξαφνικά.
Προσπάθησε να τόν ξαναβρή, καθώς
με κτύπησε φιλόποπτα.
— Τόχτες άποφασίσει όμως...
δεν είν' έτσι; ρώτησε. Είσαστε λο-
γικός άνθρωπος!
— Πώς μπορώ να ξέρω ότι, ά-
φού πάρετε αυτά τά λεφτά, δε θαρ-
θήτε να μου ζητήσετε κι' άλλα; εί-
πα άνάδοντας ένα τσιγάρο.
— "Ω, μην κάνετε τέτοιες σκέ-
ψεις! με μάλωσε με άυστηρό ύφος.
Σας βεβαίω πως δε σινηθίζω να
κάνω έτσι τίς δουλειές μου. Μ' ά-
ρέσει να πιστεύω πως είμαι τίμιος
έκδοσής. "Ισως αυτό σας φαίνε-
ται άνόητο. Μα έχω κι' εγώ τίς
άρχές μου. Ζητάω μία λογική τιμή
και μένω πιά ικανοποιημένος.
— Δε σας πιστεύω, για όλο τόν
χρυσάρι τού κόσμου! Καθήστε, έ-
χω να σας μιλήσω.
Δίστασε λίγο, κι' ύστερα ξαπλώ-
θηκε σε μία πολυθρόνα.
— Πόσο βέβηλα να ήσαστε λι-
γότερο δίσπικτος, μικρή μου! μου

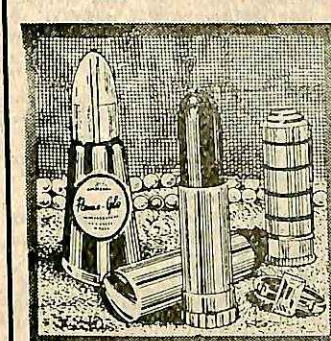
είπε μ' ένα μορφασμό. Οι δροι μου
είναι τιμιάτατοι. Θα μου δώσετε
500 λίρες και θά σ'ας άφισα ή-
συχον. Θα φύγετε άλλωστε άπ' τήν
"Αγγλία, κι' έτσι δε θα μπορώ πιά
να σας ένοχλώσω.
— Ναί, μα δεν έφυγα άκόμα. Και
δεν άποκλείεται να μην τά κατα-
φέρω τελικά, άν μέλιστα στείλτε
ξοπισώ μου τήν άστυνομία!
— Μα δεν έχω αυτό τόν σκοπό!
διαμαρτυρήθηκε. Δεν είναι τού χα-
ρακτήρα μου να κάνω τέτοιες
προσυχίες.
— Μη μου τά λέτε έτσι συγκι-
νητικά, γιατί θα με πάρουν τά κό-
ματά! "Ας υποθέσουμε πως σας
πιέζει πολύ ό Κόρρινταν. Πού ξέρω
εγώ πως δε θα τού πήτε τότε, ότι
ή νεκρή δεν ήταν ή Νέττα, αλλά ή
άδελφή της;
— Μά, άν έβγα ένα τέτοιο πρά-
γμα στον Κόρρινταν, θα έβρισκα κι'
εγώ τόν μπλεά μου.
— "Όποτε λοιπόν, πέθανε ή άδελ-
φή της. "Ετσι; έπέμεινα.
— Με λοκοκύνταξε κι' άπάντησε:
— Μα βέβαια!
"Έξυσε τή μύτη του και με κύτ-
ταξε, σκεπτικός.
— Γιατί, λοιπόν, είπατε πως ή-
ταν ή Νέττα; τόν ρώτησα.
— Δεν τ' άφηνουμε τώρα αυτά;
είπε στενοχωρημένα. Είχα τούς λό-
γους μου!
— Πόσα πήρατε άπ' τόν Πίτερ
Φρέντς για να σωπάσετε; ρώτησα
άπότομα.
Φάνηκε έκπληκτος για μία στιγ-
μή, αλλά ξαναβρόσκε ύστερα τήν ψυ-
χραιμία του κι' είπε σκαρραστικά:
— "Αλήθεια, είσαστε πολύ παρα-
τηρητικός! Μα δε μπορώ να σας ά-
παντήσω. Δε θάταν έντιμο έκ μέρους
μου.
"Ανασήκωσα τούς ώμους μου.
— Καλά. "Ας μπούμε στο θέμα
μας. Μού ζητάτε 500 λίρες, για να
μή δώσετε ψεύτικη κατάθεσι στον
Κόρρινταν, κατηγορώντας με για
δύο δολοφονίες. "Ετσι έχουν τά
πράγματα;
— "Ακριβώς! Φοδύμαι όμως πως
δε θα μπορέσω να σας δώσω έγγρα-
φο βεβαίωσι, άν μου τή ζητήσετε!...
Κούνησα τόν κεφάλι μου με ικανο-
ποίησι.
— Λοιπόν, πάρτε τά λεφτά σας
και πηγαίνετε στο καλό, είπα. "Αν
δύως έπιχειρήσετε να παίξετε διπλό
παχνίδι μαζί μου, να τόν ξέρετε πως
θα σας τσακίσω!
— Μα έχω τόν λόγο μου! δια-
μαρτυρήθηκε, προσπαθώντας να φα-
νή άδίσπρεπτης. Θάποεπε να σας
φτάνη, αυτά. "Αλλά, βέβαια, είσα-
στε "Αμερικάνος και δε μπορείτε να
καταλάβετε πως ό λόγος τιμής έ-
νός "Αγγλου είναι συμβόλαιο!
— Καλά, καλά, μη μου περιστά-
νετε τόν σπουδαίο! τόν διέκοψα ξερά.
— Μα δε νομίζετε πως χάσατε
άρεκτή ώρα; Πού είναι τά λεφτά;
Πήγα ως τόν γραφείο, τ' άνοιξα
κι' έβγαλα τόν πακέτο με τά χαρ-
τονομίσματα, που προώριζα άρχικά
για τη Νέττα. Τόν πέταξα πάνω στή
γόνάτα του.
— Πάρτε τα, είπα κυττάζοντας
τον με τήν άκρη τού ματιού.
"Αγγίζει τά χαρτονομίσματα, τά
φαχούλεψε, μη μπορώντας άκόμα να
πιστέψω, πως ήταν δικά του...
— Πάρτα και φύγα! μουγκρίσα.
— Σας πειράζει άν τά μετρήσω;
μου είπε. "Οχι πως δε σας έχω έπι-
στοσύνη. "Αλλά έτσι, για να μά-
στε έν τάξει. "Ισως, έλλωστε, να
κάνετε λάθος και να μω δώσατε
πιδ πολλά!
Και γέλασε με τ' άστείο του
— "Εμπρός, ξεπερνάτε! φώνα-
ξα. Δε σας άνέχομαι πιά ούτε λε-
πτό!
Μέτρησε τά χαρτονομίσματα, με
φανερό έκνευισμό. "Υστερα κούνη-
σε τόν κεφάλι του, ικανοποιημένος.
Μία θριαμβευτική έκφρασι ύπήλα-
σε τώρα στή μάτια του.
— "Εν τάξει, μικρή μου, είπε.
"Ε, λοιπόν, δεν πιστεύω ποτέ πως

Είδε
χοντροκνή
μέ τά
Κραγιόν και βερνίκια όνύχων
ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Flame-Glo

Τώρα τό FLAME-GLO στή κραγιόν
σας προσφέρει και 4 ΝΕΟΥΣ
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΠΕΡΛΕ
όμοιους με τά βερνίκια όνύχων.

Είναι τό καλύτερο
γιατί είναι
Flame-Glo
U.S.A.

Καταπληκτικό σε όλο τόν κόσμο:
"Υπεροχή σε ποιότητα - Φθινό σε
τιμή.
GEN. ANTIP. Δι' όλην τήν ΕΥΡΩΠΗ
"Οδός ΛΙΜΠΟΝΑ 9 ΑΘΗΝΑΙ

IPSTICK AND NAIL ENAMEL INTERNA-
TIONALLY ADVERTISED IN ALL MAGAZINES

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΟΞΙΣ
ΑΠΑΛΑΓΓΗΤΕ άπ' τήν
περιττή τρίχα προσώπου,
όματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΡΩΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ
Είμαστε άσυναγώνιστοι
"Η υπερτέρησας θεραπεία
"ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ Δ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΞΕ - ΠΛΑΔΑΡΡΙΖΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΡΕΛΑΞΑΝΤΑ
% KASTRIOTIS

θα ύποχωρούσατε έτσι εύκολα. Πρό-
δλεπα πως θα κουραζόμουν πολύ
μαζί σας!
Εχώσε τά λεφτά στην τσέπη του
και χαμογέλασε. Κτύπησε τόν λου-
λούδι, που είχε στή μπουτονιέρα
του. Τόβγαλε και τ' άρπασε πάνω
στο τραπέζι.
— Κρατήστε τόν για να με θυμέ-
σαστε, μου είπε γελώντας.
Αυτό ήταν πιά πάρα πολύ!...
— Πάρε και σ'υ κάτι για να με
θυμάσαι! φώναξα.
Και τού κατάφερα μία γροθιά
στό μάτι. Τρέκλισε και τραβήχτηκε
ως τόν τοίχον. "Εμεινε για μία στιγ-
μή σάν παραχαλισμένος.
— Κάθαμα!... Κτήνος! βόν-
γησε.
"Εκανα μία άπειλητική κίνησι
πρός τόν μέρος του. "Επρεζε άμέσως
προς τήν πόρτα και τήν άνοιξε.
Μα τόν περίμενε στο διάδρομο έ-
νας ψηλός άστυνομικός με πολι-
τικά!
Κηθώς έπρεσε πάνω του ό Κόλ,
τόν έσπρωξε με δύναμι και τόν πέ-
ταξε πιδ τά πίσω.
— Μη βιάζεσαι έτσι, αγόρι μου,
τόν είπα χαμογελώντας.
"Ο Κόλ τόν κτύπησε για ένα λε-
πτό σάν άποβλακωμένος. "Υστερα
έβγινε κατάχαλος κι' άρχισαν να
τρέμουν τά γόνατά του...
"Ο άστυνομικός προχώρησε πιδ
τό μέρος του, κι' έκείνος τραβί-
κανε πίσω.
"Όταν μπήκε στην κάμαρά ό ά-
στυνομικός, έκλεισα τήν πόρτα με
τό πόδι μου.
— "Ότε είχατε προβλέψει πως
θα κουραζόσαστε μαζί μου; είπα
κοροϊδευτικά στον Κόλ. Νά, όμως,
κάτι που δεν τόν περιμένετε!
Πήγα ως τόν λουτρό κι' άνοιξα
τήν πόρτα.
— "Ελάτε, Ο' Μάλλεϋ, είπα.
"Ο ντέτεκτιβ Ο' Μάλλεϋ βγήκε
άπ' τόν λουτρό, μαζί μ' άλλον ένα
άστυνομικό με πολιτικά, που κρα-
τούσε στο χέρι ένα κανόνι.
— Τά σημειώσατε, λοιπόν, δια;
ρώτησα.
— Λέξι πιδ λέξι, άπάντησε ό
Ο' Μάλλεϋ, τρίβοντας τά χέρια του.
Είναι ή τελειότερη όμολογία, που
θα μπορούσα να έπιθυμήσω! Βάζω
στοίχημα τώρα πως ό φιλαράκος
μας θα φάη δέκα χρονάκια τόν λι-
γότερο!
Πλησίασε τόν Κόλ και τού άγγι-
ξε τόν μπράτσο.
— Είμαι ό ντέτεκτιβ Ο' Μάλλεϋ,
τού εξήγησε. Οι δυο κύριοι άπ' όδω
είναι συνάδελφοι, τής "Ασφαλείας.
Σας συλλαμβάνω για έκδοσισμό. Και
σας προεδοτιώ πως θα γραφή ότι
πήγε άπ' όδω και μπράτος, για να
κατατεθή στή δική σας.
"Ο Κόλ είχε πρασινίσει άπ' τόν
φόβο του.
— Μα δε μπορείτε να κάνετε ένα
τέτοιο πράγμα! ύβριλασε. Αυτόν
πρέπει να συλλάβετε!
Μ' έδειξε με τόν δάχτυλο, τρέμον-
τας, και πρόσθεσε:
— Είμαι δολοφόνος. Σκότωσε τή
Μαίητς Κέννιτ και τόν Χένρυ Λίτλ-
τζον. Τόν είδα με τά μάτια μου...
"Εμένα δε μπορείτε να με συλλάβε-
τε. Είμαι ένας τίμιος πολίτης.
"Ο Ο' Μάλλεϋ έκαμε μία γκριμά-
τσα.
— Θα τά εξηγήσετε όλ' αυτά στο
δικαστήριο, είπε ήσυχον. "Ακολουθή-
στε με τώρα.
"Ο ένας άπ' τούς άστυνομικούς
πήρε άπ' τήν τσέπη τού Κόλ τά λε-
φτά που και τά παρέδωσε στον Ο'
Μάλλεϋ.
— Πρέπει να τά κρατήσουμε για
πιστήρι, μου εξήγησε έκείνος. Θα
σας τά επιστρέψουμε μετά τή δική.
— Τόν έλπιζα, άπάντησα. Δε θα
μου ήταν καθόλου εύχρηστο να τά
χάσω!
— "Εμπρός, πάμε, είπε ό Ο' Μάλ-
λεϋ στον Κόλ. Σας ύποσχομαι ένα
κελλάί άνετο κι' εύάερο!
"Εκείνος τραβήχτηκε πίσω.
— Είμαι δολοφόνος, σας λέω!

ούβριλασε άπελπισμένα. Πιάστε τον!
"Αν τόν άφίσετε, θα φύγη για τήν
"Αμερική. "Ακούτε; Θα τόν σκάσει!
— Μη νευρίζετε, τού σύστησε
ήρεμα ένας άπ' τούς άστυνομικούς.
"Αν έρθετε φρόνιμα μαζί μας στην
άστυνομία, θα σας προσφέρουμε και
κακάο.
— Με χτύπησε! είπε ό Κόλ με
διαπεραστική φωνή. Μούπρηξε τόν
μάτι. Θα τόν κάνω μήνυσι. Συλλά-
βετέ τον!
"Ο Ο' Μάλλεϋ πήρε ύφος κωμικά
αυστηρό.
— "Αλήθεια, κάνετε τέτοιο πράγ-
μα; με ρώτησε κουνώντας τόν κεφα-
λι του.
— "Εγώ; διαμαρτυρήθηκα. Δεν ή-
πλωσα καθόλου τόν χέρι μου πάνω
του. Μα βιάζοταν τόσο να πάη
να ξεδωρή τήν τσέπη του, ώστε,
βγαίνοντας, χτύπησε στο πόμολο
τής πόρτας.
"Ο Ο' Μάλλεϋ γέλασε πνιγμένα.
— Αυτό είναι που λένε πως ό-
ποιος βιάζεται σκοντάφτει! παρα-
τήρησε.
"Αντίο! είπα χαμογελώντας
στον Κόλ. Κι' αν τυχόν ξαναδοκι-
μάσετε σε δέκα χρόνια να κάνετε
τόν έκδοσισμό, μη διαλέξετε πάλι
για θύμα σας δημοσιογράφο!
"Ο Κόλ έφυγε, άναμένος στους
τρείς άστυνομικούς, παραχαλισμέ-
νος κι' άνίκανος να προφέρει λέξι.
Βγαίνοντας, ό Ο' Μάλλεϋ γύρι-
σε και με κτύπησε πάνω άπ' τόν
ώμο του.
— "Απέψ! μου είπε.
— Ναί, όπως συμφωνήσαμε... Θα-
χι γυρίσει τότε ό Κόρρινταν. "Α-
νυπομονώ να δώ τά μούτρα που θα
κάνη, όταν τού παρουσιάσω τή μι-
κρή έκπληξι μου. Θα είν' ένα θέα-
μα που δεν έννοώ να τόν χάσω ούτε
για όλο τόν ούτσου τού Λονδίνου.
— Τόν "Ιδω κι' εγώ... μ' όλο που
δεν πίνω παρό μόνο νερό, συμφώ-
νησε κι' ό Ο' Μάλλεϋ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Τόν ρολόι τού τοίχου, στο σα-
λόνι τής κυρίας Κράκετ, ήσαν
7½, τήν ώρα που ανέβαινα άδού-
να τήν σκάλα. Κανείς δε με είχε δει
να μπαίνω στο σπίτι. Σκεπτόμουν
να μ' άνακούφισι πώς δε θα έκα-
νε τήν εμφάνισι τού ό Τζούλ Κόλ στο
κεφαλόσκαλο, για να με κατασκο-
πεύω όπως τις άλλες φορές...
"Ασυνγκραστικά έβω άπ' τήν
πόρτα τής Μαίητς, αλλά δεν άκου-
σα τίποτα. Χτύπησα έλαφρά.
— Είμ' εγώ, ό Στήβ, είπα.
Επειτά από μερικές στιγμές ά-
νοιξε ή πόρτα. "Η Νέττα με πήρε
μέσα. Είχε βάλει ένα φόρεμα άσπιο
και κέκκινο.
Μπήκα κι' έκλεισα πίσω μου τήν
πόρτα.
— Ναι, ήρθες, Στήβ! μου είπα
ή Νέττα, κουνώντας τόν χέρι της
στο μπράτσο μου. Πώς πάνε τά
πράγματα;
Τά μάτια της ήσαν κομμένα. Φα-
νόταν άνησυχία και νευρική.
— Καλά, άπάντησα. Μίλησα στή
Μπίξ. Θέλει να σε γνωρίση.
— Νά με γνωρίση, πρόφερε ζα-
ρώνοντας τή φωνή της. Γιατί;
— "Α, δεν τόν ξέρεις, τόν Μπίξ;
Είναι ιδιόρρυθμος τύπος... Μου εί-
πε στην άρχη πως δεν έννοει να δια-
κινώνη τή θέσι του για να μπό-
ρη κρυφά στήν "Αμερική τήν πρώτη
τυχούσα γυναίκα. Τόν βεβαίωσα
πως δεν είσαι ή "πρώτη τυχούσα",
αλλά ένα άπ' τών άγέρων, τήν πρώτη
τάδεως. Μα αυτός εξακολουθεί να
πιστεύη πως ό γυναίκες που μου
κάνουνε συντροφιά, είναι όλες γριες
και άσκημες.
"Ο μόνος τρόπος για να τόν
πείσω, είναι να σε γνωρίση. "Αν
μάλιστα τόν κίνησι λίγο τά γλυκά
μάτια, τελείωσε ή δουλειά μας! Γι'
αυτό άποφάσισα να πάμε να πιώ-
με τώρα άμέσως ένα ποτήρι μω-
ζι του.
— Μα δεν έχω κανό διαμαρτυ-
ρήθηκε ή Νέττα. Κι' ύστερα είν' ή

ΑΝΥΠΟΦΟΡΟΣ ΠΟΝΟΣ
Πολλοί πόνου ύποφέρονται, δ-
μως ό πόνος τού δοντιού είναι
πραγματικά άνυπόφορος. Ξέρете,
ότι τίς πιδ πολλές φορές σείε εί-
στε ή αίτία γι' αυτόν τόν πόνου!
"Η άμέλεια σας να τήν περιποιη-
σθε, να τήν διατηρήτε πάντοτε κα-
θαρά, να συμβουλευσθε με τήν
πρώτη ένόχλησι άμέσως τόν όδον-
τίατρο, σας οδηγεί στις δυσάρε-
στες συνέπειες. Γιατί είναι ά-
ποδεχθέν, ότι κατά κανόνα
προσβάλλονται τά άκάθαστα, τά
άπρόστατα δόντια. Προστατέ-
ψτε τά δόντια σας με "Οδοντόπα-
στα Νιβέα! Λίγη στή Βουτσόρακι
σας τόν πρωί και τόν βράδυ άρκεί
για να διατηρή τά δόντια σας έν-
τελώς καθαρά, λαμπρά, έμφανί-
σιμα και πρό πάντων γερά. "Η
"Οδοντόπαστα Νιβέα έχει ένα λε-
πτό άσμα που κάνει τήν άνα-
πνοή σας άροσερή κι' εύχάριστη.
Διαλύει όλα τά υπολείμματα τών
τροφών και άπολυμαίνει τελείως
τήν στοματική κοιλότητα. Είναι
ένα άνεγνωρισμένο προϊόν που
παρασκευάζεται άπ' τόν Όικο
Beiersdorf Γερμανίας. Παίλεται παν-
τού σε συλλυγία μικρά τών 30
γρ. και μεγάλα τών 65 γρ. που
είναι και οικονομικότερα.

Pigon
ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Είναι τώρα τόν καλοκαίρι για τά μα-
λιά και για τήν έπιθεμίδα ή θάλασσα,
ή σκηνή, ό δυνατός ήλιος. Κάνει όμως
άπό αυτά δε θα μπόρεση να βλάψη, αν
προστατέψετε τά μαλλιά σας και τήν
πιδ λεπτή άκόμα έπιθεμίδα με τόν ει-
δικό αντιηλιακό και καλλυντικό
ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ
Είδικα παρασκευασμένο με βάση τε-
λειστά πορίσματα τής έπιστήμης,
άγνο άντιηλιακό ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ
είσδνει εις βάθος εις τήν έπιθεμίδα
και τόν τριχότυπο τής κεφαλής, διαλύει
τά άτακα τού ιδρώτος, έξονάνει τήν ά-
παίσια πιτυρία και καταστρέφει όλες
τίς νοσούντες έστίες έξαναίνοντας τά
μημικία, τή φαγούρα, τά έκζέματα,
και κάθε άλλη ένόχλησι.
Είδικος για τήν περιποίησι τών μαλ-
λίων, τόν

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ
ή
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ
με τίς άσυναγώνιστες ιδιότητες της,
συμπληρώνει τόν σαπουνί και χαρίζει
ζωή, νεανικότητα και φυσικό χρωματι-
σμό, στα πιδ άτακα και κουρασμένα
μαλλιά.
Τόν σαπουνί Πιγκόν και ή Μπριγιάν-
τινη Πιγκόν παλόνται εις όλα τά Φαρ-
μακεία και Μικροπώλια τής "Ελλάδος.
Γεν. Αντιπ. Μ. Η. Φουτσόρος, Κλει-
σθένους 15, "Αθήναι, Τηλ. 522-416.

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ
Τής "Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών
(Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς ά-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' έκάστην
9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. όδός Μετσο-
βου 25 Α' όροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

NORDMENDE
Mambino Clipper Transita
MAMBINO μία έκπληξι
Νέος τύπος Ραδίου τραν-
σίστορ, παγκοσμίου άφίεως σε
μεσαία - μακρά, άφάνταστο
άποδοσών. "Η χαμηλή τιμή
του τόν καθιστά προσιτόν σε
μικρούς και μεγάλους.
CLIPPER
Μεσαία - βραχεία, ή προ-
τιμότερη τών άγοραστών.
TRANSITA
τό γιγαντιαίο μηχανήμα
τρανσίστορ με διπλές ανη-
γίες, με 9 + 2 τρανζίστορ,
μεσαία - βραχεία και U.K.V.
με ύψηλη ποιότητα ήχου και
ήλφωσι, άντικαθιστά όλους
τούς τύπους Ραδιοφώνων.
"Ηά Μαρία "Ηά Πεντά "Ηά Κουβέρης
ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
Ευρυμελίσκος - Κολοκωτώνη - Αιόλιον - Ειρηόδου - Βαλ. Κων/νου - Σιδηροστ.

αϊκίνδυνο. Μπορεί να μ'ε αναγνωρίσει ή αστυνομία... Όχι, δέ μ'ε γνωρίζουν καθόλου αυτή η ιδέα, Στήβ! Γιατί δεν τον έφερες εδώ καλλίτερα;

— Δέ μπορέσα. Είχε πολλές δουλειές... Μήν ανησυχής, δέν υπάρχει κανένας φόβος. Θά τον συναντή-

σουμε σ' Ένα μπάρ, κοντά στο Νάιτιμπριτζ... Έλα, ετοιμάσου! Έχω Έν' αυτοκίνητο, πού μ'ε περιμένει στην πόρτα.

»Αφού τ'α κανονίσουμε όλα, δ Μπίξ θα γυρίση στο αεροδρόμιο κι' έμεις θαρθούμε εδώ να πάρουμε τις βαλίτσες σου. Το αεροπλάνο φεύ-

γει στις 10½. Έχομε πολλή ώρα ώς τότε.

Κατάλαβα πώς δέν ήταν καθόλου ένθουσιασμένη με την πρότασί μου. Μά δέ μπορούσε ν' αποφύγη αυτή τη συνάντησι.

— Καλά, Στήβ, όπως νομίζεις, μου είπε. Μιά στιγμή, να φορέσω Ένα καπέλλο, κι' είμαι έτοιμη.

Περιμένοντάς την, πηγαίνοντο μουν μέσα στην κάμαρα και νόμιζα πως έβλεπα μπροστά μου το φάντασμα της Μαίτης Κέννιτ...

— Η Νέττα ξαναγύρισε σέ δυό - τρία λεπτά. Φορούσε Ένα καπέλλο που έμοιαζε πολύ με καπάκι κατασάρλας. Ωστόσο, βρήκα πώς της πήγαινε πολύ.

— Θά ξεστολαθώ μαζί σου δ Μπίξ! τη βεβαίωσα κυττάζοντάς την. Είσαι μούρλια!

Πέρασα τό μπράτσο μου κάτω απ' το δικό της και πρόσθεσα:

— Έμπρός, πάμε... Να πατάς στα νύχια. Δέν υπάρχει λόγος να μ'ε πάση είδησι ή σπιτονοικοκυρά.

Κατεβήκαμε τη σκάλα και χαθήκαμε στη Μπουίξ πού είχα νοικιάσει για μια βραδιά.

Καθώς περνούσαμε απ' την οδό Κρόγουελ, η Νέττα με ρώτησε:

— Τι έγινε, Στήβ, έδωσες λεφτά στο Τρούλ;

Περιμένα αυτή την ερώτησι κι' είχα έτοιμο Ένα μικρό ψέμμα:

— Τού τάδωσα, δυστυχώς. Τό κάσκι... Έλπιζω όμως να μ'ε μάς σκαρώση καμμία βρωμοδουλειά, ώπου να φύγουμε!

Της έριξα μια γρήγορη ματιά και είδα πώς είχε χλωμίσει κι' έσφιγγε τ'α χείλη της.

— Μά πότε τού τάδωσες; ρώτησε πάλι με άχρωμη φωνή.

— Στις 3½ τ' απόγεμα... Μου πήρε 500 λίρες! Δέν είναι λίγα λεφτά...

Η Νέττα δέν είπε τίποτα. Τό πρόσωπό της όμως είχε πάρει μια τραχεία έκφρασι. Καθώς σταματούσαμε στην πόρτα ενός μικρού μπάρ, κοντά στο Νάιτιμπριτζ, πρόσθεσε:

— Κι' δ Μπράντλεν; Ξανάδωσε σημεία ζωής;

— Όχι. Δέ μπορούσα άλλωστε να κάνω τίποτε ακόμα για τό ζήτημά του. Ο Κόρρινταν λείπει. Πώς να τού ζητήσω τ'α δαχτυλίδι... Βέβαια, τό τελευταίο του Μπράντλεν τελείωσε στις 4, και υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες να μ'ε κυνηγά από κείνη την ώρα ή αστυνομία. Μά έλπιζω να φτάση λίγο αργά! Έφωνα τ' απόγεμα απ' τό «Ξαβόι». Οι βαλίτσες μου βρίσκονται σ' αυτό τ' αυτοκίνητο, μέσα στο πόρτ - μπαγκάζ. Είμαι έτοιμος για άναχώρησι.

Βγήκαμε απ' τη Μπουίξ. Η Νέττα έριξε μια ματιά πρὸς τις δυό μεριές τού δρόμου.

— Μά είσαι σίγουρος πώς είμαστε ασφαλισμένοι, Στήβ; είπε, προχωρώντας με έισταγμό. Μου φαίνεται τρέλλα ναρθούμε εδώ, όπου μπορεί να μ'ε αναγνωρίσουν!

— Μπάρ, μή φοβάσαι, την καθησύχασα. Είναι Ένα ήσυχο μπάρ, μ'ελάχιστη πελατεία. Πατέ δέ θα σκεφθούν να μ'ε αναζητήσουν εκεί μέσα.

Και την τράβηξα πρὸς τό αντίκρυνό μπάρ.

— Ο Χάρρυ Μπίξ βρισκόταν εκεί, φορούσε τη μπλούζα του, πάνω στην οποία ήταν ζωγραφισμένο Ένα θαλασσοπούλι. Άκουμπούσε τούς άγκωνες του στον πάγκο, έχοντας μπροστά του Ένα ούισκυ με σόδα.

Υπήρχαν κι' άλλοι δυό πελάτες στο μπάρ. Κάθονταν στη μακρυνότερη γωνιά και δέ σπώσανε καν τ'α μάτια τους να μ'ε κυττάζουνε όταν μπήκαμε.

Ο Μπίξ ήταν Ένας εύσωμος άντρας, με κόκκινο πρόσωπο κι' άγαθό ύφος. Έριξε μια ματιά στη Νέττα και στρογγύλεψε τ'α χείλη του, σ'α νόθελε να σφυρίξη. Ύστερα Ένα χαμόγελο άνοιξε τό στόμα του μέχρι τ'α αυτιά.

— Μπράβο! είπε. Καλά τ'ελεγε! Είναι σ'α αλήθεια Ένα επίν - άπ κέρρη!

— Νέττα, από δω δ Χάρρυ Μπίξ, είπα σπρώχνοντάς την μπροστά μου. Σφίξε τό χέρι τού πρώτου πιλότου της αμερικανικής αεροπορίας!

Αφού δ υπέρμαν μ'ε σεβήρισε δυό ούισκυ κι' απομακρύνθηκε πρὸς την άλλη άκρη τού πάγκου, δ Μπίξ ρώτησε:

— Ώστε έχετε διάθεσι να κάνετε Ένα περίπατο μαζί μου;

Η Νέττα τούριξε μια ματιά, σοβαρεύτηκε ξαφνικά κι' Έγνεψε αναι με τό κεφάλι.

— Μου έχετε λοιπόν έμπιστοσύνη για τό ταξίδι; ρώτησε δ Μπίξ.

— Μέσα σ'α αεροπλάνο μόνο. Όχι άλλο!

Ο Μπίξ έσκασε στα γέλια.

Αυτή ή κοπέλλα είναι σωστός διάβολος, Στήβ! φώναξε. Πώς να τ'α βγάλω πέρα μαζί της Ένας χοντροκέφαλος σαν έμένα;... Ωστόσο, σ'ας πληροφορώ πώς έχετε δδικο να μ'ε φοβάσαστε, κυρία! Οι γυναίκες δέ μ'ε ενδιαφέρουνε καθόλου. Άν αμφιβάλλετε, ρωτήστε τό Στήβ.

— Σωστά λεί. Δέν τόν ενδιαφέρουν οι γυναίκες. Μά, αν μείνη μοναχός με μια γυναίκα... δέν ξέρω τί μπορεί να συμβή!

Ο Μπίξ κοκκίνισε κι' έπιχείρησε να διαμαρτυρηθή. Άλλ' ή Νέττα την πρόλαβε:

— Πάντως, κι' αν ακόμα γίνη επικίνδυνος, δέν πρόκειται... να ζητήσω τη βοήθεια της αστυνομίας! είπε.

— Μπράβο! Περιφάν! φώναξε δ Μπίξ.

Στράφηκε σέ μένα και πρόσθεσε:

— Φύγε λοιπόν, τού λόγου σου! Είσαι περιττός... κι' ένοχλητικός!

— Άς αφήσουμε τ'α τέτα κι' δς κυττάσουμε τη δουλειά μας, είπα. Λοιπόν, τώρα πού την είδες, Χάρρυ, είσαι συμφωνός;

Ο Μπίξ ρούφηξε τό ούισκυ του, έριξε μια ματιά στη Νέττα κι' άλλη μια σέ μένα κι' απάντησε:

— Ναί. Πώς ν' άρνηθες να πάω μαζί μου τέτοια κοπέλλα;... Ξέρεις, ωστόσο πόσο κινδυνεύω!

— Αφίσε τ'α, αυτό! Μή τόν άκούς, Νέττα. Προσπαθή να σου πουλήση εκδούλευσι, ένω πρόκειται για κάτι άπλούστατο.

— Αλήθεια, υπάρχουν κίνδυνος; ρώτησε ή Νέττα κυττάζοντάς έρευνητικά στα μάτια τού Μπίξ.

— Έκείνος ξεροκατάπιε κι' όμολόγησε με ειλικρίνεια:

— Όχι. Άμα πείσετε τόν πιλότο — και τόν έχετε πείσει πιά, σ'ας βεβαίω! — τ'α ύπολοιπα είν' εύκολα... Λοιπόν, θά ξανασυναντηθούμε στην είσοδο τού αεροδρομίου, θά μπουέ μαζί, θά πάμε να πιούμε κάτι στην καντίνα. Ύστερα θά σ'ας προτείνω να σ'ας δείξω τ'α αεροπλάνο μου και θά πάμε ως τό γήπεδο άπογειώσεως. Δέ θά βρίσκεται κανείς εκεί, αν φτάσουμε πριν από τις 10 και τέταρτο. Θ' άνεβητε κι' οι δυό σ'α αεροπλάνο και θά σ'ας δείξω πού να κρυφτήτε.

»Θά ξεκινήσουμε στις 10½... Όταν φτάσουμε στον προορισμό μας, θά υπάρχει εκεί Έν' αυτοκίνητο για μένα. Θ' άνεβητε και σεις σ' αυτό και θά κρυφτήτε στο βάθος. Θά βάλω από πάνω σας τις βαλίτσες μου και μια-δυό κουβέρτες. Έτσι, θά βγούμε απ' τό αεροδρόμιο χωρίς να σ'ας αντιληφθή κανείς. Έπειτα θά σ'ας πάω με τ'α αυτοκίνητο, όπου θέλετε. Αυτό είν' όλο!

Η Νέττα σκέφθηκε με στιγμή.

— Αλήθεια, είναι τόσο άπλό; ρώτησε.

— Μά ναί, βέβαια. Τέχω κάνει κι' άλλοτε και θά τό ξανακάνω. Πρέπει όμως να σ'ας προειδοποιήσω πώς θά πληρώσετε για ναύλα... Ένα φιλί!

— Δέν πιστεύω να θέλεις κι' από μένα τό ίδιο εισιτήριο, άπάν-

τησα ψυχρά. Προτιμώ να περάσω κολυμπώντας τόν Άτλαντικό, παρά να δεχτώ τέτοιους άρους.

— Κι' έγώ τό ίδιο! Μά δέν άφορούσε έμένα ή πρότασί μου, βλάκα!

Η Νέττα τού χαμογέλασε.

— Έγώ δέν έχω καμμία δυσκολία να σ'ας πληρώσω τ'α ναύλα πού ζητάτε, είπε. Κατά τη γνώμη μου, οι απαιτήσεις σας είναι λογικάτες.

Φωλαρήσαμε κι' άστεινευθήκαμε κάμποσο ακόμη, άδειάζοντας μερικά ούισκυ. Τέλος, στις 8 και 10', δ Μπίξ ετοιμάστηκε να φύγη.

— Λοιπόν, θά συναντηθούμε έξω απ' τό αεροδρόμιο, στις 10 παρ'α τέταρτο. Δέν υπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε. Κανονίστηκε ή δουλειά.

Έσφιξε τό χέρι της Νέττας και πρόσθεσε:

— Μήν ξεχνάτε πώς, αν κάποτε βαρεθώτε αυτόν έδώ τό βλάκα, θά είμαι δ πρώτος στον κατάλογο τών ύποψηφίων. Έχω ιδιαιτέρη άδυναμία στις κοκκινωμάλες!

Κι' απομακρύνθηκε, με θριαμβευτικό ύφος.

Μόλις ξεκλείδωσε πίσω του ή πόρτα, ή Νέττα έχασε όλη την εύθυμία της και με κύτταξε μ' άνηυχία.

— Είσαι σίγουρος πώς θά πάνε όλα καλά; με ρώτησε. Λες να τ'α καταφέρη, αυτός ό τύπος; Τού έχεις άπόλυτη έμπιστοσύνη;

— Καί βέβαια! δήλωσα. Έχει κάνει πάνω από έκαστο πτήση, τόν καιρό τού πολέμου. Βομβάρδισε όλη τη Γερμανία και γύρισε πίσω γερός. Όταν ύποσχεθή να κάνη κάτι, κρατάει πάντα τό λόγο του. Μά και τού χτύπησε στο μάτι, έγινε ή δουλειά μας!

Η Νέττα άναστενάξε και μ'ε πιασε απ' τό μπράτσο.

— Μπορεί νάχηξ δίκιο, χρυσέ μου, είπα. Μά είμαι έκνευρισμένη, βλέπεις... Λοιπόν, τί θά κάνουμε τώρα;

— Θά γυρίσουμε να πάρουμε τ'α πράγματά σου και θά πάμε ύστερα στο αεροδρόμιο. Τό ταξίδι μας άρχισε!

Δέκα λεπτά αργότερα, είχαμε ξαναγυρίσει στο διαμέρισμα της Μαίτης Κέννιτ.

Η Νέττα πήγε στην κρεβατοκάμαρα ν' αλλάξη και να βάλη Ένα ταξιδιωτικό φόρεμα. Έκλεισε πίσω της την πόρτα κι' άκουσα να γυρίξη τό κλειδί στην κλειδαριά.

Κάθησα στη σαϊζλόγκ κι' άναψα Ένα τσιγάρο. Οι φούχτες μου ήταν ύγρες. Έτρεμα έλαφρά απ' τόν έκνευρισμό και την άνυπομονήσια.

Κύλησαν πέντε λεπτά, κι' ύστερα άλλα πέντε. Άκουγα στο διπλανό δωμάτιο τούς πηγαίνοντες μουσ της Νέττας. Τό χαλάκι, μπροστά στα πόδια κι' άκουσα να γυρίξη από στάχτες τσιγάρου.

— Έ, Νέττα, περνάει ή άρα! φώναξα έπιθέτως, μη μπορώντας πιά να κρατηθώ.

— Έρχομαι άμέσως. Έπειτα από Ένα λεπτό, ξεκλείδωσε την πόρτα και βγήκε. Φορούσε μια έλαφριά μάλλινη μπλούζα και μακρό μαύρο παντελόνι και κρατούσε ριγμένο πάνω στο μπράτσο της Ένα γούνινο μαντώ. Με τ' άλλο χέρι σήκωνε μια βαλίτσα αρκετά μεγάλη.

— Με συγχωρήσ πού άργησα τόσο, μου είπε χαμογελώντας. Μά είναι μονάχα 9 και 5' ακόμα... Σ' άρξω έτσι!

Ήταν χλωμή, με τ'α μάτια της γεμάτα άγωνία. Πήγα κοντά της.

— Είσαι ύπεροχή! της είπα.

Και την άγκάλιασα απ' τη μέση. Άλλά μ' έσπρωξε απότομα, κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της και προσπάθησε να χαμογελάση.

— Όχι τώρα, Στήβ, μου είπε. Περιμένα να βρεθούμε πρώτα σ' άσφάλεια!

— Καλά, μικρή μου, απάντησα. Μά, πριν προλάβη να μ'ε σπρώ-

ξη μακριά, είχα νοιώσει με την άφή τί έκλυβε κάτω απ' τη μπλούζα της, γύρω απ' τη μέση της!

— Έμπρός, πάμε! πρόσθεσα.

Πήρα τό καπέλλο μου. Έριξα μια ματιά γύρω για να βεβαιωθώ πώς δέν είχαμε ξεχάσει τίποτα, και προχώρησα ύστερα πρὸς την πόρτα.

Η Νέττα μ'ε ακολουθούσε. Κρατούσα έγώ τη βαλίτσα της κι' αυτή τό γούνινο παλτό της.

— Άνοιξα την πόρτα. Κι' αντίκρυσα ξεφνικά τόν Κόρρινταν, με τ'α μάτια του σ'α γυάλινα και τό στόμα του άπειλητικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ένα στριγγό ξεφαντό της Νέττας έσκισε τόν άέρα.

Έγώ τραβήχτηκα πίσω, άφίνοντας τόν Κόρρινταν να μπη στο δωμάτιο και να ξανακλείση πίσω του την πόρτα. Τά ξέβαρα μάτια του κύτταξαν έπίμονα τη Νέττα. Έκείνη έκρυψε τό πρόσωπο της μέσα στα χείλια της.

— Θάξελα να ξέρω τί μαγειρεύετε έδώ οι δυό σας, είπε ψυχρά. Έχω έντασμα συλλήψεως έναντίον σας, Χάρμης. Λυπάμαι πολύ, μά σ'ας είχα προειδοποιήσει τ'ας

φορές να μ'ε άνακατεύετε... Σ'ας κατάγγειλε τώρα δ Μπράντλεν, ότ'α κλέψατε τ'α τέσσερα δαχτυλίδια και τού έπιτεθήκατε. Πρέπει να μ'ε ακολουθήσετε στην αστυνομία.

Γέλασα βεδισμένα.

— Είμαι άτυχος, είπα. Μά, για την άρα, Κόρρινταν, έχετε ν' άσχολήστε με άλλα πιδό ενδιαφέροντα πράγματα. Κυττάτε αυτή τη νέα γυναίκα Δέν έπιθυμείτε να κ'ενε τη γυναιμία της;

Χαμογέλασα στη Νέττα, πού με κύτταζε μ' άγωνία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

“Ολοι την προσέχουν!

ME Hair Set Misi BRECK είναι πάντα καλοχτενισμένη

και με SHAMPOO BRECK τ'α μαλλιά της γίνονται μεταξένια

BRECK U. S. A.

ΑΤΟΜ.

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η «ΓΕΜΠΑ» στο νέο της κατάστημα γωνία Αίόλου — Άν. Μάρκου και Εύριπίδου 14 Α' — δοσφός, παρέλαβε νέες φορτώσεις Ιματισμού Άμερικής «εύκαιρίας» σέ έκλεκτες ποιότητες άψάνταστη ποικιλία και τάμψηνες τιμές.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ — ΕΣΩΡΟΥΧΑ — ΦΟΥΡΩ — ΦΟΥΣΤΕΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΜΑΝΤΩ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.

Στη ΓΕΜΠΑ με λίγες δρχ. θά βρήτε και σεις κάτι έκλεκτό.

ΠΑΓΩΤΟ **KORNIL** δισκίμης

ΠΟΠΛΙΝΕΣ

Τό ύφασμα πού επιβάλλει ή καλοκαιρινή μόδα!

“Απο τό βραδινό παλτό, ως τη φούστα για τα πρωινά ψώνια, τό σόρτς για τη θάλασσα, και τ'α παιδικά φορέματα, όλα έφέτος μπορούν να γίνουν από ποπλίνες...

Άλλά ποπλίνες...

ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ • ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Συγκεντρώνουν τ'α πλεονεκτήματα τών τελειότερων έπεξεργασιών! Είναι INFROISSABLES - MERCERISÉES - SANFORIZED!

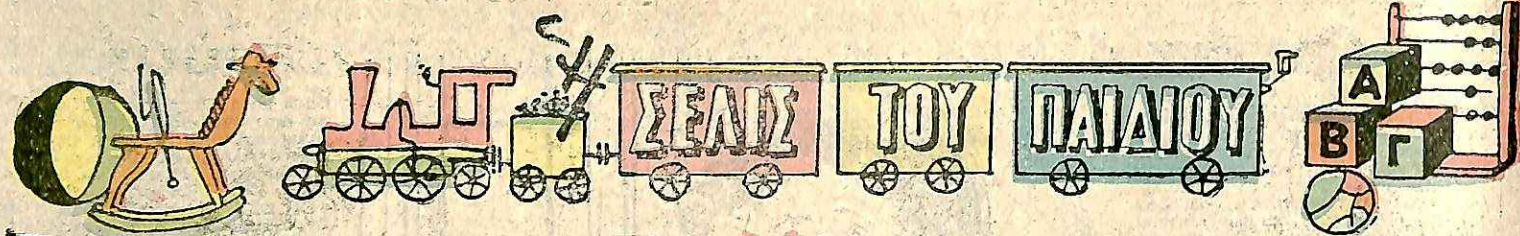
Είναι διπλόφαρδες. Τις βρίσκετε σέ όλα τ'α χρώματα και τις πιδό μοντέρνες άποχρώσεις!

Για να είστε σίγουρη πώς αγοράζετε την καλύτερη ποπλίνα της αγοράς, αναζητήστε στην ούγια τό όνομα ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ. Είναι ή ασφαλέστερη έγγυήσις τών άνεξιτήλων χρωματισμών και της σταθερά καλής ποιότητος.

Με δ,τι θάζει δ νοϋς σέ θαμβακερά ύφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΥΣ ΑΕ.

ντύνει, στολίζει, νοιουουρεύει!

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας άνθρωπος πολύ πλούσιος, που είχε χτήματα, σπίτια, εθσαυρούς αμέτρητους και πολλούς υπηρέτες.

Ο άνθρωπος αυτός πέθανε μία μέρα, αφήνοντας ένα ανήλικο γιο, που όταν μεγάλωσε άρχισε να γλεντίζει και τα φαγητότα με τους φίλους του. Έτσι, σπατάλησε γρήγορα την πατρική περιουσία. "Η πείνα τον θέρисε κι' αποφάσισε να γίνει χαμάλης. Ένα χρόνο έκανε τη δουλειά αυτή και κάπως έβλεπε τη ζωή του.

Μία μέρα, εκεί που καθόταν, περιμένοντας καλέν, νέναν πελάτη, είδε ένα γέρο να τον πλησιάζει.

— Γεία σου, παλληκάρη μου, τού είπε ο γέρος.

— Καλώς τον παππού. Μήπως θέλεις να σου κάνω κανένα θέλημα;

— Ναί, παιδί μου, είπε σε λίγο ο γέρος. Στο σπίτι είμαστε έντεκα γ'ροι και δεν έχουμε άνθρωπο να μας υπηρετήσει. "Αν θέλεις, μπορείς να πιάσεις δουλειά κοντά μου. Θάχης τό φαγητό του, τ'α ρούχα σου, το μισό σου κι' ίσως έτσι σιγά-σιγά κ'άνης κι' εσύ μία μικρή περιουσία.

— Έρχομαι! Έρχομαι! φώναξε ο νέος.

— Ναί, αλλά πρώτα δά κανόμεν μία συμφωνία: Δε θα λες τίποτα απ' ότι δά βλέπεις να γίνεται στο σπίτι μας. Κι' όχι μόνον αυτό, αλλά να μην είσαι περιεργός. "Αν βλέπεις να κλαίει, να μη ρωτήσεις ποτέ να μάθης το γιατί...

— Καλά, παππού...

Ο γέρος πήρε τό νέο κι' άφου τον πήγε στο λουτρό, γιά να πλύση τό λερωμένο του κορμί και του άνδράσει καίναυργία ρούχα, τον άδήςσεν κοντά στους συντρόφους του.

Ο νέος είδε μία μεγάλη σάλα, που είχε στη μέση ένα συντριβάνι και που γύρω σ' αυτό κελαιδούσαν αμέτρητα πουλιά. Τα παράθυρα έβλεπαν σ' έναν άπειρο κήπο. Οι τοίχοι κι' οι κολώνες ήταν από πολύχρωμο μαρμάρινο και τό πάτωμα ήταν στρωμένο με θαυρά χαλιά. "Εκεί μέσα είδε και τους δέκα γέρος. Φορούσαν μαύρα ρούχα και καθισμένοι άντικρυ ο ένας στον άλλον, έκλαιγαν.

Ο νέος ήταν έτοιμος να ρωτήσει την αίτια που τους έκανε να θρηνολογούν. Σομψήθηκε όμως τά λόγια του παππού που δεν έβγαλε μιλά.

Την άλλη μέρα ο γέρος τούδωσε μία κάσσα με χρυσά φλουριά και τού είπε:

— Παιδί μου, απ' αυτή δά έδωδης γιά τό διατροφή όλων μας. Πράττει, να είσαι τίμιος και πιστός. Τό σπίτι είναι στη διάθεσή σου. Μονάχα την πόρτα τού Ισογείου να μην άνοίξεις, γιά να μη πάθης κανένα κακό...

Έτσι ο νέος άπ'ήρτισε τους γέρος δέκα δλόκληρα χρόνια. Μά τις τελευταίες έκτινες μέρες ο ένας απ' αυτούς άρρώσθηκε και πέθανε. Κοντά σ' αυτόν άρρώσθηκε και ο άλλος.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Κατεβαίνει... τό σπίτι

Η ΜΑΙΡΟΥΛΑ είναι ένα άπό τά πιο άνησυχα και τά πιο άτακτα παιδιά, γι' αυτό κι' η μητέρα της, όταν δέ μ'ορμή με τιμωρίες να την...ησυχάζει, άρχίζει τις υποσχέσεις.

— Λοιπόν, Μαιρούλα, αν καθήσης φρόνιμα σήμερα τό βράδυ, δά σου πάρω ένα πολύ μεγάλο παγατό.

Κι' η μικρή σκανταλιέρα γίνεται άννάκι.

— Άλλη φορά πάλι, όταν οι άταξίες της φτάνουν στο άποχώρημα, άκούει τη μητέρα να λέη:

— "Είγοια σου! Χάλασε πάλι τον κόσμο, μά δέ θα ξαναβγής μαζί μου περίπατο στό μαγαζάκι...

Κι' η Μαιρούλα γίνεται εύθυμη... προβατάκι.

Έτσι και σήμερα, που τό μικρό ζιζάνιο έχει άνωσταώσει τό σπίτι, γιά να ησυχάζει, άκούει τη μητέρα της να λέη:

— Τό άπογευμα θά πάω σέ κάτι έπισκέψεις...

— Άν γίνης φρόνιμο και καλό παιδί, θά σέ πάρω μαζί μου...

Κι' η Μαιρούλα, άμέσως, παύει να κάνει ζημιές και πασαρίει.

Η μαμά της τότε κρατάει την ύπόσχεσή της και την παίρνει μαζί στις έπισκέψεις.

Σ' ένα άπό τά σπίτια που πήγαν, ήταν μία μεγάλη πολυκατοικία με δασκανόρ.

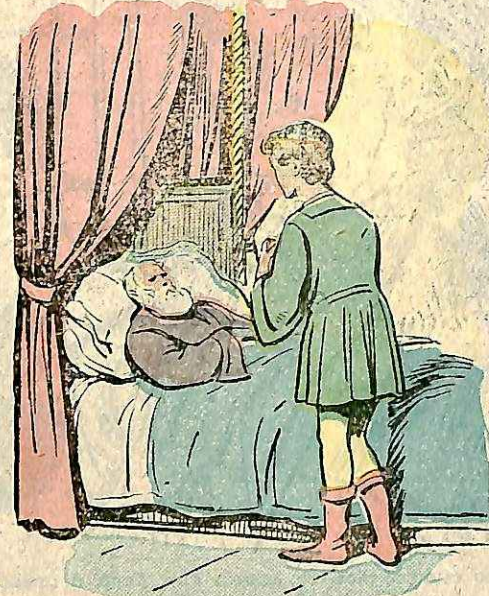
Η Μαιρούλα έμπαινε σέ δασανόρ πρώτη φορά και γι' αυτό η έκπληξή της ήταν μεγάλη. "Όταν, λοιπόν, έφτασαν στο διαμέρισμα που ήθελαν να έπισκεφθούν, η μητέρα της τη ρώτησε:

— Πώς σου φάνηκε τό δασανόρ;

Κι' έκείνη, ένθουσιασμένη:

— Σπουδαίο πράγμα, μαμά! Πατάς ένα κουμπί και κατεβαίνει άμέσως τό σπίτι...

ΜΙΚΥ — ΜΑΟΥΣ

— Παιδί μου, ψιθύρισε ο γέρος, μή με πέζης να σου πω...

αυτόν ο χάρος πήρε και τους άλλους. Δεν άπόμεινε παρά μονάχα ο παππούς.

Δεν πέρασε λίγος καιρός κι' άρρώσθηκε κι' αυτός θάραϊ. "Ο νέος τον περιποιήθηκε με όλη την καρδιά. "Όταν όμως άπελπίστηκε γιά τη ζωή του, πήγε κοντά του και τού είπε:

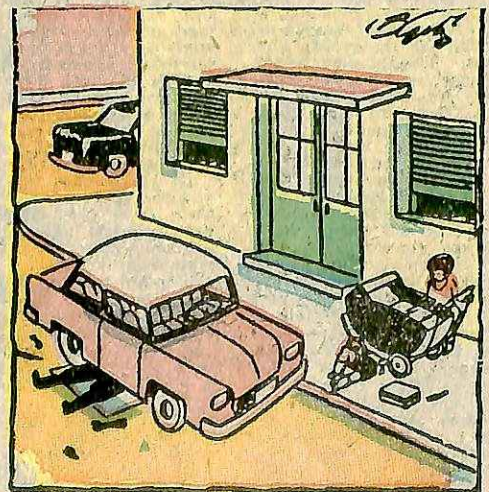
— "Ω, παππούλη, έγω σάς ύπηρετήσα δέκα χρόνια πιστά και τίμια. Θά ήθελα όμως πρην κλείσης τά μάτια σου με ειρήνη, να μου έξηγησής γιά ποιά αίτια κλαίγατε και θρηνούσατε όλοι σας.

— Παιδί μου, ψιθύρισε ο γέρος, μή με πιέζης να σου τό πω. Γιατί, γιατί έγω όρκησθή στο θεό να μη τό φανερώσω σέ κανένα άπό τά πλάσματα του. "Ότι έγινε σέ μένα και στους συντρόφους μου, να μην πάζη κι' αυτός τά ίδια. "Αν όμως ο πειρασμός σέ άδήςσεν στην πόρτα τού Ισογείου, θά τό μάθης δά. Κι' όταν τό μάθης, θά μετανοήσης πικρά, μά θάσαι άργά...

Σέ λίγο ο γέρος πέθανε κι' ο νέος έμεινε ο κύριος τού σπιτιού και της περιουσίας των έντεκα γέρων. Και μία μέρα η περιέργεια τον άδήςσεν στην πόρτα τού Ισογείου. Τη βρήκε άμπαρωμένη και σκεπασμένη άπό άράχνες. Σέ μία στιγμή τούδραν στο νότι δά λόγια τού παππού. Μά ο πειρασμός δεν τον άφήνε σέ ησυχία.

— Έγώ θά την άνοίξω, είπε, κι' ό,τι γίνη δς γίνη!...

Κι' όταν άνοίξε την πόρτα, βρέθηκε σ' ένα μακρύ, στενό και σκοτεινό διάδρομο. Τρείς ώρες έκανε να τον πέρσση. Στο τέλος πιά βρέθηκε στην άκτ' ενός άπειρου ωκεανού. "Αρχισε τότε να θαδίζει και να θαυμάζει τη θάλασσα, που δεν είχε

Τά τρομερά παιδιά.

ξαναβή στη ζωή του. Δεν πέρασε, όμως, λίγη ώρα, όταν ένα άγριοπούλι τον άρπάξε και πέτώντας άνω-κάτω σ' ένα έρημο νησί.

Ο νέος ζαλισμένος δεν ήξερε τί να κάνει και πού να πάη. Δεν πέρασαν ούτε δύο μέρες κι' αντί κρυσσε άπό μακριά τά πανιά ενός καραβιού. "Η καρδιά του άναθάρσεν. "Ελπίζε ότι σ' αυτό θάβρισκε τη σωτηρία του.

Τά μάτια του δεν έξακολουδούν, παρακολουθώντας τις κινήσεις του. Κι' όταν πιά έκείνο πλησίασε, είδε πώς ήταν φτιαγμένο άπό έβενο κι' είχε σκαλιόματα άπό χρυσάφι, που λαμποκοπούσαν. Τό καράβι σέ λίγο άραξε και μέσα απ' αυτό πρβάσαν δέκα όμορφες κοπέλλες. Μόλις τον είδαν, δγλχαν έξω και προσφέροντάς του βασιλική χλαμύδα και στέμμα χρυσό, σπολιόμενο με ρουμπίνια, μοργαρίτσια και ζαφείρια, τού φώναξαν:

— Είσαι ο βασιλιάς μας!

Έτσι ντυμένο τον άδήςσαν στο καράβι, που άνοίξε πάλι τά πανιά του και δγλχαν στον άκεανό. Πέρασαν δέκα ώρες και τό καράβι άραξε σέ στεριά. Εκεί ο νέος είδε στρατό παραταγμένο στην παραλία. Άλογα με σέλλες, στολισία και χαμουργα χρυσά περιμεναν τις κοπέλλες και τό νέο να τους μεταφέρουν στο παλάτι.

Σέ λίγο με μουσικές και τούμπανα έφτασαν σ' ένα παλάτι, που τό περιτριγυρίζαν δέντρα, τρεχούμενα νερά, λουλούδια και πουλιά.

Όταν μπήκαν μέσα, οι κοπέλλες έβλεπαν τό νέο να καθίζει σέ χρυσό θρόνο. Και σέ λίγο παρουσιάστηκε μια πολύ όμορφη κοπέλλα. Πλησίασε τό νέο και τού είπε:

— Μάθε πώς έγω είμαι η βασίλισσα στη χώρα αυτή. Είσαι ευχαριστημένος να γίνης άντρας μου.

— Βασίλισσα μου, άποκρίθηκε έκείνος, προσκυνώντας την, είμαι ο πιο ταπεινός άπό τους σκλάβους σου που σέ ύπηρετούν.

— Βλέπεις, συνέχισε η κοπέλλα, όλους αυτούς τους θησαυρούς της θάλασσας; "Ο! αυτά τά πλούτη είναι άπό τόρα στη διάθεσή σου και μπορείς να τά κάνης ό,τι θέλεις και όπως σου άρέσει. Μονάχα την πόρτα τού Ισογείου δεν πρέπει ν' άνοίξεις. Γιατί, αν μία μέρα σέ σπρώξω ο πειρασμός, να την άνοίξεις, θά μετεμелήσής πικρά. Θά κλάψης πολύ, μά τά κλάματα δέ θά σέ ώφελησουν...

Πέρασαν δύο μέρες κι' έγινε ο γάμος της κοπέλλας με τό νέο, που άνακηρύχθηκε βασιλιάς.

Ο νέος έζησε μαζί της έφτα χρόνια με όλες τις βασιλικές άνέσεις.

Μία μέρα όμως τού ήρθε στο μυαλό η άπαγορευμένη πόρτα. Και είπε μέσα του:

— Τι μυστήριο άραγε να κρύβεται πίσω άπό την πόρτα αυτή; "Η γυναίκα μου θάχρη κρύψει περισότερους θησαυρούς απ' όσους εγώ έχω χάρσει και θέλει να τους χαιρέται μόνη της!

Και με τη σκέψη αυτή πήγε κι' άνοίξε την πόρτα. Δεν πρόλαβε όμως να κάνει ένα βήμα, όταν τό ίδιο άγριοπούλι παρουσιάστηκε μπροστά του και τού είπε:

— Κακή ή ώρα σ' έβαν άνθρωπο, που δεν έβρει να έκτιμάς την εύτυχία, όταν την έχη και που ποτέ, γι' αυτό, δέ θά δ'ή προκοπή στη ζωή του!

Ο νέος, όταν είδε τό άγριοπούλι κι' άκούσε τά λόγια του, έκανε να φύγη. Μά έκείνο με τις μάγικές του πτερυγίες τούκλεισε τό δρόμο. "Υστερ' άρπάζοντάς τον με τά πελώρια νύχια του, τον πέταξε ως μία μέρα ταξίδι, ώπου τον κατέβασε και τον άφησε εκεί απ' όπου τον είχε πάρει.

Όταν ο νέος συνήρθε και είδε ότι θρισκόταν στην ίδια την έρημη άκρογιαλιά, θυμήθηκε την περασμένη του δόξα, τά μεγαλεία του, τό σπαστό που διοκούσε, τους ύπηρετες που πρόσταζε, τό λαό που κυβέρνησε έφτα χρόνια, τις τιμές, τά πλούτη και την καλή του τύχη που έχασε κι' άρχισε να κλαίη, να κλαίη πικρά.

Σ' άκρογιαλιά έκείνο έμεινε δύο μήνες, έλπιζοντας να φανή με τό καράβι η γυναίκα του, γιά να τον πάρη. Και μία νύχτα, έκεί που καθόταν άπνους κι' άπελπισμένος, άκούσε μία φωνή:

— Πικρο μεγάλη ήταν η εύτυχία! Άλλοίμονο, όμως, δέ θά την ξαναβγής!

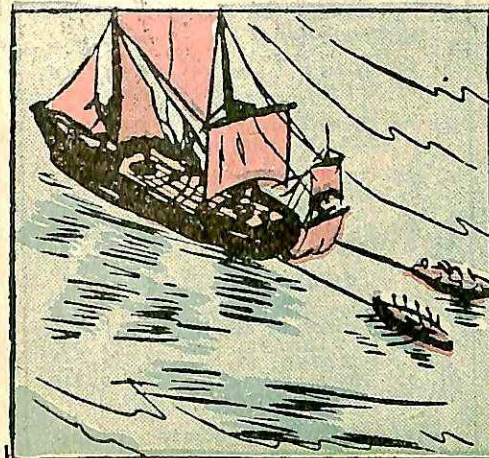
Όταν άκούσε τά λόγια αυτά, η θλίψη τού νέου διπλασιάστηκε. "Έχασε πιά κάθε έλπίδα να ξαναβ'η τη βασίλισσά του και να ξαναγυρίση στα περασμένα μεγαλεία του.

Και με θαρραλιά καρδιά ξαναγύρισε στο σπίτι, όπου είχε ζήσει με τους έντεκα γέρος. Τότε πιά κατάλαβε και την αίτια, που αυτοί φορούσαν μαύρα ρούχα κι' έκλαιγαν και θρηνούσαν. Είχαν πάθει κι' αυτοί, ό,τι έπαθε κι' αυτός.

Άπό τότε κλείστηκε σέ μία κάμαρα και δεν έπαψε να κλαίη γιά την εύτυχία που έχασε. Και ποτέ, ούτε μία φορά πιά χείλη του δέ γέλασαν πιά ως την ήμερα που τον έβασαν κι' αυτόν πλάι στους έντεκα γέρος.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο αληθινός Ροβινβών Κροῦδος

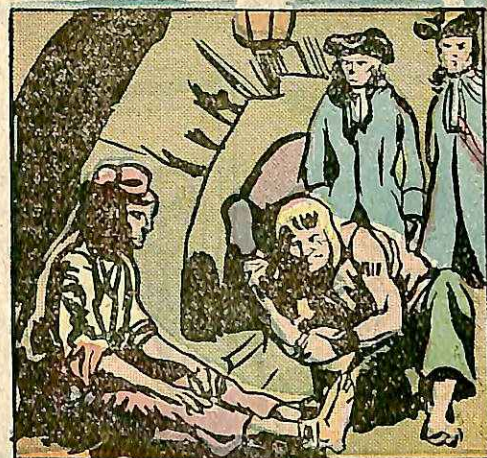
Στις 20 'Απριλίου 1704, τό άγγλικό ιστιοφόρο (τά πέντε λιμάνια), ταξίδευε σ' ανοιχτά του άκρωτηρίου Χόον. Τρεις μέρες όλόκληρες, η άπόλυτη άπνοια τό κατέδικαζε σέ άκνησά και ύποχρέωνε τον πλοίαρχο να δάλη τους άντρες του σέ δύο θάλακες, γιά να προχωρήσουν κωπηλατώντας. "Όταν όμως έκανε παρατήρησι το ναύτ' Σέλκιρκ...

Ο Σέλκιρκ έφτιαξε μία άκυροκαλύβα, μά με τό πέρασμα του χρόνου τά ρούχα του κουρελιάσθηκαν και τό μπαρούτι τελείωσε. Έφτιαξε τότε καινούργια ρούχα με δερμάτα ζώων και άρχισε να π'άνη τ' άγριοκατόικα, κυνηγώντας τα. "Η άνάγκη είχε δυναμώσει τους μύς του και τον έκανε να τρέχη πιο γρήγορα απ' αυτά. Μία μέρα...

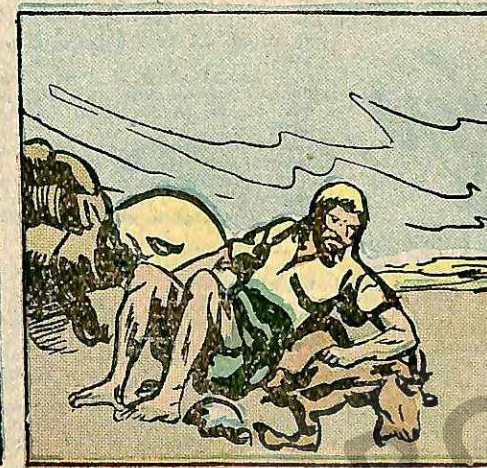
Με μόνη συντροφιά ένα παπανάλο, ο Σέλκιρκ έφτιαξε μία καινούργια καλύβα και δανόχισε την ίδια ζωή. Στις 15 'Ιανουαρίου 1709, τό ιστιοφόρο (Δουκίσσα), που βρισκόταν στην περιοχή έκείνη, έμενε χωρίς νερό. "Ο πλοίαρχος Ρότσερ θυμήθηκε τότε πως ύπρχε ένα νησάκι, που δεν τό σμειωνε κανένας χάρτης και που οι χίλιανι φάράδες τό έλεγαν Χούαν Βερναντζ.

... έπε δ'ή κυττούσε τά χέρια του, που είχαν κουραλιάσει και τον πονούσαν φοβερά, έκείνος άσίνοντας την αγανάκτησή του να ξεσπάει, φώναζε:

Τέλος πάντων, σέ κάτεργα ναλέρας ύπηρετούμε, ή σέ άγγλικό καράβι.

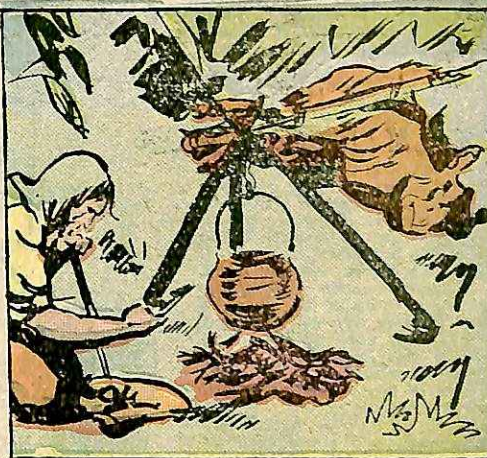
Ο πλοίαρχος θάωρησε τη σπασί του, άνταρσία κι' έβγαλε τό Σέλκιρκ στα σίδερα.

... τρέχοντας πίσω άπό ένα άγριοκατόικα, γλύστρησε μαζί του άπό ένα ύψωμα κι' έπεσε στο βάθος μιας χαράδας. Πίστεψε τότε πως όλα πιά είχαν τελειώσει γι' αυτόν κι' έχασε τις αισθήσεις του. "Όταν συνήλθε, είδε ότι βρισκόταν άκρ'ως πάνω σ'ή σκοτωμένη κατόικα. "Αν δεν ήσουν εσύ, ψιθύρισε, θά είχα τσακίσει τά δικά μου πλευρά.

Τό νησάκι αυτό ήταν έκείνο, όπου ζούσε άπό χρόνια ο Σέλκιρκ. Έτσι ύστερα άπό μερικές μέρες, ντυμένος και ευρισμένος σ' ένα άλλοτε, καθόταν και παίζε στο πιάνο, που πλοίου, που τον ξαναφέρνει πίσω στην Άνγλία. Κι' έκεί συνάντησε πάλι τους παλιούς του φίλους, που εύο σ'όκαν άπιστευτες τις περιπέτειες που τους διηγόταν... Μία μέρα έτυχε να τον διάβασε τό βιβλίο αυτό.

Υστερα άπό μά σύσκεψη με τους άξιωματικούς του, ο πλοίαρχος άποθίβασε τον Σέλκιρκ όλομόναχο σ' ένα έρημο νησί, δίνοντας του ένα ντουφέκι ένω καμιά, μία κύττα, λίγο μπαρούτι και μία βίβλο. Λίγες μέρες άργότερα, αυτός σκότωσε τό πρώτο του άγριοκατόικα. Γιά να τό μανιέρεψη άναψε φωτιά με τ' έύεθο τά άγρίων.

Πέρασαν μνες και χρόνια χωρίς να φανή κανένα πλοίο. Μία μέρα, όμως, ο Σέλκιρκ είδε ένα ιστιοφόρο να πλησιάζη τό νησί του... "Αναψε άμέσως φωτιά, αλλά μόλις πλησίασε μία θάρα στην άκτ', άρχισαν να τον πυροβολούν. Τό πλοίο ήταν περσιτικό και οι περσάτοι κατέστρεφαν τά πάντα, ο ίδιος δέ γλύτωσε χάρις στην ευκινησία του.

... ένας ηλικιωμένος κύριος, που έδειξε μεγάλο ένδιαφέρον γιά τις ιστορίες του. "Ηταν ένας άποτυχημένος συγγραφέας, ο Νταγιέλ ντε σος, κι' άπό τις περιπέτειες τού Σέλκιρκ ένεπνευσθη τό μυθιστόρημα (Ροβινβών Κροῦδος), που σμειωνε τό μεγαλότερο έκδοτικό θρόνο... Δεν ύπάρχει γλώσσα στην οποία να μη μεταφράστηκε, ούτε και παιδί που να μη διάβασε τό βιβλίο αυτό.

ΕΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΙΔΕΑ του εγκλήματος είχε χω-
θεί στο μυαλό του δόκτορος Γι-
ούνγκ από την ημέρα που η Γκραίη,
η γυναίκα του, κληρονόμησε αμέ-
σως 500.000 δολάρια. Και τώρα
είχε έρθει η στιγμή για να το πραγ-
ματοποιήσει.

Ο δόκτωρ Γιούνγκ, όμως, δεν ή-
θελε να αφήσει τίποτα στην τύχη. Γι'
αυτό, είχε πείσει τη γυναίκα του
να αποσύρει τα χρήματα από την
τράπεζα, όπου τα είχε καταθέσει.
Διαφορετικά, θα μπορούσε να τον
υποπτεύουν, ότι την είχε σκοτώσει
για να την κληρονομήσει. Ένδο, αν
η Γκραίη και τα χρήματά εξαφα-
νίζονταν ταυτόχρονα, κανείς δε θα
μπορούσε να υποπτευθεί...

Εκείνο το βράδυ, λοιπόν, ο δό-
κτωρ Γιούνγκ πήρε τη γυναίκα του
και πήγαν να φάνε σ' ένα κοσμικό
κέντρο. Έφυγαν από εκεί λίγο πριν
από τις έντεκα και γύρισαν με το
αυτοκίνητό τους στο σπίτι.

Όταν έφτασαν εκεί, η Γκραίη
εξαπλώθηκε σ' ένα νιφάκι, που βρι-
σκόταν στο μεγάλο χαλ.

Χένο, είπε στον άντρα της,
έπιψε ήσυχνα πολύ τρυφερός... Μ'
έκαμες να θυμηθώ τον πόνο και
πόσο παντρευτήκαμε.

Θέλεις να πιούμε ακόμη ένα
ούσκι, Γκραίη; της είπε ο Γιούνγκ.

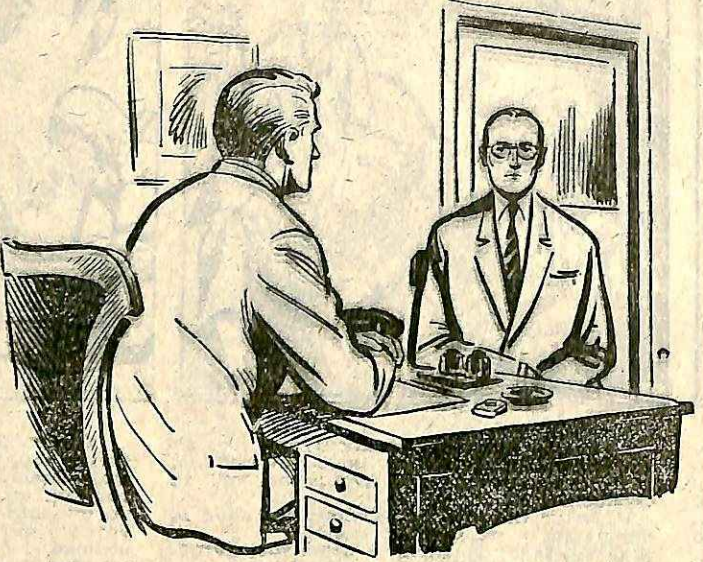
Ναι, αν έρθει η καλή στιγμή.

Ο Γιούνγκ έτοιμασε δύο ποτή-
ρια, αλλά στο ένα απ' αυτά έριξε
μια μικρή ποσότητα λουκουμά. Κι
αυτό το πρόσφερε στη Γκραίη.

Μερικά λεπτά αργότερα, η νε-
ρή γυναίκα κοιμόταν βαθιά. Ο

τρός. Μένουμε σε μία Επαύλι, στο
Μπένερν Μπλέν... Η γυναίκα μου
φοβόταν πάντα τους κλέφτες και γι'
αυτό, όταν βγαίναμε έξω, έπαιρνε
μαζί της τα χρήματα και τα κομμά-
τια της... Προτού την παντρευτώ,
η Γκραίη ήταν σύζυγος του Πά-
τρικ Γκρόγκαν...

του. Η Δρα ήταν δόκτωρ.
— Περιμένετε, πενήντημι δώδε-
κα γιάρδες εδώ; είπε.
— Φανταζόμουν πως η Γκραίη
θα γύριζε, απάντησε ο γιάρδος.
— Φαίνεται πως έχετε ντεντάλη α-
πομνημόνιο, παρατήρησε ο επιθεωρητής.
Αλλά, ως πάραυτα τα πράγματα με

— Άς έρθουμε τώρα στο χεσινό βράδυ... του είπε ο επιθ-
ωρητής. Πώς έγιναν τα πράγματα;

Τάιντα μέ τα δολάρια

Γιούνγκ πήρε τότε ένα μαξιλαράκι
από το νιφάκι και το έβαλε πάνω στο
πρόσωπό της. Έπειτα άρχισε να το
πιέζει άρνα και μεθοδικά, σαν αν-
θρώπος, που ξέρει καλά τη δουλειά
του... Όταν, τέλος, βεβαιώθηκε
πως η γυναίκα του δε ζούσε πιά,
τύλιξε το πτώμα με μια κουβέρτα
και το κατέβασε στον κήπο.

Ο Γιούνγκ είχε σκάψει από πριν
ένα βαθύ χαράκι, για να φεύγουν
τα νερά. Δε χρειάστηκε, λοιπόν,
παρά να το μεγαλώσει και να το
ραβώσει. Έπειτα έβαλε το πτώμα.
Το σκέπασε κατόπιν μ' εφημερίδες κι
έριξε από πάνω ένα στρώμα τα-
μίντου, που το είχε προμηθευτεί
από πριν. Ξανάκλεισε, στο τέλος,
το λάκκο κι' ισοπέδωσε με προσο-
χή το χώμα, σε τρόπο που κανείς
να μη μπορούσε να υποπτευθεί την έρ-
γασία, που είχε κάνει εκεί.

Στο μεταξύ, είχε επιμεριστεί. Έ-
πρεπε τώρα να ασφαλίσει τα χρή-
ματά και τα κομμάτια της γυναι-
κας του. Αλλά και γι' αυτό είχε
προνοήσει, φτιάχνοντας μια μικρή
κρύπτη στη ρίζα ενός δέντρου. Έ-
κει μέσα έχωσε το θησαυρό του.

Νομίζω, ότι μπορεί να χάω το
κεφάλι μου ή να χάω την ευχα-
ρίστημένη, όταν τελειώσει η δου-
λειά του.

Ξαναγύρισε κατόπιν στο σπίτι
του, όπου πλάθηκε με μεγάλη προ-
σοχή. Βούρτσισε βότερα με την ι-
δια προσοχή τα ρούχα του, μπήκε
στο αυτοκίνητό του κι' έφυγε.

Μισή ώρα αργότερα, έφτασε στη
διεύθυνση της αστυνομίας του Λος
Άντζελες.

Ο επιθεωρητής τον άκουσε αδιά-
φορα σχεδόν να τον λέει πως η γυ-
ναίκα του τον είχε εγκαταλείψει.
Παρόμοιες ιστορίες είχε ακούσει
ένα σωρό. Αλλά, εσφαλικά, σκόπευε
το κεφάλι του, όταν ο συνομιλητής
του άρχισε να μιλά για κομμάτια
τα κα δολάρια.

— Κατάλαβα καλά, ρώτησε. Εί-
πατε 500.000 δολάρια;

— Ακριβώς, απάντησε ο γιάρ-
δος. Η γυναίκα μου εξαφανίστηκε
χτες το βράδυ μαζί μ' αυτό το πο-
σό.

Ο επιθεωρητής κούταξε άπορυν-
τος το συνομιλητή του.

— Σας τάκαμε; ρώτησε.
— Θα σας εξηγήσω, είπε ο γιάρ-
δος.

τη σειρά. Σε ποιά εστιατόριο φα-
γάτε;

— Στο "Σάστερς"... Ήταν εκεί
πολλοί γνωστοί μας, που μας εί-
δαν. Μπορώ να σας δώσω τα όνό-
ματά τους...

— Γιατί, μωρό λέτε πως ήταν εκεί
γνωστοί σας, που σας είδαν;

— Ο γιάρδος έκαμε μια άοριστη
χειρονομία.

— Δεν έπρεπε να σας το πωί
ρώτησε.

— Συνεχίστε.

— Όπως σας είπα, φύγαμε κα-
τόπιν...

— Και πήγατε σ' ένα νυχτερί-
νο κέντρο, δεν είν' έτσι; Ήταν κι'
εκεί γνωστοί σας;

— Ο γιάρδος έβγαλε από την τσε-
πη τα τσιγάρα του. Δεν ήταν πιά
το ίδιο ψυχραιμώς όπως πριν.

— Μπορώ να καπνίσω; ρώτησε.
Ευχαριστώ... Με ρώτησατε αν συ-
ναντήσαμε γνωστούς μας στο εφρο-
λόγιο.

— Τό «εφρόλογο» ήταν το κέντρο,
όπου πήγατε;

— Ναι... Θέλετε να μάθετε αν
είδαμε εκεί γνωστούς μας... Πθα-
νόν... Δε μπορώ να θυμηθώ...

— Συνεχίστε, εξαιτίας ο επιθεω-
ρητής.

— Ο τόνος του ήταν ξερός και το
διαπεραστικό βλέμμα του έκαμε το
Γιούνγκ ν' αντιστάσει.

— Δεν έχω τίποτ' άλλο να πωί,
απάντησε. Σας τα είπα όλα.

— Τι υποθέτετε;

— Δε μπορώ να κάνω υποθέσεις.
Ίσως κάποιος, που ήξερε τί έκα-
νε η γυναίκα μου στην τσάντα της,
την παρέσυρε... Μπορεί όμως, κι'
η ίδια η Γκραίη να ήθελε να μ'
αφήσει.

— Είχε λόγους;

— Ο γιάρδος ανασήκωσε τους ώ-
μους, χωρίς ν' απαντήσει.

Πέρασαν μερικά λεπτά.

— Θεωρώ, πως δε διαβάσετε
πριν τις εφημερίδες, είπε εφελικά ο
επιθεωρητής.

— Αίτιο είναι αλήθεια, συμφώνη-
σε ο γιάρδος. Ρίχνω συνήθως μια
ματιά το βράδυ, όταν τελειώσω τη
δουλειά μου...

— Κρίμα! είπε ο επιθεωρητής.
Διαφορετικά, δε θα μου λέγατε πως
πήγατε με τη γυναίκα σας στο
εφρόλογο.

— Δεν καταλάβαινα...

— Τό «εφρόλογο» καίγεται από τις
δέκα και μισή ως πέρα από τα με-
σάνυχτα.

— Ο γιάρδος έχασε το χρώμα του.
— Νομίζω, ότι δε σας μένει να
κάμειτε τίποτ' άλλο από το να όμο-
λογήσετε... πρόβατε ο αστυνομικός.

Ο γιάρδος Γιούνγκ κατέβασε το
κεφάλι. Κατάλαβαινε τώρα, ότι εί-
χε χάσει το παιχνίδι.

ΝΤΗΝ ΟΡΝΤΕΡ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Τετραπλή πυρκαμίδα

Αρχίζοντας με το «Μ» συμπληρώστε:

- 1) ΜΙ. 3) ΜΙΣ. 4) ΜΙΣΟ. 5) ΜΙΣΟΣ. 6) ΜΙΣΘΟΣ. 7) ΑΜΙΣΘΟΣ.
- 2) ΜΑ. 3) ΜΑΤ. 4) ΜΑΤΙ. 5) ΜΑΤΙΑ. 6) ΜΑΤΑΙΑ. 7) ΑΜΑΝΑΤΙ.
- 2) ΜΕ. 3) ΑΜΕ. 4) ΜΕΤΑ. 5) ΜΕΤΡΑ. 6) ΜΕΤΡΙΑ. 7) ΤΕΡΜΙΝΑ.
- 2) ΑΜ. 3) ΜΑΣ. 4) ΣΙΑΜ. 5) ΜΑΤΙΣ. 6) ΣΤΙΓΜΑ. 7) ΓΕΜΙΣΤΑ.

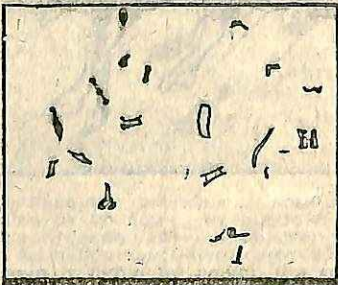
Δισύλλαδες λέξεις

- 1) ΠΕΛΜΑ. 2) ΜΑΧΗ. 3) ΧΗΡΑ. 4) ΡΑΦΙ. 5) ΦΙΛΗ. 6) ΛΗΘΗ. 7) ΘΗΡΑ. 8) ΡΑΚΙ. 9) ΚΙΝΑ. 10) ΝΑΟΣ. 11) ΟΣ. 12) ΣΑΤΕΝ. 13) ΤΕΝΤΑ. 14) ΤΑ. ΠΙ. 15) ΠΙΚΑ. 16) ΚΑΡΑ. 17) ΡΑΘΗ. 18) ΘΗΜΗ. 19) ΜΗΝΗ. 20) ΝΗΣΙΣ.

Κινηματογραφικό σωστό - λάθος

- 1) ΣΩΣΤΟ (μέχρι το 1928). 2) ΛΑ-
ΘΟΣ (το «Πενήντημι δώδεκα» σημείω-
σε παταγώδη αποτυχία και η παραγωγή α-
πορριπτική φιλμ σταμάτησε). 3) ΣΩΣΤΟ
(3 με το τελευταίο που κέρδισε λίγες με-
ρες πριν από το θάνατό του). 4) ΣΩΣΤΟ
(φωτάει μπρος ο εαυτός της την απο-
γοήτευση). 5) ΛΑΘΟΣ (η και εμφανίζε-
ται πότε-πότε στην τηλεόραση). 6) ΣΩ-
ΣΤΟ (είναι συγχρόνως και ένας από τους
πιο σημαντικούς παραγωγούς). 7) ΛΑΘΟΣ
(με ύψος 1,74 ήταν η πιο ψηλή πριν έμ-
φανιστεί η Τζούλι Νιούμπεϊν. 1 μ. 78). 8)
ΣΩΣΤΟ (αυτό συνέβη στο φιλμ «Ο γό-
ρος του κόσμου σε 80 μέρες»). 9) ΣΩ-
ΣΤΟ (απέδωσε 14.000 δολάρια). 10) ΛΑ-
ΘΟΣ (παίρνει μόνο 350.000 φράγκα έναν-
τι των 800 χιλιάδων της Μπαρνόν, αλλά
γυρίζει περισσότερα φιλμ κάθε χρόνο). 11)
ΛΑΘΟΣ (δε θέλουν να δουν ο ένας τον
άλλο από τότε, που γύρισαν μαζί το φιλμ
«Μερικοί το προτιμούν καυτό»). 12) ΛΑ-
ΘΟΣ (το Χόλλυγουντ του δίνει περισσό-
τερα χρήματα, αλλά η θεωρία φορολογία
θα του αφήνει πολύ λιγότερα).

20 μικροδιαφορές

Το σχέδιό μας δείχνει καθαρά σε ποιά
σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδιαφορές.

Η λύσις του υπ' αριθ. 852 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

- 1) ΜΑΡΑ — ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ. 2) ΪΣΑΛΛΑ
— ΑΚΑΜΠΤΑ. 3) ΚΑΔΗΣ — ΣΑΝΙΣ —
ΝΟΜΟΙ. 4) ΠΑΡΑΤΥΠΟΣ — ΚΟΜΑΡΑ.
5) ΑΛΣ — ΕΛΟΣ — ΑΝΙΑΤΟΝ. 6) ΡΑ
— ΜΑΡΑΣ — ΑΝΙΑ — ΑΙΑ. 7) ΑΣΧΕ-
ΤΑ — ΤΗΝΟΣ. 8) ΙΤΑΛΟΣ — ΑΣΑ-
ΦΕΙΑ. 9) ΟΡΑΝ — ΑΜΑΡΑ — ΑΚΕΝ.
10) ΣΑΝΑΓΚΑ — ΑΡΑΡΑΤ. 11) ΑΡ-
ΤΙΑ — ΚΟΡΑΤΟ. 12) ΟΚΑ — ΙΔΙΑ —
ΣΚΑΙΑ — ΑΝ. 13) ΜΑΛΑΚΟΣ — ΣΤΑΡ
— ΕΣΩ. 14) ΑΝΑΝΑΣ — ΣΚΟΛΙΩ.
15) ΛΑΛΟΝ — ΠΕΙΝΩ — ΣΑ-
ΡΩΝ. 16) ΟΜΟΝΟΙΑ — ΣΠΙΛΩ. 17) Α-
ΝΑΣΤΑΣΙΣ — ΑΣΑΝ.

Καθώς:

- 1) ΑΡΑΙ — ΟΜΑΛΑ. 2) ΑΠΛΑΣΤΟΣ
— ΚΑΝΑ. 3) ΜΙΑΣ — ΧΑΡΑ — ΑΛΑ-
ΛΟΝ. 4) ΑΣΗΡ — ΜΕΛΑΝΗ — ΑΝΟΜΑ.
5) ΡΑΖΑ — ΑΤΟΝΑ — ΙΚΑΝΟΣ. 6) ΑΛ
— ΤΕΡΑΣ — ΓΑΔΟΣ — ΝΤ. 7) ΑΣΥΛΑ
— ΑΚΡΙΣ — ΠΟΛ. 8) ΑΠΟΣΤΗΜΑΤΑ
— ΣΕΙΣ. 9) ΙΑΝΟΣ — ΣΚΙΑΙ. 10)
ΑΚΙΣ — ΑΝΑΡΠΑΣΤΟΝ. 11) ΠΑΣ —
ΑΝΟΣΑ — ΚΑΛΩΣ. 12) ΑΜ — ΚΝΙΣΑ
— ΑΚΑΡΙ — ΠΑ. 13) ΑΠΝΟΙΑ — ΦΑΡΟΙ
— ΟΣΙΣ. 14) ΣΤΟΜΑ — ΔΕΚΑΡΑ —
ΣΑΛΑ. 15) ΙΑΜΑΤΑ — ΙΕΡΑ — ΕΙΡΩΝ.
16) ΟΡΟΙ — ΑΝΑΤΑΣΣΩ. 17) ΔΙΑ-
ΝΑ — ΤΟΝΩ.

αλληλογραφία μας

Ο ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Α. Λ.
απάντησε ταχυδρομικά στους: Γιατρά-
κον Μιχαήλ, Καλαίος, Γιακουμίν Μάν-
θον, Νάσον και Ασπρούλην Άγρηλαον,
Ένταυθα. Η Άστέρω Ξ. να στείλη τη
διεύθυνσή της.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ.
ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυ-
δρομικά στις: Αφεντούλα Καραδελά-
κη, Αλεξανδρούπολη και Σοφία Ρου-
μελιώτη, Αγρίνιο. Η «Μικρή στα Βά-
σανα» να στείλη τη διεύθυνσή της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε
ταχυδρομικά στους: Χαλκιδάκη Γε-
ώργιο, Παπανικολάου Νικόλαο, Γεωρ-
γίου Παναγιώτη, Τζανή Ίωάννη και
Παρασκευάστου Έλлада.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Άνδρέας Μαυρο-
μάτης, Μαραθόβου, Άμμόχωστος,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο.

Ο Κώστας Νικολάου,
(18 χρόνων), Αιωνία, Κύπρος, ζητεί ν'
αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον
κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-
πό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής
φίλης.

Ο Σταύρος Π. Πίτσι-
λος και ο Χ. Γεωργιάδης, Σάντας
Ρόζας Νο 4, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυ-
μεί ν' αλληλογραφή με νέες από την
Έλλάδα, ηλικίας 15—20 χρόνων, με
σκοπό ο,τι ήθελε προκύψει.

Ο Άνδρέας Χρυσό-
σταύρου, (16 χρόνων), Αιωνία,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική
γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας
καλής και σταθερής φίλης.

Ο Κώστας Στυλιανί-
δης, Σταδίου 91, Λάρνακα, Κύπρος,
ζητεί ν' αλληλογραφή με Έλληνίδες
από την Αλεξανδρεία και το Κάιρο,
ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό την
ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φί-
λης.

Ο Δημητράκης Π. Δη-
μητρίου, Σταδίου 73, Λάρνακα,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο, ιδίως από την
Έλλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων.

Ο Μενέλαος Βύρωνος,
Κελλάκι, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν'
αλληλογραφή με νέες από την Έλλά-
δα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και
σταθερής φίλης.

Ο Δημήτριος Π. Δημη-
τριάδης, Σταδίου Νο 73, Λάρ-
νακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή
με Έλληνίδες, ιδίως από την Κύπ-
ρο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και
σταθερής φίλης.

Ο Στέλιος Ν. Άνα-
στασίου, Ποσειδώνος Νο 3, Βα-
ράσια, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογρα-
φή με νέες απ' όλη την Έλλάδα και
κατά προτίμηση από τον Πειραιά, με
σκοπό τη συνάντη μίας καλής και στο-
θερής φίλης.

Ο Άνδρικός Σ. Χ' Βα-
σιλείου, Γράμμου 16, Λευκα-
σία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή
με νέες από την Έλλάδα και την Κύ-
προ, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φίλης.

Ο Κώστας Νικολάου,
(18 χρόνων), Αιωνία, Κύπρος, θέλει ν'
αλληλογραφή με νέες απ' όλο τον
κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκο-
πό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής
φίλης.

Ο Άνδρέας Χαρ-
λάμπου, (20 χρόνων), Θησείας
Νο 58, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν'
αλληλογραφή με ναυτικούς απ' όλο τον
κόσμο, κατά προτίμηση από την Έλ-
λάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρέας Λορέν-
δος, Λεωφόρος Νο 1, Κρήνεια, Κύ-
προς, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με
Έλληνίδες, στην ελληνική, αγγλική και
γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουρ-
γία μίας άγνης φίλης και την ανταλ-
λαγή γραμματοσχημάτων.

Ο Ν. Π. Σκιττίδης,
(19 χρόνων), Μαραθώνος Νο 12, Στρέ-
βολος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή
με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κα-
τώ των 20 χρόνων, στην ελληνική γλώ-
σσα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και
σταθερής φίλης. Φωτογραφία απαραί-
τητη.

Χριστάκης Νικο-
λάου, Ταχ. Κιβ. 29, Λάρνακα, Κύ-

προς, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες
απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16—21
χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας κα-
λής και σταθερής φίλης.

Ο Μάρκος Ήσος, (16
χρόνων), Εύφορσσης Ταρσέ Νο
23, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλο-
γραφίσουν με νέες απ' όλο τον κόσμο,
κυρίως από την Έλλάδα, και την Κύ-
προ, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και άγνης φίλης.

Ο Δώρος Ίερω, (18
χρόνων), Δ. Διανέλλου 119, Λάρνακα,
Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφή με
νέες από την Έλλάδα, στην ελληνική
γλώσσα, με σκοπό τη συνάντη μίας κα-
λής και σταθερής φίλης.

Ο Νίκος Βασιλείου,
(22 χρόνων), Ριχάρδου Λεοντοδύμου 6,
Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-
φή με νέες από την Έλλάδα, με σκο-
πό την ανάπτυξη μίας καλής και στα-
θερής φίλης.

Ο Μιχαλάκης Στυλι-
ανού, Παμπούλας 38, Λάρνακα, Κύ-
προς, θέλει ν' αλληλογραφή με νέες
από την Έλλάδα.

Ο Κάρλος Άγαθαγ-
υλάου, (16 χρόνων), Αμαθύντος
Νο 3, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλ-
λογραφή με νέες από την Έλλάδα.

Ο Άνδρέας Χρυσό-
σταύρου, (16 χρόνων), Αιωνία,
Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση
από την Αθήνα, ηλικίας μέχρι 20 χρό-
νων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φίλης.

Ο Π. Νικόλαου, (22 χρό-
νων), Ριχάρδου Λεοντοδύμου Νο 6,

Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογρα-
φή με νέες και νέους από την Έλ-
λάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μίας
άγνης και σταθερής φίλης.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΥΡΑ-
ΒΕΙΣ, S/T PRINCESS SOPHIE, Co
NIARCHOS LONDON, LTD 41—43
PARK—STREET, LONDON W.1, EN-
GLAND, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ες, ηλικίας 18—23 χρόνων, με σκοπό
την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής
φίλης.

Ο D. D. O. U. R. S. S. I. EPIC
TRITON SHIPPING INC, 26 BROAD-
WAY 4, N.Y., NEW YORK, USA, ζη-
τεί ν' αλληλογραφή με νέες από την
Έλλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 20
—24 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας
καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία
απαραίτητη.

Ο I. V. O. R. K. A. N. S. S. ZER-
MATT, Co MANTHOS, 17 STATE
STREET NEW YORK 4, N.Y., USA,
επιθυμεί ν' αλληλογραφή με νέες απ'
όλη την Έλλάδα, με σκοπό ο,τι ήθελε
επικολοηθεί.

Ο D. P. A. P. P. A. S. S. T. WORLD
SEA, Co NIARCHOS LONDON LTD.
41—43 PARK ST. LONDON W.1, EN-
GLAND, θέλει ν' αλληλογραφή με νέ-
ες απ' όλο τον κόσμο, κατά προτίμηση
από την Αθήνα, ηλικίας μέχρι 20 χρό-
νων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής
και σταθερής φίλης.

Ο P. H. A. N. T. O. M. E. S. S. O. PETROU-
M, Ριχάρδου Λεοντοδύμου Νο 6,

Co LTD, MARINE DEPT. FAWLEY EN-
GLAND, ζητεί ν' αλληλογραφή με νέ-
ες, ηλικίας 20—28 χρόνων, από την
Αθήνα και τον Πειραιά, με σκοπό ο,τι
ήθελε επικολοηθεί. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο ΕΥΑΝΓΕΛΑΤΟΣ,
S/T WORLD SEA Co NIARCHOS LON-
DON LTD, 41/43 PARK STREET LON-
DON, W.1, ENGLAND, θέλει ν' αλλη-
λογραφή με νέες απ' όλη την Έλλά-
δα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό
ο,τι ήθελε προκύψει.

Ο M. M. A. V. R. A. K. I. S. M. V.
ARCHANGELOS G., FAROS SHIPPING
Co, 6 BEVS MARK, LONDON E.C.3,
ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφή με
νέες από την Έλλάδα, ηλικίας 17—
20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας
άγνης και σταθερής φίλης, καθώς και
την ανταλλαγή καρτ — ποστάλ.

Ο COSTAS XANTHO-
POULOS, ESSO PETROLEUM Co
LTD, MARINE DEPT FAWLEY OFF.
FAWLEY, SOUTHAMPTON, ENGLAND,
θέλει ν' αλληλογραφή με νέες από την
Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 20—
35 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας
καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία
απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ANTONIOS F. A. L.
K. I. S. 48 SALISBURY AVE. TORON-
TO, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλ-
λογραφή με νέους και νέες, με σκο-
πό την ανταλλαγή γραμματοσχημάτων.

Ο HELMUT REHNE,
BAD HOMBURG V.D.H., GEORG SPEY-
ERSTRASSE, GERMANY, επιθυμεί ν'
αλληλογραφή με νέους και νέες από
την Έλλάδα, με σκοπό την εκμάθησή
της νεοελληνικής γλώσσας.

Ο JIMIS FOTOPOL-
LOS, 73 CHARLE ST. PRANHRAN
VICTORIA, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλλη-
λογραφή με νέες απ' όλο τον κόσμο,
ηλικίας κάτω των 20 χρόνων. Φωτογρα-
φία απαραίτητη.

Ο GREGORIOS M. A-
VRIDES, 23 HOWITT ST. HAWKS-
BURY, MELBOURNE, VICTORIA, AU-
STRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφή
με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας κα-
τώ των 20 χρόνων.

Δύο προϊόντα από το Διάδημα..
Δύο επιτυχίες της έπισημής!

● Σκόνη καθαρισμού

ΠΡΟΙΟΝ ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΑ & ΠΡΟ

τω των 20 χρόνων. Φωτογραφία άπα-
ραίτητη.

Ο ΝΙΚΚ ΒΑΒΑΛΙΣ, 1700 N. HUMBOLDT CHICAGO 47, ILLINOIS, USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από την Ελλάδα και τον Πειραιά, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκοπό δ.τι ήθελε προκύψει. Παρακαλεί όλες απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, HAMBURG 18, POSTANLAGE 18, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία ευπαρουσίαστη και μορφωμένη νέα, με σκοπό τη συνάψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΣΗΡΙΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, BERNHARDT KRS. ESSLINGEN, SCHARNH-AUSER ST. GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας μέχρι 22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΜΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, 35 WOLSELEY ST. WEST. TORONTO, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, DELIVERY BEN. ALBERTA, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό τη συνάψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΒΕΡΝΟΝ ΠΕΙΤΕΡΣ, 25 O'N. (25 χρόνων), και ο EDWARD CLE, (29 χρόνων), 4033 QUEEN AVE. MINNEAPOLIS 10, MINN., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα.

Ο ΒΕΡΝΙΕΡ ΒΡ. 249, KRISTI KATANGA, REPUBLICQUE DU CONGO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Ο ΤΑΛΑΣΣΙΝΟΣ, 4593 CLARKE ST., MONTREAL, QUE., CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 20-26 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΒΑΡΝΑΔΙΜ Σ. ΛΟΥΒΙΓΣΤΑΦΕΝ ΡΕΙΝΕΔΙΓΗΣ, M. DALBERGSTRASSE No 35, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-20 χρόνων, με σκοπό δ.τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΡΑΡΑΣ Π. Ρ. Ρ. STOCKHOLM 6, SWEDEN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, με σκοπό τη γνωριμία.

Ο ΣΑΝΔΡΕΑΔΙΣ, POSTE RESTANTE, SOJIMAN PASHA, LE CAIRE, EGYPT, UAR, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο ΝΙΚΚ ΒΑΒΑΛΙΣ, (25 χρόνων), και ο ΖΟΡΟ ΓΡΕΚΟΡΥ, 181 BROAD ST. NEW YORK, N.Y., USA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από δ.τι όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη συνάψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΤΟΜΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, 332 KENT ST. OTTAWA, ONTARIO, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, στην ελληνική γλώσσα. Τό δ.τι επιθυμεί και ο Ν. Γ. Ο. Β. Σ. για τον οποίο ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΒΙΟΤΙΣ, και ο Δ. ΧΕΝΟΣ, 26 WOODHILL FAIRY MEADOW, N.S.V., AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και ιδιαίτερας από τη Θεσσαλονίκη.

Ο ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΒΙΟΤΙΣ, (24 χρόνων), και ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΠΑΝΑΓΟΥΤΣΟΣ, (25 χρόνων), RUE DUCURE No 41, CHERATE, LIEGE, BELGIE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από δ.τι όλο τον κόσμο, με σκοπό τη συνάψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, και ο Ρ. ΠΑΝΑΥΙΟΤΟΥ, PORZ ZUNDRF, WESTFELTGASSE ST. No 7, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και την Κίτινα, με σκοπό το γάμο και τη μετακόμηση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΤΟΜΑΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, 434 A.N. HAZEL ST. DANVILLE, ILLINOIS, USA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες από δ.τι όλη την Έλ-

Αντικαί

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Όσα παραλείπει το ε-
θελικό ρεπορτάζ των
εφημερίδων

ΩΣΤΕ ο «Απόλλων» δεν θ' άπα-
κτίση Ούγγρο προπονητή.

— Αίτια η... διπλωματία, που τελευταία παίζει πρωτεύοντα ρόλο στα αθλητικά μας πράγματα.

— Ζάν να μη μιν έφτανε η διπλω-
ματικώτατη ΕΠΟ.

— Το πράγμα έχει ως εξής: Τό
συμβαδες συμφωνικό σωματείο ζήτη-
σε με έγγραφο του προς τις προϊ-
σταμένες του αρχές τη μετακλήση
του Άντρε Ντόλτς, Ούγγρου
ποδοσφαιριστή, που διαμένει στη Λισα-
βόνα, για να τον χρησιμοποιήσει
σαν προπονητή της ομάδας του για
την προσεχή περίοδο.

— Αλλά το έγγραφο δε διεβιβά-
σθη κι έμεινε κατά τις πληροφορίες
μας, στα συρτάρια της προϊσταμέ-
νης αρχής.

— Γιατί, λέει, δεν πρέπει να τά
...χαλάσουμε με την Ούγγαρία, μία
και ο Άντρε Ντόλτς είναι φυγάς.

★ Στο μεταξύ η άνοδος των
πέντε πρωταθλητών της Πετασέ-
λειου, Κρούσιου, Σίλλη, Σκούρη
και Μαγκάρα στη Σόφια, ματαιώ-
θηκε.

— Γιατί φαίνεται ότι με τη Βουλ-
γαρία... πρέπει να τα χαλάσουμε.

— Παρ' ότι φέρμα τη βουλγαρική
«Λέβσκι» ν' αγωνισθεί, εδώ με την
ΑΕΚ.

— Και ο αναγνώστης καλείται...
να βγάλει συμπεράσματα.

★ Ο έπαγγελματίας προχωρεί.
— Διότι η αρμοδία Επιτροπή
συζητεί.

— Μονάχα, που η συζήτηση — έ-
τσι που πάει — θα τερματισθεί...
μετά είκοσι έτη, όπως έλεγε και ο
Δομάρ πατήρ.

— Και όμως η ΕΠΟ έχει λόγους
να ενδιαφέρεται ζωηρώς για την έ-
φαρμογή του.

— Τι να συμβαίνει άραγε;
★ Γνωστός πρωταθλητής του στί-
βου, δεν πραγματοποιεί την επίδο-
ση που αναμενόταν στην τελευταία
προπόνησή του, αν και βρίσκεται σε
τρομερή φόρμα.

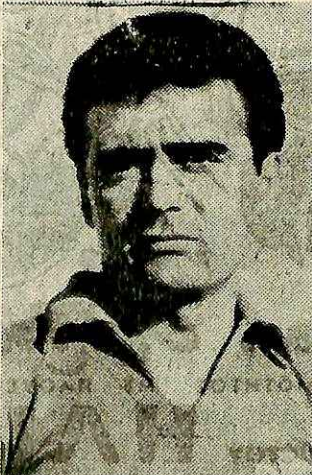
— Οι κακές γλώσσες δε λοχου-
ρίζονται ότι αίτια είναι το παλαιό
γαλλικό γυναικείο «σερεσέ λα φάμ».

— Η οποία «φάμ», που στην
πρόκειμένη περίπτωση είναι δημι-
αγής σπάρ του βεάτρου και του κινη-
ματογράφου, κωλύουν εκείνη την ή-
μέρα να παρακολουθήσει την προπό-
νηση.

— Και ο πρωταθλητής μας δεν
είχε ποιος... να τον κομαρώσει.

— Μη γερότερο!
★ Και άλλο αμύητο.

— Έτερος πρωταθλητής του στί-
βου.

Ο Νεμπίδης

Ο Σίλλης

δου, που παρακολουθεί μαθήματα
σκηνοθεσίας σε γνωστή Δραματική
Σχολή των Αθηνών, λόγω πολλών ά-
σκολιών, δεν ευκαιρεί τώρα τελευταία
να παρακολουθή τα μαθήματά του.

— Για να μη μείνει λοιπόν άδειο
το θρανίο του στην αίδουσα διδασκα-
λίας, έστειλε κάποια νεαρή και τυρ-
φερή ύπαρξη να παρακολουθήσει εκεί-
νη τα μαθήματα... για λογαριασμό
του.

— Και άργότερα θα βρουν οι δυο
τους... το λογαριασμό.

★ Μετά την τόσο διαβρυληθείσα
«κρουαζιέρα στη Μύκονο», η γνωστή
«μεικνίνα» του τριφυλλιού και ζα-
πουτιού εφοπλιστή, ετοιμάζει...
κρουαζιέρα στο Μαϊάμι της Φλωρί-
δας, για τους παίκτες του Παναθη-
ναϊκού.

— Με τον όρο ότι πρέπει πρώτα
να κερδίσουν το πρωτάθλημα.

— Και επειδή το τελευταίο σχε-
δόν κερδήθηκε, η «κρουαζιέρα» θεω-
ρείται βεβαία.

— Αβάντι, λοιπόν. «Όλοι με
την Πύλαρο», που έλεγαν και οι πα-
λαιότεροι.

★ Ο Ύφαντης, ο άτυχος αυτός
σέντερ φόρ του «Ολυμπιακού», που
έσπασε τεσσάρους φορές ως τώρα το
πόδι του κατά την γήπεδο, δεν πρόκειται
να παίξει, όπως λέγεται, στην προ-
σεχή περίοδο.

— Κρίμα.

— Και για τον «Ολυμπιακό»
και για το λαμπρό αθλητή.

— Sic transit gloria...

— Εύτυχως, που υπάρχει και η
ΔΕΗ, που φροντίζει οι «γκλόριες»
να μη μείνουν γκλόριες σκέτες.

— Και διώρισε τον Ύφαντη ύ-
πάλληλός της.

★ Με την ευκαιρία αυτή έρχεται
στο νου μας και άλλος ένας παίκτης,
του τριφυλλιού αυτός, που δε θα φο-
ρέσει πιά την πράσινη φανέλλα.

— Πρόκειται για τον Γιάννη Νε-
μπίδη, τον ένδοξο κάου — μπού του
Παναθηναϊκού, που μπαίνει σε απο-
στρατεία λόγω γήρατος.

— Για τον όποιον, για να μη μεί-
νει σκέτος με τη «γκλόρια», φροντί-
σε η... Τύχη.

— Και του «έπσερε» με κλήρο, μία
από τις εργατικές κατοικίες της Ν.
Φιλαδέλφειας, που μοιράζει η Έρ-
γατική Εστία.

★ Και μία κι' η μέρα τόφερε να
ασχοληθούμε με παλιές δόξες δέ-
σει ν' αναφερθεί και το εξής χαριτω-
μένο για μερικούς... γερο—γκλόριες
του «Παναθηναϊκού».

— Πρόκειται για τους παλαιμά-
χους ποδοσφαιριστές της πράσινης
ομάδας που έδωσαν τελευταία φιλι-
κό αγώνα με τα φουντανία της πρα-
ταθλητρίας και Βγήκαν... Ισοπαλίες.

— Στον αγώνα λοιπόν αυτόν, οι
μερόσποιοι βετεράνοι, με τις κοιλί-
τσες και τις φαλακρίτσες τους, τά-
καναν μούσκεμα... από τον ιδρώτα.

— Και κάθε δέκα λεπτά, άλλαζαν
θέσι λόγω... υποφασίματος.

— Συντεκτονικός κι' ο διαιτητής
κ. Καλοφωτούδης, παλιά γριά αλώ-
πηξη της συμπεριφοράς.

— Ο οποίος έδωσε όλα τα φά-
ουλ ύπερ των γραφιών.

— Αλλά η νεολαία έδειξε συγκι-
νητική κατανοήσιμη.

— Και γράφτηκε το 1—1 εν μέ-
σω έκδηλωσης αμοιβαίας αγάπης.

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ

λάρσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΤΑΣ ΡΑΡΑΣ, (24
χρόνων), HERDERSTRASSE PARAK
S.B.B. 21 ZURICH, HELVETIA, θέλει
ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από τη
Θεσσαλονίκη, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων,
με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όλες ά-
παντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία
τους.

Ο Ρ. V. CENTRAL POST OFFICE
MARRICKVILLE, SYDNEY, AUSTRALIA,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλ-
ληνίδες από δ.τι όλο τον κόσμο, ηλικίας 18
30 χρόνων.

Ο Β. S.C.M.I.T.T., 5170 PARK
AVE. MONTREAL 8, P.Q., CANADA,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες
από δ.τι όλο τον κόσμο, ηλικίας 19—27
χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώ-
σσα, με σκοπό την ανταλλαγή ιδεών.

Ο ΙΟΑΝΝΙΣ Ε. ΒΥΣΧΕΝΗΑΓΕΝ,
K.O.L.N. NIPPES KALKAREE STR.,
GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Αυστραλία και τον Κανα-
δά, ηλικίας 17—28 χρόνων, ευπαρουσί-
αστες και μορφωμένες.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η Άννα Λαμπιδου, Φραγκλίνου Ρουσσέτ No 86, Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες 28—35 χρόνων, κα-
τά προτίμησι από την Αμερική, Σουη-
δία ή Γαλλία, στην ελληνική ή γαλλική
γλώσσα.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Ε. Βαρούχης, Ευριπίδου
No 74, Αθήναι, GRECE, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 22—
28 χρόνων, κατά προτίμησι από την
Αθήνα.

Ο Αλκίης Ρωμαιο, Σφόδρας No 6, Παρόδος Αγίου Μελε-
τίου, Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες και νέους από το έσω-
τερικό, με σκοπό την ανταλλαγή σκέ-
ψεων πάνω σε καλλιτεχνικά ζητήματα.

Ο Μάρκος Αλεοντί-
σης, Πυθίου No 63, Νέος Κόσμος,
GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες, ηλικίας 17—23 χρόνων, στην ελλη-
νική γλώσσα, με σκοπό τη συνάψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Ιωάννης Πάγκας,
No 18, (18 χρόνων), Γράμμου 19, Βρι-
λήσια, Αττική, GRECE, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες και νέους από δ.τι
όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μάριος Βεργής,
(21 χρόνων), Ανώνυμος No 2, Κοζάνη,
GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες από δ.τι όλο τον κόσμο, με σκοπό δ.τι
ήθελε προκύψει.

Ο Δημήτριος, (25
χρόνων), Παιγώνης Νικολάου 39, Θεσ-
σαλονίκη, GRECE, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει με νέες από δ.τι όλη την Ελλάδα,
ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη
συνάψη μιας καλής φιλίας και δ.τι άλ-
λο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ο Γεώργιος Φλώρος,
Παλαιόκατρον, Μεσσήνη, GRECE, θέλει
ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αύ-
στραλία, ηλικίας μέχρι 23 χρόνων, με
σκοπό δ.τι ήθελε προκύψει.

Ο Μιχαήλ Ραφτόπου-
λος, (33 χρόνων), Βουλγαριμένη 160, Αθήναι,
GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες από το εξωτερικό και το εσωτερικό
με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων για
τη μουσική.

Ο Βασίλειος Σιδε-
ρίδης, (33 χρόνων), POSTE RE-
STANTE, Κεντρικών, GRECE, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από δ.τι όλο τον κο-
σμο, με σκοπό τη συνάψη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Ο Γεώργιος Αρκου-
νης, (16 χρόνων), και ο Δημήτριος
Φωρμάκης, (24 χρόνων), Ασπυχωρί,
Κερκίσιου, GRECE, ζητούν ν' αλληλο-
γραφήσουν με νέες από το εσωτερικό,
ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό δ.τι
ήθελε προκύψει. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Ο Ανδρέας Πετρί-
δης, (20 χρόνων), Ανακρέοντας 55,
Αθήναι, GRECE, θέλει ν' αλληλογραφή-
σει με νέες από την Ελλάδα και το έ-
ξωτερικό, με σκοπό τη συνάψη μιας κα-
λής και σταθερής φιλίας.

Ο Αθανάσιος Τρια-
ς, Α.Ε. Βάρκιζα, Αττική, Αθήναι, GRE-
CE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες από το εσωτερικό και το εξωτερικό,
ηλικίας 17—21 χρόνων, με σκοπό την
ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Τάκης Καλοπανός,
Κορπετοπούλου 103, Άργος, Πελοπόν-
νησος, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήση

με νέες από δ.τι όλο τον κόσμο, ιδιαίτερας
από την Αμερική, στην αγγλική
γλώσσα.

Ο Κ. Α. Σπρουγιάνης,
Άγιος Γεώργιος Ευρυτανίας, Καρπενί-
σιον, GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει
με νέες από δ.τι όλο τον κόσμο, με σκοπό
την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής
φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Αντώνιος Α. Σπρού-
δης, Ευλωχί, Τρίκαλα, Θεσσαλία,
GRECE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες από δ.τι όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—
20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Χρήστος Παπά-
νης, (22 χρόνων), Περιστάσεως No
25, Νίκαια, Αθήναι, GRECE, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με μία νέα από την
Ελλάδα.

Ο Γιώργος Δημάκης,
Χαριλάου Τρικούπη No 114, Κηφισία,
GRECE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλ-
ληνίδες από το εξωτερικό. Φωτογραφία
απαραίτητη.

Ο Ιωάννης Κοροδέ-
σης, (19 χρόνων), Χαϊδαρίου 75, Α-
γία Σοφία, Πειραιεύς, GRECE, επιθυ-
μεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από δ.τι
όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Στέλιος Λαμπρά-
κης και ο Νικόλαος Στεργίου, οίκια
Καρακίτσου, Λαμία, GRECE, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—
20 χρόνων, με σκοπό τη συνάψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Μ. Νινδός, POSTE
RESTANTE, Κεντρικών, Αθήναι, GRE-
CE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα,
με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και
σταθερής φιλίας.

Ο Σάββας Ιωαννί-
δης, (19 χρόνων), Ζωγράφου, Αθήναι,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες
από δ.τι όλο τον κόσμο, κυρίως από την
Αλεξάνδρεια, στην ελληνική και αγγλι-
κή γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κώστας Αγγελάς,
Γαμβέτα No 19, Τρίκαλα, ζητεί ν' αλ-
λογραφήσει με νέες από το εσωτερικό
και το εξωτερικό, ανεξαρτήτως ηλικίας,
με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και
τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής
φιλίας.

Ο Π. Μαυρόπουλος,
και ο Γ. Γεωργίου, Φοιτητές Ακαδη-
μίας Ιωαννίνων, Ιωάννινα, GRECE, θέ-
λουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από
την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάψη μιας
καλής και σταθερής φιλίας.

Ενα μικρό θαύμα

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΣΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΣΑΣ

Πολιτισμός και άνδρες
— Έκατομμύρια γυναίκες και άνδρες
α' όλο τον κόσμο, ύστερα από τη δου-
λειά τους, ξεκινούν βροσεροί και γεμά-
τοι αυτοπεποίθησι να συναντήσουν την
παρέα τους. Νοιώθουν καθαροί και φρέ-
σκοι σαν να βγήκαν μόλις από το μπα-
νιο τους. Κι' αυτό χάρις στο BIDEITE.

— Τό BIDEITE (Μπινάκα) είναι μία
πάννη πετσουλά, διαποτισμένη σε
μία διακριτικά άρωματική, απαλή, α-
ποσμητική και βακτηριοκτόνο λωσίων.
Σας επιτρέπει να κάνετε στιγμιαία την
τουαλέττα σας, όπου κι' αν βρίσκεσθε,
στο γραφείο, στη δουλειά, στο ταξίδι,
στην εκδρομή. Χρησιμοποιεί για όλα τα
μέρη του σώματος, αφαιρεί κάθε κακο-
σμία, είναι αντιιδρωτικό και τα άποτε-
λέσματά του διατηρούνται πολλές ώρες
μετά τη χρήση. Η ευγενική λωσίων του
BIDEITE είναι κατάλληλη και για τα
πιο ευαίσθητα σημεία της επιδερμίδος.

— Νά γιατί το θαύμα BIDEITE
έγινε άμέσως περιζήτητο. Διπλωμένο σ'
ένα αεροστεγώς κλειόμενο φακελάκι,
πιάνει ελάχιστο χώρο. Χωράει στο τσε-
πάκι, στην τσάντα, όπουδήποτε. Και
κοστίζει ελάχιστα.

— Ιδιαίτερα τώρα το καλοκαίρι, ελ-
ναι ένα πολύτιμο κομμάτι μοναδικό στο
είδος του. Δεν έχει καμία σχέση με τα
βρεμένα σε κολώνια χάρτινα μαντηλάκια
που κυκλοφορούν για τον καθαρισμό των
χεριών και του προσώπου. Τό BIDEITE
είναι ένα εγγύηγο μπάνιο που θα σας
βοηθήσει να επαναφέρετε τη φροσύνη και
τη φρεσκάδα σ' ολόκληρο το σώμα σας,
όποτε βρίσκεσθε μακριά από το λου-
τρό σας και σε κάθε περίπτωση, λ.χ.
πρό της κατακλισέως, μετά το χορό, σ'
ένα ταξίδι, μετά από πολύωρη δουλειά
κλπ. Ακόμα, είναι θαύμα για το
ντεκακιγιά. Τό BIDEITE είναι η Αμε-
ρικανική προϊόν ενός σοβαροτάτου Ια-
τρικού Οίκου και πωλείται σ' όλα τα
Φαρμακεία και τα Κεντρικά Περίπτερα.

— Αντιπροσωπός: Κ. Παυλιανός, Πο-
λυκαίτερο 11, Τηλέφ. 21-706.

Γνώμη

CIBA

Binaca

Pâte dentifrice

Για
την υγεία
των δοντιών
και του στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα

Προϊόν έπιστημονικής έρεύνης των
Έλθετικών έργοστασίων CIBA

Συνιστάται ιδιαίτερας από τους δον-
τιάτρους εις όλον τον κόσμο.

Έκατομμύρια άνθρωποι σε 50 χώρες της γης
πιστεύουν ότι η Μπινάκα είναι η καλύτε-
ρη οδοντόκρεμα που χρησιμοποιήσουν ποτέ.

Μόνο η Μπινάκα περιέχει το άνυπέρβλητο
ISATROL που διαλύει την πέτρα των δοντιών
και τα διατηρεί γερά, γεμάτα υγεία και με
μία κατάσπαρη λάμψη.

η Μπινάκα έχει το πιο εύχρηστο και λεπτό
άρωμα.

η Μπινάκα είναι άπολύτως άντισηπτική και
άποσμητική. Χαρίζει για πολλές ώρες μία
εύχρηστη δροσερή αναπνοή και δίδει τό
πιο έλκυστικό χαμόγελο.

Πειραματισθείτε και σεις,
για να δήτε μόνοι σας
την δραστικότητα της Μπινάκα.

«ΕΙΣΧΩΡΕΙ ΠΑΝΤΟΥ»

Σκεπάσετε μία επιφάνεια νερού
με καννία (φούμα). Ρίξτε μία
σταγόνα νερού. Τότε θα σχημα-
τισθί μία μικρή όψη, τόσο μεγα-
λη, όση είναι και η σταγόνα που
ρίξατε...

Όταν όμως άντι για νερό ρίξε-
τε μία σταγόνα διαλυμένης Μπι-
νάκα, η καννία θα άποτραβηχθί
άποστραμώς προς τις άκρες. Τό
άποτέλεσμα αυτό όφείλεται στο
ISATROL που περιέχει η Μπινάκα.

Δύο υάλινα πλακίδια που είναι
καλλήμενα με όσλιο δεν διαχω-
ρίζονται. Όταν όμως τά βάλετε
σε ένα διάλυμα Μπινάκα, θα πα-
ρατηρήσετε ότι η Μπινάκα θα
εισχωρήσει άμέσως παντού.

CIBA - Από τό 1884 εις την ύπηρεσίαν της υγείας σας
— η Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA —

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9—3 και 5—7,
ός και επί συνεντεύξει. Χαρ. Ταινιούτη
113. Τηλέφ. 613-610. Οίκια 70-752.

70

71

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Για το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 8 — 14 Ιουνίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Εύνοϊκές άστρικες συνθήκες. Μη διατάσσει ν' αναλάβετε ευθύνες και ν' αναπτύξετε μία πρωτοβουλία, που θα σας επιτρέπει να δείξετε την αξία σας. ★ Νέα προσπάθεια σας δοθεί να πραγματοποιηθεί σημαντικά κέρδη.	★ Μία ευχάριστη έκπληξη σας περιμένει τις ημέρες αυτές. ★ Η στάση σας θα προκαλέσει σκληρές ζηλίες εκ μέρους αγαπημένου προσώπου. Διαπιστώνετε έτσι, για μία ακόμη φορά πως σας αγαπούν περισσότερο απ' όσο νομίζετε.	★ Προσέξτε το σηκώσι σας και μη δείχνετε αδιαφορία για τις μικρές προειδοποιητικές ενοχλήσεις. ★ Αποφύγετε τα πλούσια γεύματα και πρό παντός τα μπαχαρικά. ★ Μετριάστε το κάπνισμα και κατηρήστε τα ποτά.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η δραστηριότητα σας μεταφέρει ν' ένα τομέα, που είναι ανέλκος νίκης για σας. ★ Οι ανησυχίες φαίνονται αδικαιολόγητες, γιατί η τύχη σας ευνοεί και σας εξασφαλίζει επιτυχίες και κέρδη, που ξεπερνούν τις προσδοκίες.	★ Τ' άστρα επιτρέπουν στους αυτών να επαναφέρουν πολλές διαφορές τους και να επαναφέρουν τη γαλήνη στο νοικοκυριό τους. ★ Μία συνάντησι θα προκαλέσει αναταραχή των αισθημάτων σας. ★ Γράμμα από προσφιλές πρόσωπο.	★ Οι μικροενοχλήσεις, που θα δοκιμάστε τις ημέρες αυτές, θα είναι παροδικές. ★ Αν η εργασία σας κρατά κλεισμένο σε ανθυμεινόν χώρο, μη χάνετε καμία ευκαιρία ν' αναπνεύσετε τον καθαρό αέρα της εξοχής.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Σας γίνονται νέες ενδιαφέρουσες προτάσεις, τις οποίες τείνεται να δεχτείτε χωρίς να σκεφτείτε καθόλου και να τις μελετήσετε. ★ Ευτυχώς η τύχη ελπί με το μέρος σας και σας εξασφαλίζει ευχάριστες αλλαγές.	★ Καμμία σημαντική μεταβολή δε θα σημειωθεί κατά τις ημέρες αυτές. ★ Η νέα Σεληνή όμως συνοδεύεται από σοβαρούς για τις αισθηματικές σχέσεις κινδύνους. ★ Ένας κεραυνόβόλος έρωτας σας παρασύρει σε απερισκεψίες.	★ Αποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων. ★ Μόλις νοιώσετε κόπωση, φροντίστε ν' αναπαυθείτε για να μεταδώσετε έτσι μία νευρική κρίσι, που θα είχε πολύ δυσάρεστες συνέπειες για την υγεία σας. ★ Τυχρό το 11.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Θα εκτιμήσουν τις ιδέες και την εργασία σας, αυτό δε θα σας βοηθήσει να σταθεροποιήσετε την επαγγελματική σας θέση και θα σας εξασφαλίσουν σύντομα αύξηση των εσόδων. ★ Αποφύγετε κάθε επίσημο.	★ Μία μετακίνηση θά σας φέρη κοντά σε πρόσωπο, που είχατε να δείτε καιρό. ★ Οι φιλικές σχέσεις θα παίξουν σημαντικό ρόλο. ★ Γνωριμία με νέο πρόσωπο, που θα σας κατακτήσει με την εξυπνάδα του.	★ Προσέξτε τα μάτια σας. ★ Αν σας ενοχλούν, επισκεφθείτε ένα καλό οφθαλμίατρο από δωδεκάτην ημερήσια κατά γράμμα τις συστάσεις του. ★ Η νέα Σεληνή δημιουργεί δυσμενείς για την υγεία συνθήκες. Αυξήστε τις προφυλάξεις.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Δε θ' αποφύγετε κατά τις ημέρες αυτές τις προστριβές με τους εναντίους. ★ Η τύχη με τους συνεργάτες σας. Προσέξτε πάντως τα λόγια σας και μη αφήσετε μία άνοητη νευρική νύχτα να χειροτερέψει την κατάσταση.	★ Ευχάριστες και δυσάρεστες εκπλήξεις εναλλάσσονται κατά τις ημέρες αυτές. ★ Έχετε υπ' όψιν πως αγαπημένο πρόσωπο περιμένει από σας περισσότερη κατανόηση και σιγή. ★ Κατά το Σάββατο κυρίαρχο ευχάριστη έκδρομη.	★ Οι γυναίκες δε φροντίζουν να διατηρήσουν την κομψή γραμμή τους με λίγη συστηματική γυμναστική και όχι με άνοητη και ασυστηρί διαίτα, που θα έχει δυσμενή αντίκτυπο στην υγεία τους. ★ Τυχρό το 6.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Στην εργασία αποφύγετε κάθε αταξία και αμέλεια. ★ Σας γίνονται διάφορες προτάσεις. Προσέξτε όμως την εκλογή σας, γιατί υπάρχει κίνδυνος να μη διαλέξετε την πιο συμφέρουσα. ★ Μη διασκορπίζετε τις προσπάθειές σας.	★ Χαρίστε και σεις σε αγαπημένο πρόσωπο τη σιγή και την τρυφερότητα που περιμένετε απ' αυτό. Θα σας την ανταποδώσει τότε με το παραπάνω. ★ Ένα γράμμα θα επηρεάσει αποφασιστικά και αισθήματα.	★ Αποφύγετε κάθε τι, που προκαλεί ανωμαλίες στα έντερα. ★ Η καλή σας υγεία εξαρτάται από την κανονική τους λειτουργία. ★ Μη αφήνετε ανόητες σκέψεις να βασανίζουν το μυαλό σας. ★ Απασιδοξία αδικαιολόγητη.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Κίνδυνος ν' ακολουθήσετε τις συστάσεις προσώπου, που επιδιώκει να σας βλάψη και που σκοπιάς φρόντισε να κερδίσει την εμπιστοσύνη σας. ★ Ευτυχώς η τύχη θα σας βοηθήσει να υπακούσετε λογικά.	★ Εκπλήξεις στον αισθηματικό τομέα και γράμμα με εξαιρετικά ευχάριστα περιεχόμενα, που δεν το περιμένετε. ★ Προχωρήστε στην πραγματοποίηση των σχεδίων σας αδιαφορώντας για τις αντιδράσεις και για όσα λέγονται.	★ Αν οι μικροαδιαθεσίες συνεχίζονται, μη διατάσσει να ζητήσετε από το γιατρό σας να σας υποβάλει σε μία γενική εξέταση. ★ Προσοχή και στα πιο σημαντικά τραύματα, γιατί υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως. ★ Τυχρό το 7.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η τύχη ευνοεί την εργασία και σας δοθεί να βελτιώσετε τα οικονομικά σας. ★ Αποφύγετε τις συναλλαγές με πρόσωπα, που δε γνωρίζετε καλά. ★ Ο ενθουσιασμός σας για τις προτάσεις τους είναι αδικαιολόγητος.	★ Τ' άστρα σας κάνουν διακριτικό και φιλόδοξο. ★ Ένα γράμμα θα σας φέρη δυσάρεστα νέα από πρόσωπο, που δρισκεται μακριά. ★ Η νέα Σεληνή ανακινεί τη γοητεία με και τον έρωτισμό σας. Προσέξτε.	★ Τ' άστρα επιρραίζουν δυσμενώς το νευρικό σύστημα και απαιτείται ν' αυτώ το σθένος και ήρεμος ύπνος. ★ Συμβουλευθείτε το γιατρό σας, πριν διαλέξετε το μέρος όπου θα περάσετε τις διακοπές σας. ★ Τυχρό το 2.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Εύνοϊκές άστρικες συνθήκες σας εξασφαλίζουν διάφορες επιτυχίες, που σας κάνουν να ξεναβήσετε την εμπιστοσύνη στον εαυτό σας. ★ Ενέργειά σας υπερσυνάδελφου θα προκαλέσει την ευγνωμοσύνη του και την εκτίμησι όλων.	★ Τ' άστρα επιρραίζουν δυσμενώς το χαρακτήρα και κάνουν αγαπημένο πρόσωπο, μα και τους φίλους ακόμα, να μη σας αναγνωρίζουν. ★ Οι σύζυγοι πρέπει να προσέξουν για να μη καταστρέψουν την εύχρηστιά τους.	★ Η ασιδοξία θεωρείται απαραίτητη για τη διατήρησι μιας καλής Ισορροπίας στην υγεία σας. Φροντίστε λοιπόν να είστε πάντα ασιδοξός και να διώχνετε τις μαύρες σκέψεις που είναι αλλωστε ανόητες και αδικαιολόγητες.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Τις ημέρες αυτές θα χρειαστεί να εργαστείτε με περισσότερο ζήλο. Μη παύετε όμως καμμία απόδειξη, που θα σας έδωχε από τον ίδιο δρόμο, αν δε μελετήσετε προηγουμένως καλά όλες τις συνέπειες.	★ Η αισθηματική ζωή παίρνει τις ημέρες αυτές μία πολύ πιο ευχάριστη όψη. Θα συμβούν γεγονότα, που θα διώξουν τις ενοχλήσεις σας και θα σας γεμίσουν χαρά. ★ Για τις νέες, γάμος διαφαίνεται στον ορίζοντα.	★ Ο Ήλιος σας εξασφαλίζει μεγάλη ζωτικότητα. ★ Η όρεξη επανέρχεται. Δεν πρέπει όμως να καταναλώνετε σε υπερβολές και να τρώτε λαίμαργα, γιατί αυτό θα κουράζει και το στομάχι και τα έντερα σας.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Καμμία σημαντική μεταβολή στον επαγγελματικό τομέα. ★ Υπάρχει μόνο κίνδυνος να καταστρέψετε κάποιο σχέδιο, διασκορπίζοντας τις προσπάθειές σας προς διάφορες κατευθύνσεις. ★ Περίοδος ευνοϊκή για τους καλλιτέχνες.	★ Ευκαιρία, για τους συζύγους, να διαλογιστούν τα νεφάρ, που είχαν εμφανιστεί στον ορίζοντα της εύχρηστιάς τους. ★ Έχετε υπ' όψιν πως το αγαπημένο πρόσωπο περιμένει πάντα από σας μεγάλη τρυφερότητα. Μη το πληγώσετε.	★ Οι στομαχικές ενοχλήσεις πιθανόν να προέρχονται από την κακή μάσησι των τροφών. ★ Ισως δε αυτό να οφείλεται στην κακή κατάσταση των δοντιών σας. ★ Προλάβετε εγκαίρως το κακό πριν χειροτερέψει. ★ Τυχρό το 1.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τα οικονομικά θα βελτιωθούν πολύ σύντομα και θα σας επιτρέψουν να περάσετε εξαιρετικά ευχάριστες διακοπές. ★ Τα εμπόδια και οι δυσχέρειες, που σας φοβίζουν, θα εξαφανισθούν ως εκ θαύματος. ★ Υπομονή.	★ Τ' άστρα αυξάνουν το ρομαντισμό σας. Μη αφήνετε όμως τη φαντασία σας να ορμάει και μη ζητάτε από τη ζωή περισσότερα απ' αυτά, που μπορεί να σας δώσει. ★ Εύνοούνται οι νέες γνωριμιές.	★ Προσέξτε πολύ τη διατροφή σας. Μοιράζετε το φαγητό σας σε τρία μέρη: πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Και αποφύγετε να χάνετε γεύματα, τρώγοντας κατόπι διπλά για ν' αναπληρώσετε το κενό. ★ Δικαιολογημένη ασιδοξία.

Απισχναντικές δίαιτες και ορμονοθεραπεία.

ΚΑΤΑ τα τελευταία χρόνια εμφανίστηκε μία καινούργια ασθένεια: η άλωσηκία των γυναικών! Οι γυναίκες δεν γίνονται συμπτώσεις φαλακρές, όπως οι άνδρες. Αλλά μπορούν να χάσουν τα μαύρα από τα μαλλιά τους και ίσως περισσότερα.

Το «ένδοξο στέμμα», όπως το χαρακτηρίσαν οι ποιητές, που οι γυναίκες έχουν στο κεφάλι τους, αποτελείται από 100.000 — 120.000 τρίχες. Παρατηρήθηκαν, λοιπόν, περιπτώσεις γυναικών, που οι τρίχες του κεφαλιού τους περιορίστηκαν σε 60.000 ή ακόμη σε 50.000.

Η άλωσηκία στις γυναίκες ήταν γνωστή ως σήμερα σαν επικόλοιο διασποράν παθολογικών καταστάσεων (χαίτηπης, τύφου κτλ.) ή πολυπλοκών εγκληρίσεων. Πολλές γυναίκες έχαναν επίσης τα μαλλιά τους έπειτα από τον τοκετό. Το ίδιο αποτέλεσμα μπορούσαν να έχουν και οι μεγάλες συγκινήσεις. Η άλωσηκία, σ' αυτές τις περιπτώσεις, εμφανιζόταν 2 — 3 μήνες μετά το παθολογικό που την προκάλεσε, αλλά ήταν παροδική. Αν δε μεσολαβούσε καμμία τοπική ασθένεια του τριχωτού μέρους του κεφαλιού, τα μαλλιά ξαναφύτρωναν τον επόμενο μήνα.

Αλλά οι άλωσηκίες της εποχής μας είναι χρόνιες, ακολουθούν, δηλαδή, μία βραδεία εξέλιξη και δε θεραπεύονται. Οι άλωσηκίες αυτές προσβάλλουν γυναίκες διαφορετικού ηλικίας, ακόμη και μικρά κορίτσια, εντοπίζονται δε συνήθως προς τα δεξιά και αριστερά του μετώπου και στο πίσω μέρος του κεφαλιού, όπως ακριβώς και στους άνδρες.

Σύμφωνα με τις διεθνείς στατιστικές, τα 50% τουλάχιστον των σημερινών γυναικών πάσχουν από άλωσηκία, που η έκτασή της είναι άλλοτε μεγαλύτερη κι' άλλοτε μικρότερη. Η κατάσταση αυτή συνεκίνησε τους επιστήμονες και οι γενόμενες έρευνες απέδειξαν ότι οι κυριότερες αιτίες αυτής της σύγχρονης «επιδημίας» είναι οι ακόλουθες:

1) Οι απισχναντικές δίαιτες.

Πολλές γυναίκες έχασαν τα 50—80% από τις τρίχες του κεφαλιού τους έπειτα από μία απότομη απισχναντική διαίτα. Τα κύτταρα του βολβού, που στερούνταν ξαφνικά από τη συντηρημένη τροφή τους, όπως συμβαίνει και με όλα τα άλλα κύτταρα του οργανισμού, δε μπορούσαν πια να θρέψουν τις τρίχες, που γίνονται τότε ατροφικές, νεκρώνονται και πέφτουν.

Εκτός από τη στέρηση της τροφής και ωρισμένα προϊόντα, που συνοδεύουν συνήθως τις απισχναντικές δίαιτες, όπως είναι τα θυρεοειδικά εκχυλίσματα, μπορούν να έχουν το ίδιο αποτέλεσμα.

Οι ειδικοί συμβουλεύουν πριν από κάθε απισχναντική διαίτα, να γίνεται προσεκτική ανάλυση των τροφών, για να εξακριβωθούν οι ζωτικές και οι θρεπτικές αντοχές τους. Αυτά τα θρεπτικά δεν επιτρέπεται να ξεπεραστούν. Καταδικάζουν, εξ άλλου, τις βίαιες απισχναντικές δίαιτες, που εξασθενίζουν τον οργανισμό.

ΟΙ "ΕΡΠΟΛΟΓΟΙ", ΕΡΕΥΝΟΥΝ τις καρδιές

Το καλύτερο «φάρμακο» για την ζωτική αντοχή

ΜΙΑ κι' ο έρωας αποτελεί άνοητη ανθρωπότητα το κέντρο, γύρω απ' το οποίο περιστρέφεται η ανθρώπινη ζωή με τις πολυπλοκές εκδηλώσεις της, μία κι' είναι δέντρο με φανταστικό με ένα κόσμο δίχως έρωτα, αποτελούν κάτι το φυσικό κι' αμετάκλητο μελέτες και έρευνες των ειδικών γύρω απ' αυτό το βασικό ανθρώπινο αισθημα. Και τα συμπεράσματά τους τραβούν πάντα το ενδιαφέρον οποιοδήποτε ανθρώπου, κάθε φύλου, ηλικίας ή κοινωνικής θέσεως.

Θέλουμε να μάθετε ποιο είναι πιθανότερο να συντηρήσετε το πρόσωπο που θα έρωσέθε;:

Οι ένοιοι ψυχολόγοι, που έζησαν να το εξακριβώσουν, υπολόγισαν την έρωσι απ' όλη σε χιλιάδες ζευγάρια. Οι περισσότεροι, λοιπόν, άπαντησαν, ότι γινόταν χωρίς σε κάποιο κοινό φύλο. Δεύτερη στη σειρά άριστη.

και που έχουν άμεση επίδραση στις τρίχες. Ο γιατρός Σίντι έγραψε σχετικά: «Οι γυναίκες που ακολουθούν απισχναντικές δίαιτες πρέπει να διαλέξουν ανάμεσα στη «γυμναστική» και τη «φαλακρία».

2) Η ορμονοθεραπεία.

Ός πριν από μερικά χρόνια, οι γιατροί δεν χορηγούσαν στις γυναίκες ορμονικές δόσεις παρά μόνον στην περίπτωση μεγάλης βλάβης του ενδοκρινικού συστήματος. Αλλά κατά τα τελευταία χρόνια οι ορμονικές δόσεις, είτε μόνες τους είτε σε συνδυασμό με θηλυκές, χορηγούνται σε πολλές περιπτώσεις. Πολλοί επιστήμονες πιστεύουν, λοιπόν, ότι η χορήγηση ορμονικών ορμονών διαταράσσει την ορμονική ισορροπία της γυναίκας και προκαλεί άλωσηκία. Η γυναίκα, δηλαδή, ανδρικοποιείται κατά κάποιο τρόπο και για το λόγο αυτό εκδηλώνονται και σ' αυτήν παθήσεις που ήταν άλλοτε αποκλειστικό σχεδόν προνόμιο των ανδρών.

Παρατηρήθηκε ότι η άλωσηκία είναι πιο έντονη στις γυναίκες, που τα έρωνα μέλη της οικογένειάς τους παρουσιάζουν κληρονομική φαλακρία.

Στις περιπτώσεις αυτές, η χορήγηση ορμονικών ορμονών πρέπει να σταματήσει άμεσα κι' ενδεχομένως να γίνει μία αντι-θεραπεία με θηλυκές ορμόνες.

3) Ώρσιμνα γυναικεία.

Οι αλγοοορρές, τα σφιγμένα προς τα πίσω μαλλιά κτλ. μπορούν να προκαλέσουν πτώσι των τριχών. Έδώ η έρωση είναι μηχανική. Το συνεχές τράβηγμα εξασθενίζει τις ρίζες των τριχών, που σιγά-σιγά αρχίζουν να πέφτουν.

4) Διάφορα χημικά προϊόντα.

Τα σημερινά γυναικεία, παρά τη φαινομενική απλότητά τους, απαιτούν μία πολύπλοκη παραγωγή, στην οποία γίνεται χρήση διαφόρων χημικών προϊόντων. Πολλές

περιμανών δεν είναι άβυσσες. Επίσης οι βαφές που είναι πλούσιες σε αλκαλικά ή αμιμονικά στοιχεία μπορεί να έχουν καταστρεπτική επίδραση στις τρίχες. Είναι άμορφο ίσως ν' αλλάξει κάθε τόσο μία γυναίκα το χρώμα των μαλλιών της. Αλλά δεν πρέπει να παίζει με τη φωτιά. Γιατί μπορεί με τον τρόπο αυτό να νική τα μαλλιά της.

«Οι γυναίκες της εποχής μας, γράφει ο δόκτωρ Ρενώ, πληρούνται βραδεία λύπης, γιατί η μαγία τους να πρωτοτυπώσουν τις έρωες να ξεφύγουν από το σωστό δρόμο. Για να ξαναγυρίσουν σ' αυτόν και να ξαναβρούν τη θηλυκή ομορφιά τους, πρέπει ν' αφήσουν κατόπι μέρους τις απισχναντικές δίαιτες και να παρατηθούν από τα πολύπλοκα χημικά, τις καταστρεπτικές βαφές και όλες τις άλλες επινοήσεις της σύγχρονης μόδας. Η φύσις της στολίσσε με το παραπάνω. Δε χρειάζεται να προσθέσουν τίποτα άλλο. Θα πρέπει να προσέξουν, όμως, μήπως χάσουν όλα τα φυσικά στοιχεία τους, γιατί θα είναι άδυνατο να τα αναπληρώσουν».

τερα έρωται και γι' αυτούς, όπως και για τις γυναίκες, η δεύτερη περίοδος μεγάλης προετοιμασίας στον έρωτα.

Έρετες τώρα, ότι κυριάζοντας σας απλώς, οι ειδικοί ερωτολόγοι μπορούν να σας πουν περίπου τι είδους άνθρωπο θα έρωσέθε;: Πραγματικά, όσο άρρωστη είναι η γυναίκα, τόσο είναι πιθανότερο πως θα την τραβήξει ένας άρρωστος άντρας. Και το ίδιο ισχύει για τους άρρωστους άνδρες, που έρωσούνται συνήθως γυναίκες, ενώ οι άρρωστοι ταπεινοί (άνδρες και γυναίκες) ωστόσο με άρρωστα έρωτα.

Αναρωτήθηκε ποτέ πόσες έρωτικές ιστορίες έχουν πρόσω τέλος; Μία σχετικά έρωτα μεταξύ νέων και κοριτσιών, ηλικίας 20—30 ετών, δέχτηκε από απογοητευτικό συμπέρασμα, ότι νοσηλεύουν τα 7 σε κάθε 10 είδωλ.

Ευτυχώς όμως, οι μισοί απ' αυτούς τους έρωταμένους που χωρίζονται, δεν το παίρνουν κατάκαρδα. Όπως είναι οι ίδιοι, στους έρωτες, είχαν δοθεί κίττα, τον ποσοστόν σύμφωνοι τους και δέχθηκαν ν' ανακουφιστούν γρήγορα. Τι πρέπει να κάνετε αν καταλά-

βετε πως ο αγαπημένος σας σας προδίδει, ή γενικά πως δεν είναι άξιος για σας; Το χειρότερο πράγμα σε τέτοια περίπτωση — λέει ο επιστήμονας «ερωτολόγος» — είναι ν' απομονωθείτε με τον εαυτό σας και να κλείτε τη μοίρα σας! Κάνετε ένα ταξίδι, αλλάξτε περιβάλλον για λίγο καιρό. Τα καινούργια πράγματα κι' οι νέες εντυπώσεις θα βοηθήσουν και θα σβύσουν σιγά-σιγά την άνοητη του προσώπου, που προσπαθείτε να ξεχάσετε.

«Αν όμως ο επάγγελμάς σας ή οι οικογενειακές σας υποχρεώσεις δε σας επιτρέπουν να φύγετε, ριχτείτε στη δουλειά. Εργασθείτε κουραστικά, φροντίστε ν' απασχολήτε συνεχώς το σώμα σας και το μυαλό σας. Μην παύσετε για να βρείτε καινούργια ενδιαφέροντα. Εξάρθουν αυτά μέσα τους να σας βρουν. Κι' η καρδιά σας θ' αβλήσει σ' ένα νέα έρωτα».

«Αν πιστεύετε πως σ' όλο τον κόσμο υπήρχε ένας μόνον άνθρωπος κατάλληλος για σας, ήταν βασικό λάθος σας. Υπάρχουν — εσφαλμένα — κι' άλλοι πολλοί, άμετρητοι. Και δε θα δυσκολευτείτε καθόλου να τους βρείτε».

